

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER L. ARMENTROUT

HEP SENİ *istedim*

DE
X
PLUS

HEP SENİ
istedim

Hep Seni İstedim

Özgün adı: *Be With Me*

Yazan: Jennifer L. Armentrout

© 2014, Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Kader Ay

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak uygulama: Eda Ayhangil

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Yayın hakları Taryn Fagerness Agency & Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. Aracılığıyla alınmıştır.

Uluslararası Telif Hakları tarafından korunmaktadır.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-3965-1

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

HEP SENİ *istedim*

JENNIFER L. ARMENTROUT

Hep Seni İstedim'in yayım tarihiyle aynı doğum
gününü paylaşan kardeşime adanmıştır.
İyi ki doğdun Jesse James.

Birinci Bölüm

Şekerli buzlu çay sanırım benim sonum olacak. Şeker miktarı, ağız dolusu bir yudumun ardından insanı diyabet komasına sokabileceği için değil. Ya da abim şu üç kelimedenden ibaret telefon mesajını aldıktan sonra keskin bir U dönüşünde kamyonetiyle savrulup neredeyse üç araçlık zincirleme kazaya sebep olmak üzereydi diye de değil.

Şekerli. Buzlu Çay.

Yok. Beni Jase Winstead'le –her kadın gibi kadının ve o sıralar benim de az çok sahip olduğum fantezilerin vücut bulmuş, somut örneğiyle– burun buruna getiren şekerli buzlu çay isteyiydi. Onu ilk kez kampüs dışında gördüğüm andı.

Ve abimin önünde.

Ah tatlı Meryem, dünyadaki tüm bebeklerin anası, bu iş tuhaf bir noktaya varacak.

Niye, ah niye abimin Jase'e mesaj gönderip kasabada onun civarlarında olduğumuzu söylemesi ve bir ihtiyacı olup olmadığını sorması gerekti? Güya Cam'in etrafı görüp tanıyabilmem için beni gezdirmesi gerekiyordu. Gerçi tanıklık etmek üzere olduğum manzara bu ülkede şu ana dek gördüklerimden kesinlikle daha iyiydi.

Bir striptiz kulüp daha görürsem, birinin canını fena yakacaktım.

Cam, tali yolda hızla ilerlerken bana şöyle bir göz attı. 9. Otoyol'dan yıllar önce ayrılmıştık. Bakışları yüzümden avuçlarımın arasındaki buzlu çaya çevrildi. Bir kaşını kaldırdı. "Biliyorsun Teresa, bardak tutacağı diye bir alet var."

Başımı salladım. "Sorun değil. Ben tutuyorum."

"Pekiiii." Kelimeyi uzatarak söyleyip dikkatini yola verdi.

Şapşal gibi davranıyordum ve serinkanlılığımı koruyup duygularımı belli etmemem gerekiyordu. Bu dünyada insanın isteyeceği son şey, tam bir ahmak gibi davranmak için bir nedenim olduğunu Cam'ın anlamasıydı. "Şey, hımm, Jase'in üniversite civarlarında yaşadığını sanıyordum."

Sıradan bir konuşma gibi görünmüştür, değil mi? Ah Tanrım, bu pek de masum olmayan sorunun bir yerinde sesimin çatladığından gayet emindim.

"Evet, öyle, fakat zamanının çoğunu ailesinin çiftliğinde geçiriyor."

Cam, kamyonetinin hızını kesti ve keskin bir sağ dönüş yaptı. Buzlu çay az kalsın dökülüp gidecekti ki sımsıkı amansızca kavradım. Çay kurtulmuştu. "Jack'i hatırlarsın, değil mi?"

Elbette hatırlıyordum. Jase'in beş yaşındaki kardeşiydi Jack ve bu küçük oğlan onun için dünyalara bedeldi. Jase'le ilgili öğrendiğim her şeyi, sanırım hayranlarının Justin Bieber'e karşı hissettiği şekilde, saplantı derecesinde hatırlıyordum. Söz ettiğim kadar utanç verici ama doğrudu. Jase'in ve tüm dünyanın haberi bile olmadan, son üç yıl içinde Jase benim için çok fazla anlam ifade eder hale gelmişti.

Arkadaş.

Abimin tek iyi yönü.

Ve tutkumun kaynağı.

Ama bir yıl önce, lisedeki son senemin başında, Cam ziyaret için eve gelirken Jase de peşine takılıp geldiğinde, benim için çok karmaşık bir şeye dönüştü. Bir yanımda sadece unutmak istediği bir şeye. Ama diğer yanımda, dudaklarıma dayalı dudaklarına ya da bedenimde dolaşan ellerinin hissettirdiklerine ya da adımları şiddetli bir acı veriyormuşçasına inleyerek söyleme tarzına dair anılardan kurtulmayı reddediyordu.

Of Tanrım...

Güneş gözlüğümün ardındaki yanaklarım canlı anılarla kızardı. Yüzümü pencereye çevirdim, camı açıp başımı dışarı uzatasım vardı. Kendimi mutlaka toparlamam gerekiyordu. Eğer Cam, Jase'in beni öptüğünü bir şekilde anlarsa onu öldürüp cesedini aynen böyle bir köy yoluna gizlice gömerdi.

Ve çok yazık olurdu.

Zihnim tek kelime edemeyecek kadar boştu ve acilen oyalanmaya ihtiyacım vardı. Soğuk çayın buğusu ve titreyen ellerim bardağı tutmayı zorlaştırıyordu. Cam'e Avery'yi sorabilirdim, bu işe yarardı. Cam, Avery'den söz etmeye bayılırdı. Derslerini sorabilirdim ya da bu bahar United futbol takımını seçmeleri için antrenmanlara tekrar katılıp katılamayacağını. Fakat düşünebildiğim tek şey, nihayet Jase'i benden kaçamayacağı bir ortamda görecektim.

Derslerin başladığı ilk bir hafta boyunca tam olarak yaptığı buydu.

Yolun her iki yanındaki sık ağaçlar seyrekleşmeye ve aralarından yeşil çayırlar görünmeye başladı. Cam dar

bir yola saptı. Kamyonet yoldaki çukurlar nedeniyle mide-mi bulandıracak kadar zıplıyordu.

İki kahverengi direğin arasından geçerken suratım asıldı. Arazi tel örgüyle çevriliydi ve sol tarafta WINS-TEAD: ÖZEL MÜLKİYET yazan ahşap küçük bir tabela vardı. Bizi geniş bir mısır tarlası karşıladı fakat mısırların sapları sapsarı ve kurumuştu, günler önce sararıp solmuş gibi görünüyorlardı. Mısır tarlasının ötesinde birkaç iri at, ortası yer yer kırık dökük ahşap bir çitin ardında otliyordu. Arazinin sol tarafında aylak aylak dolaşan inekler besili ve mutlu görünüyordu.

Biraz daha yaklaştığımızda, tıpkı *Teksas Testere Katliamı - İnsan Eti* filmindeki gibi, ürkütecek kadar köhne bir ağıl belirdi. Üstelik çatısında ürpertici bir horozlu rüzgârgülü dönüp duruyordu. Ahırın birkaç metre ötesindeki ev iki katlıydı. Beyaz duvarlar grileşmişti, pul pul kalkmış boya döküntülerinin evde boya namına kalanlardan fazla olduğunu kamyonetin içinden bile söyleyebilirdim. Çatının bazı bölümleri mavi brandayla örtülüydü ve bacanın yarısı çökmüş görünüyordu. Biri bacayı tamire başlamış, sonra sıkılıp vazgeçmiş gibi, evin yan tarafında tozlu kırmızı tuğlalar yığılıydı. Ahırın arkasında bir hurda araba mezarlığı, paslanıp çürümüş kamyonet ve sedan yığını vardı.

Beni saran şok dalgasıyla oturduğum yerde biraz daha dikleştim. Jase'in çiftliği bu muydu? Her nedense benim zihnimde canlanan biraz daha... moderndi sanki?

Cam kamyoneti ahırın biraz gerisine park edip motoru durdurdu. Gözleri, evi süzen gözlerime takıldı. Emniyet kemerini çözüp iç çekti. "Ailesi birkaç yıl önce gerçekten zor zamanlar geçirdi, şu sıra ancak düze çıkıyorlar. Jase çiftliğe ve ıvır zıvıra yardımcı olmaya çalışıyor ama işte, gördüğün gibi..."

Çiftlikte, Jase'in sunduğu yardımdan çok daha fazlasına ihtiyaç vardı.

Göz kırptım. "Pek... çekici."

Cam güldü. "Bunu söylemen pek hoş."

Destek almak için bardağı sımsıkı kavradım. "Öyle."

"Hı hı." Ters duran beyzbol kepini gözlerine siper etmek için öne çevirdi. Bir tutam siyah saç, arkada kepin ayarlama tokasının üzerinden dışarı çıkmıştı.

Konuşmaya başladım ama göz ucuyla gördüğüm hareketlilik dikkatimi çekti.

Ahırın yan tarafından fırlayan, minyatür bir John Deere traktörüne binmiş küçük bir çocuk yaygara koparıyordu. Dümdüz uzattığı tombul kolları direksiyonu sıkıca kavramıştı. Kıvrır kıvrır kahverengi dağınık saçları ağustos güneşi altında parlıyordu. Jase, traktörü arkasından itiyordu. Doğru düzgün duyamıyorsam da onun motor sesleri çıkardığından emindim. Engebeli çakıl ve toprak zeminde hoplaya zıplaya ilerliyorlardı. Küçük erkek kardeşi, "Daha hızlı! Hadi, daha hızlı!" diye bağırırken Jase gülüyordu.

Jack direksiyona sımsıkı yapışmış ciyaklarken Jase zikzaklar çizerek traktörü kamyonetin önünde durana kadar itip kardeşinin gönlünü eğlendirdi. Toz bulutları havada savruldu.

Nihayet Jase doğruldu.

Vay bee!

Ağzım gayriihtiyari açılıvermişti. Şu dünyadaki hiçbir şey bakışlarımı karşımda duran ihtişamdan almama yol açamazdı.

Jase'in üzerinde gömlek yoktu ve teni terden parlıyordu. Aile geçmişi hangi etnik kökene dayanıyordu, emin değildim. İspanyol ya da Akdenizli olmalıydı, çünkü bronz teni bütün yıl boyunca doğal tonunu koruyordu.

Traktörün etrafında dolanırken büyüleyici bir şekilde hareketlenen kasları hafiften dalgalanıyor ve geriliyordu. Göğsü mükemmeldi, omuzları ise geniş. Saman balyaları taşımayla edinilecek türde kaslara sahipti. Adam epey yapılıydı. Karın kasları gergindi. Altı baklava karın kası çok kendine özgüydü. Tam dokunmalık. Kot pantolonu edepsiz bir şekilde, ağarmış kotun altına bir şey giyip giymediğini merak ettirecek kadar aşağı sarkmıştı.

Dövmesinin tam boyutunu ilk kez görüyordum. Onu tanıdığımdan bu yana, sadece sol omuz yakasından ya da gömleğinin kolundan gizlice görür gibi olmuştum. Şu ana dek dövmesinin ne olduğunu bile bilmiyordum.

Çok büyük bir dövmeydi; boynunun tam altından başlayan, sol omzunda bükülerek dönen ve kolunun yarısına kadar inen, koyu siyah gölgeli sonsuz bir ip düğümü. Alt-taki karşılıklı iki ilmek ucu, kıvrılmış, yüz yüze bakan yılanları çağırıyordu bana.

Tam ona uygun bir dövmeydi.

Yanaklarıma yayılan kızarıklık boğazıma kadar ilerleyince bakışlarımı üzerinden çekmeye zorladım, ağzım bir çöl kadar kuruydu.

Jack'i şoför koltuğundan kaldırıp başının üzerinde havada tutarken kollarındaki güçlü kaslar gerildi. Bir daire çizerek etrafında döndü, Jack sağa sola sallanarak çılgınlık, Jase ise içten kahkahalar atıyordu.

Cam şoför kapısını açarken Jase, Jack'i yere bıraktı ve abime seslendi fakat ne dediğini hiç anlamadım. Ellerini kalçalarına dayayıp tekrar doğruldu. Gözlerini kısarak kamyonete baktı.

Jase tam anlamıyla muhteşemdi. Gerçek hayatta bu tür bir cümleyi öyle kolay kolay her insan için kuramazsınız. Belki ünlüler ya da rock yıldızları için... Onun kadar

nefes kesici birini insan çok ender görür.

Koyu kızıl kahve saçları dalgalar halinde yüzüne dökülüyordu. Elmacık kemikleri geniş ve biçimliydi. Dudakları dolgun ve hayli anlamlıydı. Kirli sakalı güçlü çene kıvrımını gizlemişti. Cam ya da benim gibi gamzesi yoktu ama gülümsemesi bugüne dek bir adamda gördüğüm en kocaman ve güzel gülümsemeydi.

Şu an gülümsemiyordu.

Ah, hayır, kafayı yana yatırmış, kamyonetin içine bakıyordu.

Susuzluktan kavrulmuştum, şekerli buzlu çaydan bir yudum alırken, önümde sergilenen bebek yapma potansiyeline kesinlikle esir olmuş halde, ön camdan bakmayı sürdürüyordum. Bebek yapmak istediğimden değil tabii, gerekli antrenmanı yapmakta gecikme ihtimalinden.

Cam yüzünü buruşturdu. “Kardeşim, bu adamın buzlu çayı.”

“Affedersin.” Bardağı indirirken, yüzüm kızardı. Önemiyoktu oysa. Sanki Jase’le ben daha önce birbirimize hiç tutkulu bir Fransız öpücüğü vermemiştik.

Ön camın diğer tarafında, Jase’in ağzından *kahretsin* sözü çıktı ve kendi etrafında dolandı. Kaçacak mıydı yoksa? Yok, olamaz. Onun şekerli buzlu çayını içtim!

Telaşla emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım. Parmak arası terliğim ayağımdan kayıp çıkıverdi. Cam arazi kamyoneti, hani şu yerden bir metre kadar yüksekte olanlardan kullandığı için zeminle aramda ciddi bir mesafe vardı.

Zarif biriydim. Kahretsin, ben dansçıydım; eğitilmiş, kahrolası iyi bir dansçı. Jimnastikçileri kıskançlıktan çatlatan bir denge duygusuna sahiptim ama bu, dizimdeki ön çapraz bağın yırtılmasından, o talihsiz sıçramanın

profesyonel dansçı olma umutlarımı rafa kaldırmasından önceydi. Hayallerim, hedeflerim, geleceğim, yani her şey, Tanrı hayatın uzaktan kumandasında kırmızı tuşa basmış gibi, öylece donakalmıştı.

Ve bir saniyeden daha kısa bir süre içinde toz toprağı yalamak üzereydim.

Kapıya tutunmak için uzandım fakat yetişemedim. Yere ilk basacak ayağım sakatlanmış olandı ve ağırlığımı taşıyamayacaktı. Jase'in önünde rezil olacak ve sonuçta tepemden aşağı dökülmüş buzlu çayla kalakalacaktım.

Düşmeye başladığımda yüzükoyun kapaklanmayı dile-dim, en azından böylece yüzündeki ifadeyi görmeyecektim.

Bir anda iki el fırlayıp atıldı ve omuzlarımdan kavradı. Bir an kamyonetin yarısına kadar devrilmiş, yatay bir pozisyondaydım, sonraki an dikey. Ayaklarım kısa bir an havada sallanır gibi oldu sonra ayaklarımın üzerinde durdum, buzlu çay bardağını göğsümde sımsıkı tutuyordum.

"Aman Tanrım, boynunu kıracaktın." Tok ses, içimi titreterek bedenimdeki bütün tüyleri dimdik etti. "İyi misin?"

İyiden de öteydim. Başım yana eğildi. Dünyada gördüğüm en mükemmel göğüs, içine girecek kadar yakınımdaydı. Bir ter damlasının göğsünün ortasından karın kaslarının üzerine doğru süzülüp ayva tüylerinin arasında kaybolmasını izledim. Midesinin az üstünde beliren bu tüyler, kemerinin altına kadar devam eden bir hat oluşturunuyordu.

Cam, kamyonetin önünden dolanarak telaşla koşuşturdu. "Bacağı acıdı mı Teresa?"

Bir yıldır Jase'e hiç bu kadar yakın olmamıştım. Harika kokuyordu; erkeksi ve belli belirsiz bir kolonya. Güneş gözlüklerimin düştüğünü fark ederek bakışlarımı yukarı çevirdim.

Kalın kirpiklerin çerçevelediği gözleri insanı hayrete düşüren bir grilikteydi. Bu gözleri ilk gördüğüm zaman gerçek olup olmadıklarını sormuştum. Jase gülmüş ve anlamak istiyorsan buyur gözlerime kendin bak diye önermişti.

Ama şu an gülmüyordu.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi, keskin bakışı nefesimi kesiyordu. Bütün gün güneşin altında oturmuşum gibi, tenim sanki kavruluyordu.

Beynimin çalışmaya başlamasını dileyerek yutkundum. “Bu şekerli buzlu çay senin.”

Jase kaşlarını kaldırdı.

“Başını çarptın mı?” diye sordu, gelip yanımızda dikiilen Cam.

Yanaklarıma ateş bastı. “Hayır. Belki de. Bilmiyorum.” Buzlu çayı uzatırken itici görünmediğimi umarak gülümsemeye çalıştım. “Alsana.”

Jase kollarımı bırakıp çayı aldı. Keşke buzlu çayı bu kadar sabırsızca yüzüne doğru iter gibi uzatmasaydım, belki de o zaman beni hâlâ tutuyor olurdu. “Teşekkürler. İyi olduğuna emin misin?”

“Evet,” diye mırıldandım, yere bakarak. Güneş gözlüklerim lastiğin yanındaydı. İç çekerek gözlüklerimi yerden aldım ve tekrar takmadan önce silip temizledim. “Teşekkür ederim... hımm, beni tuttuğun için.”

Gözlerini bir an bana dikti, ardından elinde bir gömlekle koşarak yanına gelen Jack’e döndü. “İşte buldum!” dedi küçük çocuk. Gömleği elinde bayrak gibi sallıyordu.

“Teşekkürler.” Jase buzlu çayı verip gömleği aldı. Çocuğun saçlarını karıştırıp bozarak başını okşadı. Sonra maalesef beni hüsrana uğratarak gömleği başından geçirip giydi ve o bedeni gizledi. Cam’e baktı. “Teresa’nın yanında olduğunu biliyordum.”

“Yolları öğrensin diye kasabayı gezdiriyordum,” diye açıkladı Cam, yavaşça bana sokulan küçük sokak köpeğine sırtarak. “Bu tarafa daha önce hiç gelmemişti.”

Jase başını salladı ve buzlu çayını geri aldı. Jack çok büyük ihtimalle bu kısa zaman içerisinde yarısını içip bitirmişti. Jase ahıra doğru yürümeye başladı. Benimle işi bitmişti. İşte bu kadar. Boğazım yanıyordu ama geride biraz buzlu çay bıraktığımı umarak aldırmadım.

“Akşam partiye Avery’yle geliyorsunuz, değil mi?” diye sordu Jase ve buzlu çayından bir yudum aldı.

“Geleneksel Hawaii partisini kaçırarak değiliz.” Cam, sol yanağındaki gamzesini ortaya çıkaracak şekilde sırtıttı. “Hazırlıklar için yardıma ihtiyacınız var mı?”

Jase başını hayır anlamında salladı. “İşin sorumluluğu çaylaklarda.” Bana hızla bir bakış attı. Bir an için bana gelip gelmeyeceğimi soracağını sandım. “Önce burada hal etmem gereken birkaç iş var sonra yine eve dönüyorum.”

Yıkıcı bir hayal kırıklığı, boğazımdaki alevlere karışarak fişek gibi yükseldi. Ağzımı açacak gibi oldum fakat hemen kapattım. Abimin önünde ne diyebilirdim ki?

Küçük bir el, gömleğimin ucuna asılıp çekiştirdi. Dönüp hem çocuksu hem de duygu dolu olan gri gözlere baktım.

“Merhaba,” dedi Jack.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle genişledi. “Sana da merhaba.”

“Çok güzelsin,” dedi, gözlerini kırptırarak.

“Teşekkür ederim.” Ağzımdan minik bir kahkaha çıkıverdi. Resmice. Bu çocuğu sevmiştim. “Sen de çok yakışıklısın.”

Jack’in yüzü parladı. “Biliyorum.”

Yine kahkaha attım. Bu çocuk kesinlikle Jase’in kardeşiydi.

“Pekâlâ, bu kadar yeter Kazanova.” Jase buzlu çayını bitirdi ve bardağı yakınındaki bir çöp kutusuna fırlattı. “Kıza asılmayı kes.”

Jase’e aldırış etmeyerek elini uzattı. “Ben Jack.”

Küçük elini tuttum. “Ben de Teresa. Cam benim abim.”

Jack tombul parmağıyla eğilmemi işaret etti ve “Cam, bir ata nasıl eyer vurulduğunu bilmiyor,” diye fısıldadı.

Göz ucuyla bizimkileri yokladım. Partiden konuşuyorlardı fakat Jase bizi kesiyordu. Göz göze geldik ve Shepherd’da okula başladığımdan bu yana hep yaptığı gibi, can acıtıcı bir çabuklukla göz temasını kesti.

Dikkatimi tekrar Jack’e yöneltirken bir hüsrana sızısı göğsümü acıttı. “Sana bir sır vereyim mi?”

“Evet!” Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Ata nasıl eyer vurulduğunu ben de bilmiyorum. Üstelik daha önce hiç ata da binmedim.”

Gözleri dolunay kadar büyüdü. “Jase!” diye bir feryat kopardı, hızla abisine dönerek. “Daha önce hiç ata binmemiş.”

Sırrım açığa çıkmıştı.

Jase bana bakınca omuzlarımı silktim. “Doğru. Atlardan ödüm kopuyor.”

“Korkmamalısın. Çok sakın hayvanlardır. Muhtemelen seversin.”

“Hadi ona göstereyim!” Jack, Jase’in üstüne atıldı, daha doğrusu pantolonunun paçasına çullandı. “Bana nasıl öğrettirdiysen ona da öğretebilirsin.”

Kısmen Jase’in bana bir şey öğretmesi önerisinden kısmen de bu dinozorlardan korktuğum kalbim göğsümde sarsılıyordu. Bazı insanlar yılanlardan ya da örümceklerden korkar. Bazısı hayaletlerden ya da zombilerden. Ben atlardan korkuyordum. Bir atın insanı ezerek öldürebileceği düşünülürse gayet haklı bir korkuydu.

“Öğrettirdiysen değil, öğrettiysen... Hem eminim Tess’in at sırtında dolaşmaktansa yapacak daha iyi işleri vardır.”

Tess. İçime bir nefes çektim. Bu lakabı bana o takmıştı; bana böyle hitap eden tek kişiydi ama önemsememiştim. Hem de hiç. Jack, ona niye ismimin Teresa olduğunu söylediğimi öğrenmek isteyince Jase Tess’in isim kısaltması olduğunu açıkladı. Bana böyle hitap ettiği son anın hatırasına kapılıp gittim.

“Bana neler istettiğinin farkında bile değilsin,” demişti. Dudakları yanaklarımda, içime ürpertiler salarak dolaşıyordu. “Kahretsin, hiçbir fikrin yok Tess.”

“Ayrılmadan önce ayakyoluna uğramamda sakınca var mı? Benim geri dönmem gerekiyor,” dedi Cam. “Parti öncesinde Avery’ye akşam yemeği için söz verdim.”

“Sana göstereyim,” dedi Jack, Cam’in elini kavrayarak.

Jase kara kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Tuvaletin yolunu bildiğinden eminim.”

Cam eliyle de işaret ederek “Tamamdır,” dedi. “Hadi bakalım бүсүр, дүш önүмө.”

İkisi çiftlik evine doğru yollandılar, biz de fiilen yalnız kaldık. Göğsümde bir sinekkuşu kanatlarını hızla çırparak havalandı. Hızlanan ılık bir rüzgâr atkuyruğundan fırlayan saçları savururken sinekkuşu da atılıyor, içimden çıkmak için göğsümü gagalıyordu.

Jase bakımsız yeşil çimlerin arasında hafiften koşarak ilerleyen Jack ve Cam’i izledi, sanki *Titanik* batıyor, o da geride kalan son can yeleğinin alınmasını izliyordu. Hayli hakaretvari bir durumdu, sanki benimle yalnız kalmak parazit köpekbalıkları tarafından afiyetle yenirken boğulmakla eşdeğerdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup dudaklarımı бүктүм. Tenime iğneler batıyordu fakat ondaki bariz huzursuzluk

acayip can yakıcıydı. Oysa hep böyle değildi. Hatta kesinlikle aramız hep daha iyi olmuştu, ta ki beni öptüğü akşama kadar.

“Bacağın nasıl?”

Konuşmaya başlamasıyla irkildim ve kekeleyerek “Ah, çok kötü sayılmaz. Pek acımıyor artık,” dedim.

“Cam bana başına gelenlerden söz etti. Üzüldüm bunu duyduğuma. Cidden.” Duraksadı ve çene hatları kasılırken gözlerini kısarak baktı. “Yeniden dans etmeye ne zaman başlayabileceksin?”

Ağırlığımı diğer bacağıma verdim. “Bilmiyorum. Umarım kısa süre içinde, tabii doktorum temiz raporu verdiği takdirde. Yani bana şans dile.”

Jase’in kaşları çatıldı. “Sana bol şanslar diliyorum. Yani, berbat bir durum. Dans etmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Sesindeki samimi şefkatten haddinden fazla etkilenince sadece başımı sallayabildim.

Gri gözleri nihayet yeniden benimkilerle buluştu, içime bir nefes çektim. Gözleri... Beni aptala çevirmekten ya da deli saçması şeyler yapmak istemeye sevk etmekten geri durmuyorlardı. Gözleri şu an fırtına bulutları gibi koyu griydi.

Jase mutlu değildi.

Elini nemli saçlarının arasında dolaştırarak dışarı derin bir nefes verdi. Çenesindeki bir kas atmaya başladı. İçimdeki tedirginlik, boğazımdaki yangını gözlerime kadar taşıyarak karmaşaya dönüştü. Onun bir şey bilmediğini, bilmesinin mümkün olmadığını, hissettiklerimin, acımın, reddedilmenin açtığı keskin yaranın onun suçu olmadığını kendime sürekli tekrarlamam gerekiyordu. Ben sadece Cam’in kız kardeşiydim; Cam’in dört yıl kadar

önce bu kadar çok sorun yaşamasının ve Jase'in her hafta sonu bizim eve ziyarete gelmeye başlamasının nedeni. Ben sadece çalıntı bir öpücüktüm. Hepsi bu!

Gözyaşlarına boğulmak gibi utanç verici bir şey henüz yapmadan gidip Cam'i kamyonette beklemek için dönmek üzereydim. Bacağımı sakatladığımdan ve Jase'in yardımcı olmadığını gördüğümünden beri duygularım karmakarışık.

"Tess. Bekle." Jase, aramızdaki mesafeyi uzun bacaklarıyla attığı tek adımda aştı. Yıpranmış spor ayakkabıları neredeyse ayak başparmaklarıma değecek kadar yakınımda duruyordu. Bana doğru uzandı, eli yanağımın hemen yanında kalakaldı. Dokunmadı ama elinin sıcaklığı tenimi dağlamıştı bile. "Konuşmamız gerek."

İkinci Bölüm

Kelimeler ikimizin arasında havada asılı kalırken Jase'in uzandığı bir tutam saç, dokunmadığı yanığının üzerinde rüzgârla savruldu. Midem, tıpkı sahneye adım atmadan saniyeler önce yaptığı gibi yine kasıldı. Seçici heyetin karşısına geçip müziğin başlamasını hazır ol pozisyonunda beklerken korku daima göğsümün tam ortasında bir buz küresi oluşturur. Kaç müsabakaya girmiş ya da kaç resitalde rol almış olursam olayım sahneden koşarak kaçmaktan başka bir şey istemediğim bir an hep olmuştum.

Ama bu anların hiçbirinde kaçıp gitmedim ve Jase'le de böyle oldu. Bu konuşmadan kaçmayacaktım. Uzun zaman önce tam bir korkaktım. Korkunç eski erkek arkadaşım Jeremy'nin gerçekte yaptıklarını dile getirmekten ödüm kopuyordu. Ama artık o kız değildim. Artık bir korkak değildim.

Derin bir nefes aldım. "Haklısın. Konuşmalıyız."

Jase elini indirirken omzunun üzerinden eve doğru bir bakış attı. Tek kelime etmeden elini kürekkemiklerimin arasına koydu. Bu temasa hazırlıksız yakalanınca sıçrayıp kızardım.

“Yürüyelim mi?”

“Elbette.” Sinekkuşu tüm hızıyla geri dönmüş, göğsümde gagalayarak bir delik açıyordu.

Evi hâlâ net olarak görecektik şekilde uzaklaşarak yürümeyi sürdürdük. Bütün bu araziye baktığımda yalnız kalmaya daha uygun yerler olduğunu anlıyordum ama beni, atların otladığı alanın karşısındaki çayırı çevreleyen, yatay kütüklerle yapılmış çite yönlendirdi.

“Otursana,” dedi ve “böyle ayakta iyi” dememe kalmadan iri elleri kalçamın yanlarına yerleşti. Küçük kardeşinden daha ağır değilmişim gibi beni kaldırıp çitin üstüne oturturken nefesim kesildi. “Böylesi dizin için daha iyi.”

“Dizim...”

“Ayakta durmamalısın.” Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Pes etmişlik duygusuyla pürüzlü sert kütüğü kavradım çünkü yapmak istediğim son şey dizimden konuşmaktı. Tek laf etmeden gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Onu konuyu açmaya zorlayacak şekilde sessizce oturmak istiyordum.

Sessizliğim sadece beş saniye kadar sürdü, aklıma ilk gelen şey dilimden dökülüvermişti. “Aptalca.”

“Ne?” Kaşlarını çatı.

“Kasabanın ismi.”

Uzun saç tutamlarını yüzünden çekti.

“Spring Mills kasaba mı yani? Spring Mills’te yaşıyorsun, öyle mi?” Jase’in şaşkın bakışları karşısında omuzlarımı silktilim. “Demek istediğim, burası aslında Hedgesville ya da Falling Waters değil mi? Sırf süper bir Walmart mağazasının açılması burayı bir kasaba yapmaz.”

Jase uzun bir an bana baktıktan sonra derinden –güçlü ve enfes bir sesle– bir kahkaha patlattı. Tanrı yardımcım

olsun ama böyle gülmesini seviyordum. Onunla birlikteyken kendimi ne kadar huzursuz hissedersen hissedeyim ya da iki bacağı arasına bir tekme savurmayı ne kadar çok istersem isteyeyim, güldüğü an, güneş sanki gözlerimin içinde parlıyordu.

Çite yaslandı, o kadar uzundu ki uzanıp kolunu omuzlarıma sardığında ancak göz hizasına gelebildik. Beni yanına, o kadar yakınına çekti ki başımı kaldırırsam dudaklarımız neredeyse birbirine değecek mesafedeydi. Yüreğim tam anlamıyla göğsümde büklüm büklüm olmuştu. Sahte kasabalardan ve Walmart mağazalarından söz etmek onu sarılır halde bırakacaksa Darksville ve Şanghay'dan başlayarak diğer yerleri de sayabilirdim.

“Bazen kafan yerinde değilmiş gibi geliyor bana.” Çenesini başımın üstüne koyarken beni koluyla sıktı, nefesim boğazımda takılı kaldı. “Ama bundan hoşlanıyorum; senden hoşlanıyorum. Gerçekten. Bu benim hakkımda ne söylüyor, emin değilim.”

Büklümler? Yüreğim şu an bir Ninja'ydı. Belki de bu konuşma, duvar köşesine çekilip büzüşmek istememe yol açmayacaktı. Rahatlamıştım. “Muhteşem biri olduğunu?”

Kıkırdayarak gülerken eli de sırtıma doğru kaydı ama sonra uzaklaştı. Yaylanıp kendini yukarı, yanıma çekti. “Evet, böyle bir şey.” Uzayan bir sessizlik hâkimdi, sonra bakışlarını üzerime dikti. Gözleri şu an neredeyse soluk bir maviydi. “Senden hoşlanıyorum,” diye tekrarlardı daha yumuşak bir sesle. “Ve bu, bir hal çaresini bulmayı daha da zorlaştırıyor. Gerçekten nereden başlamalıyım, bilmiyorum Tess.”

Yüreğimin içindeki Ninja birden devrilip öldü. Fakat nereden başlayabileceği konusunda iyi bir fikrim vardı. Bir yıl önceki o geceden beri tek bir e-posta ya da me-

saj göndermemesinden başlamaya ne dersin? Ya da eve Cam'le birlikte gelmeyi kesmesinden? Bu soruları sorma fırsatım olmamıştı.

“Özür dilerim,” dedi. Ciğerlerimdeki havayı dışarı verirken gözlerimi kırptım. “Aramızda olanlar... Yaşanmamalıydı ve çok, kahretsin çok üzgünüm.”

Ağzım açıldı ama hiçbir ses çıkaramadım. Üzgün müydü? Göğsüme bir yumruk atmış gibi hissettim çünkü özür dilemesi, yaptığından pişman olduğu anlamına geliyordu. Ben pişman değildim, bir parça bile. O öpüşme... beni öpme tarzı, kontrol edilemez çekim diye bir şeyin gerçekten var olduğunu, daha fazlasını arzulamanın en doyumsuz şekilde acı verebileceğini ve dudakların temasıyla kıvılcımların uçuşabileceğini bana ispatlamıştı. Pişmanlık mı? Ben bu öpüşmeyle yaşamış, ondan önceki herkesi —ki pek fazla değildi— ve ondan sonraki herkesi —ki çok daha azdı— onun pişman olduğu bu öpüşmeyle kıyaslamış ve baş tacı etmiştim.

“O gece epey içmiştim,” diye devam etti. Çenesindeki o kas, kalp atışlarımla birlikte atıyordu. “Sarhoştum.”

“Sarhoş muydun?” Bu iki kelime içime işlerken ağzımı hızla kapadım.

Yüzünü yana çevirdi, elini yine saçlarının arasında dolastırırken gözlerini kıstı. “Ne yaptığımı bilmez haldeydim.”

Korkunç, kıvrır kıvrır bir duygu kursağıma dolandı. Hatalı zıplamamın ardından yere inerken hissettiğim de aynı duyguydu. Ardından gelecek acı patlamasının uyarısını veren o ürkütücü, sıkıntı verici sezgi. “O gece iki bira içmiş gibiydin.”

“İki mi?” Bana bakmıyordu. “Ah, bence bundan daha fazla olmalı.”

“Olmalı mı?” İçime farklı tür bir duygu çöreklenmeye başlarken sesim de tizleşti. “Ben o geceyi gayet net hatırlıyorum Jase. Anca iki bira içtin. Sarhoş değildin.”

Jase hiçbir şey demedi fakat ben gözlerimi dikmiş ona bakarken çenesi, azı dişlerini kırmak üzereymişçesine oynuyordu. Özür dilemesi yeterince kötüydü fakat ya sarhoş olduğu iddiası. Bu en kötü reddedilmeydi.

“Aslında sarhoş olmasaydın beni öpmeyeceğini söylüyorsun.” Çitin üzerinden kayarak indim ve yumruğumu karnına geçirme isteğine direnerek karşısına geçtim. Ağzını açar gibi oldu fakat ben hızla atıldım. “Gerçekten bu kadar tiksindirici mi geldi?”

Başı hızla bana doğru döndü ve gri gözleri koyulaşarak birden alevlendi. “Söylediğim bu değil. İğrenç değildi. Şey, aslında...”

“Tabii, kesin iğrenç değildi!” Hayatımda, Cam’in çenemi tutmam konusunda sağduyuya sahip olmadığımı söyleyeceği tonlarca an vardı. Bu, tam o anlardan biriydi. “Beni öptün. Beni *okşadın*. *Sana* ne yaptığımın farkında bile olmadığımı *söyledin*...”

“Ne söylediyimi biliyorum.” Gözleri o an kızgın bir cıva gibi parladı. Neredeyse yırtıcı hayvanlara has bir zarafetle çitin üzerinden yaylanarak yere atlarken gözlerimin içine baktı. “Tüm bunları niye söylediyimi gerçekten bilmiyorum. Biradan olsa gerek çünkü bunları yapmamın ya da söylememin başka bir nedeni olamaz!”

Kor gibi alevin yerini acı aldı. Ellerimi yumruk yaparak sıktım. Yok, iki biranın ona bunları yaptırmasının mümkünü yok. “Kafan kıyak değildin. Tam anlamıyla kendindeydin. Beni öptüğünde mutlaka bir şeyler hissetmiş olmalısın çünkü bu şekilde öpüp hiçbir şey hissetmeyen olanaksız.” Bu kelimeler dilimden döküldüğü an yüreğim sarsıldı. Bunu düşünmek başka bir şey ama yüksek sesle söylemek... kelimelerin ne kadar... ne kadar *naif* kaldığını gösteriyordu.

“Ne kadar zamandır bana tutulmuş durumdasın? Elbette, inanılmaz olduğunu düşüneceksin. Hayret bir şey Tess, bunca zaman seninle niye konuşmadığımı sanıyorsun? Bunun arkasında bir şeyler arayacağını biliyordum,” dedi ve yanaklarıma alevler bastı. “Hataydı. Sana karşı bir ilgi, bu tür bir ilgi duymuyorum.”

Tokat yemişçesine sarsıldım. Ve Tanrı biliyor, tokat yemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bir yanımda bunu bu şekilde üstlenmemeliydi. Konuşmamız gerektiğini söylediğinde kaçmalıyım. Ya da en azından topallayarak kamyonete dönmeliydim. Cesur olmanın da yüzleşmenin de canı cehenneme. Acı ve utanç boğazımda ilerliyor, gözlerimi dolduruyordu. Görünen o ki bir cam kadar şeffaftım, dolayısıyla duygularımı gizlediği için gözlüklerime minnettardım. Fakat ifademi görmüş olmalıydı çünkü bir an için gözlerini kapadı.

“Kahretsin,” diyerek alçak sesle lanet okudu. Dudaklarının etrafı bir ton daha soldu. “Böyle bir şeyi kastetmedim. Ben...”

“Bence ettin,” diye parladım, bir adım daha geri atarken. Jase haklıydı. O gece bir hataydı; duygular yüklediğim ve onun yokluğunda kafamda büyüttüğüm aptal bir öpüşmeydi. Şu andakinden daha aptal bir duruma bir daha düşeceğimi hiç sanmıyordum. “Bundan daha açık olamazdın.”

Yine lanet okuyarak aramızdaki mesafeyi kapatacak şekilde karşıma geçti. Çenesini aşağı indirirken dalgalı birkaç saç buklesi de önüne düştü. “Tess, anlamıyorsun...”

Kesik bir kahkaha atarken içime bir sel gibi bir aşağılanma duygusu boşaldı. “Ah, eksiksiz anladığımdan şüphem yok. Pişmansın. Anladım. Bir hataydı. Muhtemelen bunun hatırlatılmasını istemiyorsun. Benim hatam. Öne-

mi yok. Neyse.” Abuk sabuk konuşuyordum ama mümkün olan en berbat şekilde durumu kurtarmaya çabalamaktan geri duramıyordum. Konuşmaya devam ederken ona hiç bakmadım. Bakamadım, o yüzden bütün dikkatimi otların lekelediği spor ayakkabılarına verdim. “Zaten uzun süre burada kalacak görünmüyorum. Dizim düzelir düzelmez ayrılıyorum. Mümkün olduğunca en kısa sürede. O yüzden uzun bir süre benimle karşılaşacağını ya da bu konuyu tekrar açacağımı düşünerek kaygılanmana gerek yok. Sonuçta sen de tek erkek değilsin beni...”

“Öpen mi?” Ses tonundaki sertlik karşısında başımı kaldırıp baktım. Gözleri sadece ince, gümüşü çizgiler görünecek şekilde kısılmıştı. “Seni kaç herif öptü Teresa?”

Çok değil. Bir elimin parmaklarıyla sayabilirdim, kaçının bunun ötesine geçtiğini saymak için iki parmağım yeterliydi fakat gurur pençelerini içime geçirmişti. “Yeterince,” dedim kollarımı göğsümde birbirine kavuşturarak. “Fazlasıyla.”

“Öyle mi?” Yüzünde sanki bir şimşek çaktı. “Abin bunu biliyor mu?”

Küçümseyerek burun kıvırdım. “Sanki abimle bunu konuşmam gerekiyor da. Ya da abim dudaklarımı kime ya da *nereye* değdirdiğime bir laf edebilirmiş gibi.”

“Nereye?” diye tekrarladı. Bu tek kelimeyi zihninde ölçüp biçmesi gerekiyormuşçasına başı horoz gibi dikildi. Bunun ne anlama gelebileceğine karar verdiği an geniş omuzları gerildi. “Dudaklarını nereye değdiriyormuşsun?”

“Off, sanki seni çok ilgilendirir.”

Bakışları keskinleşti. “Kesinlikle ilgilendirir.”

Öteki evrende mi yaşıyordu? “Hiç sanmıyorum.”

“Tess...”

“Bana böyle hitap etme,” diye parladım ve derin bir nefes çektim.

Bana uzanacak gibi oldu, kendimi hızla sakınıp elinden kurtuldum. İhtiyacım olan son şey bana dokunmasıydı. Kararlılığı ön plana çıkmıştı. “Sen nereye...”

Evin önündeki kapının hızla kapanma sesi beni kurtardı. Jase geriye doğru çekildi, derin bir nefes çekerken küçük kardeşi de ot ve çakıllar arasında koşarak geliyordu.

Küçük çocuk yaklaşık bir, bir buçuk metre öteden “Süpermen pelerini! Süpermen pelerini!” diye bağırarak kendini ok gibi Jase’e doğru fırlattı.

Jase kardeşini havada yakaladı, çevirip kollarını boyuna dolayarak onu omuzlarına aldı. Jack etten bir peletin gibi, Jase’in sırtında asılıydı.

“Kusura bakmayın, çok uzun sürdü,” diyerek sırtı Cam. Niye dayanılmaz bir gerginlik hissettiğimin farkında değildi. “Annen limonatayla elmalı kek yapmış. Bana biraz ikram etti de.”

Jase gülümsedi ama aynı anda çenesini hızla öne eğdi. “Anlaşıldı.”

Bir heykel gibi dikiliyordum orada. Bir kuş, başımdan aşağı sıçabilirdi, ben yine de kıpırdamazdım. Ellerimi kaskatı sıkılmaktan parmaklarım uyuşmuştu.

Jase yan tarafa dönerken Jack bana gülümsedi. “Binmeyi öğrenecek misin?”

İlk başta neden söz ettiğini anlayamadım, algıladığımda ise ne diyeceğimi bilemedim. O şeylerden birinin üzerine binecek kış bende olsa bile, Jase’in beni bir daha bu çiftlikte görmek istediğinden şüpheliydim.

Cam, kaşlarını kaldırmış, beni süzüyordu, Jase gözlerini yere dikmişti, çenesi gergindi. Jack ise benden yanıt bekliyordu.

“Bilmiyorum,” dedim nihayet. Kendimi daha aptal durumuna düşürmediğimi umarak zoraki gülümsedim.

“Ama eğer öğrenirsem bana yardımcı olacaksın, değil mi?”

“Evet!” dedi Jack yüzü sevinçle parlayarak. “Ben sana öğrettirebilirim!”

“Öğretebilirim,” dedi homurdanarak Jase ve kollarını Jack’in bacaklarına dolayıp onu kaldırdı. “Söyledim sana ufaklık, muhtemelen yapacak daha iyi işleri vardır.”

“Ata binmekten daha iyi bir şey olamaz,” diye itiraz etti Jack.

Jase, kardeşini tutmayı sürdürerek doğruldu ve bana baktı. İfadesi donuktu ve ben ata binmekten söz etmemeyi isterdim. Jase muhtemelen ciddi olduğumu ve onu görmenin bir yolunu aradığımı düşünmüştü.

Bundan sonra gerçekten onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyordum.

Böyle hissettiğimi fark etmek acı vericiydi. Öpüşmeden önce arkadaşlık, iyi arkadaş. Mesajlaşan. Birbirine e-postalar gönderen. Cam’le her geldiğinde sohbetler eden. Artık bu mahvolmuştu.

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Bu benim kişisel mantramdı, ayaklarımı sürüyerek kamyonete ilerledim, kendimi yukarı çekmek için sağlam ayağımı kullanarak kamyonete tırmandım. *Bir hödüğün ardından ağlamayacağım.* Kendime artık Jase’e bakmayı kesmeyi de söyleyip duruyordum fakat arkamı dönene kadar kucağında kardeşikle ona bakmayı sürdürdüm.

“Dönüş yolculuğuna hazır mısınız?” diye sordu Cam, şoför kapısını kapatırken.

“Hazırım.” Sesim anormal bir kalınlıktaydı.

Kontağı çevirirken gözlerini bana dikti. Kaşları çatılmıştı. “İyi misin?”

“Evet,” dedim ve boğazımı temizledim. “Alerjik bir durum.”

Yüzündeki kuşkulu bakış anlaşılabilirdi. Herhangi bir alerjim yoktu. Abim bunu biliyordu.

Cam beni West Woods tesislerinin önünde bıraktı. Avery'ye selamımı iletmesini söyledikten sonra kamyonetten *dikkatlice* indim ve Yost Öğrenci Yurdu'na giden dar yolda ilerlerken arayıp anahtar kartımı çıkardım.

Yurt meselesinde şansım yaver gitmişti. Kayıt işinde geç kalınca, genellikle birinci sınıf öğrencilerine ayrılan Kenamond ile Gardiner öğrenci yurtları dolmuştu. Neredeyse yurt bulamayıp açıkta kalacaktım. Dersler başlamadan bir gün önce, öğrencileri yurtlara yerleştirme departmanına gidip beni bir yere, herhangi bir yere yerleştirmeleri için dua ederek başvurmuştum. Aksi halde tek seçeneğim Cam'le birlikte yaşamaktı. Abimi her ne kadar çok sevsem de onunla ev arkadaşı olmak, istediğim en son şeydi.

Gözyaşlarım süzülüvermişti. Araya torpil yapabilecek bazı bağlantılar girdi, ben de kendimi West Woods'un süit tarzı öğrenci yurdunda buldum, üstelik diğer yurtların oda diye adlandırılan kibrit kutularından çok daha iyiydi.

Kartımla serin havanın hâkim olduğu içeriye girdim ve merdivenlere yöneldim. Üçüncü kata çıkmak için asansörü kullanabilirdim fakat yürümenin ve merdiven tırmanmanın bacağıma iyi geleceğini anlamıştım çünkü gerçekten daha hareketli bir şeyler yapmadan iyileşme onayı alamıyordum. Gerçi kısa süre içinde alacaktım. Almak zorundaydım çünkü baharda stüdyoya geri döneceksem kıcıımı kaldırıp yeniden forma girmeliydim.

Süit daireme açılan kapıya ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Terminatör gibi olan bedenimin bu kadar kısa süre içinde Sünger Bob'a dönüşmesi beni şaşırtmıştı.

Derin bir iç çekerek kartımı okuttum ve süitimin sa-

lonuna girdim. Kendimi yatağa atıp başımı yastığın altına gömmekten ve bugünü hiç yaşanmamış farz etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Ama bu zaten çok şey istemektir.

Yatak odasının kapısının kolunda sallanan pespembe fuları gördüğümde nefesimi dışarıya öfleyerek verdim. Gözlerimi kapatıp inledim.

Pembe fular, içeriye risk alarak gireceğinize işaret eden bir şifreydi. Diğer bir ifadeyle oda arkadaşım tatlı tatlı oynayıyordu. Ya da içeride sessizce kavga ediyorlardı, eğer sessizce kavga ediyorlarsa kısa süre içinde bu, gürültülü patırtılı kavgaya dönüşecekti.

En azından banyoyu hâlâ kullanabiliyordum.

Topallayarak eskimiş kahverengi kanepeye yürüdüm ve çantamı yanıma yere, kendimi de hamile bir yaban koyunu zarafetiyle yığılırcasına kanepeye bıraktım. Sakatlanan ayağımı sehpanın üzerine tekmeler gibi sertçe uzattım ve dizimdeki hafif ağrıyı biraz rahatlatacağını umarak gerdim.

Duvarın diğer tarafından güüm diye gelen bir yumruk sesi beni yerimden sıçrattı. Omzumun üzerinden kaşlarımı çatarak duvara baktım. Çok kısa bir an sonra boğuk bir inilti ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Şu büyük O –orgazm– eşiğindeki tarzda, mutlu bir inleme gibi değildi. Gerçi bunun nasıl bir ses olduğunu bildiğimden de değil. Nihayetinde yaptığım birkaç seks, beni bulutların üzerinde dolaşacağıma inandıran her aşk romanına sövüp saymakla sonuçlanmıştı. Yine de kulağa doğru gelmeyen bir şey vardı.

Bacağımı sehpanın üzerinde tutarak odada neler olup bittiğini duymak için arkaya doğru iyice gerildim. Oda arkadaşım Debbie Lamb, üçüncü sınıf öğrencisiydi ve

gerçekten tatlı bir kız gibi görünüyordu. Ben çıkıp gelmeseydim çok büyük ihtimal odayı bir sömestr kimseyle paylaşmayacaktı ve o böyle bir şeyi mahvettiğim için bana işkence etmedi. Gerçekten akıllı ve sakın biriydi.

Fakat erkek arkadaşıyla farklı bir hikâyeydi.

Birkaç saniye geçti ve çok farklı bir erkek hırıltısı duydum. Yanaklarım yanıyordu, o kadar hızlı kırbaç gibi geri döndüm ki neredeyse boynumu incitecektim. Bir yastık kapıp yüzümü ona gömdüm.

Kesinlikle sevişiyorlardı.

Ben de burada oturmuş, bir sapkın gibi onları dinliyordum.

“Ah Tanrım.” Sesim yine boğuktu. “Niye üniversitedeyim ben?”

Dizimdeki ağrı kendini hatırlatırcasına şiddetlendi.

Yavaşça yastığı aşağı indirdim. Karşımdaki kapı, yani süit daireyi paylaşan diğer yatak odasına açılan kapı hâlâ kapalıydı. Daireyi paylaştığımız ev arkadaşlarımızı, okul açıldığından bu yana bir kez bile görmemiştim. Onların görünmez ya da Buda rahibi olduklarına ya da tanık koruma programı altında odalarında gizlenmeye zorlandıklarından kısmen emindim. Ölmediklerini biliyordum çünkü salonda olduğum zaman bazen onları duyabiliyordum. Süitte dolandığımı işittikleri an sessizliğe bürünüyorlardı.

Tuhaf.

Taba rengi yastığı göğsüme dayayıp çantama uzandım ve içinden cep telefonumu çıkardım. Kısacası Sadi'ye mesaj göndermek niyetindeydim fakat temmuz ayında dans stüdyosundan ayrıldığımdan bu yana onunla konuşmamıştım. O zamandan beri arkadaşlarımla hiçbirisiyle konuşmamıştım.

Çoğu New York'taydı. Sadi, Joffrey Bale Akademisi'ne, benim de tam burslu olarak girmeye hak kazandığım okula başlıyordu. Benim hayatımı, hayalimi yaşıyorlardı. Fakat burs iptal edilmemişti. Öğitmenler, sakatlanmamın iyileşmesi halinde bir sonraki sonbahar beni okula yerleştirme sözü vererek bursumu beklemeye almışlardı.

Telefonumu çantamın içine geri bıraktım ve yastığı yakınımnda tutarak arkama yaslandım. Ameliyatımı gerçekleştiren, West Virginia Üniversitesi'ndeki uzman Dr. Morgan, bir başka sakatlık ya da zedelenme yaşamadığım sürece yüzden doksan tümüyle iyileşme şansım olduğuna inanıyordu. Çoğu kişi bunun iyi bir yüzde olduğunu düşünür fakat bu yüzde on benim ödümü koparıyordu ve bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum.

Kırk dakika kadar sonra yatak odasının kapısı açıldı ve Debbie, omuz hizasındaki kahverengi saçlarını eliyle tarayıp uçlarını düzelterek salona girdi. Beni gördüğünde yüzü kıpkırmızı oldu.

Debbie ezilip büzülerek "Ah! Uzun süredir burada değildin umarım?" diye sordu.

"Hayır. Birkaç dakika oldu sadece..." Konuşmayı sürdürme tereddüdüyle sesim giderek kısılmıştı. Debbie çiçekli bluzunun eteğini çekiştirerek düzeltirken ona biraz daha yakından baktım. Gözleri kırmızı ve şişti. Kavga etmişlerdi. Yine. Barışmış olmalıydılar fakat o kadar çok kavga ediyorlardı ki tartışmak ve ardından barışma seksiy yapmak dışında, herhangi bir şeye nasıl vakit ayırdıklarını anlamıyordum.

Erik de belirdi, parmakları cep telefonunun üzerinde geziniyordu. Kısa, koyu renk saçları dimdikti. Yakışıklı çocuktu, bunu kabul etmem gerekiyordu fakat çekiciliğini anlamıyordum. Hem de hiç. Jase'in de üye olduğu erkek

öğrenci birliğinin abilerindendi, lise yıllarında kendi çapında yerel bir basketbol yıldızıydı fakat köşeye kısıtılmış bir sırtlan kişiliğine sahipti.

Telefonunu kotunun cebine yerleştirip bana gülümsedi fakat sinirli, beni huzursuz eden bir gülümsemedi.

“İyi misin?” diye sordum Debbie’ye.

“Tabii ki iyi,” diye yanıt verdi Erik gülerek.

Erik’in sözlerini kulak ardı ederek anlamlı anlamlı Debbie’ye bakmayı sürdürdüm fakat o hızla başını salladı. “Evet, gayet iyiyim. Partiye gitmeden önce yiyecek bir şeyler alacaktık. Sen de gelmek ister misin?”

Tam ağzımı açmıştım ki Erik benim yerime de yanıt verdi. “Dizi ona sıkıntı veriyor gibi görünüyor, muhtemelen evde kalmak ister.”

Ağzımı hırsla kapadım.

Erik eşlik ederek onu kapıya doğru yönlendirirken Debbie’nin rahatsız olduğu belliydi. “Partiye geliyorsun, değil mi?”

Aslında davet edilmemiştim fakat çıkıp gitsem kimsenin, Jase dışında kimsenin bir şey demeyeceğini biliyordum. Onu görmek istemiyordum. Omuzlarımı silktim. “Henüz karar vermedim.”

Debbie duraksadı. “Pekâlâ, şey...”

“Bebeğim, hadi, açlık başıma vurdu.” Erik onun koluna yapışıp parmaklarının altında etini bilerek sıktı. “Geç oluyor.”

Elinin bu kavrayışını gördüğümde midemde hafif bir yanma başladı. Jeremy de beni kaç kez bu şekilde tutmuştu? Sayamayacak kadar çok. Bunu görmek midemi bulandırıyordu. En iyisi unutmak olan olayları düşünmek istememe yol açıyordu.

Debbie gülümseyip gülümsemek arasında bocaladı. “Me-

saj at bir şey istersen... ya da bir şeye ihtiyaç duyarsan.”

Erik anlaşılmasa bir ses tonuyla bir şeyler homurdandı, sonra da gittiler. Ayağımı sehpanın üzerine uzatmış, kapıya bakarak öylece oturuyordum fakat düşüncelerim birkaç yıl öncesine kayıp gidiverdi.

“Biliyorsun açlıktan geberiyorum,” dedi Jeremy, kolumu kavrayıp üzerime abanarak. Bana çılgılık attırana kadar sıkılmıştı. Araba birden bana aşırı küçük gelmişti. Yeterince hava yoktu içeride. “Bu kadar uzun süredir ne halt yiyordun? Telefonda mı konuşuyorsun?”

“Hayır!” Hiç kıpırdamamam, kurtulmak için geri çekilmem gerektiğini biliyordum çünkü bu onu sadece daha da delirtecekti. “Alt tarafı Cam’le konuşuyordum.”

Biraz rahatlatarak sıkı parmaklarını gevşetti. “Evde mi?”

Başımı salladım. “Onunla konuşuyordum...”

“Telefonda mı?” Bir saniye içinde o sevimli çehresi canavaraya dönüşmüştü. Parmakları kazağımın üzerinde kalınca ürkmüştüm. “Telefonda konuşmadığını sandım.”

Bu hatıradan kurtulmak için kendimi silkeledim, artık sadece bir öfke tortusu hissettiğimi fark etmekten memnundum. Çok daha uzun bir süre, sırf onu hatırlayıp düşünmek bile midemi bulandıracaktı fakat o günler çok geride kalmıştı.

Jeremy istismarcıydı, tacizciydi fakat artık ben mağdur değildim, bir kurban değildim.

Bana yaptıklarına bir son vermiştim. Bitti. Bitmişti. Bitmişti.

Bakışlarımı kapıdan ayırdım, yastığı kollarım ağrıyacak kadar sıkılmıştı. Erik’in Debbie’ye zarar verdiğine dair kanıtım yoktu, daha çok altıncı his gibiydi ve çoğu yara berenin görünür olmayacağını da biliyordum. Tabii Erik, tıpkı Jeremy gibi, akıllı olmazsa.

Akşamın geri kalanını, koridorun köşesindeki otomat makinesinden aldığım abur cuburları yiyerek ve erkenden uyuyakalmadan önce tarih kitabımın sayfalarını çevirerek geçirdim. Orada uzanmış, uykuyla hayal âlemi arasında gezinirken kendimi çok eksik hissettim, lanet olsun! On dokuz yaşına basmama şunun şurasında birkaç ay vardı, cumartesi akşamıydı ve ben saat on olmadan neredeyse uyumak üzereydim.

Eksik lafı bile yetmezdi buna.

Yüzüm duvara bakacak şekilde yana döndüm, bacağımı mahvetmemiş olsaydım Jase'in beni reddetmesi bu kadar canımı yakar mıydı diye merak ederek uykuya daldım.

Cep telefonumun mesaj uyarısı sesi o kadar uzaktan geldi ki beni ancak bir süre sonra uyandırabildi. Gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalıştım, şaşırmıştım. Komodinin üzerindeki saatin yeşil ışığı parladı, gece biri çeyrek geçiyordu. Telefonun uyarısı tekrar çaldı.

El yordamıyla etrafı yoklayarak telefonuma uzandım. Elime aldım ve gözlerimi kısarak mesaja baktım. Bir çırpıda okudum. Hâlâ rüya gördüğümü sanıyordum. İkinci kez okudum. Okumayı unutmuş olabileceğimi düşündüm. Karanlık oda, odanın diğer tarafındaki yatağın boş olduğunu görecektik kadar belirginleşmişti benim için. Telefona tekrar baktım.

Seninle konuşmam gerek.

Mesaj Jase'tendi.

İkinci mesajda *Dışarıdayım*, yazıyordu. Kalbim hızla atmaya başladı.

Jase buradaydı.

Üçüncü Bölüm

Rüya görüyor olmalıydım.

Parmak arası terliklerimi bulup ayağıma geçirdiğim ve sonra anahtar kartımı kavradığım esnada en azından hissettiğim buydu. Çok kısa bir an, mesajı görmezden gelmek aklımdan geçiverdi fakat bedenim bildiğini okuyor görünüyordu.

Bu yüzden yarın sabah, kendime elin yanıyla yapılan bir karate vuruşu savurmak isteyeceğim kesindi.

Süitimden ayrıldığımda bunun bir tür şaka olmasından korkmaya başladım, Jase benim hangi yurttta kaldığımı nasıl bilecekti ki? Bilse bile yurt West Wood'daydı ve tesis altı binadan oluşuyordu. Cam'e sorduğundan kuşkuluydum.

Korkuluğa tutunarak merdivenleri inerken midem karmakarışık düğümler halinde kıvrılıp burkuluyordu. Karanlık, merdiven sahanlığındaki pencerelerden içeri sızıyordu. Belki de gerçekten rüya görüyordum ve bu rüya bir kabusla dönüşecekti. Tam tamına *Beterböcek* filmi tadında, korkuluk bir yılanla dönüşecekti, Tanrım, yılanlardan *nefret* ediyordum.

Korkuyla sinerek elimi pürüzsüz metal korkuluktan çektim ve topallayarak birinci katta ilerledim. Çamaşır-

hanedeki kurutucunun fırıl fırıl dönme vızıltısı dışında lobi sessizdi.

Gece karanlığına adım atar atmaz ürpererek tüylerim diken diken oldu. Bir hırka kapmayı akıl etseydim iyi olurdu. Gece havası şaşırtıcı bir şekilde serindi.

Binanın girişinde durdum. Gözlerimle yürüme yolunu ve yol kenarına sıralanmış ağaçları tararken anahtar kartımı elimde küçük izler bırakacak kadar sımsıkı kavramıştım. Bütün banklar boştu. Dışarıda kimse yoktu. Cırcırböceklerinin cırlıtısı dışında tek ses uzaktan gelen kakhaha ve ikide birde mutlu bir bağırtıyla kesilen, belli belirsiz müzikti.

Boşta kalan elimle savrulan saçlarımı yüzümden çekip binanın girişini adımlarken kalbim duracak gibiydi. Bu bir şakaydı. Ya da belki mesajı başka birine göndermek istemişti ve onun yurdunun girişinde bekliyordu. Onu gecenin birinde başka bir kıza mesaj yazarken düşünmek, aptalca bir şekilde, tenime iğneler batırılıyor gibi hissettirmişti.

Yol boyunca, ağaçların ve sık çalı çitlerin arasına dikkatlice bakınarak bir iki metre kadar ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Yolun ortasında durduğumda yanaklarım yanmaya başlamıştı. Ağırlığımı, ağrıyan ayağımdan diğerine verdim. Dışarıda ne yapıyordum ben? Telefonumu bile yanıma almamıştım. Bu bir hata ya da şaka olmalıydı ya da...

Koyu bir gölge çitlerin arasında kıpırdanarak ağaçların altından çıkıverdi. Gölgenin formu uzun ve düzgündü. Sokak lambasından yayılan ışık huzmesine doğru adım attığında ağzım açık kaldı. Bu Jase'ti fakat orada sırtı dönük ne yapıyordu? Bana doğru dönerken ellerini kotunun fermuarından çekti. Aman Tanrım.

“Jase?” Ona doğru, kalan mesafeyi hızla kat ederken sinirle tısladım.

Sesimi duyunca çenesini kaldırdı. “Nihayet geldin.” Bunu, bütün bir ömür beni beklemiş gibi söylemişti. Dudaklarının bir yanı yukarı kalktı. “İşte buradasın.”

Yarı gülümser halini görür görmez yüreğim pır pır etti. Bana daha önce söylediklerini hatırlamak göğsümün içindeki o salak kelebeği göz ardı etmeme yardımcı oldu. “Çişini mi yapıyordun sen?”

Yarı sırtıtma ifadesi yüzüne yayıldı. “Tuvalet bulmam gerekiyordu.”

“Bir çalıyı yani?”

“Birinin onu sulaması gerekiyordu.”

Gözlerimi dikmiş ona bakarken dudağım seğirdi. Ele avuca sığmaz dağınık saçları, gözlerinin kenarlarına değecek şekilde alnından dökülüyordu. Üzerindeki eski model tişört geniş omuzlarını ve göğsünü ortaya çıkaracak şekilde gerilmişti. Saçlarını geriye atmak için kolunu kaldırırken sarkık model kotu ve tişörtü arasından birazcık tenini de sergilemiş oldu. Kaya gibi sert karın kasları dışarıyı dikizliyordu.

Bakışlarımı hemen kaçırdım çünkü bakmam gereken en son şey buydu. “Sarhoşsun sen.”

“Ah...” Benim farkında olmadığım görünmez bir tür yerçekimi varmışçasına sola doğru sallandı. “Sarhoşum diyecek kadar ileri gitmem. Belki biraz çakır keyif.”

Jase sağa doğru sendelerken bir kaşımı havaya kaldırdım. O an bankın üzerindeki küçük pembe kutuyu fark ettim. “Bu senin mi?”

Bakışlarımı takip etti, ardından sırtıttı. “Kahretsin. Aklımdan çıkmış. Sana hediye getirdim.”

Kaşlarım hayretle havaya kalkarken eğildi, son anda

kendini tutmasa neredeyse yüzükoyun yere kapaklanacaktı. Kutuyu aldı. “Nedir o?”

Uzatıp bana verdi. “Benim kadar nefis bir şey.”

Başımı eğip kutuya bakarken şuh bir kahkaha attım. Şeffaf naylon ambalajdan koskocaman bir kapkek olduğunu kestirebiliyordum. Jase’e baktım.

Omuzunu silkti. “Kapkekler iyidir. Ben de iyi biri olur, bunu seninle paylaşırım diye düşündüm.”

“Teşekkür ederim.” Kutuyu açıp küçük parmağımı kremaya daldırdım. Tadına baktım, şekerli tadın yoğunluğu beni neredeyse inletti.

Jase yüzünü yana çevirirken yutkundu. “Otursam iyi olacak. Sen de oturmalısın... yani ayağın yüzünden.”

Nedense bunu unutmuş gibiydim.

Dizimin normalden daha sertleşmiş olduğunu fark ederek yavaşça yerleşirken Jase beni izliyordu. “Ayağın sana sıkıntı veriyor mu?”

Ağzımı açacak gibi oldum ama o atıldı. “Bunu hiç düşünemedim. Sanırım ayağının üzerine pek fazla basmalısın ve...”

“İyiyim ben.” Kapkekten çarçabuk bir ısırık aldım. Sanki ağzımın içinde şekerli bir orgazm tadı vardı. “Biraz ister misin?”

“Kesinlikle isterim.”

Kapkeki ortadan bölüp yarısını ona uzattım. Beş saniye içinde midesine indiriverdi. Ben de çarçabuk bitirdim ve kutuyu yandaki çöp tenekesine fırlattıktan sonra derin bir nefes aldım. “Buraya sırf bana kapkek getirmek için gelmedin herhalde, değil mi?”

“Ah, hayır.”

“Ne... burada ne arıyorsun Jase?”

Hemen yanıt vermedi fakat gri bakışlarını bana dikti-

ğinde bakışları şaşırtıcı bir keskinlikteydi. “Seninle konuşmak istedim.”

“Bu kadarını anladım fakat sanırım söylemek istediğin her şeyi zaten söyledin, çıkıp buraya gelmeni gerçekten hiç beklemiyordum.” Bunu böyle rahatlıkla pat diye söylediğim için kendimi bir kaltak gibi hissettim fakat doğrudu. Hem böyle bir şeyi fazlasıyla hak etmişti. Kimsenin paspası değildim.

Jase yüzünü yana çevirirken omuzları gerildi. Sonra sokulup hemen yanıma oturdu. Alkol kokusu belirsizleşmişti. Bana baktı, tek kelime etmeksizin uzanıp boştaki elimi çekip kavradı. Gözlerim şaşkınlıktan açılırken elimi kaldırıp ters çevirdi ve avucumun içine bir öpücük kondu.

Eveet. Sarhoştı.

Dudaklarının değdiği noktadan itibaren tenim, bir elektrik şokuyla çarpılmışçasına karıncalandı. Suskunluğumu sürdürerek elimi tekrar kucağıma koyarken ona baktım.

“Aşğılık bir herifim,” dedi.

Yavaşça gözlerimi kırptım.

“Sana daha önce söylediğim hiçbir haltı söylememeliydim. Doğru değildi, yalan söylüyordum.” Gözleri karşıımızdaki boş banka kayarken derin bir nefes aldı. “O gece sarhoş filan değildim. Tam tersine, sarhoşlukla alakam yoktu.”

Elimi öptüğü andan itibaren kalbim küt küt atmaya başlamış, konuşurken çarpıntım tavan yapmıştı. Sesim fısıltıdan halliceydi. “Biliyorum.”

“Bana âşık ya da her ne olduğun için buna anlam yüklediğini gerçekten düşünmedim.” Dudağının bir kenarı yine yukarıya doğru kıvrıldı fakat bu açıdan haklıydı. O

öpüşme benim için çok şey ifade ediyordu. “Yani beni... o gece seni öpmemeliydim, sana dokunmamalıydım. İğrenç ya da boktan olduğu için filan değil, Cam’in kız kardeşi olduğun için. Sana dokunmam yasak.”

Bakakalmıştım ve kelebek göğsümden mideme doğru uçuşa geçmişti. Jase’in sorunu bu muydu? Cam dostu olduğu için mi kendini kötü hissetmişti? Cidden mi? Bir yanım kafasına bir tokat geçirmek istiyordu. Diğer yanım ise kucağına sokulmak çünkü büyük takıntısı buysa halledebilirdik. Halledemez miydik? Ya da fark eder miydi?

Fakat orada oturmuş, Cam’i ziyarete geldiği tüm o zamanlarda olduğu gibi gözlerimi dikmiş, ona bakıyordum. Kıkırdayacak olursam yüzüme bir yumruk atacaktım.

“O andan... benim kaçınmam gerekiyordu o gece Tess. Sen... sen güzel bir kızsın. Her zaman güzeldin, güzelsin ve kahretsin, bu hiç değişmedi.”

Güzel olduğumu düşünüyordu; dur bir dakika. O andan kaçınması mı gerekiyordu? Bir yanda haz ve gurur bir yanda aşağılanma hissederek başımı salladım.

“Her neyse, ben sadece özür dilemek istemişim.” Bana hızla bir göz attı, yüzünün yarısı karanlıktı. “Benim çok büyük bir hödük olduğumu düşünüyorsan, tümüyle anlarım.”

Daha önce söyledikleri, bir eşekarısı kovanına tekme savurmuşum gibi içimi sızlatıyordu fakat şu an söyledikleri yanmayı bir nebze yatıştırıyordu. “Böyle düşünmüyorum.”

Jase bir an için kıpırtısız kaldı ardından bana doğru eğildi, kafasını yine horoz gibi yana eğerek dikmişti. Gözlerimiz birbirine kilitlendi, yüzümü çevirip bakışlarımı kaçıramadığımı fark ettim. “Sen hâlâ... çok şekersin.”

Şeker? Sinirle yere tükürme isteğine direndim. Elbet-

te Jase hoş ve şeker olduğumu, eski püskü, pejmürde bir oyuncak ayı kadar masum, sevimli ve sarılası olduğumu düşünüyordu. Kesinlikle onun beni görmesini istediğim şekilde değil.

Göz temasını ilk o kesti, hava ciğerlerimden dışarı sızıyordu. Dudaklarımı ıslatıp anahtar kartımın kenarını, yumuşak pijamamın üzerinde gezdirdim. “Yani gecenin bir yarısı bunu söylemek için kalkıp gelmeye karar verdin?”

“Tam gece yarısı sayılmaz,” dedi hafiften gülümseyerek. “Daha çok gecenin ilerleyen saati.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Pek mantıklı gelmiyor.”

“On sekizlik bira paketinin yarısını içmiş olsan gelirdi.”

Biraz çakırkeyifliğin daha ötesinde olduğunu hatırlayarak dudak büktüm. “Peki, bu sohbeti yapmak için niye ayılana ve ne bileyim, güneş doğana kadar beklemedin?”

“Bekleyemedim,” dedi. Bir an bile tereddüt etmeksizin, o kadar hızlı söylemişti ki bunun, onun için ne kadar önemli olduğuna hiç şüphe yoktu. “Ve parti berbattı.”

“Öyle mi?” Nedense geleneksel, büyük Hawaii partisinin bu kadar berbat olacağını hiç zannetmiyordum.

Jase başını salladı ve kaşlarını bir çizgi oluşturacak şekilde çattı. “Bu... bu mesele kafamın içinde tantana edip duruyordu. İçerek bastırmaya çalıştım. İşe yaramadı. Orta çaplı bir alkol zehirlenmesi geçirmeden önce sana söylemem gerektiğine karar verdim.”

Yani aslında parti berbat değildi, daha çok beni arayıp bulacak kadar suçluluk hissetme durumuydu. Tüm bu olup biten konusunda ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ona karşı takıntım vardı ve ona çok fazla, çılgın gibi âşık olduğuma bir ölçüde emindim. Ve beni öptüğü gece, ben... şey, bir dolu aptalca şey düşünmüştüm. Ertesi sabah uyanıp bana

olan ölümsüz aşkını ve sadakatini bütün ailemin ve Bebek İsa'nın önünde itiraf edeceğini... Bu namzet herkesi, hatta Cam'i bile çok sevindirecekti. Lise son sınıf ile üniversite birinci sınıf öğrencisi arasındaki ilişkinin bir şekilde yürüyebileceğini. Jase'in artık her hafta sonu abimin yerine beni görmeye geleceğini, dans resitallerimi izlemeye, bale akademisi için New York'a gittiğimde ziyaretime geleceğini ve...

Ve bunların hiçbirisi gerçekleşmedi.

Jase ve Cam, ertesi sabah ben daha uyanmadan gitmişlerdi. Shepherd'da okula başlayana dek, onu hiç görmemişim. Geçen yıl bir ara, Jase'le uzlaşmaya varıp durumu kabulleneceğimi, olan biteni safdil fantezilere yoracağımı, hatta onunla bir ya da iki kez çıkacağımızı düşünmüştüm fakat gerçekten tümüyle yanılmıştım. Kabullenememişim. Belli ki. Jase'i görmek, onun yakınında olmak, beni ona çeken her şeyi hatırlamama neden oluyordu; kibarlığını, komikliğini, zekâsını... Her ne kadar bu özelliklerin bazıları şu an o kadar görünür olmasa da orada bir yerde olduklarını biliyordum. Saat gecenin birinden sonra özür dilemek için peşime düşmesi bunun kanıtıydı.

Uzun bacaklarını uzatıp arkasına yaslandı. "Tess... Tess... Tess..."

"Ne var?" Çok çok uzun bir süre gözlerim kare bir çalı çite takılı kaldıktan sonra bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorladım.

Jase yine beni seyrediyordu, yüzündeki ifade kesinlikle anlaşılır değildi. Gözleri şu an ıslıl ıslıl parlıyordu, neredeyse gümüş rengiydi, bakışları ise dalgındı. Boğazından, yarı inleme yarı ah, boğuk bir ses çıkardı. Anlayamadım. Dikkatim onun dikkatli bakışlarına yöneldi ve şaşkın, titrek bir nefes aldım.

İşte o an sutyenimi giymediğimi ve serin gece havası

ile ince atletimin bende olan biteni gizlemeye yetmediğini fark ettim.

Ve tam o esnada bende epey şey olup bitiyordu.

Göğüs uçlarım sertleşmiş, atletime iyice dayanmıştı. Yanaklarıma ateş basmıştı, kollarımı birbirine kavuşturmaya başladım fakat sonra Jase'in baktığını, *gerçekten* baktığını fark ettim. "O an"dan kaçınması gerektiğini iddia ettiği birine.

Dur bir dakika. Şu an sarhoştum.

Kollarımı göğsümde birbirine kavuşturdum. "Ne var?" diye tekrar sordum.

Yakıcı bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdı, bakışının dudaklarımda biraz oyalandığına yemin edebilirdim. "Niye buraya geldin? Bu yere?"

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım, soruyu sorma tarzına da; benim burada, onunla aynı üniversitede olmamı hayatta asla beklemezmiş gibi... "Benim... şey, ayağım..." Tam bir cümle bile kuramıyor muydum? Hafif bir rüzgâr saçlarımı savurarak esti. "Başka ne yapacağımı bilmiyordum."

"Üniversite meselesini hiç planlamamıştın, öyle mi?"

"Hayır. Bu şekilde değil."

"Yani..." Savrulan bir tutam saçımı yakalarken durakladı. Saçımı yerine yerleştirirken parmakları, içime hoş bir ürperti salarak hafifçe yanağımı sıyırdı. Eli belki bir saniye kadar oyalandı ardından ikimizin arasındaki aralığa, mesafesi aniden çok kısa görünen aralığa indi. "Ne okuyorsun?"

Zihnimin tekrar soruya dönmesi için kısa bir an gerektili. "Sınıf öğretmenliği."

Hâlâ yüzü bana dönük, sağ kolunu bankın sırtına yerleştirirken dudağının köşesi bir kez daha yukarı kıvrıldı.

“Bu özel bir kişilik gerektiriyor.”

“Nasıl yani?” Normal bir kariyer konusunda planlar yapmadığım için branş seçimi son dakika kararıydı. Kayıt kılavuzunu açmış ve aslında öylesine bir seçim yapmış vermiştim. Öğretmenlik iyi, sağlam bir karar gibi gelmişti. Kullanmayı düşünmediğim bir B planıydı.

“Çocuklar zordur Tess, özellikle o yaşlarda.”

“Sen bilirsin.” Küçük kardeşikle ilişkisini hatırlayarak gülümsedim. “Ama çocukları seviyorum.”

Yüzünde ani bir gölge belirip kayboldu. “Evet, bak, ben gitsem iyi olur. Geç oldu ve sen de muhtemelen tekrar yatıp uyumak istiyorsundur.” Kalkarken öne doğru eğilir gibi oldu ve duraksadı. “Arkadaşız, değil mi? Senle ben? Tıpkı... tıpkı önceki gibi?”

Beni öpmeden önceki gibi. Yüreğimin aniden yerinden oynamasına karşı kendimi hazırladım. İşte buraya kadardı. Jase benim güzel olduğumu düşünse ve benden hoşlanırsa bile bu şekilde davranmayacaktı. İster Cam yüzünden ister başka bir nedenle olsun, bana karşı ne hissederse hissetsin yeterli olmayacaktı. Ve önemi yoktu. Onunla arkadaş olabilirdim. Uzun bir süre burada kalmayı planlamıyordum zaten. Tamamen iyileşirsem bu sömestri bitirip tekrar stüdyoya dönecektim.

Jase... Jase yine bir hatıra olacaktı.

Gülümsemeye çalıştım. “Evet. Arkadaşız.”

“Güzel. Mükemmel.” Gülümsemesi yüzüne yayıldı, o kocaman, güzelliğini hiç eksiltmeyen, muhtemelen memleket çapında tüm kadınlara külotlarını çıkarıp attırarak gülümsemelerdendi. Ayağa kalktı, sol yanına doğru sen-delemesini izledim. Jase elini savurarak kendini dengeledi. “Oha.”

Cebinden arabasının anahtarlarını çıkarırken ayakla-

rımın üzerine bastım. Bu kez dizimde ağrı yoktu. “Araba kullanamazsın.”

Bana bir bakış atıp kahkahayı bastı. “İyiym ben.”

“İyi değilsin. Ayakta bile düz duramıyorsun.”

“Araba kullanmanın ayakta düz durmayı gerektirmemesi iyi bir durum.”

Gözlerimi açtım. “Jase...”

Yine tökezleyerek bir adım daha attı, elimi dirseğinin biraz altına dolayarak onu kolundan yakaladım. Parmaklarım birbirleriyle birleşmenin eşiğine bile gelmemişti. Bu temasla irkildi ve bakışlarını bana çevirdi. Ben de irkilmiştim. Ilık teninin verdiği his tenimi yakmıştı fakat bu durumdan faydalandım.

Anahtarları elinden çekip aldım ve geriye çekilerek kolunu bıraktım. “Araba kullanmıyorsun.”

Jase anahtarları geri almak için hamle yapmadı. “Peki, ne yapmamı bekliyorsun? Bu bankta mı uyuyayım?”

Bir arkadaşını aramasını önerebilirdim fakat ağzımdan çıkan bu değildi. “Benimle kalabilirsin.”

Gözleri kocaman açıldı ve yüksek sesle kesik bir kahkaha kopardı. “Seninle mi kalayım?”

Kaşlarımı çattım. “Evet, bunun nesi komik?”

Yanıt vermeye kalkıştı fakat sonra söylemek üzere olduğu şeyi tekrar düşünüyor gibi oldu. Aramızdaki sessizlik birkaç saniye uzadı. “Cam beni öldürecek.”

“Asıl araba kullanmana göz yumarsam Cam beni öldürür. Ayrıca süitte bir kanepe var. Yatağımı paylaşacak değilsin.”

Sokak lambasının ışığında gözleri parladı. Aniden gözlerine yayılan bakış, kulaklarımın yanmasına neden oldu.

“Süit ya da yatağın,” dedi nihayet. “Abin yine de beni öldürür.”

Evet, bu ufak bir ihtimal olabilirdi fakat Jase'in araba kullanmasına izin verirsem daha çok kızardı. Üstelik ikimiz de Cam'i gelip onun sarhoş kışını toplaması için arayamazdık. Hem Jase'in burada olmasını nasıl açıklardık? "Bilmesi gerekmiyor."

Jase ikna olmuş görünmüyordu fakat binanın girişine doğru dönüp yürümeye başladığımda yanımda yalpalayarak adımlarıma ayak uydurdu. Yurda doğru beni takip ederken ve ben süitin kapısını açarken sessizdi.

"Debbie henüz dönmemiş." Koridorun lambasını yak-tım. "Belki geceyi geçirebilir..."

"Erik'le," diye araya girdi Jase, küçük oturma odasına göz atarken. Bu süitlerden birinde ilk kez bulunduğundan epey şüpheliydim. "Onlar hâlâ partide. Diğer odada kim var?"

"Bilmiyorum." Yerden yastığı kaldırıp kanepeye, kolçağın yanına yerleştirdim. "Onları hiç görmedim. Sanırım vampir ya da öyle bir şeyler."

Yanımdan sürtünerek geçerken kıkırdadı ve sonra kanepeye oturdu. Ertesi saniye sırtüstü yaslanmış, gözleri kapanmıştı, göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Vay. Bu kadar hızla sızıp kalmak muhteşem olmalıydı.

İç çekerek odama gittim. Yatağımın ayakucundan an-nemin diktiği yorganı alıp tekrar salona döndüm. Sehpa ile uzun bacakları arasında dikildiğim esnada kıpırdamadı fakat gümüşü gözleri ince bir çizgi halinde açıldı.

"Arkadaş?" diye mırıldandı.

Çenesini hafifçe kaldırarak bana gülümserken hayal kırıklığının verdiği sızı kalbimin sarsıntıları arasından kayboldu. Geri zekâlnın tekiydim. Yorganı üzerine ört-tüm. Geriye çekilmek üzereydim.

Sarhoş bir herifin yapabileceğini sandığımdan çok daha hızlı hareket ederek bileğimi yakaladı ve şaşırtacak

kadar yumuşak bir kavrayışla beni orada tuttu. “Tess?” dedi, gözleri neredeyse kapalı. “Arkadaş mıyız?”

Başparmağı hemen avucumun içinde yavaşça bir daire çizerken nefesimi tuttum. Bu hafifçe dokunuş, beynime çılgınca şeyler pompalamış, tümüyle kısa devre yaptırmıştı. “Evet. Arkadaşız.”

“Güzel,” dedi dışarıda söylediklerini tekrarlayarak. “Mükemmel.”

Beni bırakmak yerine kalçam kanepede yanına yerleşene dek asılıp çekti. Kafamın içinde bir sürü düşünce dönüp dolaşıyordu ve sonraki cümleyi niye söylediğim konusunda bir fikrim yoktu. “Hangi yurttan kaldığımı nereden bildin?”

“Kendi yöntemlerim var.” Elini kolumda yukarı doğru kaydırdı, dirseğimin hemen altında durdu ve başparmağını orada, tenimin hassas yerinde gezdirdi.

Ne yapıyordu böyle? Arkadaşların bu tür bir şey yapmadığından son derece emindim. Normal erkek arkadaşların bunu yapmadığına kalıbımı basardım. Gerçi pek fazla erkek arkadaşım da yoktu, stüdyodan tanıdığım birkaçı dışında. Ve Jase daha önce bana böyle dokunmamıştı. Beni öpmeden önceki saniyelerde bile. Konuşuyorduk ve ben ona sarılıp iyi geceler dilemişim fakat ben geri çekilirken beni tutmuş, bırakmamıştı... İşte, o kaçınması gereken an. O andan yine kaçınmamız gerekecek miydi? Sarhoştum. Kesinlikle mümkündü ve yüz farklı nedenle kalkıp uzaklaşmam gerektiğini biliyordum fakat kalkmadım.

Ve bu beni aptal bir kız durumuna düşürüyordu.

Yine de uzaklaşmadım.

Başparmağının çizdiği hoş daireler, küçük bilinç şokları yaratarak beni sarsıyordu. Göğsüme bir sancı saplandı ve bedenimde aşağılara doğru ilerledi. Dudaklarım kendi arzusuyla ayrıldı. Tanrım, doğru olanı biliyordum. Ger-

çekten biliyordum fakat daha önce böyle basit bir dokunuşa hiç ama hiç bu tür tepki vermemiştim. Hatta dirseğimin iç tarafındaki bir başparmakla içimin bu kadar enfes düğüm düğüm burkulmasının mümkün olduğundan bile haberdar değildim.

“Arkadaş,” diye mırıldandı yine sonra beni çekti.

Kalbim küt küt çarpıyordu, hiç karşı koymadım. Hatta başını yan yatırarak yukarı kaldırmış, ılık nefesi önce dudaklarımda ardından yanağımda dans ederken bu düşünce aklımdan bile geçmedi. Göğsü benimkine sürtünerek yükselirken ürperdim.

Göğsümün içinde kıvılcımlar saçarak yoğun bir duygu belirdi, panik tadındaydı. Kendine hâkim olma duygusu bir anda devreye girdi. Beni şaşırtan bir irade doğmuştu. Gerçekten alnımın orta yerinde HOŞ GELDİNİZ yazan bir kapı paspasına dönüşmeden önce geri çekildim.

Ben aniden çekilip oturur pozisyonda doğrulurken Jase beni bırakmadı. Benim dengesizliğim, onun sarhoşluğu ve yetersiz destek gücü, Jase’in üzerine güzelce serdiğim yorganla birlikte iyi bir karışım yaratmamıştı. Bir şekilde ayakları yorganın içinde dolandı. Geriye doğru bir adım atmamla sehpaye çarpmam bir oldu. Bir yandan beni çekerken yarı dolanık yarı doğrulur vaziyette kıpırdanmayı sürdürüyordu. Kanepenin yanına yuvarlanıverdik.

Sırtüstü yere çarpmıştım ve Jase bütün ağırlığıyla ciğerlerimdeki havayı çekip alarak üzerime yığılmıştı. Çok kısa bir an geçti, gözlerimi kırparak açtım. Kollarımı ve bacaklarımı kıpırdatamaz halde haliya yapışmıştım.

“Aman Tanrım,” diyerek ciyaklamayı başardım. “Öl-dün mü?”

Ellerini, kollarımın iki yanına yerleştirip vücudunun belinden yukarısını üzerimden kaldırırken içten bir kah-

kaha attı. Ciğerlerime yeniden hava doldu. “Hayır. Vay canına... İyi misin?”

“Evet. Sen?”

Kalın, koyu kirpiklerini düşürüp sırttı. “Bilmiyorum. Sanırım seni kırdım.”

“İyi olup olmadığını sordum,” diye açıkladım, kulağıma tuhaf gelen bir ses tonuyla. Ağırlığı ve yakınlığı damarlarımda dolaşan kanı fışkırtacak gibiydi. “Bunun beni kırmanla alakası yok.”

“Ben daha çok senin için kaygılandım fakat sen benim düşme hızımı kırdın ve beni yavaşlattın. Sen ne şekersin, Tess.” Kıkırdadı, ulu Tanrım, onun ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğunu biliyordum ve kahretsin, sarsak sarhoşluğuna rağmen böyle tapılası olmak zorunda mıydı? Kollarımın serbest kalması için kıpırdanarak yana kaydı, bedenlerimizin akla gelebilen her açıdan birbirine yaptığı baskı da son buldu. Göğsünden doğal bir homurtuyla seksi bir ses yükseldiğinde kıpırdamadan durdum. Başımı kaldırıncı göz göze geldik. İkimiz de kıpırdamıyorduk. İkimiz de suskunduk. Dudakları aldığı hızlı, hafif bir nefesle aralandı. Onu zayıf kalçalarımda hissediyordum, uyluklarımda arasında sertleştiğini hissediyordum. Yanılacak, uzunluğunu ve kalınlığını gizleyecek bir durum yoktu.

Bütün bedenimi tatlı tatlı, çarpıcı bir yanma sardı. Jase eğilip bana bakarken bedenimdeki birkaç nokta hızlı hızlı atıyordu. Kendimden geçmiş bir halde, erimiş gümüşe dönen gözlerine baktım. Sırtımdan aşağı ürpertiler boşaldı. Bir çarpıntı tam orta yerimde yoğunlaşarak kollarıma ve bacaklarıma yayıldı.

Gözlerinde belirsiz, tam olarak odaklanmayan bir hal vardı ve kendime bir kez daha onun sarhoş olduğunu söy-

ledim fakat bu bilgi bendeki uyarılmaya ya da bakışlarındaki aleve gölge düşürecek gibi değildi.

“Bu... bu beklenir bir durum değil,” dedi sinir uçlarını geren bir ses tonuyla. “Tess, ben...” Gözleri kapalıydı, derin bir nefes verdi. “Kendini altımda iyi hissediyorsun, çok iyi.”

Kalbim bir an için atmayı durdurdu sonra tekrar kendine geldi. Kelimeleri pek deneyimlemediğim ya da anlamadığım tür bir arzu uyandırıyor. Tek bildiğim, kendimi ona dolamak ve sımsıkı sarılmak istediğimdi.

“İyi doğru kelime değil. Belki mükemmel?” Neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Kahretsin,” diye homurdandı. Ardından kalçalarını yana dönmek için yavaşça iterken en çok ağrıyan yerime bastırdı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve nefesim kesildi. İri bedeninde bir ürperti dolandı. “Kadere inanır mısın?”

Sorunun nereden çıktığı belli değildi fakat kafamda oluşan bulanıklığı çözmedi. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Ya sen?”

“Yani bazı şeylerin olacağı varsa olduğuna inanıyor musun?” diye mırıldanırken başını eğdi, dudakları hafifçe boynuma değdi. Yine boğulurcasına nefessiz kalınca dudaklarım aralandı. “Sanki ne yaparsan yap, kendine ne dersen de, bazı şeyler sadece olacağına varıyor... Bazı şeyleri engelleyebileceğini sanmıyorum.”

Bedenim zihnimi istila etmişti, söylediklerini anlamıyordum, onun da ne söylediğini bildiğinden bile emin değildim. Sağ kolum serbest kalmıştı. Yavaşça kolumu kaldırdım ve parmaklarımı serin, ipeksi saçlarına dayadım.

Dudakları yine tenimi sıyırdı ardından dilinin ucu nabzıma değip onunla birlikte attı. Aniden sarsılarak silkinince belden aşağımız birbirine dayandı. Aynı noktayı öperken içimde bir heyecan patlaması yaratacak fakat morartmaya-

cak şekilde yumuşak tenimi emdi.

“Hiç bilmiyordun.” Ağırlığını bir kolunun üzerine verdi ve başımı arkaya yatırarak elini yanağımın üzerine doğru bükte.

Damarlarımda yaz kasırgası kadar tehlikeli bir fırtına dolaşıyordu. “Neyi hiç bilmiyordum?”

Jase başını sallarken başparmağının sert iç kısmını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. “Ben her zaman... Cam’i görmeye gelmiyordum. Her hafta sonu yollara düşüp gelmemin tek nedeni Cam değildi.” Ben bir şok dalgasıyla sarsılırken Jase kahkaha attı ve gözlerini kapadı. “Seni görmeye geliyordum. Puştun tekiyim, gerçekten. Kaç yaşındaydın? On altı mı? Hay ben kafamı...”

Onu hissediyor olmak bu kelimelerle bir arada tam bir infilak gibiydi fakat bunların anlamlarına kafa yormaya ve bunları içselleştirmeye ya da sorgulamaya pek zaman yoktu. Jase başını eğerken bedenim gerildi. Beni öpecekti, ben de onu itip uzaklaştırmayacaktım. Şu an değil. Az önceki itiraflarından sonra değil. Göğsüm, daha önceki berbat, rezil duyguları silerek şekilde kabarıırken değil.

Dudakları hafifçe sıyrarak burun kemiğim üzerinde dolaştı ardından alnıma bir öpücük kondururken beni kendine doğru çevirdi. Yanağıma dayalı tuttuğu eli aşağıya, göğüslerimin arasına kayd ve göbek deliğimin hemen üzerinde durdu. Tatlı bir öpücük göğsüme yerleşti ve bu dudakların daha aşağıya ilerlemesini bekledim.

Fakat o dudaklar bunu hiç yapmadı.

Başımı ona çevirip gözlerimi açtım. Durumu net bir şekilde algımlarken ağzım açık kalmıştı. Jase yerde yanımda uzanmış, sızıp kalmıştı.

Dördüncü Bölüm

Forrest Gump gelip zihnime yerleşmişti. *Aptal, aptallık yapandır* sözü tekrar tekrar dönüyordu kafamın içinde. Jase'in mesajını dikkate almamalıydım. Kendini hödük olarak tanımladığında bunu onaylamalıydım. Gelip onun sarhoş kışını toplayacak birini aramalıydım. Öpücüğün alınımın ötesine geçmesini arzulamamalıydım. Ve ona ne kadar çok inanmak istersem isteyeyim, dün gece söylediği hiçbir şeyin cazibesine kapılıp kanmamalıydım, sonuçta sarhoştur.

"Sarhoş adamın sözleri, aklı başında adamın düşünceleridir," derdi babam her zaman fakat bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Hele sabahın parlak aydınlığında.

Dün gece Jase'i kanepeye yatırmayı becerememiştim. Ben de başının altına bir yastık sokuşturmış, yorganı üzerine örtmüştüm. Sonrasında kesinlikle kalkıp yatağıma yollanma niyetiyle kanepede oturdum fakat onu uyurken seyretmeye dalıp kendimi kaptırdım. Dediğim gibi, aptallık yapan aptaldır. Yüz hatlarındaki, uyanırken hiç sergilemediği yumuşaklığı ve uysallığı incelerken uyuyakalmıştım.

Cumartesi sabah uyandığımda onun üzerine örttüğüm yorgan üzerimdeydi. Yastık da kolçağa yerleştirilmişti. Jase yoktu, gitmişti.

İçimin çok büyük bir parçası onun dün akşam doğruları söylediğine ve bunun bir anlam ifade ettiğine inanmak istiyordu çünkü o öpüşme... çok tatlıydı. Fakat kör kütük sarhoştı ve şu an burada değildi. Özür dilemesine memnun olmuştum. Buradan yol alabilir ve arkadaş olabilirdik fakat çaresiz vaka gibi gecenin bir yarısı dışarı fırladığım ve beni öpmesini beklediğim için kendimi tekmelemek istiyordum.

Alnım dışındaki yerlerden, çok... çok tatlı olacak şekilde. “Öff.” Başımı kollarımın arasında aldım.

Fakat mesajı beni çok şaşırtmıştı. Kahretsin, numaramı bilerek sildiğini düşünmüştüm... ve ben bir kızdım. Bu benim mazeretimdi. *Sadece arkadaşız.* Bunu kendime tekrar tekrar söylüyordum. Bunu o kalın kafama sokmam gerekiyordu.

“İyi bir gece geçirmişe benzemiyorsun.”

Debbie’nin sesiyle başımı kaldırdım. Elinde iki kahve bardağı kapı eşiğinde dikiliyordu. “Ahh...”

Kahverengi saçlarını neon mor renk bir tokayla kıvrırıp toplamıştı. Sıcak bardağı elime tutuşturdu. “Bir sorum olacak.”

“Tamam.” Bacak bacak üstüne atıp yatağımın üzerinde oturdum. “Bir yanıtım olabilir.”

Sandaletlerini ayağından fırlatırken yüzünde hızla bir sırıtma belirdi ardından kendini yatağa, hemen yanı başıma bıraktı. “Bu sabaha karşı eve... hımm, sanırım dört civarı geldim ve gözlerimin beni yanılttığını düşündüm çünkü şu bizim Jase Winstead denen çocuk yerde sızmış halde yatıyordu, sen de küçük bir bebek gibi kıvrılmış kanepede uyuyordun.”

Yanaklarıma ateş bastı. “Ah, evet, şey...”

Ben kekelemekle meşgulken Debbie kıkırdadı. “Jase’i

hiç ummadık bir yerde görsem, onu yerde değil, bir yatakta göreceğimi sanırdım. Bilmem anlatabildim mi, haydi, dökül bakalım. Jase burada ne arıyordu? Onu partide gördüm, hiç orada bulunmak ister gibi bir hali yoktu. Ah! Bak şimdi anlaşıldı!” Sırıltması yüzüne yayıldı. “Olmak istediği başka bir yer vardı, yani burası, senin yanın.”

Epvey yüksekte bir mantık sıçramasıydı. “Pek öyle sayılmaz.” Şüpheli bakışları altında şekerli kahveden bir yudum aldım ve Jase’i “görmeyi ummadığı” yerlerin neresi olduğunu sorma isteğimi bastırdım. “Ciddiyim. Birbirimizi bir süredir tanıyoruz. Abimin onunla yakın arkadaş olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Abinin kim olduğunu biliyorum. Herkes biliyor.” Eliyle kâkülünü düzeltti. “Fakat Jase’le *iyi* arkadaş olduğunuzu bilmiyordum.”

Omuzlarımı silktim. “Sarhoştun, araba kullanmasına izin veremezdim. Kalıp kanepede sabahladı. Hepsi bu. Anlatacak ilginç bir hikâye yok.”

Koyu renk kaşlarından biri havaya kalktı. “Peki, sarhoş sarhoş niye buradaydı?”

Kahretsin. İyi soru. Uzunca bir yudumla kahvemini tadını çıkararak zaman kazandım. “Başka birini ya da bir şeyi görecekti. Sarhoş olup bana merhaba demek için mesaj gönderdi.”

Dudağını büktü. “Aman, pek sıkıcı.”

Güldüm. “Kusura bakma.”

“Tüh, bende biraz ayıp detaylar öğrenir, senin sayende bunlardan haberdar olurum sanmıştım.” Gözlerim fal taşı gibi açıldığında bir kahkaha attı. “Hadi ama! Jase şu... nasıl denir, şu güç kuvvete sahip biri. Hani şu seni becerip hayatını değiştirecek türden bir adam.”

“Seni becerip hayatını değiştirecek mi?” diye tekrarla-

dım afallayarak. Yaptığım tek tük seks bu kadar etkileyici değildi. “Yani bazı mühim penis becerileri.”

Debbie, kendini sırtüstü geriye atarak kahkaha attı ve bu esnada elindeki strafor köpük bardaktan tek bir damla dökmemenin üstesinden geldi. “Penis becerileri mi? Aman Tanrım...”

Bardağı yakınımnda tutarak sıırtttım. “Erik seninle gelmedi mi?”

“Yok.”

İçime su serpilmişti. Erik gelmiş olsaydı eminim, Cam’ea da öğrenci birliğinden bir başka biraderine gitmesi gerekecekti. “Senden bir iyilik isteyebilir miyim? Jase’in burada olduğunu Erik’e söylemesen olur mu? İnsanların yanlış bir fikre kapılmasını istemem...”

“Kesin bir fikre kapılırlar,” diyerek dalga geçti.

“Aynen öyle. Ve tabii yok yere Cam’in tepesini attırmak istemem.”

Debbie yan tarafına yuvarlanarak bardağını komodinin üzerine bıraktı. “Cam aşırı korumacı abi tiplerden mi?”

Burnumdan soludum. “Tahmin bile edemezsin.”

“Yine de sana göz kulak olan birine sahip olmak hoş,” dedi bacaklarını esneterek. “Erkek arkadaşlar söz konusu olduğunda, eminim tam bir baş belasıdır.”

Kahveden bir yudum daha aldım, tam sohbeti değiştirme zamanıydı. “Erkek arkadaş demişken Erik’in seninle dönmemesine şaşırdım.”

Alt dudağını ısırđı. “Partiye geri dönmek istedi, yani...”

Yani Erik ne istediye elde etmişti. Tıpkı Jeremy gibi. Başımı eğip bardağıma baktım, bir şeyler söylemek istiyordum fakat haddimi aşmak da istemiyordum. Sessiz kalmak da çok yıkıcıydı. Okulda, Jeremy’nin koluma yapıştığını ya da en önemsiz aykırı davranışımda bile bana

bağırıldığını gören hiç kimse dönüp ne oluyor diye sormuyordu. Herkes bunu görmezden geliyordu. Böylesi daha kolay bir yoldu.

Çaresizlik duygusuyla, bir türlü kurtulamadığınızı yardıma muhtaç eski arkadaş gibi yine yüz yüze kalırken gözlerimi sıkıca yumdum. O eski kız değildim artık. Bir kurban değildim.

Debbie'nin telefonu çalmaya başladığında gözlerimi açıp telefonu hızla cebinden çıkarışını izledim. "Selam bebeğim, ben de..." Lafı ağzında yarım kaldı ve ben kaskatı kesildim. "Biliyorum... evet. Evet! Sadece kahve almaya çıkmıştım. Sen..."

Doğruldu ve yatağın üzerinden ayaklarını yere uzattı. Ayağa kalktığında göz göze geldik. Yanakları tam anlamıyla kıpkırmızı oldu. Bakışlarını hızla kaçırıp odadan çıkmaya yeltendi. "Erik, bebeğim, özür dilerim. Bilmiyordum..."

Kapının yanında durdu ve fırlatarak çıkardığı sandaletlerini almak için eğildi. Üzerindeki koton şort yukarı sıyrılınca kalçalarının hemen altında teni de açığa çıktı. Güçlkle bir iç çektim fakat bu ses Erik'in söyledikleri arasında yitip gitmiş olmalıydı.

Teni, sarıdan maviye değişen çürük izi doluydu. Kimi eski. Kimi henüz yeni, o kadar taze mor ki son yirmi dört saat içinde oluşturulduklarını biliyordum.

Debbie, parmaklarının ucunda sallanan sandaletlerle doğruldu. "Hemen geliyorum oraya. Sadece benzin almam gerekiyor... Biliyorum, dün akşam benzin almamı söyledin fakat saat çok geçti..." İçine bir nefes çekti. "Özür dilerim."

Arkasından kapıyı kapatmasını seyrederken müthiş bir basınçla göğsüm sıkıştı. Gözlerimi kapadım fakat gördüğüm şeyi ve bunun anlamını gözümün önünden sileme-

dim. Tüm çürük izlerine, kocaman bir leke kümesine maruz kalan bölgeler normalde görünmeyecek yerlerdi.

Saklı yerlere bırakılmışlardı.

Gömleğim daha şimdiden sırtımın tam ortasına yapışmaya başlamıştı ve sağ dizim ağrıyordu. Whitehall'daki tarih dersinden çıkıp batı kampüsündeki müzik bilgisi dersine gitmek için kat edilecek yol bu sıcakta tam bir rezillikti. Daha da kötü olanı, canım bir şeyler yemek istese kıymetli kışımı kaldırıp tekrar doğu kampüsüne yürümem gerekmesiydi.

“Otobüse binsen iyi olurdu,” dedi Calla Frizt, postacı model çantasını diğer omzuna alırken. “Bu kadar mesafeyi yürümeni gerektirecek bir neden yok.”

“İyiim ben.”

“Palavra radarım tavan yaptı.” Calla altın sarısı uzun atkuyruğunu çantasının askısının altından çekip kurtardı. Onunla daha geçen hafta, derslere başladığımda tanışmıştık. Tarih ve müzik derslerini birlikte alıyorduk fakat kısa bir zaman içinde, istediğinde çok dobra olduğunu fark etmiştim.

Debbie dışında sanırım tek arkadaşımdı. Avery'yi saymıyordum, abimin kız arkadaşı olduğu için benden zaten hoşlanması gerekiyordu. Okula başlamak üzere evden ayrılmadan hemen önce, annem en uzun süreli arkadaşlıklarını üniversitenin ilk yılında kurduğunu söylemişti.

Bunun benim için geçerli olacağını sanmıyordum.

Sadi'yle arkadaşlığım bile, beş yaşımızdan beri birlikte dans etmemize rağmen sürmemiştir.

“Futbol sahasından beri topallamaya başladın,” diye ekledi.

Güneş gözlüğüm burnumun üzerinde terden aşağı

kayıyordu. Yukarı kaldırarak itip Calla'ya gülümsedim. Kısa boylu ve kıvrımlı hatlara sahip Calla Fritz, bana şu 50'li yılların, hemen her duvarı süsleyen poster kızlarını çağırıyordu. Hani şu, burlesk dansı yapan ve bundan bir dolu para kazanan türde kızları.

Fakat benim gibi, Calla da mükemmel olmaktan uzaktı.

Bir yara izi sol yanağını, dudaklarının köşesinden kulağına kadar kaplıyordu. Makyajla belli belirsiz bir çizgi oluyordu. Bu yaraya nasıl sahip olduğunu bilmiyordum ve sormamıştım da. Sanırım bilerek yaptığı bir şeydi.

“Ben her zaman topallıyorum,” dedim ona. Dizkapağını süsleyen parlak pembe kesik olduğu sürece topal ayağımı gizlemem olanaksızdı. Gizlemeyi tercih edebilirdim fakat ağustos sonu sıcaklığına dayanabilecek gibi değildim. “Egzersiz yapmaya ihtiyacım var.”

“Burada egzersize ihtiyaç duyan bir şey varsa o da benim kalçam. Senin hamburgere ihtiyacın var,” dedi küçümser tonda bir homurtu çıkararak.

“Sen benim kıcımlı görmedin mi? Hamburgerle olan yakın ve özel ilişkisiyle tanınır kendisi. Patates kızartmasıyla da tanışıktır ve sık sık selamlaşır.”

“Dert değil. Benim kalçalarım da milkshake'le pek sevişir.”

Kahkaha attım ve kampüsün iki yakasını birbirine bağlayan tünele girerken bir iç çektim. Yeraltı geçidi olduğu ve raya monte lambalarla aydınlatıldığı için yirmi derece, iyi bir serinleticiydi.

“Buranın ortasında serilip yatsam acaba kimse fark eder mi, merak ediyorum,” dedi Carla.

“Muhtemelen fakat ben de hemen yanı başında olurum.”

Calla, yolculuğumuzun geri kalanını müzik bilgisi derisi almak -hemşirelik bölümündeydi- zorunda kalmaktan

yakınarak geçirdi. Onu suçlamıyordum. Yeterince kolay bir dersti fakat hiç ilginç değildi. Profesörümüz aslında kendini derse vermiyordu. Sonuç olarak sınıftaki hemen herkes mecbur kaldığı için dersi alıyordu.

Üniversite çok tuhaftı. Anne baba etkisinin yokluğu dışında tıpkı lise gibiydi. Hâlâ aslında almak istemediğimiz dersleri görüyorduk fakat bu kez üstüne bir de gerçekten saçma bir şekilde para ödüyorduk.

Amfinin yarısı doluydu, arka taraftaki koltuklara oturduk. Koltuk sırası arasındaki yolu yarılایp otururken rahatlama duygusuyla çıkardığım iniltiyi çaktırmamaya çalıştım. Dizim, oturur oturmaz bana teşekkür etmişti. Alnımda boncuk boncuk biriken ve ince ince parlayarak süzülen terden neredeyse büzülmüş gözlüğümü başımın üstüne kaldırdım. Sınıfta bir ter yığını olarak bulunmak gibisi yoktur. Sonbahara kesinlikle hazırdım.

“On dakika kadar sonra beni uyandır,” dedi Calla koltuğunda kayarken. Güneş gözlüklerini gözünde tutuyordu. “Ancak o zaman dikkatimi vermeye çalışıyormuşum gibi hissedeceğim.”

Sırıttım. “Olur.”

Sınıf not tutmaya başlarken ben de geçen hafta aldığım notların olduğu bölümü bulmak için defterimin sayfalarını çevirmeye başladım. Gıcırtı duyuna dek birinin solumdaki boş koltuğa doğru yöneldiğini fark etmemiştim. Hızla göz attığımda şaşkınlıktan çenem yere düşecek sandım.

Jase Winstead yanımdaki koltuğa kibirli bir edayla yayılarak kurulmuş, uzun bacaklarını dizlerinden büküp her iki kolunu koltuğun arkasından miskince sallandırmıştı. Üzerindeki ağarmış kotu ve gömleği, özellikle de bir bacağına dayalı bıraktığı sırt çantasıyla sanki burada olmayacağım da nerede olacağım der gibiydi.

Fakat ben niye burada olduğunu anlayamamıştım.

Tuhaf bir yarım gülümsemeyle dudaklarının bir köşesi havaya kalktı. “Selam.”

Doğru sınıfta mıyım acaba diye etrafa bakındım. Yanımda Calla, gözlüklerini çıkarırken Jase’e bakıyordu. Doğru yerdeydim. “Selam.”

Gülümseme yüzüne biraz daha yayıldı. “Şaşırmış görünüyorsun.”

“Aynen öyle,” dedim, sersemliğimden kurtulmaya çalışarak. “Burada ne arıyorsun?”

Uzun parmağıyla hafifçe defterinin üzerine vurdu. “Geçen hafta danışmanımla bütün kredilerimi aldığımdan emin olmak için bir görüşme yaptık. Hâlâ müzik bilgisi dersine ihtiyacım olduğu ortaya çıktı ve dolu olmayan tek sınıf buydu. Ben de biraz geç bir kayıt yaptım.”

Bakışları ağır ağır yüzümde dolaşırken sustu. Bedeni rahatlığın ta kendisiydi fakat bakışında sinir bozucu bir gerilim vardı. “Aslında senin önünde oturuyordum. Sen beni fark etmedin ama ben seni gördüm.”

Jase’in ders programımı bilmesine imkân yoktu ve burada olmasının benimle ya da cumartesi günkü geç vakit ziyaretiyle kesinlikle bir ilgisi olamazdı. Bundan tamamen emindim fakat bu bilgi umut ve heyecan beslememe engel olmadı. “Şey, bu... çok iyi.”

Jase’in dudağının bu kez diğer yanı yukarı kalktı.

Aceleyle başımı yana çevirirken yanaklarım kızarmıştı. Tamam. Bunun üstesinden gelebilirdim. Jase ve ben bunu konuşmuştuk. İyiydik, bir sorun yoktu. *Arkadaştık*. Cumartesi günü söyledikleri ve üzerime yığılıp kalması önemli değildi. Sarhoştı. Bir hataydı. Bu düşüncelere tutunuyordum çünkü başka şeyler varsaymak acılar dünyasına kesin bir yolculuktu.

Ona göz ucuyla gizlice baktım. Bakışları hâlâ yüzümdeydi fakat yavaşça kucağıma doğru kaydıklarını fark ettim. Sağ bacağıma uzatmıştım ve defterimi tutuş şeklim dizimi kaplayan yara izinin uzunluğunu gizleyemiyordu. Yüzümün iyiden iyiye kızardığını hissederken defterimi sağ bacağımın üzerine kaydardım.

“Ders gerçekten sıkıcı,” dedi Calla ve elini uzatarak Jase’in dikkatini çekti. “Bu arada ben Calla.”

Jase, sol kolunu uzatarak Calla’nın elini sıkarken bakışları dikkatle yüzünde dolaştı. Gözleri yara izine takılı kalmamıştı, bu yüzden de şefkat söz konusu olduğunda ekstra puanları almıştı.

“Jase Winstead,” dedi Calla, arkasına yaslanırken. “Seni tanıyorum. Yani şey, tanımıyorum elbette. Senden söz edildiğini duymuştum.”

Geniş elmacık kemiklerinin üzerinde çok hafiften bir pembelik belirdi. Yüzü kızarıyor muydu? “Öyle mi?” diye sordu.

Calla başıyla onayladı ve dudaklarında gizli kapaklı, neredeyse bilgiç bir gülümseme oluştu. “Sanırım bu kampüsteki her dişi seni biliyor.”

Küçümser bir ifadeyle gözlerimi devirdim.

Jase kıkırdadı. “Ha, anladım...”

“Öyle mi?” Bir kaşım havaya kalkmıştı.

Amfinin ön kısmına, profesörün uzun adımlarla volta attığı noktaya yoğunlaşan Jase alt dudağını ısıırıyordu. Hareketinde çocuksu bir yan vardı fakat tuhaf bir şekilde şehvet de uyandırıyordu. Aynen boynuma yaptığı gibi alt dudağımı da hafiften ısırır gibi olduğu anın birdenbire beliren görüntüsüyle mide kaslarım geriliverdi. Anı hatırlatırcasına tenimin o noktalarında tatlı bir ürperti dolaştı. Kalçalarının nasıl ileri geri devindiğinin anısıyla

damarlarımda sanki bir tür elektrik akımı dolaştı.

Yüce Tanrım, benim sevişmem gerekiyordu.

“Bazıları benim epey popüler olduğumu söyler...” dedi nihayet.

“Kadınlar arasında?” diyerek lafı tamamladım ve çantamdan bir kalem çıkardım.

Kalın kirpiklerini düşürerek yan gözle bana bir bakış attı. “Olabilir.”

“Kesinlikle,” dedi Carla neredeyse duyulmayacak bir ses tonuyla.

Ben sırtıtırken Jase koltuğunda kıpırdanır gibi oldu. O pek cıcaflı ününe değinilmesinden rahatsızlık mı duyuyordu?

Aman ne şeker!

“Peki,” dedim, ona sataşma isteğime karşı duramıyordum. Profesör müziğin altı unsuruna değinmeye başladığında ses tonumu iyice düşürmüştüm. “Bu hanımefendiler senin hakkında iyi ya da kötü şeyler söylüyor mu?”

Jase, *ritim* ve *melodi* kelimelerini defterine not alırken sessizdi. Yanıt vereceğini sanmıyordum. “Kime sorduğuna bağlı.”

“Neden buna bağlı ki?”

Sırtıması yüzünün bir yanına yayıldı. “Birkaç nedenle fakat çoğunun epey iyi şey söyleyeceğinden emin olabilirsin.” Ilık nefesi yanağımda dolaşana dek başını eğerken açık gri gözleri benimkileri arandı. “Aslına bakarsan, *muhteşem* şeyler söyleyecekler.”

Kalbim resmen tekledi. Benimle flört mü ediyordu? Yutkundum. “Ne tür şeyler mesela?”

Bu kez yanıt vermedi, ben de dikkatimi derse vermeye çalıştım. Calla’nın beni süzdüğünü hissedebiliyordum. Jase’i nereden tanıdığım konusunda bir fikri yoktu ve

muhtemelen onun hakkında çok, pek çok iyi şey söyleyecek kızlardan biri olduğumu düşünüyordu. Yorumunun kendini beğenmişlikten başka bir şey ifade etmediğini söylemek istiyordum fakat ne kadar iyi öpüştüğünü lanet olsun ki biliyordum, dolayısıyla diğer her şeyde de becerikli olduğundan emindim. Kızlar muhtemelen internet forumlarında onun hünerlerinden söz edip övünüyorlardı.

Jase koltuğunda kıpırdandı. Nefesini boynumda, bende kıpırdanma isteği uyandıran o hassas noktayı -hafifçe ısırdığı, yaladığı ve sonra öptüğü o noktayı- uyuracak şekilde, tam kulağımın altında hissedince kaskatı kesildim. Çok kısık sesle fısıldayarak “Bence ne tür iyi şeyler söylediklerini gayet iyi biliyorsun.”

Müzik dersinde neler anlatıldığına dair tek bir fikrim yoktu. Jase’in bu kadar yakınımda oturduğunu bilmek dikkatimi tümüyle dağıtmıştı. Kolu ya da bacağı bana her değdiğinde resmen kendimi kaybediyordum.

Ve önümde iple çekeceğim koca bir sömestr vardı.

İçimde, bu durumdan huysuzlanıp yakınmak isteyen bir yan vardı fakat sadece kendimi kandırıyordum. Jase’i haftada üç gün göreceğimi bilmek bu derse katılma arzumu gerçekten artırıyor.

Neticede küçük bir göz zevki kaçamağının yanlış bir tarafı yoktu.

Jase, Calla ve benle birlikte yürüyordu ve sıcaklık on derece yükselmiş, güneş etkisini iyice artırmış gibiydi.

“Ne tarafa gidiyorsunuz hanımlar?” diye sordu Jase, bir eliyle saçının dağınık dalgalarını tarayarak.

“Ben yurda gidiyorum,” diye yanıtladı Calla, gözlüklerini gözüne iyice yerleştirirken. Bana hızlı bir bakış attı. “Sen doğu kampüsüne dönmeyecek miydin?”

Önümde uzanan acı verici yürüyüşü düşünerek başımı salladım. “Evet, er ya da geç. Knutti’deki dersim saat birde. Oraya gitmek için bir saat vaktim var.”

“Seni arabayla bırakabilirim,” diye önerdi Jase, güzel sanatlar bölümünü çevreleyen süslü büyük kameriyenin köşesinde durarak. Bakışları bir an inip kalktı fakat bacağımı kontrol ettiğini fark etmeyeceğim kadar hızlı değildi. Kasılmıştım. “Özel şoförün olabilirim,” diye ekledi tam anlamıyla şeytani bir sırıtmayla.

Bir an için bu sırıtışla ve kursağımda oluşan düğümle kendimi kaybeder gibi olduysam da başımı sallamayı başarabildim. “Teşekkürler, zahmet etmene gerek yok.”

Jase, ona seslenen birine el salladı fakat dikkati benim üzerimdeydi. “Ben bırakırım seni. Zaten şuraya, arka tarafa park etmiştim.”

“Fakat...”

“Önemli değil.” Yoldan geçen bir aracın göz kamaştırıcı parıltısıyla gözlerini kıstı. “Zaten o tarafa gidiyorum.”

“Gerçekten çok nazıksın,” dedi Calla, lanet çenemi kapamamı söyleyen bir bakış atarak. “Dizi epey sıkıntı veriyor.”

Utançtan kıpkırmızı kesildim. “Ayağım o kadar da sıkıntı vermiyor. Egzersiz yapmam gerek. Yürüyüş iyi bir...” Jase kolunu belime doladıktan sonra eğilip beni bir şeker çuvalı gibi omzuna alınca çılgılığı bastım. Çantam kolumdan kayıp kaldırıma yapıştı. “Ne yapıyorsun?”

“Burada dikilip bu sıcakta doğu kampüsüne yürüyüp yürüyemeyeceğini tartışmak sabrımı tüketiyor.”

Tişörtüne arkadan yapıştım, saçlarımdan etrafı göremiyordum. “Çek git o zaman! Mağara adamı gibi beni sırtlayıp taşımak da neyin nesi?”

“Oraya kadar yürümek yok sana.” Kolunu uyluklarıma, kığıma dokunacak kadar tehlikeli mesafede, sımsıkı

kenetlemişti. “Nesi bu işte.”

Calla kahkahalar atıyordu. “Bu da meseleyi çözmenin bir yolu.”

Başımı kaldırıp saçlarımın arasından ters ters Calla’ya baktım. “Yardım da etmiyorsun.”

Okul çantamı yerden alıp Jase’in boşta kalan eline verirken bana gülümsedi. “Görüşürüz.”

“Hain,” diyerek homurdandım.

“Teşekkürler.” Jase çevresinde döndü, ben de sımsıkı tutundum. Yoldan aşağı doğru yürümeye başladı. “Yukarıda durumlar nasıl?”

“Nasıl olduğunu sanıyorsun?” diye parladım.

Yanlarında geçtiğimiz bir grup öğrenci kahkahalara boğuldu. Aralarından biri bağırarak seslendi; “Demek Jase kızları böyle ayarlıyor!”

Bütün bedenim kaskatı kesildi.

Jase, çılgılık atmama neden olacak şekilde aniden döndü. Geri geri yürürken pis pis sırıttı. “Bazıları için daha fazla el atma yaklaşımı gerekiyor.”

“Bu el atma yaklaşımı için ben de ön kayıt yaptırmak isterim,” dedi yumuşak, kadınsı bir ses. “Daha müsait olduğun bir ara.”

Bir küfür savurdum.

Jase tekrar geri dönerken cık cık diyerek ayıpladı. “Dil, Tess, dil.”

Bir elimle tutunup diğer elimle böbreğinden yumrukladım.

“Aauv!”

Dudaklarım koca bir gülümsemeyle yayıldı.

“Diğer elim boşta olsaydı...”

Ne düşündüğü kesinlikle biliyordum. “Eğer aklından bir an bile olsa... oops!” Adımını atarken beklenmedik ani bir

hoplamayla nefesim kesilir gibi oldu. "Seni aşağılık serseri."

"Sanırım kışına sağlam bir şaplağa ihtiyacın var."

Kızarak bir yanıt vermek için ağzım açılır gibi oldu fakat arabasına ulaşmıştık ve her nedense şaplak yeme fikri kulağıma o kadar da kötü gelmedi. Fakat takılıyor olsa gerekti çünkü Cam'ın kız kardeşinin kışına elini sürmesi mümkün değildi.

Jase çantamı yere bırakıp kapıyı açtı. Elini hareket ettirdiğinde avuç içlerindeki sert nasırlar uyluk kemiklerimin arkasında hafifçe ilerledi. Havanın sıcaklığına rağmen içim ürperdi ve bedenimin ona verdiği tepkiye içimden lanetler okudum.

Uzanıp kalçalarımдан tuttu. "Artık gömleğimi bırakabilirsin."

"Ah." Parmaklarımı gevşettim.

Omuzları attığı kahkahayla sarsıldı, ardından bedenim yüz yüze bakacak şekilde onun bedenine sürtünerek aşağı kaydı. Nefesim, beklenmedik bir heyecanla boğazımda takılı kaldı. Bedenim belli bölgeleri uyanma belirtileri saçıyordu. Ayaklarım yerdeydi fakat elleri kalçalarımda kalmıştı.

"Hadi bakalım," dedi ellerini çekerken, sesi öncesinden daha kalındı. "Kendin binebilirsin, değil mi?"

Saçlarımı yüzümden çekerek derin bir nefes aldım. "Sakat değilim."

"Ben de öylesin demedim."

"Yürürebiliyorum, biliyorsun ve ciplere binebiliyorum."

Çantamı yerden alıp arka koltuğa bıraktı. "Eminim."

Bir kaşını havaya kaldırdığında arabaya binene kadar orada öylece dikileceğini fark ettim. İç çektim ve dönüp arabaya bindim. Bana sırtıp kapıyı kapattı, ardından uzun adımlarla arabanın önünden dolaştı.

Motoru çalıştırdı, havalandırma delikleri sıcak havayı saçlarımı yüzüme savurarak üfledi. Bakışlarını bana diktiğinde gözleri berrak, kurşun gibi griydi. “Pekâlâ. Neden seni arabayla bırakmamı istemedin?”

Tüm şaka ve eğlencenin bittiğini fark ederek yerimde kıpırdandım. “Beni bırakmanı istemediğimden değil.”

“Öyle mi?” Uzanıp siperliğe astığı güneş gözlüklerini aldı. Burnunun üzerinden iterek taktı ve arkasına yaslanıp koltuğuna yerleşti. Saçları, pilot gözlüğünün üzerinden önüne düştü.

Tanrım, güneş gözlükleriyle enfes görünüyordu.

Gözlerinin önünde bir siper olsa da bakışlarından kaçış yoktu. Bir insana kimse Jase Winstead gibi bakamazdı. Katman katman açığa çıkararak doğrudan içimi görüyordu sanki. “Cumartesi gecesi yüzünden mi? Epey sarhoştum. Kahretsin, yurttaki odana adım attığımdan itibaren hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Enseme iğneler batıyor gibiydi. “Hiçbir şey mi?”

Başını salladı. “Kim bilir neler söyledim ve neler yaptım. Mutlaka bir şeyler demiş olmalıyım ki benimle cipi-me binmek istemedin.”

Hiç şüphesiz sarhoş, hem de Cam’i bu kadar ziyarete gelmesinin asıl nedeninin ben olduğumu söylediğini ya da koridordaki küçük faslımızı hiç anımsamayacak kadar sarhoş olduğunu bilmeme rağmen bir yanımda hayalarına yumruk geçirmek istiyordu. Bunun üzerine onu topa tutmamak beni bitiriyordu fakat bu ne işe yarayacaktı ki? Onun kafası iyiydi, onu görmeye giden sonra da odama alan bendim. Bunlar olup bitti, zaten rezil bir durumu daha da beter hale getiremezdim.

Derin bir nefes alıp yavaşça dışarı verdim. “Beni delirtecek bir şey yapmadın ve söylemedin.”

Yanıt vermeden önce kısa bir an suskun kaldı. “Fakat ben yerde, sen de kanepede uyumuşsun.”

“Evet... şey, sen düşüp orada öylece kaldın denebilir.” Omuz silktim. “Ben de kanepede uyuyakalmışım.”

“İyi.” Küçük bir kahkaha atar gibi yaptı. Birkaç saniye geçti ve ben kendimi arabadan fırlatıp atmayı düşünmeye başladım. “Arkadaşız, değil mi?”

Onun ve benim durumuma yönelik telkinlerime rağmen yıkıldım. “Evet.”

“Yanılıyorsam lütfen beni düzelt, arkadaşlar arkadaşlarını arabalarıyla gidecekleri yere bırakır, değil mi?”

Bu konuşmanın nereye varacağını bilerek başımla onayladım.

“Peki, mesele nedir?”

Yüzümü yana çevirip dışarıya uzunca bir nefes üfledim. Onun yanında geçirdiğim hiçbir anın, bu aptalca tutkuya bir son verme kararlığıma faydası olmuyordu fakat bir neden daha vardı.

“Benim istemediğim, insanların farklı bir fikre...” Şortumu paçalarından çekiştirerek başımı salladım. “Şu an yapamadığım pek çok şey var; dans etmek, antrenman yapmak, koşmak, hatta çok yavaş bir tempoda koşmak bile. Fakat yürüyebiliyorum. Tek yapabildiğim bu.”

Bunu söyler söylemez kendimi aptal gibi hissettim. O kadar hareketli bir yaşamdan sonra miskine -üstelik sevimli bir bebek miskinliği de değil- dönüşmenin bana ne kadar zor geldiğini anlayacağından şüpheliydim.

“Ah, içten içe gelip seni almamı umduğunu düşünüyordum.” Arabayı geri vitese aldı.

Güldüm. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Sen asla bir hayal kırıklığı olmazsın.” Omzunun

üzerinden bakarak geri geri giderken gülümsedi. Sözleri karşısında nabzımın nasıl bir anda fırladığını görüp göremeyeceğini merak ediyordum. “Seni gayet iyi anlıyorum. Şimdiye kadar bazı şeyleri yapmak senin için nefes almak kadar doğalken zor tabii.”

“Öyle.” Şortumun paçasından sarkan bir ipliği çekiştirdim. “Dans etmeyi ve koşmayı özlüyorum. Bilirsin. Enerji. Yatıştırıcı ve sırf kendim olduğum...” Söylediklerim bir anlam ifade ediyor mu, emin değildim. “Ve artık bunları yapamıyorum.”

Vitesi değiştirdi, sımsıkı yapıştığı direksiyondaki elini gevşetti. Park yerinden ayrılıp ilerlerken sessizdi. “Yapabileceğin başka şeyler olduğunu biliyorsun.”

Sevişmek gibi mi? Aslına bakacak olursak rahatlatıcı olduğundan emindim.

“En yatıştırıcı bulduğum şeylerden biri ne biliyor musun?” diye sordu, zihnimin aslında ne yaramazlıklar peşinde olduğundan bihaberdi. “Ata binmek.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ah...”

Sırıttı. “Gerçekten yok böyle bir şey. Söylüyorum sana, Tess. Dans ederken kendini hiç uçuyormuş gibi hissettin mi?”

“Evet,” diye fısıldadım biraz afallayarak. Bilhassa bunu özlemiştim.

Başını salladı. “Bir atın üzerinde olmak da işte böyle bir duygu. Denemelisin. Seveceğini düşünüyorum.”

Yerimde kıpırdandım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu, ailesinin çiftliğine bir davet miydi? Bir önemi var mıydı? Benim için bir eyerin üzerinde olmak, öfkeden gözü dönmüş bir dinzorla kim daha cesur oyunu oynamaktan farksızdı.

“Aç mısın?” diye sordu, ben daha yanıt veremeden ko-

nuyu değiştirmişti. “Ben, Den’e gidiyorum. Cam ve Avery orada. Oranın yiyecekleri yemekhaneninkinden daha iyi.”

Omuzlarımı silktim.

“Hadi ama.” Dirseğiyle uzanıp kolumu dürttü. “Haydi, gelip bizimle bir şeyler ye.”

Ona bakarken dudağım seğirdi. Bu... işte bu benim anımsadığım Jase’ti. Muzip. Samimi. Eğlenceli. Konuşabileceğim ve ona karşı dürüst olacağım biri. Her ne kadar aptalca da olsa kendimi, ne olur Jase odama geldikten sonra olanları hatırlasın diye dilerken buldum. Sonra yine, galiba hatırlamaması daha iyi diye düşünürken. “Abisinin peşine takılan küçük kız kardeş gibi görünmek istemem.”

“Ama değilsin.”

Anlamsız bir bakış attım. “Ömrümün yarısı onun peşine takılmakla geçti. Üniversitede bile bırakmadım peşini.”

“Onun peşine takıldığın filan yok Tess.” Dur işareti nedeniyle yavaşlarken susup bana baktı. Yine hafiften sırtır gibi oldu. “Üstelik ne var, biliyor musun?”

Dudaklarım, köşelerinden kıvrılarak hemen karşılık verdi. “Ne var?”

“Onun peşine takılıp takılmadığını dert ettiği yok. Etrafta olmandan gayet memnun,” dedi. “Onun peşine takılıp takılmadığını ben de umursamıyorum. Burada olmandan ben de mutluyum.”

Beşinci Bölüm

“Araba yolculuğu mu – yürüme mi” mevzusunda Jase’le kavga etmekten epey çabuk vazgeçtim, özellikle kampüsün dört bir yanındaki iri akçaağaçların parlak yeşil yaprakları kırmızı, sarı ve kahverenginin envai çeşidine dönerken. Eylül, hiç dinmeyecek gibi görünen bir yağmur dönemiyle birlikte yerini ekim ayına devretti. Sonbahar seyrine devam ediyor, her sabah ve akşam, Potomac Nehri’nden süzülen bir serinlik bu kışın muhtemelen çok soğuk ve yağışlı geçeceğini bildiriyordu.

Ve en az haftada bir kez, cipinde bir kapkek zulalıyor ve arka koltuğundaki küçük bir soğutucuda, kıvamını korumasını sağlıyordu. Doğu kampüsü yolunda bu leziz güzelliği paylaşıyorduk. Bu şekilde bana sağlam bir beş kilo aldıracaktı fakat şimdiye dek pek çok çeşit kapkeki mideye indirmiştim: karamelli, Oreo bisküvili ve vanilyalı, beyaz çikolatalı, meyve aromalı Skittles şekerli -bu hayli iriydi- muzlu ve çikolatalı ve yedikten sonra kiliseye gidip günah çıkarmam gerektiğini hissettirecek kadar zevk verici siyah çikolatalı.

Bugün krem peynir kremalı bir kırmızı kadife kapkek paylaştık.

Tapınılasıydı.

Bu kekleri her nereden alıyorsa fevkaladelikte altın madalya hak ediyordu.

Çarşamba günü müzik dersinden çıktığımız sırada gökyüzü koyu, tombul bulutlarla doluydu. Yağmur yağdı yağacaktı. Yine. Bu dizle o kaygan kaldırımlarda ultra dikkatli olmam gerekiyordu. Bir de kıcıımı kırmak sadece utanç verici değil felaket olurdu.

Cipe binerken Calla'ya el sallayarak hoşça kal dedim. Jase kontağı çalıştırdığı an radyoda Elvis Presley kanalı zırlamaya başladı. Uff. Jase arabayı geriye alırken ben öne eğilip radyoyu Octane kanalına ayarladım.

Jase durdu; otoparkın orta yerinde arabayı istop etti. "Sen şimdi yaptığını tahmin ettiğim şeyi mi yaptın?"

"Ne?" diye sordum saf saf.

Arkamızdan arabalar çıkıyordu fakat Jase'in cipi yollarını kesmişti. Yüzündeki ifade pek umursar gibi değildi. "Sen şimdi *The Man* şarkısını kapatıp..." Yüzünü buruşturarak radyoya baktı. "Godsmack'i açtın, öyle mi?"

"Hop. Godsmack hakkında saçma sapan bir laf etme."

"Benim onlarla bir derdim yok, bana uyar." Bir korna çaldı. Jase duymazdan geldi. "Elvis'e mani olmayacaksa."

"Elvis dinleyemem ki."

Kaşları hızla havaya kalkarken çenesi aşağı düştü. "Artık seninle arkadaş olamayız."

Kıkırdadım.

Jase nihayet -Tanrıya şükür- arabayı çalıştırırken gözlerini kıstı. "Neyse ki sevimlisin yoksa seni şu arabadan fırlatıp atardım."

Sırtımı dayayıp koltuğa iyice yerleşirken içten bir kahkaha koparıverdim. "Aynı şeyi ben de o şaibeli zevkin için söyleyebilirim." Jase ters bir bakış atarken dudaklarıma

koca bir gülümseme yayıldı. “Country müziğin devri kapanmalı.”

“Ah, iyi müzikten bihabersin.” Jase sola döndü. “Benim seni eğitmem gerekecek.”

Göğsümde ılık bir coşku patlaması hissettim ve aldırış etmemek için çabaladım. Jase park yeri araştırırken müzik eşliğinde ileri geri dolanıyorduk. Uzak kalan birkaç boş alanı geçtiği için park yeri bulmak biraz zaman aldı. Nedenin biliyordum. Yürümemi istemiyordu. Bacağımı memnun etmeye çalışmak genellikle tenimde uyuz bir kaşınma ve aşırı gerginlik yaratsa da Jase, Sara Creed ile Den arasında boş bir yer açılana dek, ana cadde üzerinde birkaç kez dolanırken hiç sesimi çıkarmadım. Nazikti, hatta düşünceli ama bunu başka bir anlama çekmeme izin veremezdim.

Jase, tam ünlü müzisyen Johnny Cash hakkında vaaz vermeye başlamıştı ki “Jack nasıl?” diye sordum.

Gözleri bariz bir ışıkla parladı ve gururla baktı, içim ona karşı vıcık vıcık bir sevecenlikle dolmuştu. “Çok iyi. Bu yıl anaokuluna başladı. Öğretmeni Bayan Higgins, sınıfın en akıllı çocuğu olduğunu söyledi.”

Koltuğumdan kayarak inerken gülümsedim. “Onun senin kardeşin olduğuna emin misin?”

“Ne demek oluyor bu?” Hemen önümde belirdi ve ben daha kıpırdayamadan arka koltuktaki çantamı kavrayıp aldı. Gri gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. “Elbette kardeşim.”

“Şaka yapıyorum.” Çantama uzanmak için elimi attım fakat fırlatıp omzuna astı. “Tahmin edersin, sınıfın en akıllı çocuğu olarak seninle nasıl bir akrabalık ilişkisi olabileceğini bilmiyorum.”

Gözlerindeki temkinli bakış kayboldu ve gülümsedi. “Ha. Jack zekâsını, yakışıklılığını ve çekiciliğini benden almış.”

“Hı hı.”

Pis pis güldü. Bir elinde çantayı tutuyordu, diğer elini omzuma attı. Bu ani ve dikkatimi dağıtan ağırlık, ensemblede tatlı bir ürperti yaratarak kolumdan aşağı minik titreşimlere yol açtı.

Jase için bu önemli değildi. Den’in merdivenlerini tırmanırken ve onu tanıyan insanların yanından geçerken -ki onun *herkes* tanıyordu- üzerimize çevrilen bakışların da muhtemelen farkında bile değildi. Bu tarz bir şeyi ilk kez yaptığı anı, hiç haber vermeden çıkıp geldiği akşamı hemen hatırladım.

Cam’le yaşadığımız *olay*... sonrasındaki hafta sonuydu. Abim, babamızın stokladığı viski koleksiyonuyla iyice kafayı bulup kendini bodruma kapatmıştı. Görünüşe bakılırsa Jase, Cam’le mesajlaşmış ve epey kaygılanmıştı. Hemen işi gücü bırakmış ve birkaç saat direksiyon sallayarak Cam’i görmeye gelmişti.

Jase’i antrede durmuş, anne ve babamla konuşurken görünce resmen dilim tutulmuştu. Şimdiye dek gördüğüm en yakışıklı çocuktu; o sıralar saçları biraz daha kısa fakat dağınıklığı aynıydı ve gözleri oturma odasının kapısının ardına iyi kötü gizlenip dikizlediğim noktaya her çevrildiğinde çelik grisiydi. Sonra bakışlarında başka bir ifade belirdi ve ben o an gördüğü tek şeyin Cam’in sorunun nedeni olmasından korkmuştum. Aralık başlarındaki tüm akşamlar gibi, o gece de dondurucu bir soğuk vardı fakat evin içine birdenbire çok sıcak ve bunaltıcı bir hava basmıştı.

Yine gizleniyordum fakat bu kez dışarıda, avludaki hasır koltuklardan birine kıvrılmış, bir görünüp bir kaybolan yıldızların titreşimle pırıltısını seyrediyor ve bütün olan biteni, bunların nasıl gerçekleştiğini düşünüyordum.

İşte tam o anda Jase çıkagelip beni buldu. Jeremy'yle olanlar ve bunları öğrendikten sonra Cam'in tüm yaptıkları hakkına beni işkenceyle sıkı bir sorguya çekmek yerine, Noel, dans çalışmalarım, en sevdiğim ders gibi, ailemizi neredeyse paramparça eden konuyla hiç alakası olmayan pek çok şey konuşmuştu. O gün bana Jeremy hakkında hiçbir soru sormadı, Cam'le ilgili mevzuların lafını bile etmedi. İkimiz de sanki olanlardan hiç haberdar değildik.

Parmaklarım artık buz kütesine dönüştüğünde, Jase kolunu omzuma atmış ve beni tekrar eve, o sıcaklığa yönlendirmişti. Sanırım, işte tam o an ona âşık olmuştum.

Dolayısıyla bu gayet sıradan kol hareketinin çok büyük olasılıkla onun için bir önemi yoktu.

Fakat benim için vardı, içim karmakarışık küçük düğümlemlerle burkuluyordu. Atkuyruğu yaptığım saçlarımın ucu kolunun altında kalıp başımı geriye çektiğinde, saç diplerime yayılan alev gibi bir ürperti halimi daha da beter kılmıştı. Mavi ve altın sarısı, çift kanatlı kapının önünde durduğumuzda çok hızlı bir bakış atıp hiç ummadık şekilde onunla göz göze gelince nefesim kesildi.

Gümüşü, koyu ve parlak gri gözleri, kapkara gözbebekleriyle tam bir tezat oluşturarak dikkat çekiyordu. Gözlerindeki ifade benim için anlaşılmazdı fakat öyle ateşli, öyle çarpıcı bir şey vardı ki aklımı başımdan alıp beni ayartıyordu. Dudaklarım hafifçe aralandı.

Jase'in kirpikleri hızla kapanıverdi. Kelimeler ağzından dökülecek gibi oldu fakat kapı açıldı ve içeriden savrulan serin hava kurmak üzere olduğu cümleyi silip aldı. Başını yana çevirirken dudaklarında o tuhaf, gizemli yarı gülümseme belirdi.

Den'e, yiyeceklerin sipariş edildiği girişten içeri girer-

ken kolunu omzumdan çekti. Çantamı bana ancak o zaman uzatıp verdi. Askısından tutarken parmaklarımız birbirine değdi ve yanaklarıma ateş bastı.

Başını aşağı eğip konuşurken dudakları yanağıma dokunacak kadar tehlikeli bir mesafedeydi. "Sende fark ettiğim bir şey var."

Bu kadar dip dibe durmamız, kalbimin iki farklı nedenle deli gibi atmasına yol açıyordu. Gözlerim hemen abimin genellikle oturduğu masayı taradı. Neyse ki salonun diğer tarafındaydı ve Avery'nin bakır renkli saçlarının tepesini görebiliyordum. Bize sırtları dönüktü.

"Ne?" diye sordum, neredeyse soluk soluğa.

Jase hemen yanıt vermedi ve şu ana dair her şeyin bir yandan çok özel bir yanda da çok ulu orta olması sinir bozucuydu. "Artık daha fazla kızarıyorsun."

Dolayısıyla yanaklarım iyice alevlendi.

Yüzüne eğri bir sırıtış yayıldı. "Ne düşünüyorsun, gerçekten çok merak ediyorum."

Zihnimde dolaşan *bu* düşünceleri paylaşmadan önce bin kere ölsem daha iyiydi. "Hiçbir şey düşündüğüm yok."

"Hı hı." Geri çekilip doğrulurken bir parmağı da uzanıp hâlâ sıcak yanağımda dolaştı. Oluşan kuyruğa doğru yönelirken "Seni bilmem ama ben açlıktan ölmek üzereyim," dedi.

Başımı yavaşça sallayarak onayladım ve kuyruğun arkasına doğru ilerlerken onu takip ettim. Ben de açlıktan ölmek üzereydim fakat karnımın açlığından değil, ona olan açlığımdan. Bana yine dokunmasına, öpmesine, üzerimde tuhaf bir etki yaratan o yarı gülümsemeyle bana bakmasına olan açlığımdan. Ve böyle şeyler düşünmemeliydim.

Özellikle, en yakın arkadaşına karşı ağzımın sularının akmasını hiç de takdirle karşılamayacak abimle aynı

masaya oturmak üzereyken.

Sırada geçen zamanı kendimi toparlamak için kullandım ve yeşillikleri cıtır cıtır lezzetlere tercih etmek gerektiğini düşünerek kızarmış tavuklu salata aldım. Jase ise benim doğrudan kışıma gidecek koca bir paket kızarmış patates ile hamburger sipariş etti.

Ellerimizde tabaklar masaya yaklaştık. Beyaz renkli kare masaların oluşturduğu labirentte ilerlerken kadın kafaları fısıldaşmalar ve kıkırdamalar eşliğinde çevrilmeye ve eğilmeye başladı. Jase'in bunun farkında olmadığını hiç sanmıyordum. Hele de dudakları kendinden emin, yapmacık bir gülümsemeyle kıvrılmışken.

Ona gözlerimi kısarak baktım.

"Selam!" Avery solundaki boş sandalyeyi, hafifçe vurarak işaret etti. Dudakları, kocaman bir hoş geldiniz gülümsemesiyle ayrılmıştı. Alev gibi saçları ve iri gözleriyle kız muhteşemdi. "Nerede kaldı bizimkiler diye merak ediyorduk biz de."

Eşlerin yaptığı gibi, çift olarak gelmişiz gibi, "bizimkiler" sözünü duymanın yarattığı ani coşku ve keyif duygusuna aldırış etmedim. "Selam."

Cam, bana yüzünü buruşturarak bakarken parmaklarını Avery'nin saçlarına doladı ve arkasına yaslandı. Cam'in her an Avery'nin herhangi bir yerine dokunmadan durmasının imkânsız olduğuna inanmaya başlıyordum."N'ber?"

"Ben de haber çok da senin zekâ yeter mi?" Jase abime pis pis sırtıp oturmak için yöneldiğim sandalyenin karşısına yerleşti.

Cam gözlerini devirdi. "Zekiceydi."

"Ben de öyle olduğunu düşünmek isterim," diye yanıtladı Jase.

Sırtıarak Avery'nin yanına oturdum ve Brit ile Jacob'a el sallayarak selam verdim. Bu ikisini pek iyi tanımıyordum. Ben oradayken genellikle onlar da masa da oluyordu ve Brit'in kızarmış patates ve mayonez tutkusu midemi bulandırıyordu. Bugün çok şükür, sarışın pizza yiyordu. Onun yanında oturan Jacob, kalın bir ders kitabının üzerine kapanmış ve kafası karışmış bir ifadeyle yüzünü buruşturmuştu.

"Yağmur başlamış mıydı?" diye sordu Avery.

Plastik çatalımı ambalajından çıkarırken başımı salladım. "Eli kulağında, her an başlayacak gibi."

Hızla Brit'e bir göz atarken iç çekti. "Tam da Batı kampüsüne yürümemiz gerekiyorken başlayacak."

"Şansımıza." Brit dirseğiyle Jacob'ı dürttü. "Yağmur başlarsa bana şapkanı ödünç verir misin?"

Jacob elini atıp melon şapkasının tepesine dokunurken çenesini havaya kaldırdı. Bence, Bruno Mars'ı andırıyordu. "Hımm, saçlarımın ıslanmasına göz yumamam. Şansına küs."

Brit parmağıyla Jacob'ın belini dürttü. "Hiç de centilmence değil."

"Böyle bir iddiamın olmaması iyi bir şey, hıh?" Dikkatini bana yöneltirken koyu renk gözleri haylazca parıldadı. "Tatlım, umarım kendine şu yanımda oturandan daha iyi arkadaşlar seçersin."

"Hoop!" Brit'in ağzı gayri ihtiyarı açılıverdi. "Bu da neyin nesi? Arkadaş seçimimden hiç şüphem yok. Avery'ye sor istersen."

Avery başıyla onaylarken sağ eli masanın altında gözden kayboldu. "Doğru."

Çatalımı kıtır tavuk dilimine batırırken gülümsedim. "Bence Brit iyi bir insan."

“Teşekkür ederim,” dedi, Jacob’a kötü kötü gülümserken.

Salatamdaki tavukları bitirirken masada dönen muhabbet, Cam’in bu sonbahar United’la gireceği futbol seçmelerine hazırlık antrenmanından bu hafta sonundaki partiye uzandı.

“Öyle büyük bir şey olacak mı, bilmiyorum.” Jase hamburgeri silip süpürmüş, kızarmış patateslere geçmişti. “Erik ve Brandon düzenliyor diye biliyorum. Gidiyorsunuz, değil mi?” diye sordu Cam’e.

Cam hemen Avery’ye bir bakış attı. Çok tatlıydı. “Gidiyor muyuz?”

Avery dudağını ısırды ve başını salladı. “Sanırım.”

Avery’yi pek yakından tanımıyordum ama partiye gitmenin bir mesele olduğunu biliyordum. Bu tür şeylere pek meraklı görünmüyordu.

Brit ve Jacob partiye gitmeye hazırdı. Dikkatimi salataya vererek içindeki salatalıkları eşelemeye başladım. Lisedeyken pek fazla partiye katılmamıştım, dolayısıyla bir üniversite partisinden de ne beklemem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Bunu kısa süre içinde anlayacak gibi de görünmüyordum.

“Sen geliyorsun değil mi?” diye sordu Jase, kiminle konuştuğunu merak ettim. O an masanın altından ayağını benimkine vurduğunu fark ettim ve başımı kaldırıp baktım. “Tess, geliyor musun?”

Şaşkınlık içinde gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. “Hımm,” diye boğuk bir ses çıkardım ve hemen ardından boğazımı temizledim. “Evet. Gelebilirim.”

“Dur dur. Ne?” Cam kolunu Avery’den çekti. Vay be! Baskıyı durduruyoruz! Şu an ona dokunmuyor. Öne eğilip o masmavi gözlerini bana dikti. “Henüz on sekiz yaşında...”

“Neredeyse on dokuz,” diyerek sözünü kestim, önemli bir fark olduğunu düşünüyordum. Sonuçta doğum günüm kasımın ikisindeydi ve bir aydan daha kısa bir zaman kalmıştı.

“Evet, ama henüz yasal olarak değil.” Cam, Jase’e bir bakış attı. “Sen onu az önce ciddi ciddi erkek öğrenci birliği partisine mi davet ettin?”

Aman Tanrım, abimi öldürebilirdim.

“Saçma,” diye kendi kendine mırıldandı Jacob ve ders kitabını kapattı.

Jase ağzına bir patates dilimi attı. “Sen erkek öğrenci birliği partisine *kız arkadaşını* götürüyorsun ya.”

“Bu farklı,” diye yanıtladı.

İç çektim. “Cam, sen o çeneni kapatabilir...”

“Erkek öğrenci birliği evinde takılman fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Oradaki herifler...”

Jase, “Benim gibi,” diye sözünü keserken bana göz kırptı.

Yanaklarım kızardı.

“Kesinlikle,” diyerek tam anlamıyla homurdandı. “Daha fazla konuşmayı gerek yok, yeterince açık.”

Brit kıkırdadı. “Cam, öğrenci birliği partilerine gitmeye ne zaman başladın?”

“Sakın bu farklı deme,” diyerek araya girdim çatalımı bir marul parçasına saplayarak. “Çünkü on beşinde partilerden çıkmıyordun.”

Cam arkasına yaslandı, işte o anda Avery’nin elinin bütün bu zaman zarfında Cam’in bacağına olduğunu fark ettim. Yanlış alarm. Dokunmaya hiç ara vermemişlerdi. “Bu farklı,” diyerek üsteledi. “Ben erkeğim.”

“Vay canına, sen ciddi misin?” Jase’in gözleri açılmıştı. Sırıttım. “Az kalsın inanacaktım.”

“Saç tıraşı olması gereken ben değilim.” Cam uzanıp şu şişesini aldı. “Saçını öresim var.”

“Ben de buna adayım,” diye gülümseyerek atıldı Jacob. “Saç örme konusunda gerçekten iyiyimdir.”

Jase alt dudağını içeri çekerek emdi. “Teşekkürler ama ben almayayım.”

İç çekti. “Hayatımın hikâyesi.”

Avery bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bence de gelip bizle takılmalısın. Cam...” Dönüp Cam’e anında onu susturacak bir bakış attı. “Cam bunu sorun etmeyecektir. Aslında gelip biz seni arabayla alırız.”

Abim ağzını açacak gibi oldu ama bu kez de Jase atıldı. “Eğer Cam seni almayacak olursa ben gelirim. Her koşulda geliyorsun. İlan edilmiştir.”

“Ben de seni alabilirim,” diye önerdi Brit. “Gerçi çok iyi bir şoför değilim, dolayısıyla...”

“Ben alırım onu.” Cam iç çekti. “Her neyse.”

Cam tam anlamıyla bozguna uğrayınca yüzüme kocaman bir gülümseme yayılmıştı. İçimi bir heyecan kaplamıştı. Kendimi bir ölçüde topal hissediyordum fakat bu benim ilk üniversite partimdi. Bakışlarımı farkında olmaksızın üzerime kaydırdım. Giyecek hoş bir şeyler bulmam gerekiyordu. Yeni seksi bir gömlek iyi olurdu. Belki Avery’i benimle alışverişe çıkmaya ikna edebilirdim.

Jacob başını sallarken gözleri arkamızdaki bir şeye kilitlenmişti. “Al işte, yine onlar.”

Büzüşerek sinen Brit başını hemen öne eğdi ve şap diye eliyle gözlerini kapattı.

“Ben bakamayacağım bile. Ciddiyim. Onlar adına utanç duyuyorum.”

Oturduğum sandalyede hafifçe döner dönmez ne hakkında konuştuklarını anladım. Duvardaki koç resminin

önünde, masaların sonunda dikilen Debbie ve Erik'i görünce midem içine gömüldü. Erik'in ağzı hiç susmayacak gibi hızlı hızlı çalışıyordu, Debbie'nin yanakları solgundu.

"O senin oda arkadaşın değil mi?" diye sordu Jase sessizce.

Başımınla onaylarken omzumun üzerinden onları izliyordum. "Evet. Erkek arkadaşı... o da..."

"Yavşağın teki," diye devam etti Jase. Büyük bir şaşkınlıkla önüme döndüm. Jase uzanıp bir patates dilimi aldı. "Birinci sınıf yavşak namussuz."

"Doğru." Cam Avery'ye dönüp kolunu onun beline doladı. Çenesini omzuna yaslayıp gözlerini kapadı. "Yani havalı bir tip olabilir ama nasıl davranması gerektiğini bilmiyor." Sustu ve Avery'nin boynuna bir öpücük kondurdu. "Oysa ben biliyorum."

Jase küçümser bir ifadeyle burnundan soludu.

"Nefret etme," diye mırıldandı Cam.

Bir an için Jase'yle göz göze geldik. Kendime engel olamıyordum. Tekrar omzumun üzerinden baktım. Erik, Debbie'nin koluna yapışmıştı, şimdi de Debbie'nin dudakları hızla hareket ediyordu. Konuştukları her neyse, önlerindeki masanın tüm dikkatini üzerlerine çekmişti.

Kalkıp yanına gitmek ve Erik'in kolunu söküp almak istiyordum. Daha doğrusu kalkıp yanına gitmek ve hayallarına tekme basmak istiyordum. Kendimi önüme dönmeye zorlarken kelimeler boğazıma dolmuştu, beni iškillediren kelimeler.

Jacob kollarını havaya kaldırarak esnerken başını salladı. "Kızlar aptal oluyor. Alınma darılma yok."

Brit yüzünü buruşturdu. "Tabii canım."

"Açıklama zahmetinde bulunur musun?" Avery soku-
lup Cam'ın kucağına yaslandı. Birbirine âşık bir çiftin na-

sıl görünmesi gerektiğini sergileyen resim gibiydiler.

“Hadi oradan, kotunun içine tıktırdıkları, ne kadar akıllı ya da havalı olduğu umurumda değil.” Jacob arkasına yaslandı, gözleri hâlâ gidip dış kapının önünde dikilen ve tartışmayı sürdüren Debbie ile Erik’teydi. Debbie, neredeyse ağlayacak görünüyordu. “Bu boktanlığa katlanan, bunu sineye çeken her kız aptalın teki.”

Çatalımı ağzıma götürmek üzereyken kaskatı kesildim. Bir marul parçası çatalımın ucunda asılı kaldı. Jacob gibi Brit de esasında bu ifadeden etkilenmemişti. Bu ikisi, bir zamanlar benim de o boktan kafalı aptal kızlardan biri olduğum konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Bir daha fiilen asla o kız olmayacakken daima *o kız* da olmayacak mıydım?

Sırtımdan aşağı buzlar süzülürken kolumu aşağı indirdim. İştahım resmen kesilivermişti. Avery sessizliğe bürünmüştü, Jase ve abim de öyle. Elbette biliyorlardı. Avery’ye söylememiştim ama Cam’in ona anlattığını biliyordum çünkü onca yıl bir şekilde onun hayatının içine etmiştim.

Gerçeği itiraf edecek ya da alt tarafı Jeremy’i terk edecek cesarete, sağduyuya ya da her ne gerekiyorsa ona sahip olmadığım için suskun kalmam, abimin neredeyse mahvına yol açan olaylar silsilesini de harekete geçiren tetik olmuştu.

“Ben kalkıp derse yollanıyorum.” Ayağa kalkarken sırt çantamı alıp omzuma astım. “Yağmura yakalanmak istemiyorum.”

“Teresa,” dedi Cam ölçülü bir sesle. “Sen...”

“Sonra görüşürüz millet.” Kimseye bakmaya kalkışmadan, gözlerimi sadece salataya dikerek salatamı masadan aldım.

Çöpe atıp Erik ve Debbie'yi gördüğüm taraftan kasten kaçınarak içeri girdiğimiz giriş kapısına yöneldim. Etrafı kapkara bulutlar kaplamıştı, havada keskin bir yağmur kokusu vardı fakat henüz başlamamıştı.

Kaldırıma adım attığımda boğazıma bir şey düğüm-
lenmişti. Jacob o sözlerle özel bir şey kast etmemişti. Bunu anlıyordum ama sözlerindeki gerçek yine de canımı yakmıştı. Utançtan daha beter bir duyguydu. Jeremy'yi bir daha aklımın ucundan bile geçirmek istemiyordum. Tabii tıpkı lanet olası bir uçuk gibi ikide bir beliriverme-
se. Onunla geçirdiğim zamanı hafızamdan söküp almak elimde olsa, yapardım.

Belki de onun yaptıklarının üstesinden pek gelemedin,
diye fısıldayan sinir bozucu kibirli iç sese hemen susma-
sını söyledim.

“Tess.”

Yokuşun yarısını tırmanmıştım ki durdum. Arkama dönerken kalbim, onun *sesini* her duyduğunda yaptığını yine yaptı. Onunla daha henüz iki güzel saat geçirmiş olmamın ya da o hiç mükemmel olmayan geçmişimin öğle yemeği masamıza saçılıvermiş olmasının önemi yoktu. Umutsuz vakaydım.

Bana yaklaşırken yüzünde hafiften bir gülümseme belirmişti. Usulca kolumdan tutup beni kaldırımın kenarından, kalabalığın gelip geçtiği yoldan uzaklaştırdı. Bir ağacın altına çekildiğimizde çantamı sıkıca kavradım.

“Hemen kalkıp kaçıverdin,” dedi. “Sana soracağım şeyi söylemeye bile fırsat bulamadım.”

Kolumu tutmayı sürdürüyordu, tenime değen eli sıcak ve güçlüydü. “Nedir?”

Sanki Jacob hiçbir laf etmemiş, sanki oradan kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kaçmamışım gibi

bakıyordu bana. Aksine, kolumdaki elini aşağı kaydırıp uzun parmaklarını bileğime dolarken gülümsüyordu.

Yüce Tanrım, şimdi Cam dışarı çıkıp bunu bir görse...

“Yarın dersten sonra ne yapıyorsun?” diye sordu.

Gözlerim kocaman açıldı, vay canına, birbirini takip eden bir milyon cümle bir anda beynime üşüşmüştü sanki. Şimdi o? Yani az önce o? Kelimenin tam anlamıyla durup kafamı doğru düzgün çalışmaya zorlamalıydım. “Hımm... Dersten saat birde çıkıyorum ama herhangi bir plan yapmadım.”

“Güzel.”

Bir açıklama bekledim ama gelmedi. “Güzel mi?”

“Evet.” O kadar yaklaştı ki ayakkabıları ayak parmaklarımaya degecekti. “Çünkü artık planların var.”

Altıncı Bölüm

Calla elinde Twizzler çubuk şeker, kapı girişinde diki-
liyordu. “Yani bugün ne yapacağınız konusunda bir
fikrin yok, öyle mi?”

“Aynen.” Kolsuz atletimin eteğini çekiştirdim. “Jase sa-
dece dışarı çıkacak şekilde giyinmemi söyledi. Bu yeterli
değil mi?”

Gözlerini kotum ve spor ayakkabılarım üzerinde dolaş-
tırdı. “Dışarısı hâlâ biraz sıcak dostum. Kot giyme konu-
sunu yeniden düşünebilirsin.”

Küçük dolaba ve orada tek başına duran şorta istek-
le baktım ama her ne yapacaksak yapalım, bu vakti Jase
yara izime bakacak diye kaygılanarak geçirmek istemi-
yordum. Bunu dert etmemem gerekiyordu fakat görünen
o ki ediyordum. Pek de öyle, bir ay önceki gibi bir sıcak
yoktu. “Kot giyeceğim.”

Atkuyruğunun ucunu parmakları arasında dolayıp kı-
vırırken beni süzüyordu. “O kadar da fark edilmiyor, bili-
yorsun. Ben yine de söylemiş olayım. Neyse...” Daha tek
kelime etmeye fırsat kalmadan “Debbie nerede?” diyerek
sürdürdü.

İçine girilip yatılmamış, boş yatağa baktım. “Bilmiyo-

rum.” Onu sadece dün bir ara görmüştüm, odada birkaç dakika kalıp aceleyle çıkmıştı.

“Peki ya ev arkadaşların?”

“Güzel soru.” Bakışlarımı yataktan uzaklaştırdım. “Onları görmek nasip olmadı henüz.”

“Tuhaf,” diye fısıldarken arkasını döndü. Kapılarına sokuldu. “Kapıyı çalmak istiyorum.”

“Sakın!”

“Ama...”

Telefonumun cıvıldaayan sesiyle kalbim hopladı. Atılıp yatağın üzerinden telefonumu kaptım ve çarçabuk mesajı okudum. “Dışarıda beni bekliyor.”

Calla sıırıttı. “Ah! Hadi bakalım o zaman.”

Çantamı kavradım, hızlı bir yanıt gönderip telefonu çantamın içine attım. Süüitten çıkıp açık kapılarından normal ev arkadaşlığı yaptıkları belli olan insanların odalarını geçerek ilerledik.

“Yani bu bir randevu?” diye sordu Calla, beni merdivenlerden uzaklaştırıp asansöre ilerlerken. “Öyle mi?”

“Hayır.”

Asansörün kapıları kapanırken bir kaşını kaldırdı. “Bence senden hoşlanıyor.”

Bunun bir randevu olabileceği ve onun benden hoşlanabileceği düşüncesi beni bir an için eğlendirdi. *Bunu yaptığına memnunum.* Kıkırdama isteği göğsümün içinden fışkırıyordu. Peki, bunun bir randevu olduğunu düşünmek iyi bir durum değildi. Başımı salladım. “Söyledim sana. Onu ne zamandır tanıyorum. En yakın arkadaşı benim...”

“Cam’in,” diyerek sözümü kesti. “Biliyorum. Cam’le birlikte değil ama şu an. Senin yanında. Abin yüzünden seni küçük bir gezintiye çıkmaya davet ettiğinden şüpheliyim.”

Konuşmak için ağzımı açtım ama abimle arkadaşlığı

nedeniyle bunu yapabileceği ihtimalini göz ardı etmeyerek çenemi sımsıkı kapadım. Ya nedeni buysa? Elimi belime yasladım. Onun şefkatini ya da acımasını filan istemiyordum. Daha da fenası, ya beni bir kız kardeş gibi gördüğü için bunu yapıyorduydu?

Muhtemelen kız kardeş mevzusunun saf dışı bırakabildim.

“Ah, yüzünde neredeyse korku ifadesi var.”

Rahat bir ifade takınmaya çalıştım.

Asansör durup kapılar yavaşça açılırken Calla gülüyordu. “Daha iyi.”

“Gerçekten mi?” Başıyla onayladığında, ellerimle saçlarımı düzelttim ve asansörden çıkarken ellerimi saçımdan çekip indirdim. Lobi kalabalıktı. İnsanların yarısı kanepeler ve sandalyelere yayılmıştı. Kapıda durdum ve park etmenin yasak olduğu yerde motoru çalışır halde bekleyen cipine gizlice göz attım.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu Calla, dışarıya çıktığımızda.

Kalbim zaten küt küt atıyordu. “Elbette.”

Sevimli yüzüne, o silik yara izini iyice belirsizleştiren hafifçe bir sırıtma yayıldı. “Şunu söylemem şart, tamam mı? Bu çocuk...”

“Ne?” diye sordum. Cipe birkaç metre mesafede durdum. Calla bu bölgedendi. Yaşı, benim gibi, Jase’ten küçüktü ama benim bilmediğim şeyleri bilebilirdi. Önemli değildi. Önemli olmamalıydı. Biz arkadaştık.

Bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarlamaya başlıyordum.

Calla yanımdan uzaklaşmak üzereyken iç çekti. “Bu çocuk inanılmaz derecede acayip seksi. Bu kadar.”

Dudaklarımda gülümseme belirdi, kaslarım önce gerildi, sonra gevşeyerek güldüm.

“Evet, kesinlikle aynı fikirdeyim.”

Cipe hızlı bir bakış attı ve parmaklarını oynatarak el sallarken sırıttı. “İyi eğlenceler.”

Ben de el sallayarak derin bir nefes aldım ve Jase’in beklediği yere doğru ilerledim. Eğilip içeriden yolcu kapısını açtı. Birkaç koyu kahve saç tutamı, kirpiklerinin ucuna değecek şekilde önüne düştü. Radyoda, Luke Bryan mırıldanıyordu.

“Selam, sevimli bayan.”

“Selam.” Kendimi yukarı çekerek bindim ve kapıyı kapadım, bu selamlaşmadan aşırı memnundum. Bunun pek sağlıklı olmadığını anlıyordum. Emniyet kemerine uzandım ve aval aval bakakalmamaya çalışarak gözlerimi tekrar ona çevirdim.

Gömleksizdi.

Olmayan param üzerine her bahse varım, Jase muhtemelen dünyanın en mükemmel bedenine sahipti. Otururken bile karın kasları belirgindi ve taş gibi sert görünüyorlardı. Bakışlarım, kolunun ön kısmındaki kaslar üzerinde gezindi, sanki dövmesinin düğüm halindeki karmaşık ilmeklerini lif lif izliyordu bu kaslar.

“Çaktın mı?” diye sorarken dudaklarını çarpıtarak sırıttı.

Neden söz ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, öylece ona bakıyordum. Uzanıp emniyet kemerini elimden alırken hafifçe güldü. Kemerini çekerken parmaklarının arkası göğsüme değdi.

İçimde kendiliğinden uyanan heyecan damarlarımda dolanırken nefesimi tuttum.

Emniyet kemerini yerine takarken başını hafifçe kaldırdı. Gümüş gözleri parladı. “İyi mi?”

Başımı salladım.

Hâlâ yüzünde bir sırıtma, koltuğuna yerleşti ve tam o sırada fark ettiğim pembe kutuya uzandı. Tanrım, hiç dikkatli değildim.

Kutuyu bana uzattı. “Yarısını yedim ben. Sabredemedim.”

Gülümseyerek kutuyu açtım ve hemen bir ısırık aldım. Bu kapkek olayını her seferinde sabırsızlıkla bekliyordum. Nasıl bir lezzet tadacağımı bilmemenin heyecan verici bir yanı vardı.

Isırığın ardından zevkle inledim. “Aman Tanrım, bunun içinde Reese’s Pieces çikolata kaplı fıstık ezmesi şekerlemelerinden mi var?”

Başını sallayarak onayladı. “Evet. Amma sağlam bir tat, hıh?”

“Ben bununla evlenmek istiyorum.”

Jase, cipi çalıştırıp kaldırımın kenarından hafifçe hareket ederken içten bir kahkaha attı. Keki bitirmeden ve bir anlık -büyük ihtimal kazara- dokunuşunun verdiği heyecan damarlarımda dolaşmayı kesmeden konuşabileceğime inanmıyordum. Bu sırada anayola çıkmış, Martinsburg’a doğru yönelmiştik.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Sürpriz.” Yan gözle bana bir bakış attı. “Gerçi kot giydiğine pişman olabilirsiniz. Meteoroloji öğleden sonra havanın 30 dereceye filan yükseleceğini söyledi.”

Ki bu, ekim ayı için mevsim normallerinin üzerinde bir sıcaklıktı ama neyse. “Böyle iyiyim ben.”

Yanağının bir tarafını yukarı kaldırarak sırıttı. “Öylesin.”

Ona bakarken kendiliğinden bir kahkaha atıverdim. “Sen şimdi... Aslında gerçekten...”

“Muhteşem mi?”

Tam bir aptal gibi sırtarak başımı salladım. “Epey kötüydü.”

Uzanıp radyoyu bir blues kanalına ayarlarken kıkırdadı. “Hoş olduğunu sanmıştım.”

Niye hoş olmaya çalıştığını sormak için ağzımı açtım ama neyse ki kendimi engelleyebildim. Bu soru, yanıtını alana kadar beni muhtemelen yeterince geri zekâlı gibi gösterecekti.

Bakışlarımı güç bela pencereye çevirdim, ellerimi kucağında birbirine kenetledim. “Peki... Dersler nasıl gidiyor?”

Kulağa pek sudan gelen bu soruyla yerimde siner gibi oldum ama Jase farkına varmış görünmüyordu. “İyi gidiyor. Bir sonraki sömestr geri kalan derslerime de devam edebilirsem baharda mezun olacağım.”

“Çok iyi.” Yüzüme kocaman, belki biraz fazlaca geniş bir gülümseme yayıldı. Jase’in mezun olduktan sonraki planları konusunda bir fikrim yoktu fakat buralarda kalacağını sanmıyordum. Hatta bunu merak bile etmemem gerekiyordu. “Mezun olduktan sonra nereye gidecek, hangi şehirde yaşayacaksın?”

Jase şoför koltuğunda kıpırdandı, bir eli direksiyonda, diğeri ise bacağına üzerindeydi. “Çevre koruma bölümünden aldığım diplomayla pek bir yere gidebilecek görünmüyorum. Ya burada kalırım ya da eğer İçişleri Bakanlığı’na ya da WVU’ya girebilirsem sabah akşam Washington DC’ye gider gelirim. Biliyorsun, Kearneysville dışında tarımsal araştırma merkezleri var.”

“Buradan ayrılmıyorsun yani?” Soru ağzımdan hızla çıkıvermişti.

“Ayrılammam,” dedi ve hemen ekledi. “Yani, seviyorum burayı.”

Omuzlarının aniden gerilmesi gözümden kaçmadı. Alt

dudağımı ısırarak ona yine göz ucuyla baktım. “Ayrılmaz mısın?”

Bir yanıt vermeden uzanıp radyo kanalını tekrar country müziğe ayarladı. Biri, biralarında ki gözyaşından söz eden bir şarkı söylemeye başladı fakat dikkatimi pek veremiyordum. Ayrılamayacak olmakla neyi kast ediyordu olabilir? Onu burada tutacak hiçbir şey yoktu. İstese her yere gidebilirdi, özellikle de İçişleri Bakanlığı’na girerse.

Eliyle dağınık saçlarını tarayarak düzeltirken bana baktı. “Peki ya sen?”

“Ben mi?” Konuyu değiştirmek için ciddi çaba harcıyordu.

“Evet. Sen. Sen buralarda kalacak mısın?” Sesindeki alaycı ifade kaskatı kesilmeme sebep oldu. “Öğretmenlik?”

Ses tonunda kızgınlık belirdi. “Bu da ne demek oluyor?”

Güldü fakat her nedense sesi bu kez kuru ve haşindi. “Yapma, Tess, bir grup ilkokul öğrencisine öğretmenlik mi yapacaksın? Ciddi misin?”

Ona doğru dönüp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Peki. Anlamıyorum. Öğretmenlik iyi bir fikirmiş gibi davranıyorsun ve ben...”

“İyi bir fikir fakat...”

“Ne?” Tümöyle savunmaya geçmiş, zorluyordum. “Fakat ne?”

“Sen.” Sağa, Queen Caddesi’ne dönerken bana bir bakış attı. “Sen bu değilsin.”

Gözlerimi ona diktim ve ardından bir kahkaha patlattım. “Aptalca. Neyin ben olduğunu neyin olmadığını sen nereden bileceksin? İçimde bir öfke kabarmıştı ve nede-nini düşünmeye hiç cesaretim yoktu. “Beni doğru düzgün tanı mıyorsun bile Jase.”

“Seni tanıyorum.”

Dudak büktüm. “Hayır, tanı mıyorsun.”

Yüzünde o sinir bozucu yarı sırıtma belirdi. “Of Tess...”

“Bana ‘Of Tess,’ deme. Korkunç bir öğretmen olacağımdan nasıl bu kadar emin olduğunu bilmek istiyorum.”

“Ben korkunç bir öğretmen olacağını söylemedim.” Yüzünde çekici bir keyif ifadesi vardı ve hangi haltın bu kadar komik olduğunu da bilmek istiyordum. “Muhteşem bir öğretmen olursun. Çocuklar muhtemelen sana bayılır, belki bu seni mutlu da eder ama senin istediğin bu değil.”

“Aslına bakarsan, etrafımda çocukların olmasını seviyorum. Daha önce stüdyoda, küçük yaş grubu sınıfları için gönüllü yardımcılık yapmıştım.” Bakışlarımı pencereye çevirip alışveriş merkezlerinin ve apartmanların hızla yerlerini ağaçlara ve açık arazilere bırakmasını seyrettim. “Her neyse, ya.”

“Peki. Ne dediğimi anlamak istemiyorsun.”

“Öyle görünüyor,” diye yanıtladım iğneleyici bir ifadeyle.

İç çekti. “Muhteşem bir öğretmen olursun Tess, fakat sen... sen bir sahne sanatçısıydın. Başından beri istediğin şey bu.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum, böyle yaparak gerçeği görmezden gelebilirmişim gibi. “Başından beri yapmak istediğim şey bu değil.”

“Değil mi?”

“Değil.”

“Sana inanmıyorum,” dedi. “Nedeni de şu: Adım atıp yürümeye başladığından beri dans ediyorsun. Burada da sadece yeniden dans edebilene kadar kalıyorsun, değil mi? Tüm bu öğretmenlik zırvalaması, dans *edememe* ihtimaline karşı bir B planı. Asıl yapmayı istediğin şey değil. Bunu zaten bana itiraf ettin.”

Konuşmak üzere ağzımı açtım, yanıldığını söylemeyi

planlıyordum fakat Tanrım, ağızımdan dökülen ifadeler bu olmadı. “Bir yıl önce, üniversiteye kaydolmuş, burada oturuyor olacağımı hiç düşünmemiştim. Aklımın ucundan bile geçmemişti. Evet, haklısın. Bir sonraki ay Dr. Morgan üç ay filan içinde dans etmeye başlayabileceğimi söylediğinde, yapacağım şey de buydu, çünkü yapmayı sevdiğim şey buydu. Bunun nesi bu kadar yanlış? *Burada*, hiçbir şeyini anlamıyormuş gibi hissettiğim bu yerde olmayacaktım ben.”

Jase bir süre sessiz kaldı. “Bunda bir yanlışlık filan yok.”

Sebepsiz yere, soyunmuş çıplak dans ediyormuşum gibi hissederek dehşete kapıldım ve pes ettim. “Öyleyse bu muhabbetin anlamı ne?”

Jase gülümsedi ve bir omzunu silkti. “Bilmem. Sen başlattın.”

“Ben başlatmadım!”

Cevabı sert bir şekilde yapıştırdı. “Evet, sen başlattın. Ne yapmayı planladığımı sordun. Ben de kibarca karşılık verdim.”

Gözlerimi devirdim. “Sana bir yumruk atmak istiyorum.”

Kıkırdayarak güldü.

“Bak şimdi daha fazla istiyorum.” Ters ters baktım.

Bir yerlerden hayal meyal tanıdık gelen dar bir yola girmek için cipi yavaşlatırken başını yana yatırdı. Bir sessizlik anı oldu. “Peki, sonunda burada kalıp öğretmenlik yapmaya karar verirsen bence harikalar yaratırsın. Aksi halde, burada kalmazsan da iyi. Dans etmenin senin için ne çok anlam ifade ettiğini biliyorum.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum fakat o esnada nerede olduğumuzu fark ettim. Oturduğum yerde doğruldum. Karanlıkta seçmeye çalışarak zincirin ucunda sallanan

tabelaya dikkatlice baktım. “Çiftlikte miyiz?”

“Evet.”

Aniden yükselen sinir damarlarımda dolaşıyordu. “Neden?”

“Sadece içimden geçen bir şey.” Göz kırptı, midem karşılık verme isteğiyle çırpınırken ağzımdan çıkacak iniltiyi bastırdım. “Görürsün.”

Engelibeli bozuk yolda ilerlerken gözlerim dört açılmıştı. Mısır koçanlarının ve ineklerin otladığı arazinin ötesinde Jase’in içinden geçen şeyi fark ettim.

Dans etme ve ata binme üzerine sohbetimizi hatırlayınca sırtımdan aşağı ecel terleri boşaldı. “Ah, olamaz...”

Jase, cipi ahırın önüne park ederken kıkırdıyordu. “Neye olamaz dediğini bile bilmiyorsun.”

Nabzım hızlı hızlı atmaya başlamıştı, terleyen avuç içlerimi kotumun üzerinde gezdirdim, zar zor yutkundum. Şu hayatta istediğim son şey, derin duygular beslediğim adamın gözü önünde korkunç bir şekilde ölmektir. “Jase, bunu bilmiyorum. Atlar çok büyük hayvanlar ve daha önce hiç üzerlerine binmedim. Sanırım ben...”

Parmağının küt ucunu dudaklarıma koydu. Şaşkına dönmüştüm. “Sus,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Koyu gri gözleri benimkilere kilitlenmişti. “Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Tamam mı? Sadece bana güven. Bana güveniyorsun, değil mi?”

Ben daha yanıt veremeden parmağını alt dudağımda hafifçe gezdirdi. Eli çeneme kayıp ardından uzaklaştığında içimi ürperti sarmıştı.

“Tess?”

Kısa bir nefes çekip başımı salladım. Eğer yine dudaklarıma dokunacaksa sanırım ağaç öğütme makinesinin bile içine girmeye razı olabilirim. “Sana güveniyorum.”

“Güzel.” Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, ardından cipten indi.

Gözlerimle onu takip ettim, biraz başım dönüyordu. Söylediğim gerçektir. Ona güveniyordum ve bu benim için önemliydi. Jeremy’den bu yana, abim dışında hiçbir erkeğe gerçekten güvenmemiştim.

Fakat Jase’e, tanıştığımız ilk andan itibaren güvenmiştim.

Gedinci Bölüm

Bugün ölmeyecektim. En azından arabadan dışarı yapıp yapıp sığağa çıkarken kendime bunu telkin edip duruyordum. Yaz, bu bölgedeki hâkimiyetinden pek vazgeçmek niyetinde değildi.

Jase yanıma geldiğinde ellerim titriyordu. Ne yazık ki beyaz bir tişörtü başının üzerinden çekştirerek giydi ve göz ziyafetimin üzerini örttü. Çok yazık olmuştu, eğer bugünün sonunda boynumu kıracaksam bari bunu göğsünü ve karın kaslarını seyrederek yapsaydım.

Ahırın kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeriden yaşlı bir adam çıktı. Daha önce hiç görmemiş olsam da onun kesinlikle Jase'in babası olduğunu hemen anlamıştım. Jase'in otuz yıl sonraki haline bakıyor gibiydim.

Aynı gür, kahverengi saçları, belki güneş altında yaşamaktan belki de çoktan unutulmuş atalarının mirası koyu teniyle oğlu gibi uzun boylu ve zayıftı. Çelik grisi gözler, Jase'in üzerinden bana kaydı, ardından iyice açılarak tekrar oğluna döndü.

Taşıdığı metal kovayı çakılların üzerine yere bırakırken koyu renk kaşlarını çattı. Yakışıklı yüzünde küçük bir şaşkınlık gülümsemesi belirdi.

Jase, bir elini belime koyarak sırtıttı. “Selam Baba, Teresa’yla tanıştırayım. Cam’in kız kardeşi.”

Yüzünde tanışıklık ifadesi belirdi. “Cam’in kız kardeşi mi? Hımm, dansçı olan.”

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Bu adam, şu hayatta bunu nereden bilebilirdi? Geçmişe dair bu bilgi kırıntısını abim verdiyse Cam daha başka neler söyledi kim bilir.

“Evet, o,” diye karşılık verdi Jase, elini sırtıma doğru azıcık daha kaydırarak.

“Merhaba,” dedim, bir insanın yapabileceği en beceriksiz şekilde elimi sallayarak.

Babası, uzun adımlarla bize doğru yaklaşırken gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı, bana Jase’i anımsatacak bir edayla başını horoz gibi yana eğerek dikmişti. “Senin Cam’le bir akrabalığın olamaz. Senin gibi güzel bir kızın o çirkin herifle aynı DNA’ları paylaşması mümkün değil.”

Şaşırarak beklenmedik bir kahkaha atıverdim. Sanırım bu adamdan hoşlanmıştım.

“Tabii bununla da burada olmanın imkânı yok.” Kaşları çatılmış olan Jase’i işaret ederek başını salladı. “Kaybolmuş olmalısın.”

Pekâlâ. Bu adamdan *gerçekten* hoşlandım. “Haklısınız. Onun kim olduğunu bile bilmiyorum.”

Jase’in çatık kaşları iyice sertleşirken bana bir bakış attı. “Ne oluyor ya?”

Sırtıttım.

Babası göz kırptı ve işte o an Jase’in sadece görünümünü değil, kişiliğini de babasından aldığını fark ettim. “Söyle bakalım, burada ne halt ediyorsun?” Arka cebinden kırmızı bir mendil çıkarıp ellerini silerken bakışlarını oğluna dikti. “Jack annenle birlikte, aşağıda Betty’lerde.”

“Biliyorum. Jack, okuldan sonra her gün orda.” Jase elini çektiğinde, sırtımdaki o noktayı tatlı bir ürperti sardı. “Tess’e atları gösteriyorum.”

“Tamam, bir şeye ihtiyaç olursa, ben arka taraftayım.”

“Başımızın çaresine bakarız baba.” Jase arkasını dönüp ilerlemek üzereydi.

“Ben sana söylemedim ki.” Bana baktı, gözlerinden haylazlık okunuyordu.

“Bu adam sana uygunsuz bir şey yaparsa haberim olsun, onun icabına bakarım ben.”

“Of Tanrım,” diye inildi Jase, eliyle çenesini ovuşturarak. “Arkadaşım o benim baba.”

“Hı hı.” Babası arkasını dönerek kovayı eline aldı. “Böyle bir güzel kızla arkadaşlık... Öyleyse bir hata yapıyorsun evlat.”

Ağzım kulaklarımda hafifçe Jase’e doğru döndüm.

“Sakin aklından bile geçireyim deme,” diye uyardı. Uzanıp kolunu benimkine dolarken babasını gırtlaklamak ister gibi görünüyordu. “Haydi, babam beni demode taşralı kibriyle iyice utandırmadan gidelim.”

Babası birbirine dolanmış kollarımıza bakış atarken kıkırdıyordu. “Arkadaşmış...”

“Baba.” Jase iç çekti.

Jase beni çekiştirerek çitlere yönlendirirken ben de kıkırdıyordum. Babası bu esnada ahırın arkasında gözden kayboldu. “Babanı sevdim.”

Burnundan soluyordu. “Eminim sevmişsindir.”

“Buraya pek fazla kız getirmiyormuşsun... gibi davrandı.”

“Getirmiyorum.” Küçük bir istinat duvarının önüne geldiğimizde durdu ve kolumu bıraktı, duvarın üzerinden atlayıp karşıma dikildi. “Üstelik babamla tanıştığına göre nedenini de anlayabileceğinden eminim.”

Beni evine, daha önce başka bir kızın gelmediği bu eve getirdiği için bir yanıla gururum okşanmıştı. Fakat ben onun arkadaşıydım, diğer kızlar ise muhtemelen değildi.

“Şimdi,” diyerek belimden tuttu ve onun için gayet olağan bir şeymiş gibi beni kaldırıp duvarın üstünden geçirdi. “Buyur bakalım.”

“Ben kendim de geçebilirdim,” diye homurdandım.

Omuzlarını silkti. “Biliyorum.” Tekrar elimi tuttu ve uzamış otların arasından, yatay kütüklerle yapılmış çitin kenarına doğru beni dikkatlice yönlendirdi. “Dikkat et. Burada çiftlikte yaşayan bir dağsıçanı mereti ya da dağsıçanı ailesi var. Her yer delik dolu.”

“Tamam.” Çiftliği ya da dağsıçanlarını filan düşündüğüm yoktu. Benimkine sıkıca dolanmış elinin etkisine, verdiği hisse yoğunlaşmıştım, zihnimi yerdeki deliklerle pek meşgul edecek halde değildim.

Beni kütük çitin kapısına doğru yönlendirirken sessizdi. Elimini bırakıp kilidi açtı. Metal kapılar sallanarak açılırken menteşeler gıcırdadı.

Tereddüt ediyordum. “Atlarla ilgili bir şey bildiğim yok.”

Durup dikildiğim yere doğru kasılarak yürürken yüzünde hafif bir sırıtma belirmişti. “Hadi ama Tess. Bana güvendiğini söyledin.”

Ağırlığımı bir o ayağıma bir bu ayağıma vererek kıpırdanıp duruyordum. Omzunun üzerinden boşluğa baktım. Çitle çevrili büyük ağılın diğer ucunda, iki at siyah kuyruklarını tembel tembel sallayarak otliyordu. “Sana güveniyorum.”

“Gel benimle o zaman.”

Atlardan biri, tüyleri siyah ve beyaz karışımı olan, iri kafasını yukarı kaldırdı. Burnunu çitin bizim olduğumuz tarafına çevirerek döndü. Atların üzerinde eyer yoktu.

“Seni ezerek öldürmezler.” Yine elimi tuttu. “Üstelik binmeni de beklemiyorum.”

Çenemi yukarı kaldırarak “Öyle mi?” dedim.

Hafifçe gülümsedi ve yüzüme savrulan bir tutam saç tutup kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Evet. Bu, atla tanışma buluşması.”

“Daha önce bir atla tanışma buluşması hiç yaşamadım.”

“Onları seveceksin.” Kolumdan çekti, dudağım seğiriyordu. “Gerçekten uysallar. Jack milyonlarca kez üzerlerine bindi. Tehlikeli olduklarını düşünsem Jack yanlarına bile sokulamazdı.”

İyi bir noktaya değinmişti. “Tamam,” dedim derin bir nefes alarak. “Hadi yapalım şu işi.”

Bana ne yapacağımı tahmin etme fırsatı bile tanımadı. Saniyeler içinde ağılın içindeydik. Yerde içi tahıl dolu, başka bir çelik kova duruyordu. “Onları buraya çağıracağım, tamam mı? Uçarak gelecekler. Yem saatleri geldi sayılır. Hadi bakalım, hazırlıklı ol.”

Boğazım sımsıkı gerili, başımı salladım.

Jase iki parmağını o mükemmel biçimli ağzına götürüp çok tiz bir ıslık koyuverene kadar korkum biraz yersiz görünüyordu. Atların başları aniden kalktı, ardından havalandılar ve toynakları toprağı döverek bize doğru dört-nala koşular.

Yok artık.

Bir adım geriye çekildim, Jase’in oluşturduğu kımıldamaz bir kas duvarına çarpıp geri sıçradım. Kaçmaya hazırlanmıştım ki arkamdan bir el bileğime yapıştı ve beni sıkıca yerimde tuttu. Bedenini sırtıma dayamıştı.

“Tamam, sorun yok.” Nefesinin ılıkliğini kulağımın arkasında hissediyordum. Üzerimize doğru gelen dinozorların yarattığı korku ile Jase’in kolları arasında olmamın

verdiği heyecan arasında sıkışıp kalmıştım. “Tamam, gayet iyi gidiyorsun!”

Gözlerimi sımsıkı yummuş, koluna yapışmıştım. Toy-naklar, ayağımın altındaki zemini sarsarak ve gürültüleri artarak yaklaşırken kalbim göğsümden zıplayıp çıkacakmışçasına olağanüstü çarpıyordu. Havayı ani bir toz bulutu kapladı ve sıcak, nemli bir rüzgâr yüzümü okşadı. Kasılmış bir şekilde sırtımı Jase’e iyice yasladım.

“Ziyaretçin var Tess.” Çenesini başımın üstüne dayadı ve kalbimin deli gibi çarparak nabzımla yarışmasına yol açtı. “Aslına bakarsan iki.”

“Peki.”

Bir duraksama oldu. “Gözlerin kapalı mı senin?”

“Hayır.”

Çenesini başımdan yana kaydırды, kahkaha atarken göğsü sarsılıyordu. “Gözlerin kapalı.” Yine kahkaha attı. “Aç gözlerini.”

Çaktırmadan sessizce lanet okuyarak kendimi bir gözümü açmaya zorladım, ardından kucagında hızla büzüş-tüm. Kolunu iyice sıkılaştırdı. “Vay...”

Siyah ve beyaz at en yakın olandı, aramızdaki mesafe neredeyse yarım metre bile yoktu. Kahverengi olan da pek uzağında sayılmazdı, başını sallıyor, burnundan horultular çıkartıyordu. Gözlerim, bu iki yaratık arasında gidip gelmekten fal taşı gibi açılmıştı. “Bunlar etobur değil, öyle değil mi? Boyutlarına bakacak olursak beni yiyebilirler.”

Jase içten bir kahkaha atarken elini yukarı kaydırıp tam midemin üzerine, göğüslerimin hemen altına koydu. “Atlar insan yemez, seni küçük aptal.”

İrkilerek gözlerimi kısıtım. “Her şeyin bir ilki vardır.”

Siyah ve beyaz atın dudakları, bana sırtıyormuşçasına geriye çekildi.

“Hemen şuradaki mi? Dost Bey mi? Jack ona Birader Bir diyor,” dedi sakın, rahatlatıcı bir ses tonuyla. Fakat başparmağı, atletimin ince kumaşı üzerinde, sutyenimin balenine değerek hafif hafif daireler çizirken nefesim boğazımda düğümlendi. “Kahverengi olan da Birader İki.”

Ağzım kurumuştu, dudaklarımı ıslattım. “İsimlerini hatırlamak için iyi.”

Küçük parmağı ile işaret parmağını, bir aşağı göbek deliğime kadar indirip sonra tekrar yukarı kaydırırken kıs kıs gülüyordu. Ne yaptığının ya da bu ufacık kıpırtıların beni içine sürüklediği heyecanın hiç farkında değilmiş gibiydi. “Bence de. Fakat asıl ismi Şimşek.”

İsmi geçen at, kabarık yelelerini savurarak başını salladı.

“Şimşek daha uygun bir isim gibi görünüyor,” diye onayladım. Saniyeler geçtikçe rahatlıyordum. Belki niyeti de buydu. Yumuşacak, *hemen hemen* masum dokunuşlarla dikkatimi dağıtmak. İşe yarıyordu. “Peki ya Birader İki?”

“Ah, şu kovaya kutsal tahıl tapınağıymış gibi bakan mı?” Ben kakhaha atarken yanağı yanağıma sürtündü. “O da Fırtına. Şimdi onlara yem vereceğiz. Birlikte.”

Tişörtüme sürtünen parmakları, sırtımda bir aşağı bir yukarı dolaşan ürpertiler yayıyordu. “Ellerimizle mi?”

Cevap niteliğindeki gülmesi, dudağımın köşesinin yukarı kalmasına neden oldu. “Evet. Ellerimizle.”

“Ağızlarındaki o dişleri fark ettikten sonra bundan pek emin olamıyorum.”

“Bir şey olmaz.” Elini midemin üzerinden çekip bileği-me doladı. Elimi yavaşça yukarı kaldırdı. “Kıpırdatma.”

Kalbim tekliyordu. “Jase...”

Şimşek, hızla öne doğru gelip ıslak burnunu elime dayadı. Korkuyla sinip zavallı parmaklarımı yemesini bek-

ledim. Yemedi. Hayır. Hafifçe kişneyerek elimi dürttü.

Jase elimi yönlendirerek yukarıya, Şimşek'in çenesine doğru, gergin, sivri kulaklarına kadar kaldırdı. "Gördün mü?" diye mırıldandı. "O kadar da fena değil, sence?"

Parmaklarım yumuşak tüyleri arasında dolaşırken başımı salladım. Şimşek, hangi yöne doğru okşayacağını seziyormuş gibi görünüyor, parmaklarım yelesinde dolaırken uzun başını elime dayıyordu. Hiç fena sayılmazdı.

Jase arkamda kıpırdandı ve bir an içinde atlara dair bütün düşünceler uçup gidiverdi. Kasıkları hemen arkamda, kalçamla aynı hizadaydı. Alt dudağımı ısırarak Şimşek'in ağzını ve burnunu kaplayan beyaz beneğe odaklandım.

Onu, Jase'i hissedebiliyordum. Bu kadar yakın durmamızın onu etkilediğinden kesinlikle hiç şüphem yoktu. Bu bilgi ve sertleşen uzantısı, tıpkı o cumartesi gecesindeki gibi, başımı döndürerek beni sersemletiyordu. Alev alev yanan yüzümün kızarıklığı boynuma kadar yayılmıştı. Zihnimin bir köşesinde onun bu fiziksel reaksiyonunu mantığa büründürüyordum. Neticede erkekti. Bedenlerimiz birbirine dayanmıştı. Bir erkeğin mahrem bölgesine rüzgâr esse sertleşirlerdi. Dolayısıyla bu durumu görmezden gelmeliydim fakat bedenim zihnimle pek aynı fikirde değildi. Bedenimin işleyişinin oyun alanı farklıydı. Mide-min ortasına bir sancı saplanmıştı. Damarlarımda keskin ve tatlı bir arzu dolaşıyordu.

"O kadar da korkutucu sayılmaz, değil mi?" Sesi daha tok, daha gürdü. "Köpeklere benziyorlar aslında. Yani nereden baksan doksan kilo kadar yük taşıyabilen bir köpeğe." Kolunu çekerek geriye bir adım attı, bedeninin geride bıraktığı ani boşluk buz gibi bir şok etkisi yarattı. "Bana güven."

Daha sonra kışma bir tokat attı.

Bir çığlık attım, gözlerim fal taşı gibi açmış, tam ona dönecektim ki Şimşek burnuyla kolumu dürttü, anlaşılan ihmal edilmeye kızmıştı. “Ay...”

“Bir şey yok. Daha şimdi onu okşuyordun. Elini filan da yemedi.”

Şimşek koyu renk gözlerini bana diktğinde ben de böyle düşünmeye çalıştım. Kulağının arkasını kaşırken yine de ödüm kopuyordu. Atların iriliği, bu yakınlıkta dehşet vericiydi ve kendimi bacaklarımı açmış, onların üzerinde otururken, özellikle de Şimşek isimlinin üzerinde, kesinlikle düşünemiyordum.

Jase benim olduğum tarafa dönüp aramızdaki kovanın başına çömeldi. Fırtına, kuyruğu sabırsızca seğirerek takipteydi. Diz çöküp bir avuç dolusu yulaf alan Jase doğruldu. Kahverengi burun derhal avucuna yönelirken Jase bana bakıyordu. “Bu kadar basit.”

Bir atın avucumdan bir şeyler yemesine göz yummak yapmayı düşünebileceğim bir şey olmasa da Jase avucumun içine biraz yulaf dökerken yakınmadım. Yüzümü buruşturarak elimi Şimşek’e uzattım.

“Şu an halini bir görmelisin.” Kahkaha atarak başını salladı. “Çok sevimli.”

Sanırım biraz da saçmaydı. Şimşek burnunu dayayıp avucumdaki yulaflı koklarken yanaklarıma ateş bastı. “Yemek mi seçiyor?”

Jase, boştaki eliyle Fırtına’nın boynunu okşarken sırtıttı. “Sanırım oyalanarak vakit geçiriyor çünkü senden hoşlandı.”

“Öyle mi?” Diğer elimi yavaşça uzatarak zarif burnu okşarken gülümsüyordum. Burada geçen zamanın nasıl sonuçlanacağını düşündüm birkaç dakika. Bu öyle rastgele, sırf bir atla tanışma buluşmasından başka bir şeydi.

Jase'in ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Her şey dönüp cipteki konuşmamıza dayanıyordu. Adrenalin seli ve dans keyfi yerine koyabileceğim başka bir şey sunmak istiyordu.

Bunu umursayarak yapması, buna zaman ayırması beni etkilemişti. Bir yıl önceki yasak öpücükten ya da şu anki kısacık dokunuşlardan daha fazla. Bu heyecanla nefesim tıkanırken Şimşek avucumu gıdıklayarak yulafları kemiriyordu.

Jase'in bunu benim için niye yaptığını bilmiyordum. Evet, biz -artık bir süredir- arkadaştık. Sadece Cam'i değil, beni de ziyarete geliyordu fakat bu, bir arkadaşın yapacağından biraz daha fazlası gibi görünüyordu.

Ayrıca arkadaşlık uzmanı da sayılmazdım.

Orada durmuş dikilirken, esen hafif rüzgârın da tenimi kaplayan ince nem parıltısını silmekten başka bir şey yaptığı yoktu, neredeyse hemen hiç arkadaşım olmadığını... ani bir berraklıkla fark ettim. Eğer Sadi ya da stüdyodan herhangi biriyle gerçekten arkadaş olsaydık artık paylaştığımız ortak bir hedef olmasa bile irtibatımızı korurduk. Aramızda engel gibi duran sadece kıskançlık ya da acı değildi. Dans yoksa başka bir şey de yoktu ortada.

Boğazımdaki yanmayı yutkunarak bastırmaya çalıştım. "Gerçekten uçmak gibi mi?"

Jase bana bir bakış atıp başını salladı. "Öyle."

Boğazımdaki yoğunluğu yine bastırmaya çalışarak dikkatimi Şimşek'e yönelttim ve avcumdakileri bitirdikten sonra elimi daldırıp biraz daha yulaf aldım. İnsana huzur veren bir şeyler vardı; çiftliğin sessizliği, davranışlardaki basitlik...

"Hiç fena değil," diye itiraf ettim sessizce.

"Biliyorum. Bunun senin şerefine olduğunu anladığın-

dan daha da iyi olacak.”

Cipte söylediğimi hatırlayarak dudağımı ısırdım. “Ne zamandır böyle akıllıca laflar ediyorsun?”

“Ben her zaman son derece akıllıydım. Hatta bunun bir lanet olduğunu düşünüyorum.”

Gülümsedim.

“Aslında bu deneyim. Karşına çıkan şeyleri her zaman tahmin edemezsin Tess. İnan bana. Hayatındaki her şeyi değiştiren; istediğini düşündüğün şeyleri, olduğunu sandığın kişiyi değiştiren şeyleri... Her şeyi yeniden değerlendirmeni sağlayacak şeyler, üstelik başlangıçta pek de iyi bir şeymiş gibi görünmeseler bile.” Bakışlarını Fırtına’ya dikerken omuzlarını silktilti. “Bazen tahmin edebileceğinden daha iyi bir sonuca dönüşebilirler.”

Sesine netliğin tınısı hâkimdi, beklenmedik bir durumu bizzat deneyimlediğinden zerre şüphem yoktu.

“Ne var, biliyor musun?” diye sordu Jase, aradan birkaç dakika geçtikten sonra. “Jacob’ın dün Den’de söylediği doğru değildi.”

Bu hızlı konu değişimine şaşırmıştım. Şimşek avucumdakileri silip süpürürken Jase’e baktım. “Ne?”

Yemeğini bitiren Fırtına dönüp yola koyulurken Jase de ellerini kotuna sildi. Boşta kalan elimi serbest bırakana kadar sakın sakın Şimşek’in kulağını kaşırken bulunduğum yerin etrafında salına salına dolanmaya başladı. “Neden söz ettiğimi biliyorsun Tess. Hemen ardından niye hızla oradan ayrıldığını biliyorum.”

İlk tepkim inkâr etmekte, ne de olsa inkâr hemen her zaman gerçekle yüzleşmekten daha kolaydı. Özellikle de gerçek hayli utanç vericiyse. Fakat Jase söz konusu gerçeği ayrıntısıyla biliyordu. Şu an inkâr beni sadece aptal durumuna düşürecekti.

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“Tess...”

“Eğer onun adını bir daha asla duymazsam ömrümün sonuna kadar mutlu yaşayabilirim ya da nasıl biri olduğunu ve onunla birlikte olmanın neler hissettirdiğini asla düşünmek zorunda kalmazsam ya da...” Sesim beklenmedik şekilde çatallaşmıştı, boğazımı temizleyecek derin bir nefes almaya zorladım kendimi. “Olup bitenleri, hissettirdiklerini hatırlamak istemiyorum.”

Bir sessizlik anı oldu. “Fakat asla unutmayacağını da biliyorsun ve Jacob’un söylediğinin doğru olmadığını anlamaman gerekiyor.”

İç çekerek geri kalan yulafların peşine düşen Şimşek’i izledim. “Söylediği doğrudu.”

“Hayır...”

“Doğru. Bir herifin dayak atmasına rıza gösteren o ‘aptal kızlar’dan biriydim.” Kahkaha attım ama çıkan ses kulaklarımı tırmaladı. “Ve durumun bu noktaya gelmesine göz yumarak abimin hayatını neredeyse mahvettim. İnan bana, biliyorum.”

“Bir bok bilmediğin çok açık.” Jase elimi eline aldı ve üzerinde kalan yulaf tozlarını silkeledi. “Abinin hayatını mahvetmiş filan değilsin. Abin o pislik herifin peşine düşmeye kararı verdi. Senin değil. Ve bunu yaptığı için onu suçlayamam. Onun yerinde olsaydım o adi lavuğu yerin dibine gömerdim.”

Bakışlarımı hızla ona çevirdim ve madeni gözlerinde sadece dürüstlük gördüm. “Hayır. Yapmazdın.”

Kaşları havaya kalktı. “Yoo, kesinlikle gömerdim. Ve bak, ne var biliyor musun, bu boktan bir durum ve yanlış; fakat bu yanlış haltı yemek *benim* tercihim olurdu. Tıpkı Cam’inki gibi. Asla ve kesinlikle senin hatan değildi ve

olamaz da. Senle o *yavşak* -kelimeyi tükürür gibi söylemişti- arasında ne geçtiğinin hiçbir önemi yok. O Şükran Günü'nde olanlar senin hatan değil."

Gözlerinin içine baktım, ah Tanrım, ona inanmak istiyordum. Bu iğrenç suçluluk duygusunun ağırlığı çöpe atılmış bir geleceğin ağırlığında daha kötüydü. Sorumluluğun bir kısmı hafifleyebilirdi gerçi. Bu kadarı doğru fakat Şimşek'in geri çekilmesini takip ederek bakışlarımı hızla indirdim. İlgi göremeyince at, Fırtına'nın peşine takılmıştı.

Jase hâlâ elimi tutuyordu, parmaklarını bileğiminde gezdiriyordu. "Ve aptal değildin."

Bakışlarımı kaldırırken bir kahkaha savurdum. "Peki. Bana bunları niye anlatıyorsun? Niye kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun?"

"Çünkü bu gerçek." O çarpıcı yüz hatlarına kederli bir ifade yerleşirken dudakları inceldi. "Bu herifle çıkmaya başladığında kaç yaşıydın?"

Omuz silktim.

"Kaç yaşıydın Tess?" Ses tonu kararlılık doluydu.

Başımı itiraz edercesine sallayarak elimi çekmeye çalıştım fakat bırakmadı. Bütün bu konuşma, arkamızdaki o büyük, kalın saman yığınlarının altına girme isteği uyandırıyor bende. "Çıkmaya başladığımızda on dördümdeydim, kolejdeki ilk yılımdan önceki yaz. Yanıtım mutlu etti mi?"

Mutlu görünmüyordu. "Çok küçüktün."

Parmaklarım çaresizce içe kıvrıldı. "Öyleydim fakat o..."

"O zamanlar sana vurmadı mı?" Jase bu soruyu o kadar açıkça sormuştu ki istemsiz bir panikle geri çekildim. Ağzını çevreleyen çizgiler yumuşadı. "Sana ilk kez ne zaman vurdu?"

Hatırlamak hiç zor değildi. Anısı tüm canlılığıyla zih-

nimdeydi. “On altıma basmak üzereydim. Kazara yeni Nike ayakkabılarının üzerine bastım.”

Jase yüzünü yana çevirdi. Çenesinde bir kas seğiriyordu. Jeremy’nin bana ilk kez vurduğu anla son kez vurduğu an arasında yaklaşık on ay geçmişti. Beni dövdüğünü gizlemekle, yara bere ve morlukları saklamaya çalışmakla, bunu hak edecek ne yaptığımı merak etmekle geçen on ay.

Tekrar yaşamayı asla ve kesinlikle istemediğim on ay.

“On altısında bile çok küçüktün. Hâlâ küçüksün,” dedi sonunda, sesi sakın fakat gergindi. “Neler yaşadığını tahmin bile edemem fakat henüz daha çocuktun Tess. Aptal değildin. Korkuyordun.”

Nereden çıkıp geldiğini anlamadığım bir düğüm boğazıma çörekleniverdi. Boğuk, çatal bir sesle konuştum. “Benim hatam olduğunu sanıyordum.”

“Senin hatan değildi. Gözlerinde koyu gümüş bir ışık parladı. “Lütfen bunun senin hatan olmadığını bildiğini söyle bana.”

“Artık biliyorum.” Hızla gözlerimi kırpıştırarak boğazımı temizledim. Yaptığı şey benim hatam değildi fakat suskun kalmamın da aslında durumuma hiç faydası olmadı.”

“Tess...”

“Ne dediğini anlıyorum fakat birilerine söylemeliydim. Bunu da savunacak değilsin. Suskun kalmak lanet olası bir erdem değil. Bir hastalık; seni için için kemiren, kafanı allak bulak eden bir kanser. Bunu şimdi artık biliyorum. Niye o zaman değil de...” Sesim kısılmış, gidivermişti, başımı iki yana sallarken yarım yamalak bir nefes aldım. O an Debbie’yi düşündüm. “Hımm, şey, şimdi durum farklı.”

“Öyle tabii fakat o sıralar aptal değildin ve bu senin hatan değildi. Ve ben böyle söylediğime göre, durum da budur. Tartışma bitmiştir.”

Bir kaşımı havaya kaldırdım. “Tartışma bitmiş midir?”

Dudağının bir köşesi yukarı kalkarken başını sallayarak onayladı. “Evet. Aynen dediğim gibi.”

“Tabii. Elbette.”

Kolumu hafifçe çekiştirirken yüzündeki sırıtma yayıldı. Gözleri açık bir griye dönüşerek aydınlandı. “Yetki ve uzmanlığımdan kuşkun olmasın.”

Kahkaha attım ve böyle ciddi, üzücü bir sohbetin ardından bunu yapabildiğime çok şaşırdım. “Kesinlikle hiçbir uzmanlığın yok.”

Kendinden hoşnut bir şekilde sırttı. “Yetki ve uzmanlığım işte burada. Her daim. Sadece gizli tutuyorum. Varlığından haberin bile olmuyor.”

Gözlerimi devirdim fakat bu utanç verici sohbetin başlangıcında hissettiğim yangın sönmeye yüz tutarken onun sözlerinin neye bedel olduğunu da fark ediyordum. Bu karmaşada suçum olmadığını kabullenmekte güçlük çeksem de Jase’in söylediklerine gerçekten inandığını biliyordum. Ve bu anlamlıydı. Kahrolsun ki çok anlamlıydı.

“Pekâlâ, tanışma buluşması konusunda ne düşünüyorsun?” dedi. Kara bulut geçip gitmiş gibiydi. Resmi olarak yine güvenli bölgedeydik. “Kötü müydü?”

“Hayır.” Başımı kaldırıp gülümsedim. “Hiç kötü değildi.”

“Öyleyse gelecek sefer belki de birine binersin. Şimşek’e mesela?”

Midem çalkalanır gibi oldu. “Ahh...”

“Ben yanında olurum,” diye ekledi, çenesini aşağıya indirerek. “Sürekli.”

Kendimi onun kucagında otururken hayal ettim, kolumu belime dolamış, beni kendine doğru çekmiş halde ve... Üzerime sıcaklık bastı. Zihnim üç X diyarına sapmadan porno treninin frenine basmam gerekiyordu.

Bana biraz daha sokulurken kıkırdadı, sesi tok ve sekiydi. Spor ayakkabıları benimkine değiyordu ve onunla göz göze gelebilmem için başımı turna gibi uzatmak zorunda kalıyordum. “Bu fikirden hoşlandığımı söyleyebilirim.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım, neyse ki hiddetle, aval aval değil. “Hayır. Yarınki müzik dersini düşünüyordum. Barok dönemi işlemiyor muyuz? İlham kaynağı malzeme işte burada. Fazlasıyla heyecan doluyum.”

Dudaklarında yapmacık bir gülümseme belirdi. “İçini heyecanla dolduran ya da seni coşturan şeyin bu olduğunu sanmıyorum.”

“Sen de değilsin.”

“Neyse.” Gözlerindeki muzip parıltı arttı. “Beni düşünüyordun.”

Burnumdan soludum. Tam bir domuz gibi. “Yaa, hiç sanmıyorum. Kesinlikle seni düşünmüyordum.”

“Berbat bir yalancısın.”

“Sen de berbat bir egoya sahipsın. Abiminkinden beter ve bu bir şeye işaret ediyor.”

“Sen ne dersen de. Ben doğrusunu biliyorum.” Başını aşağı eğdi ve dudakları yanağımı sıyırıp geçerken yanaklarımı baştan sona ateşe verdi. “Gördün mü? Yüzün kızardı ve ben daha hiçbir şey yapmadım.”

“Güneşten,” diye karşılık vererek sırtımı gerdim. Çünkü aptalca bir şey yapmak istemiyordum. Yüzünü avuçlarımda içinde sımsıkı kavrayıp ona saldırmak gibi. “Güneş çarptı.”

Kahkahaya boğuldu. “Ortalıkta güneş yok.”

Hışım la yüzüm asıldı. “Ne fark eder sanki.”

“Ne biliyor musun?”

Başımı horoz gibi dikerek bekledim.

İnsanı çileden çıkaran o sırtıma yüzüne kalıcı olarak yerleşmiş gibiydi. “Çok sevimli.”

“Sevimli olan ne?” Benim hakkımda böyle düşünmediğini umuyordum çünkü Jase söz konusuysa “sevimli”den daha fazlası olarak görülmek isterdim.

“Sen.” Diğer eliyle saçımdan bir tutam yakalayıp ucuyla boynumu gıdıklarken ona dil çıkarma isteğimle savaşıyordum. “İşte tam bu *davranışın*; oturup durmadan beni düşünmüyormuş gibi yapman. Muhtemelen yurt odanda oturuyor ve yazı tahtanın her yerine ismimi yazıyorsun.”

“Aman Tanrım.” Kahkaha attım.

“Sonra da beni hayal ediyorsun, öyle değil mi? Uyumuyorsun ve...”

Kahkaham sözünü keserken boştaki elimle göğsünü hedefleyerek bir yumruk savurdum. Ettiği laf saçmalığının daniskasıydı. Tamam, belki hayal etme kısmı değil. Kurduğum hayallerin pek çoğunda başrol onundu. Gerçi yumruğu savuran elim hedefine ulaşmadı. Şaşırtıcı bir refleks göstererek diğer eliyle elimi havada yakaladı ve beni hızlı bir hareketle kolayca göğsüne çekiverdi.

Etkileyici.

“Vurmak iyi bir davranış değil,” dedi sırtıtarak. “Üstelik kendini de kandıramazsın.”

Göğsümün onunla dolu olması bu sohbeti yapmayı daha da zorlaştırıyordu. Göğüslerimin ucu sızlayarak dikleşmişti. “Ağızından çıkanı kulağın duysun. Sen beni öptüğüne pişman olduğunu söyledin, öyleyse ben niye oturup seni düşüneyim? Ben yoluma devam ediyorum ahabap.”

Bu sözler ağzımdan çıktığı ve bakışlarım onunkine kilitlendiği an hata yaptığımı fark ettim. Ne düşündüğünü bilmiyordum fakat gümüşü gözlerindeki keskinlik beni yakıp bitiriyordu. Her nasılsa birbirimize masumca sataşıp

ileri geri konuşmaktan çıkmış -ona hararetle saydırdığım bu zırvalıklar hayli fena yalanlardı çünkü- bu noktaya... ne olduğunu bile bilmediğim bu noktaya varmıştık.

O çarpıcı yüzündeki muzip ifade siliniverdi. "Seni öptüğüme pişman olduğumu kesinlikle söylemedim."

"Ben söylediğinden gayet eminim."

Gözleri cıva gibi parladı. "Ben de söylemediğimden gayet eminim."

Ağır ağır başımı salladım. Kafam karışmıştı ve ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Seni öptüğüme pişman değilim."

Bu sözler karşısında kalbim göğsümün içinde üç kat hızlı çarpmaya başladı. "Öyle mi?"

"Evet." Bakışları gözlerimi esir almadan önce çok kısa bir an başını çevirdi, çenesi seğiriyordu. "Olmalıyım. Olmayı isterdim."

"Ben değilim," diye fısıldadım kendime engel olamadan. "Ben zerre pişman değilim."

Bir an gözlerimin içine bakarken bileklerime sarılı elleri kasıldı. Bedenlerimiz arasında birkaç santim mesafe yaratacak şekilde kollarını öne uzattı. O lanet olası çenemi kapalı tutmalıydım.

"Kahretsin," dedi kısık sesle ve beni tekrar kendine çekti.

Jase başını öne eğdi. Ben daha ne olup bittiğini anlamadan ağzı ağzımdaydı. Zihnim olan biteni geriden takip ediyordu fakat Jase beni öpüyordu; beni öpüyordu. Dudakları dudağımdaydı ve bu öyle yumuşacık, tatlı bir öpücük filan da değildi.

Saniyeler içinde alev almıştım. Elleri harekete geçerek yanaklarımı avuçlarının içine alırken dili de ağzımda ilerliyordu. Ellerimi göğsüne dayadım ve spor ayakkabıla-

rımın ucuna basarak hafifçe yükseldim. Benimki kadar hızlanan kalp atışlarını avucumun içinde hissediyordum. Parmaklarını aralarken ürpertiyle titriyordu, benimse sanırım nefesim kesilmişti.

Üç yılı aşkın süredir ona deli gibi âşıkken, dudaklarımızın son buluşmasının üzerinden bir yıl geçmişken, Jase... Tanrım, nihayet beni öpüyordu.

Zihnim sarhoş gibi sersemlemiş, duyularımsa fıldır fıldırdı. Alt dudağımı, daha önce boynuma yaptığı gibi hafiften ısırarak emerken ve hemen ardından dudaklarımın kenarını dilinin ucuyla hafif hafif dokunarak yalarken dudaklarımı açılmaya çoktan ikna etmişti ve ben titriyordum. Bu öpüşme bir yıl önceki yasak öpücük gibi değildi. Göğsünün derinliklerinden yükselen o ilkel homurtu kadar afallatıcıydı.

Beni zevkle yutuyordu.

Çok kısacık bir an babasının gelip bizi bu halde bulmasından kaygılandım, gerçekten bu çok uygunsuz kaçardı. Elleri boynuma, oradan omuzlarıma, ardından kalçalarımaya kayarken bu kaygı da hızla kayboldu. Yakalanmak mı? Üzerinde durmaya bile değmez.

Avuçları kalçalarımı daha sıkı kavrarken kalbim, artık daha fazlasını kaldıramayacağını düşündürecek kadar duygu seline kapılmıştı. Dudaklarını ayırmadan beni yukarı kaldırdı. Artık içgüdü devreye girmişti. Parmaklarımı yumuşacık saçlarına sokarak kollarımı boynuna dolarken bacaklarımı beline sardım.

Yürümeye başladığında nereye gittiğimiz konusunda bir fikrim yoktu fakat çok yönlü becerileri, dilini dilime dolama tarzı, avucunu kalçalarımın yanaklarını kavrayacak şekilde bükmesi ve hiçbir şekilde bocalamaması karşısında hayranlık ve saygı duyuyordum.

Jase dizleri üzerine çökerken samanlara çarpıp yaslandı mı, içime telaşlı ve çıldırtıcı bir duyarlılık ok gibi saplanmıştı. Güçlü bedeni üzerimde dikilmiş, beni bir tür kafese almıştı. Kaşıntı verici ince saman sapları kolumu dalıyordu fakat eğilip tüm gövdesiyle bana sokulurken dudakları kızgın demir gibi dudaklarımı dağlıyor, nefesimi kesiyordu. İkimizin ağırlığıyla saman yığını çökerek bizi içine çekerken Jase'in bir eli kalçamı kavradı ve bacağım kalçasına asılı kaldı. Bu durum, sarhoş olduğu geceye benzemiyordu. Ne yaptığının tümüyle farkında olduğunu ikimiz de biliyorduk. Her ikimiz de *buradaydık*.

Basınç, onun en sert benim en yumuşak olduğumuz bu pozisyon düşünmeye fırsat bırakacak gibi değildi. Onu hissedebiliyordum, gövdesi üzerime yığıldığında damarlarımda dolaşarak atan şiddetli zevkle inledim. Kendimi onun yönlendirmesine bırakarak kalçalarımı kaldırdım, karşılık olarak yükselen inilti damarlarımda içinde gürledi.

"Kahretsin," diye homurdandı şişmiş dudaklarıma doğru. "Hay ben böyle işin... Tess, ben..."

Ağızlarımız bir kez daha birbirine karıştı fakat bu seferki öpüşme daha derin daha ağırdandı. Neredeyse sevecen. Eli tişörtümün altına kayarken belimin kavisinde elinin titrediğini hissettiğimi düşündüm. Parmaklarım saçlarının içinde dolaşırken ellerimin sarsılarak titrediğinden kesinlikle emindim. Sert avuç içi karnımın üzerinde dolaştı ve ben çok ama çok daha fazlasını muhtaçlıkla arzulayarak ona sokuldum.

O anda, onun öpücükleri, aldığı haz ve hissettikleri dışında kalan her şey yok olmuş gibiydi, onunla her yola her şekilde vardım.

Bir çiftlikle.

Bir ahırın yanı başında.

Samanların arasında.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve anında hissettiğim hasretle sızlandım. Kendini beğenmiş kıkırdaması damarlarımda vızıldayan arzu oklarına neden oldu, ardından dudakları alevler saçarak boynuma ilerledi. Başımı arkama atarak dilediği her tür erişim iznini verdim.

O da aldı.

Burnunu boynuma sürterek çenemin altındaki hassas noktayı öptü. Ağzının kenarlarındaki kirli sakallarının yarattığı yangını dudakları yatıştırıyordu. Bütün bedenim onun için, daha fazlası için -*bunun* ötesine geçen her şey için- arzuyla yanıp tutuşuyordu.

Sanki bir tüneldeymişim gibi, güçlü bir araba gürlemesi işittim. Önce bunun zihnimin bir oyunu olduğunu sandım ve öyle olması için de dua ettim. Fakat saniyeler geçtikçe gürültülü ses de arttı.

Jase üzerimden fırlayıp ayağa kalktı ve geri geri birkaç adım attı. Hava akımının yarattığı cereyan bunaltıcı havaya rağmen serinlik hissettirdi. Şaşkın bir ifadeyle aşağıdan o uzun endamını süzdüm. Tişörtüne, saçlarına ve kollarına samanlar yapışmıştı. Eğilip kendime bakmadan önce dikkatim kalçalarına takıldı.

Atletim sutyenimin altına toplanmıştı.

Araba yoldaki virajı döndü, sarı ve yeşil mısır koçanlarının ötesinde kırmızı bir ışık belirdi.

Algılama süreci hâlâ olayların hızına yetişmeye çalışıyordu. O yüzden Jase gelip beni çekerek ayaklarımın üzerine kaldırdığında hazırlıksızdım. Sağa doğru sendeledim ve ağırlığımı sakat ayağıma vermeden kendimi toparlamaya çalıştım. Tam bu esnada beni yakaladı ve sanki az önce sahnede bir dizi zor hareket yapmışçasına nefes nefese kalmışken doğrulttu.

“Kahretsin, Tess,” dedi, parmaklarını atletimin eteklerine sokuştururken. Ben geri zekâlı gibi orada dikilirken Jase atletimi düzeltti. “Bu...”

Araç, Jase’in cipinin yanında durdu, yolcu kapısı gıcırdayarak açıldı ve ufak bir vücut sendeledi. Bir kadın bağırdı.

İnce bir ses “Jase!” diye haykırıyordu. Küçük kardeşi ağıla doğru patinaj yapıyordu. “Jase!”

Olduğum yerde donakalmıştım, her yanımın samanla kaplı olduğunu ve güneş çarpması işte şimdi gerçek bir ihtimalmiş gibi, yüzümün kızardığını biliyordum. Hiddet dolu gözlerim Jase’e çevrildi.

“Özür dilerim. Bunun olmaması gerekirdi,” dedi Jase. Ardından sırtını döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Sekizinci Bölüm

Jack atılarak kendini Jase'in kollarına bıraktı. Küçük oğlanı havaya kaldıran Jase geniş bir daire çizerek kendi etrafında döndü. Hemen yakınlarında duran biri, biraz yaklaşacak olsalar bir gözünü kaybedebilirdi. Jack, gözleri yumulu, ağzı açık, çılgınlıkla savuruyordu.

Onları birlikte görür görmez yüreğim yerinden oynadı. Jase... bir gün çok iyi bir baba olacaktı. Ona göre her zaman için iki ayaklı kocaman bir hata olduğuma göre, bir baba olarak onunla ilk elden bir deneyiminin olmayacağı açıktı. Bunun verdiği acıyı, gidip bir eşekarısı kovanını tekmelemeye başlamışım gibi biliyordum. Bunun niye bu kadar fena bir şekilde canımı acıttığını ise bilmiyordum. Bebek sahibi olma düşüncesi, yakın zamanda yapmayı planladıklarımın çok dışındaydı fakat bu göğsümdeki sıkışmayı hafifletmeye yetmiyordu.

Jack kıpır kıpırdı ve ayakları yere değdiği an hızla bana doğru koştu. Küçük kollarını bacaklarıma doladı ve başını kaldırıp yüreğimi eritecek şekilde ağzı kulaklarına varana dek sırtarak dikkatle bana baktı.

"Ata binmeyi öğrendin mi?" diye sordu. Hafızası beni şaşırtmıştı.

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Onları besledim ama binmeyi öğrenmedim.” Jase ile benim gidişatıma bakılırsa asla o noktaya gelemeyeceğim de belliydi.

“Niye ona öğrettirmedin?” diye sordu Jack, boynunu abisine doğru uzatarak.

“Öğretmedin,” diye düzeltti Jase dalgın bir şekilde. Yürümeye başladığında parmaklarını Jack’in kolunun üst kısmına doladı. “Küçük bir amip gibisin.”

Jack bacaklarıma yapışırken kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı. “Ah-mip ne?”

Jase, Jack’i tekrar çekiştirirken kıkır kıkır gülüyordu. “Sürekli bir şeylere yapışma eğilimi gösteren bir canlı. Haydi bırak ama.”

Bir an için bırakacakmış gibi görünmüyordu fakat sonra şaşırtıcı şekilde güçlü tutuşunu gevşeterek kollarını çekti. Jase kardeşini döndürerek benden uzaklaştırırken hızlı bir bakış attı. Bakışlarımız birbiriyle buluştuysa da apar topar yüzünü çevirdi.

Ah keyif. Yurda dönüş yolculuğu eğlenceli olacaktı.

Fakat daha şimdi samanların arasında sevişmiş gibi görünerek annesiyle ilk kez tanışmam kadar abes olmayacaktı; ki durum da az çok buydu.

Cipe doğru ilerleyen iki kardeşi peşlerinden takip ederken Bayan Winstead yeterince samimi bir ifadeyle gülümsemişti fakat asıl sürpriz yüz hatlarına gizlenmişti. Ağzının ve gözlerinin çevresi ince çizgilerle çevrili, güzel bir kadındı. Üzerindeki kot ve eski bir gömlekle çiftlik işlerini gayet iyi biliyor ve bu işlere el atmaktan hiç çekinmiyor görünüyordu.

Jase kardeşini kaldırıp bir patates çuvalı gibi omzuna yerleştirirken derin bir nefes aldım ve elimi uzattım. Bir tanıştırma olacaktı gibi görünmüyordu. En azından

babasıyla olan şekilde. Ve olan bitenden sonra. Kendimi tuhaf, buraya ait değilmişim gibi, tümüyle yabancı hissediyordum. Ve buraya ait de değildim. Bir alev topu, göğsümdeki acıyı derinleştirerek boğazımdan aşağı iniyordu.

Yanaklarım kızarmıştı. "Selam. Ben Teresa."

Sesimdeki boğuk tını karşılarında Jase hızla bir bakış attı. Boğazımı temizleyerek dikkatimi annesine verdim. "Cam'in kız kardeşiyim."

Koyu kahverengi gözlerine tanıma ifadesi yayıldı. "Ah, evet. Abin ne yapıyor bakalım?"

Bu güvenli, bildik zeminle biraz gevşemeye başlamıştım. "Gayet iyi. Önümüzdeki yılın başında D.C. United futbol takımı seçmelerine katılacak."

"Gerçekten mi? Bunu duymak harika." Bakışlarını Jase'e çevirdi. Jase şimdi de kardeşine yine şu Süpermen pelerini hareketini yapıyordu. Tanrım, ikisi bir arada tapılacak kadar sevimliydiler. İç çektim. "Jase'in de bir zamanlar futbol oynadığını biliyor muydun?"

"Anne," diye homurdandı Jase.

Başımı salladım. "Evet, Cam bir iki sefer söz etmişti ama niye bıraktığını hiç söylemedi."

Bayan Winstead konuşacak gibi oldu fakat Jase, Jake'i döndürüp sağ salım yere bıraktı. "Bizim kaçmamız lazım anne." Bana hemen hiç bakmıyordu. "Haydi Tess."

Kollarımı göğsümde kavuştururken dilimi ısırarak geriye çekildim. Ben köpek değildim ve emirlerine itaat etmiyordum.

"Ben gitmek istiyorum!" Jack hemen cipe doğru yönelmişti ki Jase onu yakaladı.

"Yoo ufaklık, sen burada kalıyorsun."

Alt dudağı titremeye başladı. "Ama ben seninle gelmek istiyorum."

“Biliyorum ama benim Tess’i bırakmam gerekiyor, tamam mı?”

Jack suratını astı, ciddi bir öfke nöbeti geçirmesine ramak kaldığı belliydi. Jase önünde diz çöktü ve çocuğun omuzlarını tutarken kaşlarını kaldırdı. Onun yaşındaki çoğu adamın tam aksine, Jack’in seviyesine inmişti. “Geri döneceğim, anlaşıldı mı? Birlikte dondurma yemeye gideriz. Ne dersin?”

Jack’in gözleri parladı fakat annesinin kaşları çatıldı. “Jase, çocuğun akşam yemeğini mahvedeceksin. Yine.”

Jase dilini dışarı çıkardı. “Hiçbir şeyi mahvetmeyeceğiz, değil mi?”

Jack kıkırdadı. “Hayır!”

“Hadi bakalım, doğru içeri.” Ayağa kalkıp Jase’i Bayan Winstead’in beklediği yere yönlendirdi. “Birazdan döne-
rim.” Bana döndü. Gerilmiştim.

Kendimi ilk kez sahneye çıkan bir dansçı kadar garip hissederek Bayan Winstead ve Jack’e el salladım. “Sizi tanıdığıma memnun oldum.”

Ağız dolusu gülümserken Jase bir bakış attı, ardından bana döndü. “Umarım yine görüşürüz.”

Ah, bu meret durum daha da tuhaflaşıyordu.

Başımı salladım, başka ne yapabilirdim? Jack, Bayan Winstead’in elinden kurtulup hızla koştu ve veda için beni kucakladı. Ben de onu kucaklarken bu küçük oğlanı sevmemenin imkânsız olduğunu düşündüm.

Bir yanım geride kalıp kampüse otostop çekerek dönmek istiyordu fakat bu tuhaf kaçacaktı, dolayısıyla Jack koşarak uzaklaştıktan sonra ben de cipe doğru yöneldim. İsteddiği an son derece kibar olan Jase kapıyı açtı.

Teşekkür etmedim.

Jase, benim sergilemiş olmam gereken her tepkiye aşık

atan bir iç çekerek cipe bindi, çileden çıkacak kadar sinir olmuşum, çünkü niye o bu kadar rahatsız hissediyordu? Çenesi sımsıkı kilitlenmiş halde arabayı döndürüp çakıllı yolda ilerledi. Uzakıkça uzayan yolun sonuna yaklaşıp dek tek laf etmedi.

“Tess...”

“Sakın,” dedim sözünü keserek. “Şu an gerçekten söylemek zorunda olduğun, muhtemelen dinlemek isteyeceğim hiçbir şey yok. Ve eğer yine bana aramızda geçenlerin bir hata olduğunu söyleyecekse...” Sesim utanç verici bir şekilde çatlamıştı. “Boğazını sıkacağım. Cidden.”

Şaka yaptığımı düşünüyormuş gibi dudakları seğirdi. “O şekilde ifade etmemem gerekirdi fakat...”

“Yoo, hayır,” diyerek uyardım, daha da kötü bir şey söyleyeceğini hissetmiştim. “Şimdi beni sadece eve bırak.” Çıtkırıldımlar gibi titremelerini engellemek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. “Eve gitmek istiyorum.”

Kısa bir sessizlik anından sonra “Kahretsin,” dedi.

Yola devam etmek yerine, vitesi park konumuna aldı. Motor boşa çalışırken koltuğunda bana doğru döndü. “Anlamıyorsun Tess.”

Gözlerimi devirdim, ukalaca bir yorum yapmak üzereyken boğazım tıkanınca durdum. “Haklısın. Anlamıyorum. Bana ilgi duyuyorsun. Beni istiyorsun, yine de beni sürekli kendinden uzaklaştırıyorsun! Cam yüzünden mi? Çünkü cidden inandırıcılıktan çok uzak Jase. Cam benim abim, namus bekçim değil.”

Mayhoş bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturdu. “Pekâlâ. Bu asla gözümde canlandırmak istemediğim bir görüntü.”

“Of, kapa çeneni.”

Direksiyona sımsıkı yapışırken yüz hatları da yumu-

şayarak normale döndü. “Peki, tamam, mesele Cam değil. Belki başlangıçta oydu çünkü onun küçük kız kardeşiyle takılmak çizgileri her açıdan aşmak demek fakat bunun üstesinden gelebilirim.”

“Geldiğin belli,” diye söylenerek bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim. “Ya da horozun hemen kabarıp böyle çarçabuk üstesinden geldi.”

Jase boğuk bir öksürükle birlikte yutkundu. “Tess, ben... sen benimle olmayı istemezsin. Bunu aslında istemezsin.”

Yüksek sesle kesik bir kahkaha attım. “Vaay. Demek bu yeni deneme. Sen beni reddetmiyorsun, aslına bakarsan ben seni reddediyorum? Pek hoş.”

“Tam öyle değil,” diyerek diretti. “Bana güven. Hakkımda bilmediğin şeyler var, bilsen burada oturuyor olmazdın.”

Bir kaşımı havaya kaldırarak bakışlarımı ona çevirdim. “Birini mi öldürdün? Bedenini doğrayıp yabandomuzlarına mı yedirdin?”

“Ne?” Kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı. “Hayır.”

“Bir kızı mı dövdün ya da tecavüz ettin? Bir bodruma filan kapatıp üzerlerine kilit vurduğun çocuklar mı var? Yoksa gizli bir terörist misin?”

Yüzü tiksintiyle buruştu. “Kahretsin. Hayır.”

“Pekiii,” dedim ağır ağır. “O zaman bu kadar korkunç ne yapmış olabileceğinden pek emin değilim.”

Başını sallayarak yüzünü çevirdi. “Anlamıyorsun Tess. Ben sana sahip *olamam*.”

“Ama sen bana sahipsin,” diye fısıldadım ardından çenemi sımsıkı kenetledim. Ben şimdi bunu dedim mi? Gözleri fal taşı gibi açılırken ben de dehşet içinde bakakaldım.

Aman Tanrım, ben bunu sesli söyledim.

Fakat doğruydu. Farkında olsun ya da olmasın, hatta beni istesin ya da istemesin, Jase bana sahipti. Ona karşı hissettiklerimi ya da isteklerimi değıştiremezdim.

“Değilim,” dedi, gözleri gölgelenmişti. “Duygularının incinmesini istemem.”

Ama... içimin derinlerine saplanıp kalan, söylenmemiş bir “ama” vardı.

Göğsümde oluşan basınç yayılarak artarken gözlerimi kapatıp tiz bir nefes aldım. Ben söyleyeceğimi söylemiştim, gerisini ona havale ediyordum, çok acınası, bütün söyleyebileceğı bu muydu? İnanılmaz bir utanç içindeydim, tek istediğim bir an önce kaçıp kurtulmaktı. “Lütfen beni eve götür.”

Şoför koltuğunda kıpırtısız kalakalmıştı. “Tess...”

“Eve götür beni!”

Kollarını kucağına bırakırken ani bir sessizlik hâkim oldu. “O benim oğlum!” diye, hem onu hem beni irkiltecek şekilde bağırdı Jase. Hemen ardından gerçekten bunu söylediğine inanamıyormuş gibi, daha kısık sesle tekrarladı; “Jack benim *oğlum*.”

Dokuzuncu Bölüm

İlk başta onu yanlış duyduğumu düşündüm. Söylediğinden farklı bir şey duymuş olmalıydım çünkü Jack'in onun oğlu olması mümkün değildi. Jack onun *kardeşi*ydi.

Fakat gözlerimi dikmiş ona bakarken, yüzünün solgunluğunu, gri gözlerindeki berraklığı görünce çok ender konuştuğu, dolayısıyla muhtemelen hemen hemen kimse- nin bilmediği bir şeyden söz ettiğini ve bunun doğru olduğunu anladım.

Başımı iki yana salladım, şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. "Jack senin oğlun mu?"

Jase bir süre daha gözlerini gözlerimden ayırmadı ardından bakışlarını karşıya dikti. Tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye geçti. "Kahretsin. Ben... Bunu kimse bilmiyor Tess. Annem babam dışında. Cam biliyor ama bu konuda asla tek kelime etmez. Başka kimse bilmiyor."

Cam'in bunu biliyor olması da çok şaşırtıcıydı, hâlâ bunu bana söylememiş olmasının biraz şokunu yaşıyordum. Gerçi kesinlikle üstüme vazife de değildi.

Bakışlarım ondaydı ama bunu nasıl yorumlayacağımı gerçekten bilmiyordum. Jack ve Jase birbirlerine acayip

benziyordu fakat erkek *kardeşler* de birbirine benzer. Jase ve Jack aşırı yakındı, aralarında çift taraflı bir bağ var gibi görünüyordu fakat *kardeşlerin* pek çoğu arasında da bu böyledir. Jase için Jack pek çok şeyden önce geliyordu fakat *kardeşler* için de öyleydi.

Fakat kardeş değillerdi.

Onlar baba oğuldu.

Vay canına.

Birden pek çok şey anlam kazanmaya başladı. Jack'in yanındaki davranışlarının yanı sıra önceki sohbetimiz de vardı. Hayattaki en iyi şeylerin bazen planlanmadığını nasıl da ilk elden deneyimlemiş görünüyordu. Artık futbol oynamayı bırakmasının ya da üniversiteden sonra onu uzağa taşınmaya zorlayacak bir iş bulmak istememesinin açıklaması da muhtemelen buydu. Aralarındaki ilişkinin statüsü ne olursa olsun burada oğluyla birlikte olmak istiyordu. Bu durum, niye etrafında kızların dolanmasını istemediğini de açıklıyordu çünkü bir çocuğu vardı ve bu çocuğu şu an fiilen yetiştirmiyor olsa da bir gün yapacaktı. Bu bir kızı terk etmeye fazlasıyla yeterdi. Anlayabiliyordum. Ciddi bir travmatik şok geçiriyordum.

Jase *babaydı*.

Jase çok kesin olarak bir YAB'dı; yatağa atılası bir baba...

Gözlerimi sıkarak yumdum. Aman Tanrım, aklımdan geçenlere inanamıyordum. Ama Jase bir babaydı.

Nefes almakta zorlanıyordum. Jase uzanıp saçımdan bir saman parçası çekerken güçlkle yutkundum. Saman parçasını parmakları arasında çevirirken ona aval aval bakıyordum. "Peki... o biliyor mu?"

Jase başını salladı. "Hayır. Anne ve babamı, anne ve babası sanıyor."

“Neden?” Bunun ne kadar münasebetsiz olduğunu düşünmeden soru ağzımdan çıkıvermişti. Tanrım, ne kadar da kabaydım. Fakat bilmek istiyordum. Jase’in, bu ufaklığı hayattaki her şeyden daha çok seven biri olarak, onu başkasının büyütmesine nasıl göz yumduğunu bilmem gerekiyordu.

“Karışık bir durum,” diye yanıtladı arkasına yaslanarak. Eliyle yüzünü ovuştururken iç çekti. “Doğduğundan beri anne ve babam onu kendi evlatları gibi büyütüyor. Hatta nüfuslarına aldılar. Bu yaptığım rezilce geliyor, değil mi?” Başını bana doğru yana yatırdı, acıyla dolan gözleri göğsümün sıkışmasına neden oldu. “Kendi oğlum yetiştirecek durumda bile değilim. Lanet olsun, bunu anne ve babam yapıyor ve Jack’in bundan haberi yok. Bu beni yeterince çekici bir adam kılıyor, değil mi?”

Hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırdım, ağzım açık kalmıştı ve ne diyeceğimi kesinlikle bilmiyordum.

Başını hafif hafif koltuğa vururken kulak tırmalayan bir kahkaha attı. Gerilim omuzlarına yayılmıştı. “Kendi çocuğumu yetiştiremiyorum,” diye tekrarladı. Bunun kendisine ikide bir tekrarladığı bir laf olduğunu hemen anlamıştım. “Beş yıldır onu anne ve babam büyütüyor. Bunu değiştirmek isterdim ama o yılları geri alamam. Şimdi bunu nasıl değiştireyim? Ona söylemek dünyasını başına yıkabilir ve bu sonuca yol açacak bir şey yapmak istemem. Bu, anne ve babamı da incitir çünkü onu kendi çocukları varsayıyorlar.” Gözlerini kapadı. “Lanet olası beleşçi bir babayım ben.”

Jase yine keyifsiz bir şekilde güldü. Oturduğum yerde doğruldum. “Beleşçi değilsin.”

“Ah, hadisene.” Yüzünde kendini aşağılayan bir ifade belirdi. “Sana daha şimdi bir çocuğum olduğunu söyledim.

Neredeyse *yirmi iki* yaşındayım ve anne babamın büyü-tüğü *beş* yaşında bir çocuğum var. Hesabı sen yap Tess. Onun doğacağını öğrendiğimde on altı yaşındaydım. On altı. Henüz lisedeydim. Pek gurur duyulacak bir durum olmadığı açık.”

“Utanç duyduğun bir durum mu?”

Sert bir bakışla gözlerini bana dikti. Bu soruyu tartışıp konuşacak görünüyordu. “Hayır,” dedi sessizce. “Jack’ten utanmıyorum. Asla da utanmam. Fakat sorumlulukları-mı üstlenmediğim ve babası olduğumu itiraf etmediğim için utanç duyuyorum.”

Bir kamyonet savrularak kavşaktan geçerken dudağı-mı ısırardım, sormak istediğim bir dolu soru vardı. “Demek onun doğacağını öğrendiğinde on altı yaşındaydın. Yani henüz bir çocuktun, değil mi? Tıpkı Jeremy ile birliktey-ken ben nasıl çocuktuydum...”

“Bu farklı.” Gözlerini kapadı. “Benim açımdan bunun bir mazereti yok.”

“On altı yaşında anne ya da baba olabilecek kaç kişi tanıyorsun?” diye sordum ısrarla.

“Olan epey kişi var.”

“Yani? Bu, her on altı yaşındaki kişinin anne ya da baba olmaya hazır ya da bunun için donanımlı olduğu anlamına gelmiyor. Adım gibi eminim, ben olmazdım. Ve ailem de bana yardımcı olurdu.” Duraksadım, en son bak-tığımda hâlâ bebek yapmak için iki kişi gerektiğini, bir geri zekâlı gibi şimdi hatırlamıştım. “Ayrıca tek sorumlu-luk sahibi kişi sen değilsin. Bir annenin de olması gerekir. Nerede şimdi?..”

“Ondan bahsetmiyorum,” dedi sert bir ifadeyle. Ses tonu karşısında irkildim. “Onun bu konuştuklarımızla hiçbir ilgisi yok.”

Vaay. Kesinlikle burada bir çocuk-anne dramı söz konusuydu.

“Ve yardımcı olmak, evlat edinip nüfusuna geçirmekle aynı şey değil.” Gözleri ince bir çizgi halini alarak kısıldı. “Olan biteni anne ve babama anlattığımda yıkıldılar fakat okulu bitirmemi, üniversiteye gitmemi ve futbol oynamaya devam etmemi istediler. Hiçbir şeyden vazgeçmemi istemediler.”

“Onları suçlamıyorum,” dedim yavaşça. İyi ama ya anne?

“Dolayısıyla öyle ya da böyle Jack evlatlık olarak verilecekti çünkü buna hazır değildim. Her şeyin içine etmiş, işleri bu kadar sarpa sardırmışken başlangıçta onu istemedim. Onunla hiçbir ilgim alakam olsun istemedim; hatta o daha doğmadan ya da henüz daha yüzünü görmeden bir anlamda onu terk ettim...” Sesi giderek kalınlaşıyordu. Boğazını temizledi. Anne her kimse belli ki Jack doğduğu zaman mevzunun tümüyle dışında kalmıştı. Nedenini öğrenmeyi meraktan çatlayacak kadar çok istiyordum. “Bu yüzden annemler evlatlık başvurusunda bulundular ve kabul edildi. Geriye dönüp baktığımda kahrolası bir bencil olduğumu fark ediyorum. Yaptığımın sorumluluğunu üstlenmeliydim fakat yapmadım. Bunu şu an değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok.”

“Ama onun yaşamının bir parçasısın Jase. Farklı davranmış olmayı çok istediğini anlayabiliyorum fakat asıl önemli olan bu değil mi? Her şeye rağmen onu sevmen.”

Jase yine başını hafif hafif koltuğa vuruyordu, oflayarak dışarıya bir nefes verdi. “Onu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum fakat bu verdiğim kararları haklı çıkarmaz.”

İçimde öfke dumanları savruluyordu. Anne meselesini unutup gitmiştim. “Daha bana çok kısa bir süre önce on altı yaşındayken çok küçük olduğumu, sessiz kaldığım ve

Jeremy'nin yaptıklarını kimseye anlatmadığım için kendimi suçlamam gerektiğini söyledin. Yaşım ve toyluğum, bana sorumluluklarımdan yırtma hakkı veriyor ama sana vermiyor.”

Konuşmak için ağzını açacak gibi oldu.

“Öyle mi? Eğer öyleyse bu hiç adil değil ve bir şeyin ne kadar yanlış ya da hatalı olduğu yapan kişiye göre değişir.” Hızımı almıştım, kısa süre içinde çenemi kapatacak gibi değildim. “Geçmişte yaptıklarımı ya da aldığım kararları arkamda bırakmam gerektiğini, sen aynısını yapmaya bu kadar direnirken kalkıp bana öneremezsin!”

Jase şoför koltuğunda geriye çekildi. Boğazı kırırdıyordu, söyleyecek doğru sözü arıyor fakat bulmakta sıkıntı yaşıyor gibiydi. “Kahretsin. Beni fena sıkıştırdın.”

“Kesinlikle öyle.”

Dudaklarının köşesini yukarı kaldırdı fakat gözleri hüznünlüydü. “Senin... senin böyle meselelere ihtiyacın yok.” Fırtına bulutu gözlerini bana çevirdi. “Henüz gençsin ve önünde koca bir hayat var.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Hangi zırvalığın neyle uzaktan yakından ilgisi var? Benim değer verdiğim, önemsedğim tek sensin. Fazlasıyla. Tamam mı? Ben seninle olmak istiyorum. Yanaklarım yanıyordu ama konuşmayı sürdürdüm. “Bu gayet açık fakat sen kararlar alıyor ve mevzuları kafanda eğip büküyorsun, bana tek soru sormadan ya da ne hissettiğimi hiç anlamadan.”

“Peki, ne hissediyorsun Tess?” Çene hatları sertleşirken gözleri kızgın bir çelik gibi parladı. “Şimdi benimle olmayı gerçekten istiyor musun? Tüm bunları öğrendikten sonra? Bir ilişkiye girmenin senin ya da benim için akıllıca olacağını düşünüyor musun? Farz edelim oldu. Peki ya Jack’le yakınlaşırsan?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Onunla yakınlaşmamı niye istemeyesin? Ben sözlerinden sandım ki...”

“Buradan ayrılmayı düşünüyorsun Tess. Buraya çakılıp kalmayı planlamıyorsun. Sırf sen aşk yaşayıp sevişmek istiyorsun diye o çocuk incinirse kendimi adamdan saymam.”

İrkilerek geriye çekildim. Gözyaşları boğazımdan yukarı ilerliyor ve gözlerimi içten içe yakıyordu. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Tüm söylediklerimden sonra? Bana söylediği ve benim için yaptığı her şeyden sonra? Her şeyi benim aşk yaşayıp sevişme isteğim olarak mı özetliyordu?

Hakkımda gerçekten düşündüklerinin reddedilmekten daha beter canımı yaktığını biliyordum.

“Ne var biliyor musun Jase?” Bocalıyordum ve sesim titriyordu fakat devam ettim. “Beni elinin tersiyle itmene ya da hakkında farklı düşünmeme neden olan, anne ve babanın büyüttüğü ya da annesinin adını bile anmayacağın bir çocuğunun olması değil. Senin davranış şeklin ve buna yol açacak böylesi rezil varsayımlarda bulunman.”

Onuncu Bölüm

Jase cuma günkü derse gelmedi. Ders barok müzik dönemiyle ilgili olduğu ve Jase gelmediği için bir yanım hiç şaşırmadı. Dünkü dönüş yolculuğu, Jase'in kampüsün özel araç yoluna girmesinden itibaren gergin bir sessizlikle geçmişti.

Ona söylediklerim doğrudu. Evet, Jack'in onun oğlu olması aklıma allak bullak etmişti. Aklıma gelebilecek en son şeydi bu. Olayları ancak gerçekleştikten sonra açıkça anlamış ve dersimi almıştım. Fakat onun hakkında farklı düşünmüyordum. Gerçekten. Peki, tamam. Bu tam olarak doğru değildi. Elbette kısmen farklı düşünüyordum. O babaydı, bırak Allah aşkına. Aşağı yukarı benim yaşımda olan bir baba bile tanıımıyordum fakat bu, onun hakkında olumsuz düşünmeme neden olmuyordu, ona karşı hissettiklerime engel olmuyordu. Evet kabul, onunla ilişki hiç de kolay olmayacaktı.

Zaten her koşulda zor olurdu.

Fakat bir gün gerçeği söyleyebileceği küçük bir oğlu vardı ve Jase'in geleceğinde yer alacak bir kızın bunu sorun etmemesi ve hazırlıklı olması gerekiyordu. Kim bilir, bakarsın ben olabilirdim fakat bana bu şansı tanımamıştı.

Ona söylediğim gibi, beni asıl inciten beni nasıl gördüğüydü. Jack'in hayatına, aniden çekip gitmenin onu nasıl etkileyebileceğinin bilincinde olmadan dahil olacağıma inanmasıydı.

Dönüş yolunda Jase'in gözleri ara ara benimkiyle buluşmuş fakat sonrasında hızla başını çevirmişti. Bana söylediği tek şey "hoşça kal"dı. Hepsi bu.

Ve bu kalbimi sızlatmıştı.

Jase telefon da etmedi. Geçen sefer yaptığım gibi iletişime geçen kişi olmak istemiyordum, sırf buz gibi ifadeyle yok sayılacaktım zaten.

Jack benim oğlum.

Bu, beni düşürebileceği kadar aptal durumuna düşürse de yüreğim onun için kan ağlıyordu. Söz konusu olduğumda alçaklığına rağmen, bu küçük oğlanı seviyordu ve henüz daha bir çocukken yaptığı seçimler onu öldürüyordu.

Tıpkı benim seçimlerimin hiç aklımdan çıkmaması gibi.

Sonra bir de söz edilmekten katiyen kaçınılan, ortalıkta olmayan anne meselesi vardı. Neredeydi? Hâlâ bu civarlarda mı yaşıyordu? Jase'in ses tonundaki sertlik kırık bir kalpten mi kaynaklanıyordu?

Saplanan ani sancıyla yüreğim cız etti, kendimi yumruklamak istiyordum. Adını bile bilmediğim bir kadını kıskanabilmemin imkânı yoktu fakat söz konusu olan bir durum, büyük bir mesele vardı. Jase'in biriyle ciddi bir ilişkiye girme isteksizliğinin Jack'tan çok onunla daha fazla ilgisi olduğu hissine kapılmıştım.

Fark eder miydi?

Benim bir hata olduğumu söylemişti ve bana karşı çok dürüst olmasına, çok büyük bir durumu itiraf etmesine rağmen bana bakış açısı aslında değişmemişti. Evet, beni

niye elinin tersiyle ittiğini anlamıştım ama bu, sonucu değiştirmiyordu.

Beni öpmesine izin vermemeliydim. Nasıl bir sona ulaşacağını bilmediğim için değil, yüreğimdeki sızı, yanımdaki boş koltuğa baktıkça zonkladığı için. Bir önceki gece doğru düzgün uyumamıştım, sabah olduğunda acı yüreğimin derinlerine çöreklenmişti. Duygu ve düşüncelerim karman çorman bir yumak halinde sarpa sarmıştı.

Peki ya şimdi?

Şimdi çok kızgındım.

Onu öpen ben değildim; ne bu kez ne de ilk seferinde. Bir ilişkiye girmemek için nedenleri olan da ben değildim. Oydu. Girişimlerde bulunmayı, insanın ruhunu uyuşturan türde öpmeler ile bir kenara itmeler arasında gidip gelmeyi sürdüren oydu.

Mevzu erkekler, cinsellik ya da arkadaşlık olduğunda fazla bir deneyime sahip değildim fakat beni öpmeden önce de benimle yakından ilgilendiğini gayet iyi biliyordum. Şimşek'i beslerken kollarını bana doladığı an bedeni de bunu kanıtlamıştı. Şehvet ile duyguların tümüyle farklı olduğunu anlayabiliyordum.

Haftada üç kez, kimi gördüğüme bağlı olarak, şehvetle tutuşuyor ve sönüyordum.

Sırf bir oğlu var diye sevişme isteğinden vazgeçecek değildi, bunun böyle bir anlama gelmediğini biliyordum ve Jase beni *istiyordu*. Ama bu daha değerli mi?

Daha değerli olmalıydı. Dans etmekten farklı bir şey deneyimlememe yardımcı olmak istemişti ve dün bana, Cam'le olanların benim hatam olmadığını söylemesi çok fazla anlamlıydı. Bu beni önemsedığı anlamına geliyor, öyle değil mi? Elbette biraz da Cam'in kız kardeşi olduğum için önemsiyor... kahretsin.

Elimdeki kalemi kapağı kırılana dek sıkarak oturduğum koltukta huzursuzca kıpırdanırken tenime tahriş olmuş gibi iğneler batıyordu. İçimdeki bu alev gibi aşkı, bir öfke yumağına dönüşene kadar deşmiştim; nihayetinde öfke, acı çekmekten daha iyiydi.

Tanrım, müzik dersinde bir hiç uğruna oturuyor olmak beni daha da fazla çileden çıkarıyordu, çünkü son otuz dakikayı o ahmak herife kafayı takmakla geçirdiğim için muhtemelen sömestr finallerini geçemeyecektim.

“Barok dönem tonalite kavramını yarattı,” dedi Profesör Gibson. “Tonalite, perdeler arasındaki belli bir hiyerarşik yapının bir anahtar bağa -tonik üçlü aralığa- dayandığı müzik dilidir.”

Hıı?

Dersi yarılamiştık ama Gibson’ın neden söz ettiği konusunda kesinlikle hiçbir fikrim yoktu. O anlatmaya devam ediyordu, benim de kafa karışıklığım.

“Barok dönemin en tanınmış, ünlü bestecileri Johann Sebastian Bach...”

Gözümde, yüzü tam olarak Jase, *Sebastian Bach* canlandı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Calla, ders sona erdiğinde.

Defterimi toplayıp çantama koyarken başımı salladım. “Evet, yorgunum sadece.”

Hiçbir şey söylemeden öylece dikiliyordu. Tarih dersinde dünün nasıl geçtiğini sordu. Olan biteni, içine edilmiş fiyaskolar içermeyen, kelimelere nasıl dökeceğimi bilemediğim için her şeyin harika geçtiğini söyledim.

Güzel sanatlar binasından ayrıldığımızda, güneşli olmasına rağmen havadaki serinlik kot giydiğim için bu kez beni memnun etmişti. Üzerinde kırmızı koton şort olan zavallı Calla, kıcı donmak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Var ya, Gibson Sebastian Bach’tan söz ederken tek düşünemediğim, gerçekten çok seksi olan, şu seksenlerindeki rock şarkıcısıydı. Ben şüpheliyim onun gerçek...” Köşeyi dönerken derin bir iç çekti. “Ah, erkekler...”

Kollarımı göğsümün altında birbirine dolarken merakla bakışlarım Calla’nın gözlerini diktği noktaya çevrildi. Gözlerimi kısarak baktım. Kısacık kahverengi saçlı bir adam, tıklım tıklı otoparka yönelmişti. Giren ve çıkan arabalar kuyruk oluşturmıştı. Bir Volkswagen ile bir kamyonetin arasında durdu. Üzerinde koyu mavi naylon bir pantolon ile geniş omuzlarını ve biçimli göğsünü ortaya çıkaracak şekilde gerilmiş, gri Shepherd tişört vardı. Üniversiteye hoş geldiniz ilanlarından fırlayıp çıkmış gibi görünüyordu.

Ona, Whitehall civarında birkaç kez denk gelmiştim. Biçimli kemikli yüz hatları ve etkileyici geniş dudaklarıyla gözden kaçırılacak gibi değildi. Calla’ya bir bakış attım. “Kim bu?”

“Onu tanımıyor musun?” diye sordu, şortunun etek uçlarını çekiştirerek. “Brandon Shriver.”

“Brandon Shriver?” Güneş gözlüklerimi çantamdan çıkarıp taktım. “İsmi beğendim.”

“Ben de öyle. Ama onunla tanışmamana şaşırdım. Cam ve Jase’in arkadaşı.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. Jase. Şu sıralar böyle bir adam yokmuş gibi davranıyordum. Pek işe yaradığı söylenemezdi.

“Okula geçen sömestr baharda başladı ama yaşı benden büyük.” Çukur yanakları kızardı. Calla yirmi yaşındaydı dolayısıyla bunun nasıl olabileceğini anlamaya çalıştım. Sormama kalmadan Calla yanıtını verdi. “Birkaç yıl yurt dışında askerlik yapmış. Tuhaf ama sanırım eğitim bilimleri bölümünde. Öğretmen olmak için fazla seksi.”

“Hey,” dedim, bir dirsek atarak. “Ben öğretmen olacağım.”

“Ama ben güzel bebekleri seninle yapmak istemiyorum. Onunla yapmak isterim,” dedi ve hülyalı bir iç çekti. “Bu başka bir hikâye. Ah, işte geliyor.”

Ve geldi. Yaya kaldırımına sıçradı ve kameriyeyi geçti. Aramızda ancak birkaç metre kaldığında dikildiğimiz yere doğru hızla bir göz attı. Parlak yeşil gözleri hemen dikkatimi çekti, daha önce fark edecek kadar onu yakından görmemiştim. O muhteşem bakışlar Calla’ya döndü, ardından bana bakıp tekrar sarışına kayd.

Calla hafifçe elini sallayarak selam verirken yanakları, tırnaklarındaki oje gibi kıpkırmızı çiçekler açtı.

“Selam.” Hoş ve tok bir sesi vardı. Omzunun üzerinden etrafa hızla göz attı ardından yanımızda durdu. “Trafik tam bir kâbus. Umarım kampüsten hemen şu ara ayrılmayı düşünmüyorsunuzdur.”

Bir saniye geçtikten sonra Calla başını salladı. “Biraz saatten önce değil. Ya sen?”

Hiçbir yere gitmediğimi pekâlâ biliyordu fakat uyum göstererek oyununa eşlik ettim. “Hayır. Sanırım doğu kampüsüne yürüyeceğim. Otostop çektiğimiz günlerden sonra bu zaten tuhaftı. Tıpkı hava gibi, her şey göz açıp kapayana kadar değişiyordu. Başımı sallayarak bu düşüncüyü zihnimden silmeye çalıştım.

Brandon başını sallarken defterinin ucuyla hafif hafif uyluğunu dövüyordu. “Bana tanıdık geliyorsun,” dedi, gözlerini yalnızca incecik bir zümrüt yeşili çizgi görünecek kadar kısmıştı. “Aldığımız ortak dersler var mı?”

Olsaydı muhtemelen o derse olan ilgim de artardı. Güneş sonu olmayan bir bulut silsilesinin arkasında kalınca gözlüklerimi, kısa saç tellerini arkaya iterek başımın üstüne kaldırdım.

Calla atılıp “Abisini tanıyorsun,” diye karşılık verdi.

“Öyle mi?” Dikkatini Calla’ya yöneltti.

“Evet.” Calla yüzüne, Brandon’ın onu sadece profilden -yara olmayan yanağını- göreceği şekilde bir açı vermişti. “Cameron Hamilton’ın kız kardeşi.”

“Vay canına.” Dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. Acaba dünyada Cam’in kız kardeşi olarak tanınmayacağım bir yer var mıydı, merak ediyordum. “Anladım, tabii ya, bu gözler.”

Yanaklarımdaki ısı artışını hissediyordum.

“Her neyse, iyi heriftir.” Brandon ağırlığını diğer ayağına verdi. “Erkek öğrenci birliği üyesi değildi, doğru mu? O Jase Winstead’di?”

Lanet olsun, bu heriften cidden kurtuluşum yoktu. “Evet ama Jase ve birkaçıyla yakın arkadaş, partilerin çoğuna gidiyor.”

“Bu hafta sonu olan parti gibi mi?” diye sordu. Başımı sallayarak onayladığımda, olağandışı bir sessizliğe bürünen Calla’ya baktı. “Sen gidiyor musun?”

Calla boğazını temizledi. “Yok, çalışmam gerekiyor.”

Normal koşulda soğukkanlı görünen ifadesine bir merak belirtisi yansıdı. “Nerede çalışıyorsun?”

Aman, bu konuşma yüzümüze gözümüze bulaşmaya başlıyordu. Fakat Calla’nın Brandon’a kaçamak bakışlar atıp durması pek sevimliydi. Calla soruyu yanıtlarken etrafa göz gezdirdim ve irkilerek bir adım geriye çekildim. Çok tanıdık siyah ve gri cip, kaldırırma yanaşarak bir kamyonetin kenarına çekildi. Ağzım şaşkınlıkla kendiliğinde açılırken arabanın camı aşağı indirildi.

Direksiyonun başındaki Jase’i, koyu mavi beyzbol kepini tersine takmıştı. Gür, kahverengi saç tutamları kepin bandının altından lüle lüle dökülüyordu.

Ah, şapka takan adamlar hassas noktamdı.

Görünen o ki şapka takan babalar hassas noktamdı.

Çelik rengi gözler benden Brandon'a kaydı. Yüzüne yansıyan kasvetli bakış midemin kalbime çarpmasına neden oldu.

"Selam Shriver, ne var ne yok?"

Brandon sırtıttı. "Ne olsun adamın, senden n'aber?"

Güzel yanıt.

"Tess'i almaya geldim." Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Tamam mısın?"

Bu da neyin nesi? Kaşlarımı kaldırdım. Beni almaya mı gelmiş, dün yaşananlardan sonra? Beni öpüp ardından bunun için özür diledikten, ardından babacık bombasını patlattıktan ve *ardından* beni aşağıladıktan sonra? Tüm bunların kabul edilebilir olduğu bir paralel evrende mi yaşıyordu?

"Tess?" diye seslendi. Ses tonu akşam yemeği zili gibi sabırsızlıkla çınladı.

Öfke, pençelerini içime geçirmişti. Şeytan sırtını dön, sessizce uzaklaş diyordu ama Brandon ve Calla çifte meraklı gözle bana bakıyordu. Gerçi orta parmağımı kaldırıp burnunun dibine sokasım da vardı ama yapacağım son şey, kampüs bahçesinin tam ortasında sorun çıkarmaktı. Bağır-çağır küfrederek öfkemi kusmak ise çok fazla dikkat çekti ve bugüne dek sadece sahnedeysen dikkat çekmekten rahatsızlık duymamıştım. Muhtemelen bunun, Jeremy'nin geçmişte neden olduğu rezaletlerle çok fazla ilgisi vardı.

Çantamın askısını sıkarak Calla ve Brandon'a döndüm. "Sonra görüşürüz arkadaşlar."

Brandon elini sallayarak güle güle derken biraz şaşır-mış görünüyor. Calla ise az önce bir evlenme teklifini kabul etmişim gibi ağzı kulaklarında sırtıyordu. Iyy. Kaskatı gerilmiş halde kameriyenin diğer tarafına geçtim ve yolcu

kapısını hızla çekip açtım ve ardımdan çarparak kapattım. Kucağında pembe bir kutu duruyordu, uzatıp onu bana verirse kapkeki muhtemelen yüzüne fırlatacaktım.

Emniyet kemerimi takmamı izlerken gözlerinin renk tonu koyulaşmıştı. Çok kısacık bir an geçtikten sonra “Brandon Shriver?” dedi.

Koltuğa yaslanırken dudaklarımı büktüm. “Sanırım konuşmanın başlangıç kısmını kaçırdım çünkü niye bu adı söylediğine dair bir fikrim yok.”

Çenesi kasıldı. “Onunla konuşuyordun.”

“Evet,” dedim yavaşça. “Calla da öyle. Aslında onu tanımıyorum bile.”

Arabanın motorunu çalıştırırken yola odaklandı. “Bana pek öyle gibi gelmedi. Yaşının benden büyük olduğunu biliyorsun, değil mi? Senin için fazla büyük...”

Ona hayretle bakarken sırtımı dikleştirdim. “Lanet olası, sen ciddi misin?”

Gözünü kırptı, ardından gözlerini kıstı. “Küfretmene gerek yok.”

“Kahrolası küfrü etmek istiyorsam ederim,” diyerek parladım. “Pislik.”

Dudakları seğirdi, bense öfkeden kuduruyordum. “Fakat cidden, Brandon... şey, başından şey geçti onun. Onun gibi bir lavukla yakınlaşmaya ihtiyacın yok.”

“Nasihat için teşekkürler *Baba*.” Bana ters bir bakış attı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. “Ama buna ihtiyacım yok. Bence canım kimle isterse konuşurum lanet... *dur* bir dakika.” Göğsümün ortasındaki o aptal fakat gerekli kas yığının teklemiştir. “Sen kıskanıyor musun?”

“Ne?” Yurtların önündeki otoparka yaklaşırken burnundan soluyordu. “Kıskanıyor filan değilim. Açıkçası, bu söylediğimin duyguyla bir ilgisi yok. Brandon iyi bir herif fakat...”

“Lanet olsun, hayret bir şeysin.” Çantamın kucağımdan kayıp düşmesine neden olacak şekilde koltuğumda zıpladım. “Biz niye Brandon’dan söz edip duruyoruz?”

Bir duraklama oldu. “45. Otoyol’da bir kaza vardı, yola çiftlikten çıkmış geliyordum, dolayısıyla derse yetişmemin imkânı yoktu,” dedi, sanki bu her şeyi açıklarmışçasına. “Buyur, kapkek. İçinde Snickers çikolata var...”

“Başlarım kapkekine!” Dik dik baktım, o da bana, bir bebeği tekmeleyip sokağa atalım demişim gibi dik dik baktı. Kafamın içi vızır vızırdı. “Bu zırvalığın deminden beri söz ettiklerinle ne alakası var?”

“Dersi bilerek ekmedim. Böyle düşünmeni istemiyorum.” Ben de tam olarak böyle düşünüyordum fakat bunu şu an itiraf etmeyeceğimden adım kadar emindim. Elini başına götürüp kepini biraz daha geriye iterek düzeltti. “Yani derste olmamamın nedeni buydu, şimdi burada olmamın da. İşe de yaradı çünkü sen de beni bekliyordun...”

“Hiç de seni beklemiyordum.”

Kirpiklerini indirerek bana bir bakış attı, “Öyleyse Brandon’la konuşuyordun.”

“Aman Tanrım.” Pes etmiştim. “Bu çok aptalca bir konuşma. Üstelik konuşmamızı gerektiren konu da bu değil.”

“Konuşmamızı gerektiren konu ne Tess?” diye sordu, anayola çıkıp dört yol ağzındaki dur tabelasında cipi durdururken. Trafik dört yol ağzında sıkışmıştı.

“Konuşmamızı gerektiren konunun ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. Dün...”

“Dün dündü.” Bir eliyle çenesini ovuştururken arkasına yaslandı. “Dün işler çığırından çıktı. Oluverdi.”

Kaşlarım hiddetle yükseldi. “Oluverdi mi? Sık sık oluyor mu? Etrafta dolaşıyorken bir bakmışsın kızlarla mı öpüşüveriyorsun? Ayağın kayıyor ve kızların ağzının içine

mi düşüveriyorsun? Eğer öyleyse, sürdürmesi hayli zor bir yaşam olsa gerek.”

“Pekâlâ...” Dudaklarındaki ani tuhaf kıpırdanış muzip ve alaycıydı fakat hiç yemeye niyetim yoktu. İç çekti. “Tess, sen çok güzel bir kızsın, ben de bir erkeğim ve...”

“Ah, kes sesini.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Yavan cümleler tarihinin muhtemelen en yavan cümlesini bile tamamlayamıyorsun. Benden hoşlanıyorsun.”

“Hoşlanmadığımı söylemedim.” Trafik milim kıpırdamamıştı fakat çenesindeki kas hızölçer gibi atıyordu.

“Sorun da bu değil mi? Benden hoşlanıyorsun. Beni istiyorsun fakat Jack yüzünden bunu inkâr mı edeceksin?” Kalbimi deli bir attıran, çenemi deli gibi yarıştıran öfkeydi fakat yüreğimin derinliklerinde biriken sözlerin söylenmesi gerekiyordu. “Ah, doğru ya. Sadece *sevişme* derdine düşmüş biri olmam yüzünden.”

Her iki elini birden küt diye direksiyona vurdu. İçim hayal kırıklığı ve yarım milyon farklı duyguyla dolup taşıyordu. Emniyet kemerimi çözdüm. Jase kaskatı kesildi. “Tess...”

“Sus. Cidden. Bu hiç hoş değil. Beniöpme, ardından özür dileme. Bu ikinci. Çok aşağılayıcı. Bana söylediklerini, işine geldiği gibi hatırlamayacak kadar da sarhoş değilsin.” Eğilip sırt çantamı kavradım. Kafasına bir tokat geçirmeden ya da ağlamadan bir an önce buradan çıkıp gitmem gerekiyordu. Yoksa her ikisi de aynı ölçüde küçük düşürücü ve yersiz bir tatmin olacaktı. “Senden hoşlandığımı biliyorsun. Bunu ne zamandır biliyorsun? Lanet olsun, sen bunu bile benim yüzüme vurdun. Arkadaş olmamızı istedin ama senin normal bir ahabap olmadığımı anlıyorum. Senin bir çocuğun var.”

“Onu ben büyütüyorum...”

“Yine de babasısn!” diye bağırdım. Jase arkasına yaslanırken sinirimi yatıştırmaya çalıştım. “Bak, her şeyi hoş karşılamaya çabalıyorum. Fakat madem *arkadaşız* beni öpemezsin. Madem *arkadaşız* başka erkeklerle konuşmama bir halt diyemezsin.”

Jase’in göğsü aldığı derin nefesle yükseldi. “Haklısın.”

Boğazımı saçma sapan bir yanma sardı. Aynı fikirde olduğunu söylemesi yanılttı. Neden bilmiyorum çünkü doğru olması gerekiyordu ve böylesi daha kolay olacaktı. Jase’in bir dolu zırva ayak bağı vardı ve boğazımdaki yanma artarak yükseliyordu. Kapı koluna uzandım. Gurur denen meret, arabada oturup onun söyleyeceklerini dinlememi zorlaştırıyordu. “Sonra görüşürüz.”

“Tess!” Uzanıp beni tutmaya çalıştı fakat cipten tıklım tıklım caddenin ortasına inmiştim bile. “Hadi ama yapma bunu. Konuşmamız gereken...”

“Gereken hiçbir şey yok. Sağlıcakla kal!” Kapıyı çarparak kapattım ve yürümeye başladım. Göğsümdeki karabasan gibi bulantı beni boğazıma yükselmekle tehdit ediyordu ve eğer yapacak olursa ortalık pis bir hal alacaktı. Ve iğrenç. *Not Defteri* filmini izlemek tarzı bir iğrençlik.

Şeritlerin arasında hızlı hızlı yürümeyi sürdürdüm. Bana ismimle seslendiğini duydum ama duymazlıktan geldim. Mideme çöreklenen taş gibi sancı baskı yaparak beni ağırlıyordu fakat lime lime edilmiş onurumu toplayıp tekrar bir araya getiriyorum.

Jase ve öpücükleri, Jase ve ata binmeleri, Jase ve ona dair her şey hayatımdan defolup gidebilir, sıkıştığı trafikte kalabilirdi. Çekip giden her zaman o olmuştu. Şimdi sıra benimdi.

On Birinci Bölüm

O gece öfkeli, şişko bir bebek gibi ağladım.

Şansıma, Debbie, Erik'le dışarıdaydı, dolayısıyla hıçkırıklara boğulma şenliğime tanık olacak kimse yoktu. Jase'e söylediklerimin söylenmesi gerekiyordu. En azından arkadaş olmaya kalkışacak ya da birbirimizle sosyalleşmeye çalışacaksak öpüşme ve diğer zırvalıkların son bulması gerekiyordu çünkü yaşandığı anda uyanan aman da ne iyi duygusu, sonunda her şey düşünülüp tartıldığında öyle hissettirmeyebilir. Evet, fiziksel olarak benden etkileniyordu. Evet, beni önemsiyordu. Evet, onu istiyordum. Evet, bir oğlu ve dünyada bir yerde bir çocuk-anne vardı. Fakat bana karşı ne hissederse hissetsin, duyduğu kuşkuvarın ya da aramıza çektiği görünmez setlerin üstesinden gelmeye yetmiyordu.

Tüm bunları bilmek de derinden yaraladığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, gerçekten arkadaş olabileceğimizden şüpheliydim. Göstereceğı nezaketi ona karşı hissettiklerimden ayıramayacağımı ve yersiz durumlara sürekli anlamlar yükleyeceğimi kabul edecek kadar kendime karşı dürüsttüm. O da fiziksel çekiciliğini bile isteye

tereddütsüz kullanacaktı. Kahretsin, pek fazla bir arada olmadık fakat yalnız kaldığımız an bir şeyler oldu.

Bu bir şeyler her zaman olacaktı.

Bu daha da can yakıcıydı çünkü aldırmayıp her şeye boş versem ve kendimi hormonların akışına bıraksam muhtemelen ondan istediğimi alır, onunla sevişirdim. Er ya da geç. Fakat bununla yetinmezdim ve ona karşı hissettiklerimi göz önüne alırsam, bu tür bir incinmeye hiç ihtiyacım yoktu.

Ve bu, ondan istediğimi sandığı durumu doğrulardı sadece.

Şakaklarım zonkluyordu ve Debbie hemen arkasında Erik'le çıkageldiğinde saat sabahın dokuzu bile değildi.

"Selam." Erik yatağımın üzerine külçe gibi yığıldı ve uzun bacaklarını uzattı. "N'aber?"

Bir an ona dik dik bakıp ardından gözlerimi Debbie'ye çevirdim. Yüzünde özür dileyen bir ifade belirdi. "İdare eder. Ödevlerimi bitirmeye çalışıyordum." Başımınla biyoloji kitabımı işaret ettim. "Böyle işte."

Erik dirseklerinin üzerinde geriye kaykıldı. "Cumartesi sabahı sen ders çalışıyorsun, öyle mi?" Kahkaha attı. Zihnimde onu tekmeleyerek yataktan attığımı canlandırdım. "Vaay. Yapacak daha iyi bir işin yok demek."

Gözlerimi kıstım.

"Ya da sadece kendini derslere vermiş durumda," dedi Debbie, yatağının kenarına otururken. Bana gülümseyerek baktı. "Biyoloji, öyle mi? Bu ders epey zor ve..."

"Biyolojiye giriş zor değil." Erik yine kahkaha atarken başını sallıyordu. Bu defaya mahsus onunla aynı fikirdeydim fakat tuhaf bir şekilde, bilim ilgimi çektiği için derisi zor bulmamış olabilirdim. "Deb, ikinci sınıfta biyoloji dersinden kaldığını ve ikinci kez almak zorunda kaldığını sana söylemedi tabii."

Deb kollarını birbirine kavuştururken yanakları kızardı. “Teşekkürler Erik.”

Erik omuzlarını silkti. “Güzel ve seksi olman iyi.” Yüzünde, çekici sandığına bahse girebileceğim bir sırıtma beliriverdi fakat aslında çok bayağıydı. “Çünkü bu tamamen zekâ olayı...”

Debbie’ye göz attım, yüzüne yansıyan incinme ve utanç ifadesini görmemek için kör ya da dünyanın en bakar kör insanı olmam gerekirdi. İçimde öfke, sokmak üzere olan bir yılan gibi yükseldi ve kendime engel olamadan sözler ağzımdan döküldü. “Aşağılık bir herifsin.”

Erik başını hızla bana çevirdi, gözleri kısıılırken Debbie’nin nefesi kesildi. “Ne?” diye sordu buyururcasına.

Bu sözleri geri almak için çok geçti ve istemiyordum da. “Beni duydun.” Kitabımı ve defterimi aldım. Ayağa kalkarak onları çantamın içine tıktırdım. “Bunu söylemen çok kaba. Bu yüzden aşağılık bir herifsin.”

Debbie yatağın üzerinde ağzı açık, donakalmıştı. Yanağının üzerinde iki nokta pembeleşti. Erik’in çenesi, bir kamyon dolusu edepsiz kelimeyi yüzüme savurmak istiyor fakat süzgeçten geçirmesi gerekiyormuş gibi kıpırdanıyordu. Ve o süzgecin bir ismi olduğuna bahse girebilirdim.

Cam.

“Ben kütüphaneye gidiyorum.” Nazıkçe gülümseyerek sırt çantamı savurup omzuma astım ve Debbie’ye döndüm. “Üzgünüm.”

Gözlerinde, midemin çalkalanmasına neden olan garip, donuk bir ifade vardı. Ağır adımlarla odadan çıkarken içimdeki tatmin duygusu hızla söndü. Bu bakışın neyin belirtisi olduğunu, koridora çıkana dek algılayamamıştım.

Korku.

İçimde geçmek bilmeyen kıvranan, huzursuz bir duyguyla serin, sessiz kütüphanede birkaç saat geçirdim. Erik'e aşâğılık olduğunu söylememem gerekirdi. Aşâğılık olmadığı için değil tabii, çünkü öyleydi, fakat Debbie'nin gözlerine dolan korku bana kendimi anımsattığı için.

Jeremy'ye hiç kimse aşâğılık olduğunu söylememişti. En azından yüzüne karşı fakat söyleselerdi beni suçlamazdı. Bahse varım Erik, Debbie'yi suçlamıştı. Bu yüzden kendimi çok kötü hissediyordum.

Son bölümde okuduklarımin hiçbirini hatırlamadığımı fark ederek avuç içlerimle yanaklarımin ovuşturdum. Şu anda çalışmak boşunaydı. Kelimelerin hepsi bulanıklaşmıştı. Besin zinciri ve ekosistemin bozulması, gerektiği halde, bir anlam ifade etmiyordu.

Ders kitabımı çarparak kapadım ve boş masalara göz gezdirdim. İkinci katta kimsecikler yoktu. İç çekerek çantamdan cep telefonumu çıkardım. Herhangi bir cevapsız arama ya da kısa mesaj yoktu. Elbette olmayacaktı. Zaten niye bakmıştım ki? Jase'in benimle iletişime geçmesini umuyor ya da istiyor değilmişim gibi.

Ne berbat bir yalancıydım.

Nihayet cesaretimi toplayıp yurda döndüğümde süitimiz boştu. Debbie'nin yatağı derli topluydu. Her şey yerli yerindeydi ve kırılıp dökülen bir şey yoktu fakat şaşırma-mıştım. Erik henüz tahripkâr bir öfke krizi geçirmemişti. Jeremy'i de hiç geçirmemişti.

Bir duş alıp parti için hazırlanmaya karar verdiğimde saat sekizdi. Bir yanımin bu işten sıyırmak istiyordu fakat bu benim bugüne dek davet edildiğim ilk partiydi. Ya gidecek, Jase'yle muhatap olmak zorunda kalma ihtimaliyle yüzleşecek ya da evde oturup derdime yanacaktım.

Bu akşamlık acıma partisini elemeye karar verdim.

Üstelik partiye gitmek, Jase'le işimin bittiğini -onun yanında kıvranmadan dolanabileceğimi- kendime kanıtlamak için iyi bir fırsattı.

Saçlarımı kuruttuktan sonra tepemde gevşek bir topuz yaptım ve üzerime siyah bir tayt geçirdim. Cici bir gömlek uygun olmazdı, dolayısıyla uzun, bol puanlı bir bluz ile en sevdiğim, çok giymekten artık miadını doldurmuş görünen kot etekte karar kıldım. Babet ayakkabılarımı ayağıma geçirirken telefonum çaldı.

Cep telefonumu anahtar kartımla birlikte arka cebime sokup derin bir nefes aldım, ardından yola koyuldum. Bu gece eğlenceli olacaktı. Bu gece normal olacaktı. Partiye giden on dokuz yaşındaki diğer çoğu genç gibi olacaktım. Eğlenecektim.

Avery'nin arabası kaldırımın kenarında park halindeydi, direksiyonun başında Cam vardı. Ben hızla arka kapıya doğru yürürken Cam, Avery'nin Sevgililer Günü kartpostalları gibi pespembe yanaklarla oturduğu yolcu koltuğundan kendini geriye doğru çekiyordu.

Sırıtarak arkaya yerleştim. "Arkadaşlar, eğer bir futbol takımı kadar çocuk yapmadan üniversiteyi bitirebilirseniz çok şaşıracağım."

Avery'nin kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, Tanrım, hayır..."

Kemerimi takarken bir kahkaha patlattım. Dikiz aynasında Cam'ın gözleri belirdi. Ona kocaman gülümse dim. "Ne? Çocuk istemiyor musun?"

"Ah, yakın zamanda değil," diye yanıt verdi.

"Demek ki arkadaşlar bu, mevzu üzerinde düşündüğünüz anlamına geliyor?" Jase'in Jack'in annesinden çocuk istemeyi hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Muhtemelen on altı yaşındayken değildir de gelecekte...

Avery'nin yanakları şimdi kırmızıya dönüşmüştü. "Pek sayılmaz aslında. Yani bu gerçekten ciddi mevzu. Biz ciddi değiliz demek değil tabii bu." Cam bakışlarını Avery'ye çevirdiğinde Avery onun kolunu okşadı. Bedenini hafifçe bükerek bana doğru döndü ve sırıttı. "Her neyse, çok şirin görünüyorsun. Gömleğine bayıldım."

"Teşekkürler. Sen de öyle." Üzerindeki kot ve renk açısından onu mükemmel tamamlayan hoş bir yeşil gömlekle gerçekten iyi görünüyordu. "Partiye kaç kişi katılacak acaba?"

"Pek fazla değil," diye yanıt verdi Cam direksiyonu çevirirken. "Büyük partilerden biri değil. Muhtemelen sıkılacaksınız."

"O sıkılmaz." Avery sırıttı. "Jacob gelmekten vazgeçti ama Brit geliyor."

Kıvrılıp bükülen mideme rağmen koltuğa rahatça gömülmüştüm. "Bu iyi işte."

"Ollie geliyor mu?" diye Cam'e sordu.

Dudaklarımı bir gülümseme yalayıp geçti. Cam'in eski ev arkadaşı Ollie'yle tanışmıştım. Baharda mezun olmuştu, onu pek iyi tanımasam da yeterince biliyordum.

"Sanırım geç bir saatte gelir." Cam uzandı ve bakmadan Avery'nin elini yakalayıp parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim, biraz huzursuzluk hissetmiştim. Duygularını birbirlerine dokunarak ifade ettikleri için değil, onlar *sürekli* birbirlerine dokunuyorlardı, midemin dibine yerleşen o yemyeşil gözlü canavar yüzünden. Onları kıskanmamalıydım.

Başımı sallayarak boğazımı temizledim. "Ollie lisanüstü için hangi eğitimi alıyor?"

"Tıp okuyor."

Gözlerim kocaman açıldı. “Sen ciddi misin? Vay be. Hiç ummazdım...” Hımm, bunu nasıl kibarca söyleyebilirdim? “Beyin hücrelerinin çoğunu içtiği sigaraların dumanlarıyla savurdu sanıyordum.”

Avery kıkırdadı. “Ben de öyle sanıyordum.”

“Ollie, çoğu insanın sandığından daha zeki,” diye karşılık verdi Cam. Peynir dolgulu jalapeno biberli krakerleri için yanıp tutuştuğum Sheetz’i geçip gidiverdi. “Lanet olası, kendi sandığından bile daha zeki.”

Avery ve Cam, Brit ve Ollie arasında bir şeyler döndüğüne inandıklarına fakat arkadaşlarının bunun kendileriyle paylaşmadığına dair bir sohbete daldılar. Ellerimi, eklemlerim acıyacak kadar sımsıkı birbirine kilitlemiş, dışarıdaki koyu gölgeler dalıp gitmiştim. Cam sokak lambaları olmayan birkaç karanlık sokak geçip bir siteden sağa bağlandığında nefesim düğümlendi.

Sokağın sonuna doğru durdu ve bütün ışıkları yanıyor-muş gibi görünen, üç katlı büyük bir evin karşısındaki boş bir alana arabaya çekti. Midem burkularak arabadan çıktım ve serin gece havasını içime çektim. Cam’i bir köşeye çekip ona Jack’ten haberdar olduğumu söylemeyi aklımdan geçirdim ama doğru gelmedi, bana düşmezdi.

Avery yanıma sokulup koluma girdi. “Hazır mıyız?”

Başımı sallayarak onayladım. Üçümüz birlikte sokağı geçip ön kapıya yönelirken tek düşündüğüm, beni gördüğünde Jase’in nasıl bir tepki vereceğiydi. Orada olmam keyfini mi kaçıracaktı? Onu sevindirecek miydi? Kızacak mıydı?

Boş ver şimdi o lavuğu. Önemli değildi. Oraya Jase için gitmiyordum.

Cam kapıyı tutarken Avery içeri geçmem için yol verdi. Daha önce bir erkek öğrenci birliğin evine hiç girmemiş-

tim, dolayısıyla ne ummam gerektiğinden emin değildim fakat yine de nedense şaşırdım.

Antre temizdi ve hoş kokuyordu. Kapı aralığına spor ayakkabıları sıralanmıştı ve duvarlarda delik filan yoktu. Niye duvarlarda delikler göreceğimi sanıyordum, bilemiyorum.

“Heey!” diye bağırdı Cam, bizi geçip salona ilerlerken. “N’aber?”

Avery gözlerini devirirken elini kolumdan çekip serbest bıraktı. “Vaay. Pek gürültü yok.”

Oturma odasında bir kanepenin ve televizyonun etrafına doluşmuş birkaç genç herif vardı. Erik’i fark ettiğimde tenimde karıncalar dolaşüyor gibi hissettim. Başını kaldırıp baktı, ardından çarçabuk yeniden oyuna yoğunlaştı. Doğal olmayacak kadar dümdüz oturuyordu. Yanındaki Debbie iyi görünüyordu. Bana gülümseyerek el salladı.

Ben de ona el salladım. Daha öncesi için özür dilemek istiyordum fakat şu an ya da Erik yanı başındayken bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum.

Brandon Shriver da bir elinde oyunun kumandası diğer elinde bir bira, Erik’in yanındaydı. Bana başıyla selam verdi, ardından Cam’e dönerek kumandayı havaya kaldırdı. “Katılmak ister miydin?”

“Yok.” Cam başındaki beyzbol kepinin arkaya kaydırıldı. “Senin olsun.”

“Fıçı dışarıda, ahbap,” dedi, daha önce hiç görmediğim sarışın bir çocuk. Yıpranmış, eski bir televizyon koltuğunun koluna ilişmişti. Koyu renk gözlerini Avery’ye çevirdi, ardından bana dikti. Şişesinden bir yudum alıp sıırıttı. “Sanırım bira pon* oyunu devam ediyor.”

* *İng.* “beer pong” iki takıma ayrılarak oynanan parti oyunu. Üçgen şeklinde dizilen bira dolu bardaklara pinpon topu atılır. Topu bardağa isabet ettiren kişi karşı takımdan istediği kişiye birayı içirir. (e.n.)

Ben de ona gülümsedim. Koyu renk saçları ve gri gözleri olmasa da çocuk sevimliydi. O an bunun iyi bir şey olduğuna karar verdim. Gülümseme yüzüme yayılmaya başladı.

“Harika.” Cam dönüp kolunu Avery’nin omzuna koydu. “Kardeşimi kesmeyi de bırak, eşek herif.”

Ağzım şaşkınlıktan gayriihtiyari açıldı.

Çocuk kıkırdadı ve göz kırptı. “Emredersiniz efendim!”

“Cam.” Avery, Cam’in midesine bir şaplak atarken başımı çevirdim, yüzüm yanıyordu. “Sus artık,” dedi, tekrar bir şaplak atarken.

Bir omzunu silkerek garaja çıkan açık kapıya doğru yürürken. “Hey, ben ona gelebileceğini söyledim, pişman olacağını değil.”

Hızlandım, onları neredeyse iterek geçerken Cam’in yan tarafına dirseğimle dürttüm. Cam homurdanırken içimi bir tatmin duygusu sardı. “Senin iznine ihtiyacım var gibi mi görünüyor, zırtapoz?”

“Doğru,” diye lafa karıştı Avery.

Cam yüzünü buruşturdu.

Eğer bir daha çenesini açarsa fiziksel olarak canını yakabileceğimi hissettirecek bir bakış fırlattım ona. Topuzumun üzerine hafifçe vurarak ona savrulan kolumdan kenara çekilerek kurtuldu, eğilip Avery’yi yanağından öptü. “Pon oyununa katılmak ister misin?”

Avery başını salladı. “Sanırım ben dışarıda oturacağım. Ya sen?”

Bira pon’un nasıl oynandığı konusunda bir fikrim yoktu. “Ben de öyle.”

Cam, “İyisin öyleyse?” diye sordu Avery’ye kısık bir sesle. Avery evet dercesine başını sallarken Cam onu alnından öptü. “Ben hemen şurada olurum.”

Kaşlarımı kaldırdım. Hemen şurası, boş duran katlanır sandalyelerin hemen önüydü. Cam, pinpon masasının etrafına toplanmış bir grubun yanına hızla giderken biz de fiçıya doğru yöneldik ve ağzına kadar dolu kırmızı plastik bardaklarla birlikte sandalyelere geri döndük.

Abimi aralarına karıştığı çocuklarla birlikte izlerken keskin acı tattan bir yudum aldım. Ardından bir yudum daha. “Pek kız yok burada.”

Avery bacaklarını uzatarak arkasına yaslandı. “Ben pek partilere gitmem fakat bunlar sanırım daha çok bir araya gelme, buluşma türü partiler. Dolayısıyla sadece kız arkadaşları katılıyor.”

Yüzümü buruşturarak bir yudum daha aldım. “Öyleyse ben çıkıntı sayılabilirim.”

Gülümsedi. “Şey... Gerçeği mi duymak istersin yoksa seni-daha-iyi-hissettirecek gerçeği mi?”

Kahkaha attım. “Beni-ağlatacak gerçekle silkele.”

Gülümsemesi yüzüne yayılarak genişlerken gözlerinin çevresi kırıştı. “Peki öyleyse, eğer biriyle tanışmak istiyorsan burası kesinlikle doğru ortam.”

Burnumdan soluyarak masaya bir bakış attım. “Sanki Cam etraftayken böyle bir durum olabilir mi gibi.”

“Doğru. Şu salondaki çocuk mesela?” Birasından bir yudum aldı, ardından kollarını indirdi. “Adı Eddie. Doğrusu çok hoş bir adam, yani...”

Omzumun üzerinden baktım, salonu göremiyordum fakat video oyunundan yükselen sesleri ve kahkahaları duyabiliyordum. “Onunla konuşacak olursam sanırım Cam o zavallı çocuğu kazığa geçirir.”

Avery kahkaha attı. “Ben onu oyalar, dikkatini dağıtırım.”

Sonraki bir saat boyunca çevireceğimiz entrikaları ko-

nuştuk fakat konu Cam ile onun yarıyıl tatilinde yapmayı planladıkları Poconos seyahatine kaydı. “Kulağa çok romantik geliyor.”

Yanaklarındaki elmalar neredeyse saçlarının rengine uyum sağladı. “Cam önerdi bunu.”

“Vay.” Sırıtarak Cam’i izledim. Abimin bu kadar duygusal olabileceğini kim tahmin ederdi? “Onunla gurur duyuyorum.”

Kahkaha attı. “Çok şanslıyım.”

“Daha çok o.”

Bir pinpon topu vın diye yanımızdan geçip duvardaki dart tahtasının yanına çarptı. Çocuklardan biri topun peşinden sendeleyerek koşarken Avery başını salladı. “Dizin nasıl oldu?”

“İyi. Sadece arada sırada ağrıyor. Şükran Günü’nden önce kontrol için randevum var.”

“Bol şans diliyorum sana.” Avery masaya göz attı. Cam zafer dansı olduğunu sandığım hareketler yapıyordu. Ya da nöbet geçiriyordu.

“Dans etmeyi özledin mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Evet. Gerçekten özlüyorum.” Yutkunurken ani bir sessizlik oldu. “En sevdiğin resital hangisiydi?”

Fazlasıyla çuvallayıp berbat etmeden önceki son resitalden söz ettiğimde gözleri parladı. Avery yıllardır dans etmese de dansı hâlâ tutkuyla sevdiğini söyleyebilirdim. O an kendi kendime söz verdim, onun bir şekilde dans etmesini sağlayacaktım.

Boşalan bardağıma bakarken Jase’in nerede olduğunu bilmek istiyordum. Ön tarafta cipini görmemiştim fakat araçların bazılarını arkaya park ettiklerini biliyordum. Nerede olduğunu sormadım çünkü oraya onun için gitmemiştim.

Katiyen.

Peki, çiftlikte kalmak yerine niye bu erkek öğrenci birliği evinde kalıyordu? Jack'e yakın olmak istemiyor muydu? Yoksa ihtiyacı olan tam tersi miydi?

Çaktırmadan bir bardak daha aldım, ardından bir tane daha. Cam yanlarında dikildiği bir grup çocuğun arasından Avery'ye romantik bakışlar atıyordu. Bir ara başka bir kız belirdi fakat çocuklardan birinin eli kızın belinde olunca, kız arkadaşlardan biri olduğunu anladım.

Brittany geldi, kısa sarı saçlarını briyantınleyerek arkasında düzgün bir atkuyruğu yapmıştı. Merhaba diyerek Avery ve beni kucaklamasının ardından üç dakika bile geçmemişti ki Ollie uzun adımlar atarak açık garaj kapılarından içeri girdi, saçları serbest bir şekilde omuzlarına dökülüyordu.

Hemen hemen oradaki herkes ismini bağırırken Ollie kollarını havaya kaldırdı. Yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. "Vay, beyler siz beni özlemişsiniz!"

Brit gözlerini devirdi fakat bir şey söylemesine kalmadan Ollie arkasından ona sokuldu. "Merhaba Avery ve Bayan Teresa, bu güzel akşamda nasılsınız bakalım?"

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Gayet iyiyiz."

"Harika." Brit'in küçücük atkuyruğunu tuttu. "Seni bir saniyeliğine ödünç almam gerekiyor, *si?*"

Brit'in gözleri gökyüzüne kayarken yanakları basbayağı pembeleşti. "Hemen dönerim. Senyör Mankafa'nın bana ihtiyacı öyle uzun sürmez."

"Çok kısa bir süreliğine," diye düzeltti. Brit'in kızarıklığı koyulaştı.

İkisinin tekrar dönüp gece karanlığına ilerlemesini izledik, ardından ben de Avery'ye döndüm.

"İlginç," diye mırıldandı.

Sırıtarak bakışlarımı ona diktim. “Birlikteler sanırım.”

Kaşlarını kaldırarak onaylarcasına başını salladı. “Çok kesin olarak aralarında bir işler döndüğünü söyleyebilirim.”

Erik-Debbie durumu ile Jase’in yokluğunun oluşturduğu birleşim, güzelim ciğerim için hiç hayra alamet değildi fakat ruh halim için harikaydı. Dördüncü bardak biramı yarıladığım esnada Jase’in orada olmamasını umursamıyordum. Belki daha sonra, Avery planladığımız gibi Cam’i kandırabilirse, gidip Ernest’i... ya da Edwin’i bulabilirdim, adı her neydiyse artık. Ve ayak bağları olmayan erkeklerin de -daha iyi değilse bile- Jase kadar iyi öpebileceğini kendime ispatlayacaktım. Planım buydu. Fakat öncelikle patlayarak ölmek için tuvaleti bulmam gerekiyordu.

“Tuvale gitmem gerek.” Tam ayağa kalkmıştım ki önümden bir pinpon topu garaja doğru hızla geçip yine dart tahtasına çarptı. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Avery başını sallarken neredeyse hiç dokunmadığı bira bardağına baktı. “Yukarıdakini, ikinci katta olanı kullanсан iyi olur,” diye önerdi, gülümseyerek bakarken. “O kadar iğrenç değil.”

“Ama yine de iğrenç mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Epeyce.”

“Bana şans dile öyleyse.”

Kıkırdayarak tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “İhtiyacın olacağı kesin.”

Ben evin kapısına yönelirken Cam de aynı anda masadan fırlayıp hızla Avery’ye yöneldi. Sokulup gizli saklı bir öpücük almak için benim oradan ayrılmamı bekliyormuş gibiydi. Ve of, Avery’yi öptü. Yanaklarını avuçlarının arasına alıp başını aralarında hiç mesafe kalmayacak kadar eğdi.

İstemsizce gülümsedim fakat göğsüme bir ağır saplanmıştı; kalbim hasetle çarpıyordu. Abimin ilişkisini kıskanmamalıyım. Her ikisi de aralarındaki böyle bir aşkı hak ediyordu fakat bunun nasıl bir duygu olduğunu anlamak istiyordum. İnciten değil iyileştiren bir aşkı doğrudan hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmek istiyordum.

Eveet, kafam güzelleşmiş olmalıydı.

Salonda Erik ve Brandon'ın parmakları kumandanın üzerinde fırıl fırıl hareket ediyordu. Her ikisi de yüzlerine aynı konsantrasyon ve kararlılık maskesi geçirmiş gibiydi. Kanepenin koluna, erkek arkadaşının yanına ilişmiş Debbie başını kaldırıp baktı, güzel yüzüne aşırı sıkılmış bir ifade yerleşmişti.

Bu kadar sıkıldıysa niye hâlâ orada oturduğunu sormak yerine ona sempatik bir şekilde gülümsedim. Yanıtı zaten biliyordum. Çünkü Erik onun orada, görebileceği bir noktada olmasını istiyordu. Üzerindeki kontrolünü kaybetmemek. Boğazımı yakan acı tat eşliğinde merdivenleri tırmandım. O herife yeniden aşağılık demeden ve sonunda ne mal olduğunu "yüzüne" vurmadan, odadan bir an önce çekip gitmem gerekiyordu.

Merdivenleri çıkmam birkaç saniye aldı. Derinlik algım o an pek yerinde gibi görünmüyordu. Basamakların sonunda durdum ve koridora baktım. "Ah..."

Koridorun sonundaki biri hariç, her iki tarafta da çoğu kapalı birkaç kapı vardı. Kapısı açık olanın içinde Mountain Dew marka şişe yığının barındığı bir yatak odası olduğu belliydi. Iyy.

Kapıları açmak dışında bir seçeneğim yoktu, sol taraftaki, bana en yakın olanla başladım. Hafifçe tıklatarak kapiya vurdum, yanıt gelmeyince koluna bastırdım. Kapı

kilitliydi. Neyse ki tuvalet değildi. Bir sonraki oda boş bir yatak odası, onun yanındaki ise kotların ve çorapların yerlere saçıldığı bir çamaşır odasıydı.

Ulu Tanrım, bunların evle ilgilenecek bir kâhyaya ihtiyaçları vardı.

Kirli çamaşır yığınınına bakıp orada yaşayan zavallı, sefil yaratıklardan irkilerek kapıyı kapatmadan önce koridorun ortasına bırakılmış bir çift spor ayakkabısının yanından geçtim ve yandaki kapıya ilerledim. Parmagımla kapıyı tıklattım, yanıt gelmeyince uzanıp kola bastırdım. Kapı salınarak yavaşça açılırken buranın tuvaletten çok, derli toplu bir yatak odası olduğunu da sergiledi.

Aman Tanrım.

Oda boş değildi.

Ne gördüğümü biliyordum, gördüğümü anlamam saniyeler almıştı ama beynim durumu idrak edip bir yere oturtmakta yavaş davranıyordu. Ve bu sanki sonsuza dek sürecekmış gibiydi.

Jase bir sandalyede, sırtı düzenli çalışma masasına dönük oturuyordu. Masanın üstünde pembe bir kutu duruyordu. İçinde ne olduğunu biliyordum ve nedense bu... gördüğüm sahneyi daha da kötü kılıyordu. Küçük düğmeleri iliklere geçirmekten sıkılmış gibi gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı. Bacaklarını yayarak açmıştı, çenesi sınıksıkı gergin, kolları ise iki yanında gevşekçe aşağı salınmıştı.

Yalnız değildi.

On İkinci Bölüm

Jase'in önünde dikilen, beni güzel bir günde, geçen haftadan kalma kurumuş bir kusmuk gibi hissettirebilecek tür kızlardandı. Güzeldi. Uzun, gür siyah saçları ayna gibi parlıyordu, bronz sıkı vücudu ise doğru yerlerdeki tüm yumuşak hatları bir şekilde hissettiriyordu.

Tişörtünü çıkarmıştı.

Üzerinde sadece bir kot etek ile bazı göğüslerin yerçekimine karşı koyabileceğini kanıtlayan, dantelli kırmızı bir sutyen vardı.

İçimden bir ses o bebeklerin doğal olduğunu söylüyordu.

Kızı kampüs civarlarında birkaç kez ve hep aynı güzellikte kızlarla birlikte görmüştüm. İsmi bilmiyordum fakat o dakika ondan, bir performansta aynı rol için rekabet ediyormuşuz gibi nefret ettim. Bakakalmıştım. Belki biradandı. Belki de göğüslerden. Alık alık bakmayı kesmem gerekiyordu.

Kapıyı açmamla Jase ve kızın dönüp bakması arasında saniyeler geçmişti. Koyu metal grisi gözlerinde bir titreşim belirdi, ağzı şaşkınlıkla açıldı. Göz göze geldiğimizde içimi alevler sardı, ardından buz kestim.

Demek Jase onca zamandır buradaydı.

Demek Jase'in başka kızlarla sevişme konusunda bir sorunu yoktu.

Ben de engel olamadan ağzımdan bir kıkırdama kaçıp çıkıverdi. Ağzımı sımsıkı kapadım. Neredeyse histerik bir gülme idi. O kadar çok içmemeliydim.

Kız bana bakarken kusursuzca şekillendirilmiş kaşları havaya kalktı. Sarkık dudak hatları rahatsızlık hissiyle gerilmişti. "Pardon?"

Midem altüsttü. Bir an için donup kaldım, kıpırdıyamadım. Ezici bir duygunun baskısı altındaydım. Bu kıza da mı kapkek veriyordu? Off Tanrım... Bunun düşüncesine bile tahammül edemiyordum.

Ardından hem adım atmaya hem konuşmaya başladım. "Affedersiniz. Tuvaleti arıyordum."

"Buranın tuvalet olmadığı belli," diye yanıtladı kız sursatsız bir ifadeyle.

Boğazım düğümleirken yanaklarıma da alevler bastı. Beni öpmüştü. Kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce. Bana dokunmuştu. Jack'le ilgili gerçekleri anlatmıştı. Demek ki o çok küçük anları almış, onlara çok büyük anlamlar yüklemişti.

"Affedersiniz," dedim tekrar. Jase ayağa kalkarken bakışlarını ona kaydı. "Ben..." Boğazıma çöreklenen duygu yumağıyla konuşmaya devam edemedim. Oradan bir an önce çıkma telaşıyla çarçabuk dönünce sol dizimi kapıya çarptım. Ani acıyla birlikte dudaklarımdan tıslarcasına bir inleme döküldü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı kız.

Kırmızı biber gibi bir yüzle iki büklüm oldum. Buradan çekip gitmem gerekiyordu.

"Tess," diye seslendi Jase. "Dur bir dakika... Tess!"

Durmadım. Ne arkamdan adımları haykırarak seslen-

diğinde ne de kız onun adını haykırarak seslendiğinde. Niye üst kata çıktığımı bile unutarak merdivenleri koşarak indim. Kalbim, midemin bulanmasına neden olacak kadar hızla çarpıyordu. Utanç ve şok duygusu arasında gidip geliyordum. Solana girmekten kaçınarak doğrudan mutfaktaki yan kapıya yöneldim.

Sağduyum pencereden savrulup gitmiş, o çıtırın gömleği gibi ortadan yok olmuştu. Gecenin karanlığına ve serinliğine adımımı attığımda yürümeye... hızla yürümeye devam ettim. Otlarla kaplı, pütürlü kaldırımını takip edip ardından kaldırımın kenarına park etmiş iki aracı arasından geçtim ve yola çıktım. Yolun sağından yürümeye devam ettim.

Aklımın bir köşesinde zayıf bir ses aptallık ettiğimi ve aşırı tepki verdiğimi söylüyordu fakat histerik drama sularına balıklama dalmıştım. Tek bildiğim, talihimde o partide kalmak yoktu. Bu kadar bariz araya girip bölüğüm böylesi bir mevzudan sonra Jase'le ya da gerçekten başka herhangi biriyle yüz yüze gelmemin imkânı yoktu.

Cep telefonum boğuk bir sesle çalmaya başladı. Hiç umursamadım.

Eve gitmek istiyordum.

Aslında gerçek evime; yurt odama değil. Mayıs ayına geri sayıp *her şeyi* mahveden o aptalca sıçrayışı yapmamış olmayı istiyordum. Eğer bunu yapabilseydim, burada olmayacaktım. Jase'in yakınında olmayacaktım. Anayola çıkan bir grup karanlık ara yola gelmeden önceki son bina blokuna ulaştığım sırada Avery'den beni eve götürmesini istemem gerektiğini biliyordum fakat onların gecelerini de mahvetmek istememiştim. Debbie'den isteyebilirdim fakat bu kez de Erik kafayı yerdi. Ben...

Cep telefonum arka cebimde bir kez daha titreyerek çaldı, yine duymazlıktan geldim.

Bira dizimdeki acıyı hafifletmişti. Veya belki de göğsümü sıkıştıran baskı, diğer her şeyi acayip ölçüde önemsiz kılıyordu. Belki de gecenin bir yarısı ciddi ciddi bir buçuk kilometre, artı kampüse dönüş yolunu yürümeye kalkışmam da bira yüzündendi.

Sitedeki son ev karanlık ve sessizdi. Bir kamyonet yoldan uçarak o kadar hızla geçti ki kalbim yerinden fırlayacaktı. Yolun sonunda durdum, kollarımı kaldırdım ve topuzumdan kayıp yüzüme savrulan saçlarımı topladım.

Beni öpmüştü. Bana dokunmuştu. Bana sarılmıştı. Ben yeniden uçabileyim diye dans dışında başka bir şey bulabilmem için uğraşmıştı.

Aptal gözyaşları gözbebeklerimi yakıyordu, biraz hayal kırıklığından, biraz da -evet, eve geri yürümekten daha aptalca olan- diğer nedenle. Saçlarımı serbest bıraktım, rüzgâr saç tutamlarını yakalayıp savuruyordu.

Ne yapıyordum ben? Geri dönmezsem Cam çıldırırdı. Muhtemelen arama-kurtarma ekibini çağırırdı. Ya Jase? Muhtemelen tam bir psikopat olduğumu düşünür fakat benim... sanırım... yanlış düşündüğümü söylerdi.

Gözyaşları karşısında gözlerimi sımsıkı yumdum. Jase'i bir başka kızla görmek, suratımın ortasına tekme yemişçesine acıtmıştı.

Ona karşı beslediğim duyguların safça bir vurulma hali olduğundan şüpheye düşmüştüm çünkü bu verdiğim tepki âşık olduğun birini başka biriyle gördüğünde verilecek tepki değildi.

Kirpiklerimin ıslandığını hissetmekten nefret ediyordum, hemen gözlerimi açtım. Bu ben değildim. Bu tarz bir kız değildim. Değildim...

İki far yolu aydınlatarak hızla üzerime doğru geldi. Yana döndüm, kalbim yerinden oynamıştı. Yoldaki bir cipti fakat olamazdı.

İmkânsız.

Araba yanımda tiz bir fren sesi çıkararak durdu. Açık yolcu penceresinden Jase'in yüzüne bakarken buldum kendimi birden. Gözleri koyulaşmış, gölgelenmişti fakat dudakları ince bir çizgi halinde öfkeyle sımsıkı kenetlenmişti. "Deminden beri sana telefon ediyorum."

İçinde defol git küfrü barındırmayan tek bir verecek karşılığım yoktu.

Jase uzun bedenini yarıya kadar yolcu koltuğu üzerine eğmişti, şu an gözlerini görebiliyordum; koyu, fırtına bulutu grisi gözlerini. "Arabaya bin."

"Hayır." Kelime ağzımdan kendiliğinden çıkıverdi ve bunu söylemek iyi hissettirmediyse ne olayım...

Kızgınlıkla ters ters baktı. "Arabaya bin Tess."

"Hiç sanmıyorum."

Başını yana çevirdi, tekrar dikkatini bana yöneltmeden önce derin bir nefes çekti. "Bu yolda ne işin var, ne yapıyorsun sen burada? Şu an yaptığını düşündüğüm şeyi yapmasan iyi olur çünkü bu kadar da aptal olman mümkün değil."

Birdenbire bir duygu şalteri atıvermişti. Damarlarımda sadece öfke dolaşıyordu. Histerik drama sularından fırlayıp şirret kaltak sularına atlamıştım. "O kadar da aptal değil miyim? Asıl bana ne yaptığımı sorman, ne yaptığım bok gibi belliyken, son derece aptalca. Eve gidiyorum."

Bana, az önce penisim olduğunu itiraf etmişim gibi bakıyordu. "Eve mi gidiyorsun? Yürüyerek mi?"

"Kekeledim mi ben?" diye öfkeyle parlayıverdim. En zekice hazırcevaplarımdan değildi ama ifadesinin bulanık-

laşmasıyla mükâfatımı almıştım.

“Sen kafayı mı yedin?” Ben yanıt vermeyince lanet okuyup direksiyonu kaldırımın kenarına kırdı. Motoru çalışır halde bırakıp cipten dışarı fırladı, neredeyse anında tam karşımda dikiliverdi. Bu boyla bana tepemden bakıyordu fakat benim tek görebildiğim gömleğinin düğmelerinin hâlâ açık olduğuydu. “Her şeyden önce şu an bir ana *otoyol* üzerinde yürüyorsun. Arabanın teki uçarak omzunun dibine kadar gelip sana çarpabilir! Ölebilirsin Tess.”

Vurguladığı noktayı kanıtlarcasına bir araç yoldan son sürat geçti, müzik hoparlörlerinden güm güm dışarıya vuruyordu. Mükemmel zamanlama. Kollarımı birbirine kavuşturdum. “Ben...”

“Ya da biri durabilirdi.” Çenemi ucundan tuttu, yüzümü yana çevirmeye çalışırken beni göz göze gelmeye zorladı. “O birinin derdi seni sadece evine bırakmak olmazdı. Anlıyor musun beni?”

Betim benzim atmıştı. “Anlıyorum fakat...”

“Üstelik diz meselen var. Bu hiç aklının ucundan geçti mi?” Vay, bugün şanslı günündeydi. Gözümü bile kırpmaya kalkışamayacağım şekilde hâlâ çenemi tutuyordu. “Bu kadar uzun bir mesafeyi yürümenin sakatlığına iyi geleceğini mi sanıyorsun? Ve ne için?”

Bu konuşmayı muhtemelen daha iyi bir noktaya taşımayacak bir şeyler söylemek için ağzımı açtım fakat ağzımdan dökülen kelimeler bambaşkaydı. “Kapkek o kız için miydi?”

Allah beni kahretsin... Bir daha asla içmeyeceğim. Hay ben böyle biranın da bira fıçısının da içine edeyim.

Jase’in gözleri gözlerimdeydi, sanki sonsuzluk alabildiğine uzanmış gibiydi ki elini çekti ve küfretti. “Arabaya

bin Tess. Ve benimle tartışma.” Arkasını dönmek üzereydi fakat birden vazgeçip bana döndü. “Kahretsin!”

Bana onu anlayıp ardına düşme fırsatı bile vermedi. Tıpkı müzik dersine katıldığı ilk günkü gibi, bir an olduğum yerde dikilirken bir sonraki an onun omuzlarındaydım. Dünya tersine dönmüştü ve saçlarım darmadağınık savruluyordu.

“Ne oluyor ya?” Gömleğini avucumla sımsıkı kavrayıp çılgılık attım. “Beni aşağı indir!”

“Çok beklersin. Burada durup seninle tartışmayacağım.” Uzun adımlar atarak cipe yaklaştı ve kapıyı açtı. “Seninle konuşacağız...”

“Ben seninle konuşmak istemiyorum!” Avucumun içiy-le sırtına vurdum. Dönüp beni ön koltuğa bırakırken ses çıkarmadı. “Sen...”

“Bu koltukta kıpırdayacak olursan, yemin ederim ki üzerine otururum,” diye uyardı.

“İstemiyorum... ne? Üzerime mi oturacaksın? Nesin sen?”

Jase kapıyı tutuyordu. “Otur orada.”

“Ben köpek değilim.”

İçeri doğru eğildi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bu yakınlıktan gözleri enfes bir gümüş tonuydu. “Burada kalıyorsun. Dışarı çıkacak olursan seni peşinden kovalarım. Köpek gibi.”

Dudağımı büktüm. “Zihinde canlandırmak için çok cazip bir görüntü.”

“Birkaç saniye bu görüntüye konsantre ol.” Doğrudu ve kapıyı çarparak kapattı.

Bütün bu kaçma ve onun peşimden kovalaması seçeneğini gerçekten düşünüp tartışacak zaman yoktu. Arabaya bindi, zihnim olan biteni kavramaya yetişmeden araba hareket etti.

“O kapkek onun için değildi.”

Ona inanmıyordum.

“*Senin* içindi. Lanet olsun, eve kadar yürümeye kalkıştığına inanamıyorum,” dedi, parmaklarını saçlarının içine sokarken başını sallayarak. “Neden? Benim yüzümden mi?”

“Hayır. Kesinlikle değil. Sadece eve dönmek istedim.”

“Evet. Berbat bir yalancısın.”

“Senin de berbat bir anlayışın var,” diye parlayarak kollarımı birbirine kavuşturdum. Bira midemde çalkalanıyordu. “Hem sen niye buradasın? Yatak odanda seni yarı çıplak bekleyen bir çıtır yok mu?”

“Ve bunun, fırlayıp evden ayrılmanla hiçbir ilgisi yok, öyle mi?”

Ağzımı açacak gibi oldum fakat vazgeçtim. Zırvalık. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp pencereden dışarıya baktım. “Bariz araya girmiş oldum.”

“Aslına bakarsan, araya girmene memnun oldum.”

Yüksek sesle bir kahkaha patlattım. “Eminim öyledir.”

Keskin bir sağa dönüş yaparken çok kısa bir an sessizlik oldu. “Düşündüğün gibi değil. Orada ne vardı, ne oluyordu? Hiçbir şey olacağı yoktu.”

“Ben aptal değilim Jase. Doğrusunu istersen, bana bir açıklama borçlu musun? Hayır. Biz arkadaşız, unuttun mu? Kimle istersen konuşabilir, kimi istersen düzebilirsin. Ben de kimle istersem konuşur, kimi istersem düzerim. Sonuçta benim istediğim sadece oradan çekip...”

“Sana bir açıklama borçluyum, kahrolası.” Direksiyonu sımsıkı kavradı. “Ne? Dur bir dakika... düzüşmek mi? Sen ne halt sanıyorsun da...”

Berbat bir şekilde nefesim kesildi, gözlerim yanıyordu. “Konuşmak istemiyorum.”

“Konuşmamız gerek,” diye araya girdi sert bir ses tonuyla. “Dünden beri konuşmamız gerekiyor.”

“Telefon denen bir şey var.” Elimi arabanın ön paneline yaslayarak koltuğumda hızla ona doğru döndüm. “Ne aradın ne sordun.”

Bana yan gözle bir bakış attı. “Sakinleşmen için zaman tanımam gerektiğini düşündüm. Cam ortalıkta olmazsa bu gece konuşacaktım seninle.”

“Ah, ama sanırım biraz fazla meşguldün, hı?” Tanrım, fazla kibirli ve küçümseyici görüldüğünün farkındaydım. Çenemi kapamam gerekiyordu.

Jase derin bir nefes aldı. “Onu yukarıya ben davet etmedim Tess. Kendi başına çıktı geldi.”

“Sanırım gömleğini de öylece çıkarıvermiştir. Böyle beklenmedik şeyler başına çok mu geliyor?” Huysuzca güldüm. “Enteresan bir yaşam sürdürüyor olmalısın. Kızların ağzının içine düşmeler, gömlekleri üzerlerinden hızla çıkıverenler...”

Yüzünde yarı sırttır bir ifade belirdi. “Peki, çarpıcı bir hayatım var...”

“Kapa çeneni.”

İç çekti. “Tess, sana yalan söylemiyorum. Tamam mı? Adı Steph. Yakın zamanlarda değil ama daha önce birkaç kez birlikte takıldık. Bu gece buraya geleceğini bile bilmiyordum. Yukarı geldi ve gömleğini çıkardı.”

Homurtu çıkararak burnumdan soludum. Çenesindeki bir kas küt küt atıyordu. “Biraz daha ileri gitmek istiyordu. Sana yalan söylemeyeceğim, *bir an için* bunu ben de düşünmedim değil çünkü ben bir erkeğim fakat yapmadım çünkü istediğim kişi o değildi. Ve aramızda hiçbir şey olmadı. Gömleğini sen daha içeri girmeden bir dakika önce çıkarmıştı.”

Bir an ona dik dik baktım ardından başımı yana çevirdim. Ona inanmak, bir arabanın önüne atlamayla aynıydı. Ve lanet olsun, ona inanmak istiyordum. Göğsümdeki şiddetli çarpıntı ona inanmam için bana yalvarıyordu.

“Kahretsin Tess, o kapkeki bile senin için aldım ben.” Bir suskunluk oldu. “Senin partide olduğunu bile bile bir kızı becereceğimi mi sanıyorsun gerçekten?”

“Orada olduğumu bilmiyordun.”

“Biliyordum,” diye hızla karşılık verdi.

Peki. Her neyse. Omuzlarımı silktim.

“Kahretsin Tess, gerçekten böyle düşünüyorsun?” Yine lanet okudu. “Böyle mi düşünüyorsun?”

“Beni öptün, sonra bundan pişman oldun. Sarhoşken hatırlamadığın şeyler söyledin, demek ki...”

Jase frene bastı, karanlık yolun ortasında durduk. Ona doğru dönerken gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. “Sen ne yapıyor...”

“Steph’le aramızda aylardır hiçbir şey geçmedi. Hiçbir şey. Ve ne var biliyor musun? Onu hiç öpmedim.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

“Hiçbir zaman. Bir kızı gerçekten öpmeyeli yıllar oldu, o yüzden orada oturup her şeyi biliyormuş gibi davranamazsın. Olmaz.”

Birinin yolda hızla ilerleyerek gelmesi ve bize çarpması yüksek bir ihtimaldi. “Ama beni öptün.”

“Öptüm. Lanet olsun, seni öptüm ve...”

“Buna nasıl inanabilirim?” Daha doğrusu, buna niye inanayım? Önemli değildi. Gerçekten değildi.

Jase yine lanet okudu ardından kolunu başımın arkasından doladı. Beni öne, kendine doğru çektiğinde kalbim yerinden fırladı. Beni öptü. Küçük bir öpücük değildi. Ateşli ve şiddetliydi. Beni sanki bir hak iddiasında bulu-

nuyormuş ya da çok uzun süredir böyle bir şey yapmamış gibi öpmüştü. Damarlarımdaki kan lav olmuş, bedenimde öyle dolaşıyordu. Öpmeyi kestiğinde, yapabildiğim tek şey ona bakakalmaktı, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Ona inanmıştım.

Söylediklerini bir öpücükle nasıl ve neden kanıtlayabilirdi, bilmiyorum ama kanıtlamıştı. Öleceğim güne kadar söylediklerine inanacaktım.

Çekilip koltuğuna yeniden yerleşti, derin derin nefes alıp gaza bastı. Araba yine hareket halindeydi. “Bu, işte *bu*, onunla aramda olmayan şey. Hiçbir zaman Tess.”

Belki biradandı. Gömleğimi üzerimden çıkarmadan ya da öylesi göğüslere sahip olmadan da en az o kız kadar seksi, cüretkâr ve alımlı olabileceğimi ispatlama ihtiyacı... Belki de öpüşmedendi. Göğsüme doluşan bütün o duygu selinden ve ılık sıcaklığın kasıklarımın arasında birikmesine yol açan şehvetten de olabilirdi. Belki bunların hepsiydi. Önemi yoktu. Beynimin işleyişi durmuştu ve ben daha mantıklı bir düşünce oluşmadan ya da sonuçlar üzerinde düşünmeden harekete geçmiştim. Ya da Jase’in hayatında bir dolu şey olup bittiğini ölçüp biçmeden. Ya da incinmiş duyguları.

Orta konsolun üzerinden eğilerek ağzının kenarını, dudaklarımı bastırarak öptüm. Elimini bacaklarının arasına kaydırıp onu avucumun içinde hissettiğimde geri çekilmedi. Ardından bir tepki verdi ama avucumun içine. Sertleşmiş, fermuarını germiştir.

“Tanrım,” diye inledi. Başımı geri çekerken benden uzaktaki elinin, direksiyona sımsıkı yapışmaktan kanı çekilerek beyazlayan eklemlerini gördüm. Yan gözle bana hızlı bir bakış attı, göz kapakları düşmüştü. “Ne yapıyorsun?”

“Belli değil mi?” Elimi, o etkileyici uzunluğu takip ederek yukarıya kaydırdım.

Bakışlarını yola çevirirken derin bir nefes aldı. “Söz konusu sen ve senin yaptıkların olduğunda hiçbir şey belli olmaz.” Elimi çekebilir ya da bana durmamı söyleyebilirdi. “Şu kahrolası hayatta senin yaptığın hiçbir şey baştan belli olmaz.”

Kelimeler, düşüncelerimi istila eden tuhaf, ılık bir sisin içine karışıp bulanıklaşıyordu. Ellerim ne yapacaklarını biliyordu. Daha önce yapmıştım. Sadece birkaç kez fakat bu da bisiklete binmek gibiydi. Öğrendikten sonra bir daha unutmaz veya yanlış yapmazsınız.

Pekâlâ, kabul, olaya böyle bir bakış açısıyla bakmak aslında hiç seksi değil.

Kotunun düğmesini çözüp fermuarını dikkatlice indirdim. İncecik tiz ses, yarı açık pencere camından içeri süzülen havanın çıkardığı sestten daha yüksek gibi geldi.

Elimi içeri kaydırdım, parmaklarımla sert ve sıcak teni sarıp onu rahatlatırken Jase derin derin soluyordu. “Tess.” Hiçbir şey yapamaz halde, öylece kalmıştı. Bir titreme yavaş yavaş ilerleyerek bedenini sarıyordu. Avucumla onu okşarken fırlayıp elime doğru yükseldi. Cip yavaşladı.

Teni ateşli, ipek gibi yumuşaktı. İnanılmaz bir şaşkınlık, dehşet ve hayranlık duyuyordum. Onu hissetmenin verdiği şaşkınlıkla birkaç saniye geçmişti. Onu tepeden tırnağa hissediyordum ve midem oyuluyordu.

“Ah, Tanrım, bu beni çıldırtacak.” Sesi boğuktu. “Sen gerçekten...”

Mümkün olduğunca uzanıp başımı indirdim. Teninin tuzlu tadı dilimde dans ederek dolanıyordu. Onu ağzımın daha derinliklerine alarak keşfetmeyi sürdürürken elimi yavaşça aşağı kaydırdım.

“Tess,” diye inledi hırıltılı bir sesle. Ben onun tadını ilk kez alırken bedeni kasılmıştı. Yukarı doğru ilerlerken dilimi en ucunda döndürerek gezdirdim. “Vay canına, bunu nereden öğrendin? Hay ben... Sakın yanıt vereyim deme. Bilmek istemiyorum. Bu yetenekle doğduğunu düşünmeyi tercih ederim.”

İçimden bir kahkaha yükseldi ve onu titretti. Bir küfür savurdu ve bedeni karşılık olarak kasıldı. Hımm. Bu pozisyonda atılan bir kahkahanın ona bunu yapacağını düşünemezdim. Elimde ve ağzımda nabız gibi atarak titriyordu. Elimle ağzımı birbirine uydurduğumda kontrolü içgüdü devralmış görünüyordu.

“Sen beni öldüreceksin; ikimizi de öldüreceksin.” Kalçaları titredi. Motorun uğultusunu duyuyordum. “Kahretsin,” diye inledi, ben tempoyu biraz yükseltince. “Beni öldürüyorsun.”

Bir yandan gülümserken bir yandan dilimi hafif fafif ucuna dokundurarak gezdiriyordum. Alev alev bir sıcaklık bedenimin içinde ilerleyerek yayılıyordu. Kasıklarımın arası sızlamaya başlamıştı. Bunu daha önce yaptığım birkaç seferde bedenimde hiç böyle bir uyanma hissetmemiştim. Bunun gibisini hissetmemiştim. Bunu yapmayı gerçekten ilk kez istiyor gibiydim ve bu beni arzulu kılıyordu.

Boğuk bir keyif mırıltısı yükselirken boşa kalan elini enseme koydu. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek topuzumu gevşetirken başımı çok hafif bir ağırlık vererek bastırdı. Birkaç saniye beni yönlendirdi ardından elini aşağı kaydırıp boynuma doladı. Başparmağı tam nabzımın üzerindeydi, kalçalarımı birbirine yapışacak gibi sıkana kadar hafif hafif masaj yaparak tenimi okşadı.

“Sona varmayacağım. Ah, lanet, ben...” Kalçaları gerilerek güçlendi ve bütün bedeni sarsıldı. Ensemi kavradı.

“Tess, artık durman gerek yoksa ben birazdan...”

Hiçbir yere kıpırdamıyordum. Neden bilmem. Daha önce hiç yutmamıştım. Bunun düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu fakat onunla değil. Görünen o ki bu içimdeki porno yıldızıydı. Dilimin bir daha dolanması, elimin kayıp çıkması yetti, sarsılırken ve kasılırken adımları haykırıyordu.

Bittiğinde, başımı kaldırmadan önce ona bir öpücük kondurdum, yerine sokarak yerleştirdim ve kotunun fermuarını çektim. Koltuğuma geri dönerken ensemdeki elinin titremesini hissediyordum. Parmaklarının baskısı, dağılayarak tenime bir damga vurmuştu.

Jase dosdoğru karşıya bakıyordu, dudakları aralanmış, göğsü hızla inip kalkıyordu. İfadesinden hiçbir şey çıkarılacak gibi değildi. Pencereden dışarı baktım. Yol, uzun ve karanlıktı. Bildiğim bir yol değildi, sadece 45. Otoyol olmadığını biliyordum. Kaza yapmamasına şaşır-mıştım.

Kolunu aşağı indirdiğinde bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Çenesi gergindi, hâlâ derin derin soluyordu. Kalbim tekliyordu, sonra birden tepetaklak oluverdi. Of Tanrım. Bunu yapmamalıydım. Bunu yapmamam gerektiğini hissettirecek binlerce, hayır, milyonlarca neden vardı. O kadar fazla neden vardı ki destan gibi bir yanlış yapma rehberi yazabilirdim. Belki de çocukları olan erkeklere yolda oral çekmemek gerekiyordur. Nereden bilecektim?

Hemen mazeretler geliştirmeye başladım. İçmiştim. Biraz sarhoştum. Bugün yeterince yemek yememişim. Belki şeker hastalığım vardı ve kafama estiğini yapma eğilimi gösteriyordum. Ah evet, işte bu kulağa inandırıcı geliyordu. Bunu daha sonrası için bir köşeye not etmeliydim.

Tek kelime etmeden Jase bana bir bakış attı, yok hayır,

yolun kenarına. Direksiyonu yana kırıp banket üzerinde frene basarak durdu. Kolumu uzatıp yüzüm ön panele yapışmadan tutundum.

Motoru boşa çalışır halde bıraktı, şoför kapısını açıp dışarı çıkarken esrarengiz bir sessizliğe bürünmüştü. Arabadan çıkmıştı! Tepe lambası yanıyordu.

“Kahretsin,” diye kendi kendime mırıldandım. Farların önünde yürüyen Jase’i izliyordum, keskin sarı ışık çarpıcı profilini açığa çıkarıyordu.

Beni arabadan çıkaracak mıydı? Ne idüğü belirsiz bu yolda beni yürütecek miydi? Bu biraz fazla aşırıya kaçan bir karşılık gibiydi. Öyle değil mi? Sonuçta sanırım ona hayli iyi bir orgazm sunmuştum. Bana teşekkür etmesi gerekiyordu...

Jase perişan bir halde kapımı açtı, bakışlarım hemen aşağı kaydı. Kotunun düğmesi hâlâ açıktı ve benim şaşırtıcı edepsizliğimin izlerini taşıyordu. Bu çok seksiydi.

Derin bir nefes aldım. “Jase...”

Yanaklarımı sıkıca kavradı, ağzı ağzımdaydı. Bu da parlak oral seks fikrimi devreye sokmadan önceki öpüşme gibiydi. Talepkâr. İstekli. Tat alma ve duyumsama dışındaki hiçbir şeye yer bırakmayan öpüşmelerden. Dili, nefesimi keserek dudaklarımı araladı. Kafasını yana eğip dili ağzımın derinliklerinde beni tutkuyla öperken elleri eteğimin altına kaydı ve kalçalarımı kavradı. Ağzı benden uzaklaşırken gözlerimi gözlerinden hiç ayırmadan beni koltukta kendisine doğru çevirdi.

Beni koltuğun kenarına doğru çekerken bir çığlık kopardım. Kayarak geri çekildim ve dirseklerimden kırarak kollarımı şoför koltuğuna yerleştirdim. Yüzünde ateşli ve telaşlı bir gerilim ifadesiyle popomu kaldırdı ve parmaklarını taytımın kemerine geçirdi.

Kafamda bir şimşek çakmıştı. Ardından taytımı aşağıya çekerek bileklerime kadar indirdi. Sersemlemiş bir halde alev gibi kızarıırken göğsüm çarpıntıyla yükseldi. Tamam. Delirmemişti. Kesinlikle...

Gömleğimin kenarlarını yukarı sıyırdı ve kafasını hızla geriye attı. Boğazı seğiriyordu. “Vay anasını, külot giymiyor musun?”

Külot mu? Ne? Hay lanet. Tümüyle unutmuştum. Bedenim cayır cayır yanıyordu. “Ben... şey, taytın altına giymekten hoşlanmıyorum.”

Eğilerek bir elini avcunu bükerek boynuma doladı. “Mükemmel.” Dilini ağzıma sokarak beni tekrar öptü. “Hem de ne mükemmel.”

Ağzı ağzımdan uzaklaştı, gözlerini dikmiş bana bakıyordu, iri elleri kalçalarımın beyazlığında koyu kalmıştı. Yıllarca taytların, mayoların ve minicik streç kostümlerin içinde dans etmenin verdiği alışkanlıkla kendimi orada öylece çıplak göz önüne sermiştim. Saklanmanın imkânı yoktu. Hele bacaklarımı aralamışken hiçbir imkânı yoktu.

Derinden, boğuk, seksi bir ses yükseldi Jase’ten. “Çok güzelsin Tess. Düşünebileceğimden bile daha güzelsin.”

Bedenim içten içe kavrulurken ağzım kurumuştı.

“Aç benim için,” diye mırıldandı.

Bacaklarımı kapama güdüsüyle boğuştum. Yanımızdan bir araba geçebilirdi. Nerede olduğumuz, öğrenci birlik evine ya da herhangi bir eve ne kadar uzaklıkta olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kahretsin, bir polis arabası geçebilirdi. Fakat onun için açtım.

“Biraz daha.”

Kalbim delicesine çarparak taytımı bileklerimde esnettim ve bacaklarımı ayırdım. Elleri tenimde dolaştı ve kalçalarımda duraklayarak kaldı. Bütün bunlar delice-

sine gerçeküstüydü. İnsanın tenini ürperten, duyularını artıran bir rüya gibiydi. Kalbim, kesinlikle bir kalp krizi geçirdiğimi düşündürecek kadar hızlı çarpıyordu.

Jase başını eğerken gri cıva gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Benim ona yaparken sergilediğim aynı kararlılık ve cesaretle doğrudan hedefine ilerledi fakat bu... bu farklıydı. Tamamıyla benzersiz bir kişisellikte. Ilık nefesi yaklaştığında sarsıldım, beni bacaklarımın arasından öperken, tatlı tatlı, kalp durduracak şekilde öperken inliyordum.

Beni istekle yalayıp yutuyordu.

Ağzı içimdeydi; sıcak, ıslak ve sarsıcı. Dilinin yumuşak okşayışları kararlı, iç gıcıklayıcı ve belli belirsizken, ardından insafsızca ve kesintisizce derinlere kaydı. Kafam arkaya düşerken düşüncelerimi de kafamdan attım. Nefes nefese kalmıştım, kalçalarım kıpırdanırken olgunlaşmamış, hassas duyular beni koltuğa sermişti. Bedenimde fırtınalar kopuyordu. Kontrolden çıkmıştım. Kollarım kumaşta kaydı ve başımı şoför koltuğuna çarptım. O derinlere ilerlerken sırtımı kavis vererek hafifçe büktüm.

“Jase,” diye inledim. Bedenimin her yanı gerilmişti. El parmaklarımdaki kaslardan ayak parmaklarımdakilere kadar. Müzik başladığında sahnede olmak ve ilk figürümü süzülürcesine yapmak gibiydi, bedenimin sımsıkı kilitlenip açılmaya ve müziğin çağrısına uymaya hazır olduğu an gibi.

“Söyle, adımı söyle.” Parmakları, beni zevkten inletecek şekilde tenimi yakıyordu. “Asla durmayacağım, sana yemin ederim.”

Devam ederse ölecektim. Şu an ölüyordum. Bedenim kıvranırken ve erimişken tümüyle kendimi kaybedip haykırdım. Rahatlamayla sarsılırken ve kalbim deli gibi çar-

parken nefes alamadım. Bacaklarım titriyordu, ellerim açıldı, boşluğu yakalayıp kapandı. Cipun içini hafiften hırıltılar sardı, bu tuhaf seslerin benden çıktığını anlamam birkaç saniye aldı.

Üzerime doğru sokulduğunu hayal meyal farkına varırken dudaklarını dudaklarımda hissettim. Dudaklarında benim tadım vardı. Kalçalarımı hafifçe okşayarak tenimi yatıştırırken sersemlemiş bir haldeydim. İsmimi fısıldadı. O nasırlı parmaklar aşağı kayarak bacaklarımda dolaştı. Taytımı yukarı çekti, gömleğimi düzeltti ve ayaklarımı tekrar yere indirip doğrularak oturmama yardım etti. Bu esnada ayakkabımın tekini kaybetmiştim. Ayakkabıyı buldu ve ayağıma geçirerek giydirdi.

Sırtımı dayayarak başımı koltuğa yasladım. Jase emniyet kemerimi bağlarken hâlâ nefes almaya çalışıyordum. Hâlâ tenimde titreşimler dolaşırken elini kolumda gezdirdi, sonra yanağımda. Çenemi kendisine doğru çevirdi. Gözlerimi kırıştırtarak açtım.

“Eğer bunu yapmamış olmamız gerektiğini söylersen ya da özür dilersen...” Esnedim. Seksi. “Hayalarına tekme atarım.”

Jase’in parlayan dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. “Bu tür şeylerin hiçbirini söylemeyeceğim.”

“Aaa?”

“Hayır.” Başparmağı alt dudağımın üzerinde dolaştı. “Sana sadece bu kahrolası yollarda bugüne kadar geçirdiğim en iyi... en iyi yolculuk olduğunu söyleyecektim.”

On Üçüncü Bölüm

Jase, yurda dönüş yolu üzerinde McDonald's'ta durdu. Ismarladığı şekerli buzlu çayı paylaştık. Sanırım susamak için gereken çabayı göstermiştik. Kendimi kemiksiz ve kassız hissediyordum, koltukta süzülüyor gibiydim, sanki beni koltukta emniyet kemeri tutuyordu. İçimi, yerinde duramama hissi sarmıştı. Dans yarışmasında sıramı tamamlayıp sahneden birinci olacağımı bilerek inmek gibi bir histi.

Aslına bakılırsa bu daha iyi bir histi. Daha somut. Gözlerimi kapattığımda ellerini hâlâ bacaklarımda, ılık nefesini en mahrem yerimde hissedebiliyordum.

Yarın muhtemelen yüzümü saklayacak delik arayacaktım fakat şu an umurumda değildi. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Sadece kendimi bu rüzgâra bırakmak istiyordum çünkü aylardır kendimi böyle iyi hissetmemiştim.

Jase, yurt girişinin yakınındaki otopark girdi. Arabadan inip yolcu kapısına geldiğinde kollarımı ve bacaklarımı kıpırdamaya zorladım. Emniyet kemerimi çözerken kapıyı açtı. Parmaklarım sanki bedenime ait değilmiş gibiydi.

Cipten kayarak indiğimde gözlerinin içine baktım. Dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle yayılırken sokulup

elimi tuttu. Kapıyı kapattı, adım atarken sağa doğru sendeledim.

Elimi daha sıkı tutarken kıkırdadı. “Yavaş ol. Böyle devam edersen ayaklarını gerçekten yerden kestiğimi düşüneceğim.”

Ben de kıkırdarken çok kesin bir şekilde ayakları yerden kesecek şeyler yaptığını düşündüm. Beni kaldırıma yönlendirdi, ayaklarım biraz dolaşıyordu. Ayağım takılınca yine güldüm.

Jase durdu ve dönüp bana baktı. Tepeden vuran ışık altında, yüzünde oynayan gölgelerle onun bir rüyadan çıkıp gelen birine benzediğini düşündüm. “Sen partide içtin mi?”

“Olabilir!”

Yüzündeki o rahat yarı gülümseme yok oldu. “Bu gece ne kadar içtin?”

“Hımm, üç? Dört? Bilmem ki.” Sustum. “Aslında pek içmedim. Dansla birlikte, biliyorsun işte. Sarhoşken dans edemiyorum. Yani, edebilirim fakat o kadar iyi olmaz.”

“Kahretsin.” Başını eğdi ve zorlukla bir nefes aldı. “Sarhoşsun sen.”

“Tanrım. İşte şimdi bir baba gibi konuştun,” dedim laubali bir ifadeyle.

Bana boş bir ifadeyle baktı.

“Pekâlâ, sarhoşum diyemem.” Esneyerek yurda doğru yöneldim ve omzumun üzerinden Jase’e bir bakış attım. Hâlâ elimi tutuyordu fakat aramızdaki mesafeyle kollarımız gerilmişti. “Keşke kendimi yurda ısınlayabilseydim.”

Kaşları havaya kalktı. “Evet, biraz sarhoşsun.”

Öyle miydin? Bilemiyorum. Bu kıpır kıpır coşku hissi biradan da olabilirdi orgazmdan da. “Ben orgazmıla devam edeceğim.”

“Ne?” İçten bir kakhaha attı.

Kolunu çekiştirdim, yürümeye başladığında gülümsüyordum. “İyi hissediyorum kendimi, aylardır hissetmedim kadar iyi. Ve bana kendimi böyle hissettirenin bira değil orgazm olduğunu söyleyebilirim.”

Bir kez daha içten, baştan çıkarıcı bir kahkaha patlatı. “Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

“Edebilirsin.” Kapıya hâlâ fena halde uzaktık ve Jase yeterince hızlı hareket etmiyordu. Belki de kalırdı. Debbie’nin kısa süre içinde döneceğini hiç sanmıyordum. Ortam bize kalacaktı. Bir yatağımız da vardı ve...

“İçtiğini bilmiyordum.”

Ses tonundaki kasvetle duraksadım, dönerken neredeyse dengemi kaybediyordum; üstelik bunun durumuma bir faydası yoktu. Ellerini kalçalarımaya dayayıp beni doğrulttu. “Pişmansın değil mi?” Mutluluk balonum patlamak üzereydi. “Zil zurna bir halim yok. Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum. Bunu yapmayı istedim. Belki en akıllıca fikirlerimin başında gelmiyor...”

“Buna kesinlikle katılmıyorum,” diye yorum yaptı, gözleri bir an için parıldıadı. “Çok parlak bir fikirdi fakat...” Yüz hatları yumuşadı ve iri elini yanağıma yasladı. “İçmiş olduğunu bilseydim seni engellerdim.”

Başımı yana eğerken bunun ne anlama geldiğini algılamaya çalışıyordum. “Ya içmemiş olsaydım?”

“Sanırım bunun yanıtını biliyorsun.”

Bir bakıma biliyordum. “Ama sarhoş değilim. Sana bunu yapmak istedim. İstedim ki...”

Jase sızlanarak “Bu şekilde konuşmayı kes artık,” dedi.

“Ne şekil konuşmayı?” Kaşlarıım çatılmıştı.

“Bunu istediğini söylemeyi. Beni yanlış anlama. Bunu duyduğuma memnunum fakat bunu sana tekrar yaptırmak istememe neden oluyor. Ve benim de tekrar yapmak

istememe. Ama ben sadece dilimi kullanmak istemem.” Alnını alnıma dayadı. Bana bu kadar sokulunca ancak yarım yamalak bir nefes alabildim. “Bununla başlayabilirim fakat ellerimi de kullanmak isterim ve bununla da kalmam.”

Sözleri yanaklarımı kor gibi dağladı, belki de sandığımdan biraz daha sarhoştum çünkü içimi bir cesaret seli kaplamıştı. “Ben de seni durdurmam.”

Gözlerini kapadı, boğazının derinliklerinden boğuk bir hırıltı yükseldi. “Tanrım, Tess...”

Güç bela yutkundum ve dudaklarımız yan yana gelecek şekilde başımı eğdim. “Jase?”

Bir an tereddüt etti, ardından beni yumuşacık öptü, dudakları dudaklarımı hafifçe sıyrıyordu. Bu belli belirsiz dokunuş, beni her nedense diğer öpüşmelerden daha fazla etkiledi. “İçtiğini biliyorum. Bunun aramıza girmesini istemem.”

“Fakat...”

“Daha sonra uzun uzun konuşuruz. Tamam mı? Ama şimdi bırak da sarhoş-değil-ama-hafiften-çakırkeyif sevimli kıcını yukarı çıkarayım.”

“Kıcımı sevimli mi buluyorsun?”

Gülerek geri çekildi. “Bebğim, senin kıcın benim kutsal toprağım.”

“Aman Tanrım...”

Yüzünde bir sırıtma belirdi. “Haydi bakalım.”

“İnanamıyorum söylediğine, yani şimdi benim kıcım... ah!” Jase bir kolunu belime dolayıp beni yukarı kaldırarak göğsüne yerleştirirken çılgık attım. Benle birlikte yıldızzlar da birkaç saniye yan yattı. “Ne yapıyorsun?”

Eğilip bana baktı, kaşları yay gibi bükülmüştü. “Seni odana götürüyorum.”

“Beni taşıman şart mı?”

“Evet.” Uzun adımlarla kameriyeyi geçerek ilerledi. “Kart?”

Yana kıvrılarak eteğimin arka cebinden anahtar kartımı çıkardım. Ağırlığımı ölçmek ister gibi beni hafifçe yukarı kaldırıp düşürmeden tekrar tutmayı başardı. Kapıyı açmamı istediğinde itiraz etmedim, açılan kapıyı ayağıyla tuttu. Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapadım. Geçen birkaç saniyede, attığı yavaş adımlarla hafif hafif aşağı yukarı sallanmak beni yine o memnurluk haline savurmuştu. Konuşmamız gerekiyordu. Meseleleri. Ciddi meseleleri. Yarına kadar beklemek muhtemelen kötü bir fikirdi. Biraz daha sokuldum. Onun kollarında olmak...

Şu an yarının canı cehenneme.

Odama yaptığım bu kısa yolculuğun çoğu sualtında olmak gibiydi, gözlerimi açmak çok büyük bir çaba gerektiriyordu. Her zamanki gibi süitimiz boştu. Jase ışığı dirseğiyle açtı.

“Yanda daireyi paylaştığını ev arkadaşların olduğuna emin misin?” diye sordu ve bir şekilde hem beni hem kapıyı idare etmeyi başardı.

“Hı hı,” diye mırıldandım, uykulu bir halde ve gözlerimi odamın da boş olduğunu teyit etmeye yetecek kadar açık tutabildim. “Onları çok nadiren sadece duyuyorum.”

“Yani onlarla hiç konuşmadın, öyle mi?” Küçük odaya geçti.

“Evet.”

Jase beni yatağa bıraktı. Gözlerimi aralarken yatağın ayakucuna ilerlemişti bile. “Bana bir şey söyle.”

“Bir şey.”

Kirpiklerinin altından bana bir bakış atarken sırıtıyordu. Süitin girişindeki lamba, ancak Jase’i görebilme-

me yetecek kadar bir ışık yayıyordu. “Abin içtiğini biliyor mu?”

Şu an düşünmek istediğim en son kişi Cam’di.

“Tess?” diye ısrar ederken bir yandan da ayakkabımı çıkarıyordu. Ayak parmaklarımı oynattım, ayağımı yakalayıp avcunun içine aldım.

Huşu içinde gözlerimin kapanmamasına direnmedim. “Hayır. Sürekli Avery’ye bakmakla meşguldü.”

“Sana da dikkat etmesi gerekirdi.” Diğer ayağımdaki ayakkabıyı da çıkarıp odanın bir köşesine yere bıraktım.

Ağzımdan istemsizce pek havalı bir küçümseyici homurtu kaçırır. “Nedenmiş o? Ben çocuk muyum? İçmek istiyorsam içerim.”

“Hı hı.” Parmakları dans edercesine ayak tabanımda dolaşıyordu ve kıkırdamama yol açıyordu. Ayağımı çekmeye çalıştım fakat çok yavaşladım. Geri çekildi ve uzanıp yorganı aldı. “Yani artık her hafta partilerin demirbaşımı olacaksın?”

Yan tarafıma kıvrıldım, yorganı üzerime örterken gözlerimi kırıştıtararak açtım ve gülümsedim. “Bilmem. Ortalıkta pek fazla kız göremedim.”

Yanıma oturdu, battaniyenin kenarını omuzlarımı örtecek şekilde yerleştirdi. “Genellikle kızlar olmaz. Müdavimler hariç.”

“Müdavimler mi?”

“Partilere takılan, kız arkadaş olmayan kızlar.”

Bu duyduğumdan pek hoşlanmamıştım. “Odandaki kız gibi mi?”

Elini saçlarının arasına sokup saçlarını karıştırdı. “Evet. Onun gibi.”

“Adı ne demiştin onun?”

Jase ağırlığını diğer tarafına vererek kıkırdandı ve bir

dirseğini dayayarak arkasına yaslandı. “Önemi var mı?”

Var mıydı? Aramızda daha henüz olanları düşünürsem? “Evet.”

“İyi kızdır.”

“Ah...”

Çenesini aşağı indirirken dudakları gerildi. “Ben ciddi-yim. Sadece eğlenmeyi seviyor ve...”

“Bu tarz eğlenmeler konusunda tek laf duymak istemiyorum.”

Güldü, benimse kaşlarım çatılmıştı. “Cam bir ara takıldı onunla.”

“İgh.” Kaşlarımı çattım. “Sen de öyle?”

“Aynı zamanda değil.”

“Tanrım, umarım öyledir.” Jase yine kıkırdadığında dizimle dürttüm. “Bunun Cam’le yatmak anlamına geldiğinin farkındasın, değil mi?”

“Ne? Lanet olsun, hayır.” Loş ışıktaki büzüşür gibi oldu. “Söyledim sana, bu demek değil ki...”

“Cam oraya girdi. Sen de öyle. Bu ortaklık dolayısıyla siz ikiniz seks yapmış oluyorsunuz.”

“İğrenç bir şey bu.”

Sırıttım. “Asıl iğrenç olan her ikinizin de kalkıp oraya girmesi ve...”

“Bunu konuşmasak artık?”

Yüzümdeki gülümseme biraz daha yayıldı. Yarın sabah çok büyük ihtimal bunların hiçbirini komik bulmayacaktım fakat şu an onun böyle kıvrınmasından hoşlanmıştım. “Pek gurur duymayacağın şeyler yapma konusunu belki de durup tekrar düşünmek gerekecek.”

Bir kaşını kaldırdı ardından bakışlarını karşımozaikteki boş yatağa dikti. “Sana doğruları söylüyorum Tess. Steph’i yıllardır tanıyorum ve evet, birkaç kez takılıp ay-

laklık ettik fakat geçen sömestr sonundan bu yana hiçbir Şey geçmedi aramızda. Ve ben..." Başını yana eğdi ve i çekti. "Onu hiç pmedim. Bu da bir gerçek. Bir kızı pmenin üzerinden..."

Kalbim kt küt atıyordu. "Ne kadar zaman oldu?"

Jase başını salladı ve ardından keskin, kısa bir kahkaha attı. "Gerçekten çok uzun zaman oldu."

Sessizce onu seyrettim. Sanki ani bir deėiŐim geçirmişti. Ne olduğundan pek emin değildim fakat yüz ifadesine mesafeli, neredeyse hüzünlü bir bakış yerleşmiş, bir ressamda resmini çizme isteği yaratacak yüz hatları iyice gerilmişti.

Jack'in annesinden söz ettiğini biliyordum, incinmiş, geçen bütün o yıllar boyunca kırık bir kalbi iyileŐtirmeye çalışmıştı.

Tanrım, belki de sarhoştum çünkü ona hâlâ âşık olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Jase züppe bir herifti. Zppeler eski aşk acılarını ilerinde barındırmazdı. Ya içerler ya da defeder atarlardı.

Gözlerim açık kalmakta zorlanacak kadar aėırlaŐmıŐtı. "Keşke o kapkek Şimdi burada olsaydı."

Başını hafif hafif sallarken gülüyordu. "ok severdin. Bir başka Snickers ikolatalı olandan da var. Ama sanırım sen onu yemeyi kast etmiyorsun."

"yle sanırım." Kısa bir an geçti. "Kalıyor musun?"

Bir sessizlik oldu, ardından parmağının yanağımda dolaŐtıėını hissettim, önüme düşen bir tutam saçı tutup kulağımın arkasına itti. "Sen uykuya dalana kadar kalaım."

"ok uzun sürmez." Gözlerimi açık kalmaya zorluyordum fakat olmuyordu. "Konuşmamız gerekiyor..."

"Uyu Şimdi Tess. Söz," yatağın kımıldadığını ve du-

daklarını alnıma dayadığını hissettim, “yarın konuşacağız... Tabii daha önce abin beni öldürmezse.”

Kafamın içinde dolaşan minik bir insan vardı ve bir bal-yozla beynime vuruyordu. Acı içinde inilleyerek yan tarafıma döndüm ve kırıpıştırarak gözlerimi açmaya çalıştım.

Debbie’nin yatağının yanındaki küçük pencereden içer çok fazla ışık giriyordu. Yüzümü buruşturarak avcumun alt kısmını zonklayan alnıma dayadım.

“Off,” diye sızlanarak oturdum. Üzerimdeki yorgan, dün gece giysilerimle uyuduğumu sergileyecek şekilde belime kadar kaymıştı.

Odayı yumuşak bir gülme sesi doldurdu. “Ben de ne zaman uyanacaksın diye merak ediyordum.”

İstirap dolu bakışlarımı kapı aralığına çevirdim. Debbie kapının çerçevesine yaslanmış, sırtıyordu. Ağzımdaki tat, dün gece bir dizi kötü karar aldığımı hissettiriyordu. Saate göz attım. “Hadi yaa!”

Saat neredeyse öğlen bir olmuştu.

Debbie yine güldü. “Dün gece içkiyi abarttın mı?”

“Evet,” dedim karga gibi boğuk bir sesle.

Debbie kapı aralığından çıkıp küçük buzdolabına yöneldi. Dolaptan küçük bir şişe portakal suyu çıkardı, ardından çalışma masasının üzerinden bir başka küçük şişe daha kavradı. Elindekilerle birlikte gelip yatağıma oturdu.

Kafamda sanki gece boyunca minik tüyler bitmişti ve beynimin içinde uğuldayarak savruluyorlardı. Debbie’nin şişeden iki aspirin çıkarmasını izledim.

“Al, iç bakalım.” Portakal suyunu ve aspirinleri verdi. “İşe yarayacaktır.”

İşe yarayacaksa kafamı pompalı tüfekte patlatmaya

bile hazırdım. İlaçları yutup üzerine bir yudum sağlıklı portakal suyu içtim.

“Artık resmi olarak bir üniversite öğrencisisin,” dedi aspirin şişesinin kapağını kapatırken.

“Öyle miyim?” Kendimi resmi olarak bir poşet çöp gibi hissediyordum.

Başıyla onayladı. “Üniversitenin ilk leş gibi akşamdan kalmışlığını yaşadın. Bu bir gelenek.”

“Berbatmış.” Elimi yine alınma dayadım. “Fena halde.”

“Hey,” Bükülü duran ayağımı hafifçe vurdu. “Hiç olmazsa kusmadın.”

Gözlerimi kısarak kapattım. “Doğru.”

“Dün gece sana neler oldu?” diye sordu Debbie, yana doğru eğilip bacak bacak üstüne atarak otururken. “Seni üst kata çıkarken gördüm ama oradan geri dönmedin. Bir saat kadar sonra Cam geldi, seni aranıyordu.”

Aklıma dün akşam üşüşünce gözlerim açıldı. Vücuduma önce buzlar bastı ardından ateşler.

Of. Aman. Tanrım.

Jase’le biraz ağız oyunlarına girişmiştim.

Bu benim hayatım mıydı? Ağzını ve dilini bedenimde, *içimde* hissetmenin anısı beynimde kırbaç gibi şakladı. Kalp atışlarım hızlanırken yüzüm de kızardı. Göğsüme farklı tür bir ağrı saplandı, ardından çok, çok daha aşağılara indi.

Evet. Bu benim hayatımdı.

Şakaklarımın arasından insafsız şiddetli ağrıyı aldırmayıp şimşek gibi döndüm ve komodinin üzerindeki cep telefonumu kaptım. Telefonu oraya koyduğumu hatırlamıyordum. Cebimden Jase çıkarmış olmalıydı. Cam’den cevapsız arama yoktu. Sanırım Jase öğrenci birliği evine geri dönüp Cam’e beni eve bıraktığını söylemişti. Ve pek

çok detayı atlamıştır.

Tanrım, umarım öyle yapmıştır.

Jase'i ne kadar çok istiyorsam -ve istemiştim- onunla abim arasında sorun yaşanmamasını da aynı ölçüde istiyordum. Hıh. Hangisi bir ilişkiyi bu kadar aleni zorlaştırebilirdi?

Tabii bir ilişkimiz olacaksa.

Jase'ten de cevapsız aramaya ya da mesaj filan yoktu.

Midem burkuluyordu. Telefonu yanıma, yatağın üzerine bıraktım. Ve nihayet "Yurda geri döndüm," diyebilirdim.

"O kadarını anladım. Ayrılmana neden olacak bir şey mi geldi başına?"

"Hayır." Olağan görünmeye çalışarak omuzlarımı silk-tim ve bir yudum daha içtim. "Geri dönmek istedim sadece."

"Hımm." Alt dudağını ısırды, ardından derin bir nefes aldı. "Erik sana bir şey demedi yani?"

"Hayır." Portakal suyunun kalanını dikip içtim. "Niye?" Soruyu sorar sormaz ona aşağılık dediğim için olabileceğini akıl ettim. İçimde suçluluk hissi yükseldi. "Debbie, ona aşağılık herif dediğim için özür dilerim. Ben sadece..."

"Özür dileme." Elini salladı. "Aşağılık olabiliyor. Her neyse, sen üst kata çıktıktan kısa bir süre sonra o da banyoyu kullanmaya gitti. Sana bir şey söylemiş olabileceğinden kaygılandım."

Bir tutam kahverengi saç tokasından kayıp alnına döküldü. Saçını savurdu. Zihnim, Jase'e ve onun o hari-ka, haylaz diline odaklanmış, etrafında dönüyordu fakat Debbie'nin bacaklarında gördüğüm morluklar ve Erik'in onunla konuşma tarzı aklımda geldi.

Ona bir şeyler söylemem gerekiyordu. Nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylemem gerekiyordu. Birinin adım atması gerekiyordu çünkü kimse bunu yapmadığında duru-

mun daha kötü bir hal aldığını bizzat biliyordum. Tenimden alevler çıkıyordu. Her şeye rağmen zordu. Benzer bir ilişki geçmişim olduğunu birine söylemek şu an bile zordu. Suçluluk ya da utanç duymaktan daha öte bir duyguydu. Öyle *lanet* olası... öyle bir korkuydu ki insan asla ardında bırakamıyordu, öyle berbat bir yaraydı ki insanın anılarında bile çürümeye, mikrop toplamaya devam ediyordu.

Bakışlarımı boşalan şişeye çevirdim. “Debbie sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette.” İlaç şişesini havaya atıp yakalarken gülümseyordum. “Sor bakalım.”

Omuzlarımı dikleştirerek bakışlarımı ona diktim. “Erik sana... sana vuruyor mu?”

Bir ya da iki saniye geçti, ardından bir kahkaha patlattı. Oldukça yüksek sesle. “Ne? Hayır. Bu... bunu da nereden çıkardın?”

Çevirerek şişenin kapağıyla oynuyordum. “Çünkü iyi davranmıyor ve...”

“Sırf ara sıra cahilce zırvalaması onu suiistimalci bir yapmaz ki.” Bacağını diğer bacağı üzerinden indirip yatağın üzerinden fırladı. Kollarını birbirine kavuşturup karşıma geçti. Yanakları süzölmüştü. “Erik bana vurmuyor.”

İnkâr. Tanrı biliyor, annem morlukları gördüğünde ben de bunu denemiştım. Üzerimdeki yorganı itip ayaklarımı yatağın kenarından aşağı indirdim. Göz göze gelince yüzünü çevirerek bakışlarını kaçırdı. Çok hafif bir nefes aldım. “Bacaklarındaki morlukları gördüm.”

Yüzünün rengi soldu, beti benzi atmıştı. “Morluklar mı?” Ardından eğilip kotuna baktı. “Ne?”

“Geçen gün. Üzerinde şort vardı.”

Kaşlarını çatarken ağzı şaşkınlıkla açıldı ardından hemen kapandı. “Birkaç gün önce yatağın kenarına çarp-

mıştım. Muhtemelen onu gördün.”

Bu durumda üst üste birkaç kez yatağın kenarına çarpmış olmalıydı. Elimdeki şişeyi komodinin üzerine bıraktım. “Debbie...”

“Bak, ilgin için teşekkür ederim fakat kaygılanacak bir durum yok.” Telefonunu şarjdan çıkarıp aldı ve dar yatağının üzerindeki örgü kılıfın içine yerleştirdi. “Yapmam gereken işler var. Sonra görüşürüz.”

Ayağa kalktım. “Seninle konuşmam gerek...”

“Buna ayıracak vaktim yok.”

“Lütfen. Anlamıyorsun. Canını sıkmaya ya da seni yargılamaya çalışmıyorum. Ben sadece senin...”

Kapı hızla kapandı.

“Bunun nasıl bir duygu olduğunu bildiğimi bilmeni istedim,” diye mırıldanarak cümlemi tamamladım, boş oda da kendi kendime.

Pekâlâ, bu iyiydi. Kendimi külçe gibi tekrar yatağa bıraktım. Şakaklarımdaki ağrı azalıyordu fakat tenimi kalın bir zar tabakası kaplamış gibi hissediyordum. Debbie’yle konuştuktan sonra kendimi şu an rezil bir haddini bilmez gibi hissetmemi hesaba katarsam gayet normaldi.

Fakat şüphelerimin geçmediğini biliyordum.

Duş malzemelerimi toparlayıp banyonun yolunu tuttum. Sıcak suyun altında bir süre öylece kıpırtısız durdum ve dün geceyi zihnimden yeniden canlandırdım. Odasındaki kız.

Deli fişek gibi oradan kaçan ben. Cipte Jase. Onun ağızındaki tadı, ardından o, bacaklarımin arasına gömülen koyu renk saçlı kafası.

Onun bu görüntüsü zihnime sonsuza dek dağlanmıştı. Ellerimle yüzümdeki suyu sıyırırken arkamı dönüp suyun sırtımdan akışını hissettim. Göğsümdeki çarpıntı kaya-

rak göbeğime indi ve parmaklarımın ardındaki yüzümde bir tebessüm belirdi. Hissettiğim duygu... tuhaftı. Sanki sadece hâlâ olası bir sarhoşlukla değil, aynı zamanda kendimi bir şekilde farklı hissederek uyanmıştım. Sanki bir gecede biraz daha büyümüşüm. Bunun nedenini tam olarak kestiremiyordum. Aptalcaydı çünkü oral seks insanı değiştirmezdi.

Daha çok insanın hayatını değiştiriyordu.

Ellerimle ıslak saçlarımı sıyrırken kıkırdıyordum.

Duş jelimin köpükleri ayak parmaklarımın ucuna birikirken alt dudacağımı ısırđım. Dün akşam gerçekten yaşamıştı ve hatırladığım kadarıyla Jase beni sonrasında elinin tersiyle itmemişti. Ben uyuyana kadar yanımda kalmıştı. Özür dilememiştir ya da bunun olmaması gerektiğini söylememiştir.

Duştan çıktım ve çarçabuk kurulandım. Üzerime rahat bir eşofman altıyla tişört geçirdim ve sessizce süite yollanırken kapısında durup diğer odaya, kulağım tetikte, bir bakış attım.

Nefesimi tutup dinledim. Ayak sesleri kapıya yaklaştı ardından kesildi. Duş malzemelerimi sıkıca göğsüme bastırıp kapıya sokuldum. "Merhaba?"

Sessizlik.

Birkaç saniye bekledikten sonra başımı sallayıp odama geri döndüm. İlk yaptığım, telefonumu kontrol etmek oldu. Yoktu bir şey. Midemin bir köşesine kafa kurcalayan bir huzursuzluk çöreklenirken dizüstü bilgisayarımı kapıp yatağımın üzerine oturdum.

Debbie'yle aramızda geçen sohbet bu kadar sıkıntılı olmasaydı akşamüstü gibi Erik'le birlikte geri dönmüş olurdu. O esnada Avery'le de konuşmuş, ona da Debbie'ye söyle-

diklerimin aynısını söylemiştim. Jase konusuna hiç değinmemiştim.

Bu arada Jase'ten de haber alamamıştım.

Fakat şu an aslında onu düşünmüyordum.

Debbie küçük bir çanta hazırlarken Erik çalışma masasının önünde dikilmiş bekliyordu. Dizüstü bilgisayarımı yastığın üzerine bıraktım. Debbie yedek giysisini, pembe ve kahverengi küçük bir çantaya tıktırırken bana hiç bakmıyordu. "Bu gece burada kalmıyor musun?"

"Hayır," diye yanıt verdi Erik ve bana kibirli bir bakış attı. "Benimle kalacak."

Tepem atmıştı. "Ben ona sordum."

"İşitme engelli gibi mi görünüyorum?" Bana döndü, kaşları havaya kalkmıştı. O kendini beğenmiş sırtımayı çarpıp yüzünün ortasına yapıştırasım vardı. "Yoksa aptal gibi mi? Onunla konuştuğunu biliyorum fakat..."

"Erik." Debbie iç geçirdi. Çantasının fermuarını kapatıp döndü, yanakları kızarmıştı. "Bunu yapmasak olur mu?"

Erik başını yavaşça çevirirken gözbebekleri irileşti. "Sen benim az önce sözümü mü kestin?"

Ayağa kalkarken vücudumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu. Ses tonundaki aksilik ve gözdağı beni birkaç yıl öncesine götürmüştü. Mide kaslarım burkuluyordu. Odadan bir an önce kaçmak istiyordum çünkü o an Jeremy'yi orada, zıvanadan çıkmış bir yüz ifadesiyle karşımda dikilmiş görüyordum.

Birazdan ne olacağını bilmiyordum.

Erik, Debbie'nin çantasını almak üzere elini attı fakat Debbie çantayı kavradı. Belki de Erik'in ne yapmaya çalıştığının farkında değildi fakat bir şeyi tetiklemiş oldu. Erik'in yüzüne kızarıklık yayılırken pazıları gerildi.

Çantayı hızla çekince, çantanın sapı koparak Debbie'nin elinde kaldı ve dengesini kaybetmesine neden oldu. İçgüdüsel olarak düşmemesi için kolundan tutma niyetiyle öne atıldım. Erik, öfke dolu sert yanıtını çantayı savurarak verdi. Çanta, beni yere serecek şekilde kalçama çarptı. Arkama doğru sendelerken hiçbir şey düşünemiyordum, kollarım düşmemek için havada tutunmaya çabaladı fakat parmaklarım sadece boşluğu yakaladı.

Hiç düşünmeden ağırlığımı baskın bacağıma, sağ bacağıma vermeye çalışırken tek görebildiğim Debbie'nin yuvarlak gözleriydi.

Sağ bacağım altımdan hızla çekilirken dizimde çok şiddetli bir acı patlak verdi. İstemsiz, boğuk bir çığlık kopardım. Kıçımın üzerine yere düşerken ciğerlerim de aldığım nefesle yumruk yemişe dönmüştü. Duyduğum acı korkunçtu, sanki biri bir bıçak almış, kaslarımı ve kıkırdağımı oyuyordu.

Debbie, "Teresa!" diye haykırdı.

Gözlerimden yaşlar boşaldı. Gözlerimi sımsıkı yumarak kapadım, kesinlikle dizime bakmak istemiyordum. Bakamazdım. Aman Tanrım, dizime bakamazdım.

"Dizin mi?" diye sordu Debbie. "Tanrım, o sizin mi?"

Çenemi sımsıkı kenetleyip başımı salladım. Dışarıdaki -odanın ve kapının dışındaki- dünya tümüyle kararmıştı.

"Kasıtlı değildi," dedi Erik yüksek bir ses tonuyla. "Hemen önümdeydi. Kazayla oldu. Bunun bir kaza olduğunu söyle ona!"

Ellerimi yumruk yapıp sıkarken kalbim dengesizce çarpıyordu.

"Teresa," diye fısıldadı Debbie. Yanıma diz çöktüğünü hissedebiliyordum. Titreyen buz gibi eliyle kolumu tuttu. "Bir şey söyle."

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp başımı salladım. Konuşamıyordum. Dizime bakamıyordum çünkü -ah Tanrım- biliyordum. Biliyordum. Acı çok keskin ve kesintisizdi. Sadece bir zedelenme durumu değildi.

Dizim şişmişti.

Yine.

On Dördüncü Bölüm

Erik hızla sıvışıp paçayı kurtarmış, aşağıda lobide Debbie'yi bekliyordu. Şanslıydı çünkü normal bir insan gibi yürüyebilseydim kışına onu kampüse kadar savuracak bir tekme basardım.

Debbie yatağa çıkmama yardımcı olurken “Özür dilerim,” dedi yüzüncü kez. “Çok çok özür...”

“Sus,” dedim, pat diye keserek. Bacağım acı vererek kasılırken derin bir nefes aldım. “Bırak özür dilemeyi. Senin hatan değildi.”

Geriye çekildi, ellerini birbirine kenetlemişti. “Niyeti bu değildi, kasıtlı yapmadı.”

Konuşmak için ağzımı açtım fakat keskin bir acı bacağымda yukarıya doğru ilerleyince sustum.

“Biraz buz ister misin?” diye sordu.

Dişlerimi gıcırdatarak başımı salladım. Bir yastık kılıfına sardığı buzlarla geri döndüğü esnada ben de dizimi doğrultmayı başarmış, eşofmanımın paçasını yukarı kıvrırmıştım. Dizimi saran deri şiş görünüyordu. İyiye işaret değildi. Buzu dizimin üzerine koyarken tısladım.

“Teresa...”

Üstünkörü bir nefes daha alırken ona baktım. “Bunu

gerçekten kasten yapmamış olabilir fakat sinirliydi. O çantayı ortalıkta savururken durup düşünmedi. Ya da belki düşündü ama umurunda olmadı.”

Gözlerine yaşlar birikmişti. “Kasten yapmadığını biliyorum.”

Sessiz kalıp buzun yerini ayarladım. Beynim uyuşmuştu. Aklımda bir sürü düşünce uçuşuyordu.

Ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına vererek çekince-
li bir ifadeyle yatağın yanında duruyordu. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra konuştu. “Lütfen... lütfen kimseye söyleme.”

Başımı hızla ve sert bir şekilde ona çevirdim. Benden bunu istediğine inanamıyordum, ardından yüreğinin yerinden hopladığını hissettim. Ben de annemden, daha sonra Cam'den aynı şeyi istememiş miydim? *Lütfen kimseye söylemeyin!* Çünkü Jeremy'nin vereceği tepkiden korkuyordum.

Debbie'yle tam sırrımı paylaşabileceğim bir andı fakat atılıp kollarıma sarıldı, “Lütfen,” diye fısıldadı.

Benden ayrılırken bir şey diyemedim çünkü tutup tutamayacağımdan emin olmadığım bir söz verecektim. Bakışlarımı indirerek eğreti buz torbasını yavaşça kaldırdım. Tenim soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

Telefonum bir saat kadar sonra çalmaya başladı fakat bakmadım bile. Sırt üstü uzanmış, yüksekte tutmak için dizimin altına bir yastık sokuşturmıştım. Biraz daha fazla buz almak için topallayarak koridora çıktığım esnada ağırı giderek daha sık batan, sürekli bir acıya dönüşmüştü, sanki biri tenime yanan bir kibrit batırıyordu.

Dizim iyice şişmişti. Buz ve yükseğe kaldırma pek işe yaramıyordu. Düşerken herhangi bir çıtlama sesi duymadıysam da şişlik kötü haberin işaretiydi. Üzerine ağırlığı-

mı vererek test edemeyeceğimi biliyordum. Henüz değil.

O gece iki çağrı daha aldım. Üç çağrının ikisi Jase'tendi fakat telefona yanıt verecek kadar kendimi toparlayamadım. Dün gece... şimdi dün gece kıyamet kadar önceymiş gibi geliyordu.

Telefonuma baktım, bir mesaj bırakıldığını bildirmek için titreşerek uyarı verdi. Ekranın ışığı sönüp kararırken telefona uzandım fakat yaklaştığımda elime almaktan vazgeçtim. Henüz onunla konuşamazdım. Konuşursam bunu heba etme ihtimalim yüksekti.

Çünkü dizimin yeniden sakatlanması halinde her şey değişecekti. Bu, geçici bir durum olmayacaktı. Stüdyoya geri dönme ihtimali ortadan kalkacaktı. Bu... yurt odama şöyle bir göz gezdirdim... bu benim gerçek hayatım olacaktı. Bunca zamandır bu sahte hayatı sürdürüyordum.

Elimi geri çektim ve alnımı avcuma yasladım. Bacağıma bir kasılma daha saplandı. Bunun bir kez daha üstesinden gelemezdim; acı, ameliyat, rehabilitasyon. Faka bu kez... Tüylerim ürpermişti. Bu kez farklı olacaktı çünkü diz ön çapraz bağ yırtılması durumunda yapabileceğiniz olası en kötü şey, ön çapraz bağı yeniden yırtmak ya da zedelemektir. Bunu yapmak, kalıcı istikrarsızlık ihtimalini artırıyordu.

Bir daha dans edemeyecektim.

Nihayet uyuyabildiğimde rüya gördüğümü sanmıyorum. Uyandığımda şişlik artmış, dizim iki kat büyümüştü. Biraz daha buz koymayı düşünmedim bile. Hiçbir halta yaramayacağını biliyordum. Koltuk değneklerim yoktu, dolayısıyla kampüse yürüyüp derse girmem mümkün değildi. Yatağımda yatmayı sürdürürken midem asitle çalkalanıyordu.

Müzik dersinin başlama saatinden birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Calla ya da Debbie olduğunu düşündüm;

kontrol etmek için, yanıt vermediğim iki mesaj göndermişlerdi. Jase'ten olduğunu görünce şaşırdım. Mesajına hâlâ bakmamıştım.

Neredesin?

Gözlerimi kapatıp yanana dek sımsıkı yumdum. Yataкта hafiften doğrudum. Onca zaman beni hiçe saydıktan sonra bile bir yanıt almayı hak ediyordu. Bu onunla ilgili bir durum değildi. Ona kısa bir mesaj gönderdim.

İyi hissetmiyorum.

Mesajıma hemen karşılık verdi.

Bir şey mi var?

Aniden ıslanan gözlerimi ovuştururken kısaca *hayır* yazıp gönderdim ardından telefonu yatağın ayak ucuna fırlattım.

Dr. Morgan'ı ve annemi aramam gerektiğini biliyordum fakat bunu yapma düşüncesi bile göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Ağrı ve şişlik; ne anlama geldiğini zaten biliyordum. Geleceğim sönmüş, hayallerim yıkılmıştı. Bunu bana bir doktorun söylemesine gerek yoktu.

Tekrar tepeden tırnağa ürperdiğimi hissettim. Yan tarafıma kıvrıldım, kollarımı dolayıp yastığa sarıldım ve yüzümü yastığa gömdüm. Yumuşak kumaş çarçabuk ıslandı. İri gözyaşları değildi bunlar. Sadece sessiz ve bitip tükenmeyecekmiş gibi derinden. Midemin derinliklerindeki acı, dizimdeki ağrı kadar güçlüydü.

Kapıya sertçe vurulduğunda saat yarımı biraz geçiyordu. Kim olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Henüz daha-hiç-görmediğim ev arkadaşlarımdı belki? Kaşlarımı çattım, yataкта oturur pozisyona geçerken apar topar yanaklarımı sildim, ardından boğazımı temizledim. "Girin."

Yorganı sağ bacağımın üzerine çektim. Dizimi niye

saklamak istediğimi bilmiyordum. Başka kimse görmezse sanki gerçek olmaktan çıkacaktı belki de. Aptalca bir zihniyetti fakat kendime güçlkle hâkim oluyordum. Kendimi koridora atıp dövünmeye neredeyse hazırdım.

Kapı açıldı, hayal gördüğümü sanarak gözlerimi kırptırdım ardından bir kez daha kırptırdım fakat önümde duran kişi yok olmadı.

Jase odama dalmış, sanki bunu milyon kez yapmışçasına dolaşıyordu. Üzerinde kotla siyah uzun kollu bir gömlek vardı, uzun parmaklarının ucunda plastik bir poşet sallanıyordu. Beni öyle görünce kalakaldı.

Gri gözlerine kaygı yerleşti. "Vaay. Feci görünüyorsun."

Büzüşür gibi oldum. Gözlerimin şişliğinden olmalıydı. Bana doğru yaklaşırken dudaklarında çok hafif bir gülümseme belirir gibi oldu ve kayboldu. "Bu kadar kötü görünmezdin." Yatağın kenarına oturdu, poşeti yere ayaklarının arasına bıraktı. "Kaygılanmalı mıyım?"

Kaşlarım havaya kalktı. Bu ifadenin nereye varacağını anlamak için fazla şaşkındım, onu karşımda görmenin şoku hâlâ üzerimdeydi.

"Bu her neyse bulaşıcı mı?" diyerek ifadesine açıklık kazandırdı.

"Ah, hayır." Duraksadım ve nemli kirpiklerimin arasından ona baktım. "Neden geldin?"

"Neden mi?" Boğulur gibi zorla bir kahkaha attı. "Gayet belli." Eğilip poşeti aldı ve içinden plastik bir kâse çıkardı. "Tavuk suyuna erişteli çorba. Ruhun için değil. Bulaşıcı olmadığını umduğum rahatsızlığın için."

O lanet olası çarpıntı hissi büyük bir şiddetle geri geldi. Sıcak kâseyi ve plastik kaşığı aldım. Ardından zencefilli gazoz şişesi ortaya çıktı, Jase şişeyi komodinin üzerinde koydu, onun ardından ise pembe bir kutu. Kapkek. Ağla-

mak istiyordum. “Hasta olmak seni bu kadar kaygılandırıyororsa neden geldin?”

Dudaklarının bir köşesi kıvrılarak yukarı kalktı. “Cumartesi gecesi yaptıklarımızı düşünürsek sanırım kaygının mevzuyla bir ilgisi yok.”

“Evet,” diye mırıldandım, bu anımsatmayla yüzüm kızarak.

“Ayrıca bu riske değer olduğunu düşündüm,” diye ekledi. Poşeti elinde buruşturdu ve çalışma masasının yanındaki çöp kutusuna fırlatıp attı. “Bunu bilmek sana kendini şimdiden iyi hissettirmeli.”

Güldüm fakat çorba kâsesinin kapağını açarken gülümseme de yüzümden siliniverdi. Bu yaptığı beni göğsümün tam ortasından sarsmıştı. Hasta değildim fakat bu duyguyu yok saymam mümkün değildi. Bacağımdaki ağrıya ve bunun anlamına rağmen göğsümü bir sıcaklık kaplamıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim boğuk bir sesle. “Çok... gerçekten çok incedin.”

Omuzlarını silkti. “Abartılacak kadar önemli bir şey değil.”

Eriştesi yoğun çorbaya kaşığı daldırdım, boğazımdaki yumruyu hafifletmeye yardımcı olacak sağlam bir yudum aldım. Bu yaptığı önemli bir şeydi. Gözyaşları yine gözlerimi yakıyordu. Mızımız bir sulu göze dönüşüyordum fakat bu gözyaşları farklıydı. Ona sımsıkı sarılıp kucaklamak istiyordum. O güzel yüzünün her yanını öpücüklere boğmak istiyordum. Ayağa kalkabilmek ve bütün bunları topallamadan yapabilmek istiyordum. Burada olan Jase ile bana olan ölümsüz aşkını ilan eden Jase bir değildi fakat bir anlamı vardı; çalıntı bir öpücükten daha fazla bir anlamı.

Ona baktığımda beni yakından inceliyordu, çok yakından. Dikkatimi çorbaya yönelttim.

“Dün akşam kaygılandım,” diye itiraf etti sessizce. “Telefonlarıma yanıt alamayınca senin bana... şey... bana pas vermediğini sandım.”

Çorba kâsesini biraz daha yaklaştıırıp erişteleri bir araya topladım. “Öyle değildi.”

“Pas vermesen seni suçlamazdım, özellikle de ben sana aynı şeyi yapmışken.” Parmaklarını saçlarının arasına sokup saçlarını düzelitti, elini çeker çekmez saçlar tekrar alnına düştü. “Sanırım bunun için senden hiç özür dilemedim.”

Kalp atışlarım hızlandı. Bu da nereden çıktı şimdi? Ve niye tam da şu an, dizkapağıımı bir uzaylı yaratık tarzıyla bacağımdan fırlayıp kaçacakmış gibi hissederken.

“Dolayısıyla bunun için senden özür dilerim. Ve senin sadece sevişmek istediğın yorumunu yaptığım için. İsteddiğinin bu olmadığını biliyorum. Söylediğimden daha iyi birisin ve bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Sözlerimin pek bir anlamı olmadığını biliyorum fakat doğrusu bu değildi, sonuç itibariyle kahrolası bir saçmalıktı çünkü işte karşımdasın ve ben senden uzak kalamıyorum.” Gövdesini bacağıma yaslayarak bana doğru döndü. “Jack’i biliyorsun fakat...”

Kalçası dizime değince ani bir hareketle çekildim. Acı bütün bacağıma hücum ederken iki büküm oldu. Işık hızıyla fırlayan eli, bütün çorba üzerime dökölmeden önce kâseyi yakaladı. Ellerimi yatağına yapıştıırıp çarşafı acıyla kavrarken yüzümden kan çekilmişti.

“Tanrım! Ne oldu?” Jase sanki yatak kıcını ısırılmışçasına havaya fırladı. “İyi misin?”

Acının şiddetiyle sersemlemiş halde sadece başımı sal-

layabildim. Nefes aldım. Nefes verdim. Ağır ağır, birkaç dakika sonra, acı zonklamaya dönüştü. Parmaklarım gevşeyerek çarşafı bıraktı, bakışlarımı zorla yukarı kaldırmaya çalıştım.

Jase bana bakakalmıştı. Gözlerini bacağıma çevirdi, ardından yüzüme baktı. “Hasta filan değilsin sen, öyle değil mi? Ağlıyordun. O yüzden böyle görünüyorsun.” Daha ben yanıt veremedenden yorganı tutup kaldırdı. “Hay ben... Tess, dizin. Kahretsin. Bilmiyordum. Ben...”

“Sakin,” dedim boğuk sesle. “Bilmiyordun. Tamam.”

Faltaşı gibi açılmış gözlerini bana çevirdi. “Nasıl oldu bu?”

“Pazar gecesi üzerine yanlış basıp fazla yüklendim.” Yalan, doğrulardan daha kolay dökülövermişti ağzımdan. Suçluluk duygusu, anında mideme taş gibi oturdu. Elim titreyerek yüzüme düşen saçları geri attım. “Sanırım dizimi gerçekten mahvettim.”

“Sanıyorum mu?” Çorba kâsesini komodinin üzerine bıraktı. “Ne kadar ağrın var?”

Temkinli bir şekilde yatağın kenarına oturmasını izledim. “Gelip gidiyor.”

“Üzerine oturmam işe yaramadı, hı?”

Dudaklarımda çok hafif bir gülümseme belirdi. “Sorun değil.”

Jase uzanıp ikide bir yüzüme düşen saç tutamını yakaladı. Tekrar kulağımın arkasına kıstırdı. “Cam’e söyledin mi? Annene?”

Başımı salladım. “Üzölmelerini istemedim.”

“Biraz daha çorba ister misin? Başımı sallayarak onayladığımda çorbayı bana uzattı. Dün öğleden sonradan beri bir şey yememiştim o yüzden çorba mideme iyi geliyordu. “Fakat böyle bir bacakla burada oturmanın kimseye faydası yok Tess.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım, başımı öne eğip bakışlarımı kaçırırken. Kaşığımı daldırıp erişteleri çıkarırken çenesine odaklandım. Bakmak için hoş bir yerdi. İncecik bir örtü gibi çenesinin alt kısmını kaplayan kirli sakalları ona haşın ve seksi bir hava katıyordu.

Jase bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Öyleyse doktorunu aramadığını da tahmin edebilirim.”

Tavuk suyuna erişteli çorbadan ağız dolusu bir yudum aldıktan sonra tekrar başımı sallayarak onayladım.

“Tamam. O zaman yapmamız gereken ilk iş... Dur bir dakika.” Çeneme akmak üzere olan çorba suyunu uzanıp baş parmağıyla sıyırdı ve utanç içinde kızarmama engel oldu. “Doktorunu aramamız gerekiyor. Ve sakın saçma sapan bahaneler üretmeye kalkma. Bunu yapmamız gerek. Ve bunu hemen şimdi yapmamız gerek.”

Çorbamı bitirmemi bekledikten sonra yatağın ayak ucunda cep telefonumu aldı. Bana uzattı ve ben doktorumun numarasını bulana kadar kollarını birbirine kavuşturup bekledi. Mesaj bırakmam gerekmişti fakat geri dönüş çok hızlı oldu. Ertesi sabaha bir randevu ayarlandı, kalbim şimdiden tüm olayın çirkinliğinden hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

“Ben seni götürürüm,” dedi, koridordan döndükten sonra. Çorba kâsesini atmaya gitmişti.

“Ne?” Kendimi yatak başına doğru yukarı çekerek doğruldum.

Gayet sakindi. “Yarın ben seni götürürüm. Doktor WVU’daydı, değil mi?”

“O civarda ama...”

“Fakat henüz Cam’e ya da annene söylemediğine göre oraya nasıl gideceğini düşünüyorsun? Otostop çekerek mi?” Ukala ukala sırtıyordu. “Yarın derslere girmesem

de olur. Önemli değil. Hem zaten yapmak istemesem teklif etmezdim. O yüzden benimle tartışmayı bırak.”

“Biliyorum,” dedim. “Fakat bunu neden yapmak istiyorsun? Derse girip oturmak varken sabahın kör karanlığında kalkıp saatlerce araba kullanacaksın. Yani ben müzik dersine girmeyi tercih ederim.”

Tekrar oturup bir elini kalçamın diğer yanına koyarken gülüyordu. “Kesinlikle o derste oturmayı tercih edecek kadar doktordan ve şoförden nefret ediyor olmalısın. Dersi bugün kaçırdın. Arkadaşın Calla’nın kafası sürekli düşüp durdu. Horluyordu.”

Kahkaha attım. “Calla horlamaz. Bu ders boyunca hemen hemen her zaman uyuduğu için biliyorum.”

Kalın kirpiklerini, şaşırtıcı gözlerini örtecek şekilde indirdi. “Orada seninle olmak istiyorum. Bırak, izin ver.”

Ağzım açıldı ve o meşhur “neden” sözü dilimin ucuna kadar geldi. Nedeni önemli miydi? Jase ve benim aramda şu an olup bitenler, her-daim-âşık kafamı allak bullak ediyordu. Cumartesi gecesi bir şeyler değişmişti, bir şey yön değiştirmişti. Beni elinin tersiyle itip kaçmanın tam tersini yapıyordu. Sakso çekmede o kadar mı iyiydim? Neredeyse gülecektim çünkü bu çok aptalcaydı.

“Peki,” dedim sonunda.

Jase gülümsedi ve aniden, beni doktora götürmesinden çok daha fazlasına razı olmuşum gibi hissettim.

Doktor muayenahanelerinin bütün atmosferinden nefret ediyordum; beyaz boya, zevksiz rüküş dekorasyon, dezenfektan kokusu... Hangi tür doktoru göreceğinizin bir önemi yoktur; muayenahanelerin hepsi aynıdır.

Daha orta yaşlı doktoru görmeden önce röntgen çekilmişti. Popom hemen korkunç bir tekerlekli sandalyeye

yerleştirilmiş ve götürülmüştüm. Jase ana bekleme salonunda kalmıştı. Doktorun beni göreceği odaya bırakıldığımda tekerlekli sandalyeden sekerek kalkmış, plastik bir sandalyeye oturmıştım. Kapı açıldığında tekerlekli sandalyeyi düşmanca süzüyordum. Resepsiyondaki terbiyeli hemşirelerden biri, Jase’i yol göstererek içeri aldı.

“Yanınıza refakatçi alabileceğinizi düşündük,” dedi, bir eliyle sarı saçlarını düzeltirken.

Jase salına salına içeri girerken göz kırptı. “Muhtemelen bensiz çılgına dönmüştür.”

Burnumdan soluyarak homurdandım.

Hemşire kıkırdadı ardından alelacele odadan çıktı. Bir kaşımı kaldırarak baktım. “Aileden olmadığın halde kendini içeri aldırmayı nasıl becerdin?”

Benim oturuyor olmam gereken muayenehane masasına sıçrayıp oturdu. Masanın üzerinde, uzun bacaklarını yaramaz çocuklar gibi sallıyordu. “Hatırı sayılır bir cazibem var Tess.”

“Doğru.” Tebessüm eder gibi yaptım.

“Ve söz konusu cazibe, onu akıllıca kullanmayı gerektiren ciddi bir sorumluluk yüklüyor,” diye devam etti, gözleri fıldır fıldırdı. “Ben sadece gerektiği zaman onu ortaya çıkarıyorum.”

“Bildğim iyi oldu.” Rahatsız plastik sandalyede kıpırdanarak ağırlığımı diğer tarafıma verdim. Onun burada olması iyiydi çünkü sinirlerim kaskatı gerilmişti. “Tekrar teşekkürler. Gerçekten minnettarım.”

“Önemli değil. Sadece verdiğin sözünü hatırla.”

Başımı sallarken güldüm. “Nasıl unutabilirim?”

“Buna bayılacaksın.” Çenesini aşağı indirdi ve darma-dığınık dalgalar önüne döküldü. “Korkacak bir şey yok. Ben hep orada, yanında olacağım.”

Midem, bir atın üzerinde olma düşüncesiyle hâlâ çalkalanıyordu. Jase, doktora gelirken bütün yol boyunca, beni atla tanışma buluşmasının biraz daha ötesine geçecek bir şey yapmaya ikna etmeye çalışmıştı. Birinin üzerine binmek gibi. Jase yanımda, benimle olacaktı. Kabul etmiştim çünkü ona güveniyordum. Ve çünkü bu bana bacağıma dert etmek dışında bir şey sunuyordu.

“Cam biraz önce mesaj gönderdi,” dedi.

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. Yüz ifadesinden anlam çıkarmak mümkün değildi. “Ona benimle birlikte olduğunu söyledin mi?”

“Sen söyledin mi?”

“Hayır. Hâlâ hasta olduğumu sanıyor.” Atkuyruğumun ucunu parmaklarıma doladım. “Ya sen?”

Hayır dercesine başını salladı. “Niye onunla değil de seninle olduğumu soracağını düşündüm. Ardından bunun başka sorulara yol açacağını. Sonra da en doğrusunun, bu soruların yanıtını telefonda vermemek olduğunu düşündüm”

“Yani bazı sorulara yüz yüze yanıt vermenin en doğrusu olacağını düşünüyorsun?” Kaygıdan ses tonum değişmişti. Jase’in Cam’e söyleyeceklerini düşündüğümde o konuşmanın yüze savrulan bir yumrukla sonlanacağını kolaylıkla öngörebiliyordum.

Jase kahkaha attı. “Cazibemi tekrar devreye sokmak zorunda kalabilirim.”

“Bu tür bir cazibenin abime işleyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Ah siz inançsızlar,” dedi ve dudağının bir köşesi havaya kalktı. Şeytani pervasız bakış kalbimin teklemesine neden oldu.

Dudaklarımı birbirine kenetleyip Cam’e ne söylenebi-

leceğini düşündüm. Jase ile aramızda olanlar ileri de gitsen, ne kadar az şey söylene o kadar iyi olacaktı sanırım. Bakışlarım, mükemmel yüz hatlarına, oradan aşağıya, omuzlarına kaydı. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda bakışlarımı yakalamış, insanı rahatlatan bir ifadeyle gülmüyordu.

Ona kolayca âşık olabileceğimin farkındalığıyla nefesimi tuttum.

Tabii çoktan olmadıysam.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. O lezzetli alt dudaklarını ısırıyordu.

Gerilim, midemin dibinde yumak olmuştu. Ah, fena sarpa sardırmıştım. Yanaklarımın renklendiğini hissederek başımı yana çevirdim. “Aldırmıyorum ve paylaşmıyorum.”

Derinden, boğuk bir kıkırdama yükseldi Jase’ten. “Bu hiç eğlenceli değil.”

“Üzgünüm.”

Neyse ki kapı açıldı ve Dr. Morgan içeri girdi. Şu anda, kafamın ve kalbimin içinde neler olup bittiğine bu kadar dikkat kesilmektense dizime odaklanmayı tercih ediyordum.

Dr. Morgan’ın üzerindeki beyaz gömleği dizlerine kadar salınıyordu. Kısa kıvrıkcık saçlarının aralarına griler serpilmişti. İçeri girerken gülümsemiş, hem benim hem de Jase’in oturduğu yere bir göz atmıştı. “Bugün yeni bir hastam mı var?”

Gülümsemeye pek fazla umut bağlamamaya çalışarak boğazımı temizledim. “Sizi Jase’le tanıştırayım. Jase, hımm... benim arkadaşım. Bana eşlik ediyor.”

“Memnun oldum.” İyi doktor, Jase’e doğru ilerleyip elini sıktı. Jase ayağa kalkmaya yeltendiğinde Dr. Morgan elini sallayarak onu durdurdu. “Kalkmana gerek yok.

Böyle hepimiz gayet iyiyiz.” Döner sandalyelerden birine oturup röntgen filmlerimin olduğu dosyayı bankoya bıraktı. Sandalyesini parmak uçlarıyla kaydırarak yanıma gelirken başka bir sandalye daha tuttu ve kaydırarak çekti. Hafifçe bacağımı yukarı kaldırarak sandalyenin üzerine yerleştirdi. “Şuna bir göz atalım.”

Kotumun paçasını yukarı sıyırdım, aşırı büyüyen dizim açığa çıkarken irkilerek yüzümü buruşturdum. Çok çekici.

Alçak sesle ıslık çalar gibi bir nefes aldı. “Egzersizli biliyorsun.”

Biliyordum. Gözlerimi kapatıp ellerimi bir araya getirdim ve midemin üzerine bastırdım. Dr. Morgan soğuk parmaklarıyla dizimin üzerine bastırdı. Bu dokunma acıtmamıştı. Henüz. Dayanıklılığı kontrol etmek için biraz daha baskı uyguladı. Acı birden parladı ve dişlerimi sıktım.

“Ağrıyı birle on arasında derecelendirirsek?” diye sordu usulca.

“Hımm.” Bu tür şeylerde berbattım. Acı ölçeğini kim bilsin? Rehber olarak kullanmak için şu komik çöp adam resimlerinden biri gerekiyordu bana. “Altı?”

“Tamam.” Biraz daha güçlü bastırdı, yerimde zıpladım. “Şimdi nasıl?”

“Yedi?” diye ciyakladım.

Bana işkence etmeye devam ediyordu. Bir kolun bana sarıldığını hissettiğinde hemen gözlerimi açtım. Yerinden kalktığını, hareket ettiğini bile fark etmemiştim. Jase yanımda diz çökmüştü. Gözlerim onun gri gözlerine kilitlendiğinde bakışlarımı ondan uzaklaştıramadım.

“Peki bu?” diye sordu Dr. Morgan. Kulak tırmalayan tiz çılgılığım karşısında ellerini çekti. “Yanıt vermene ge-

rek yok.” Pantolonumun paçasını indirirken nazikçe gülümsedi. “Peki. Üzerine buz koyup yükseğe kaldırdın mı?”

Gözlerimi Jase’ten ayırmadan başımı salladım. “Evet.”

“Ama faydası olmadı?”

“Hayır.” Dudaklarımı ıslattım. Jase gülümsüyordu. Çok fazla ahmak gibi görünmemek için gözlerimi ondan koparırcasına ayırıp doktora döndüm. Konuşmaya başladığımda Jase kenetlenmiş ellerimi ayırmayı başardı ve parmaklarını sol kolumda gezdirdi. “İlk seferki kadar acı verici değildi. Herhangi bir çıtlama sesi de duymadım ama sanırım gerçekten dizi mahvettim.”

“Pazar günü dizini incittiğinde tam olarak ne yaptığını bilmem gerekiyor,” dedi, ellerini dizlerine dayayarak. “Yürüyor muydun? Dengeni mi kaybettin?”

Bakışlarım doktorun uzun parmaklarına kaydı. Parmakları incecikti ama eklemleri şaşırtıcı ölçüde büyük ve yuvarlaktı. Boğazım tıkanı.

“Dengesini kaybettiğini söylüyor,” dedi Jase. Boştaki serbest elimi yumruk yapıp sıktım.

“Olay olduğunda yürüyor muydun? Yataktan ya da sandalyeden mi kalkmıştın?” Dr. Morgan susup bekledi. “Tam olarak ne yaptığını bilmek gerçekten önemli.”

Bakışlarımı hafifçe kaldırırken nabzım kulaklarımda çınıyor gibiydi. Gerçek. Kahretsin, gerçek daima her işe burnunu sokan, şirret bir kaltaktı. Alt dudağımı ısırırken başımı salladım. “Ben... ben yurttaki odamdaydım, oda arkadaşımın sevgilisinin elinde bir çanta vardı. Küçük bir seyahat çantası. Her neyse, elinde çantayla hızla dönerken çok yakınında duruyordum. Çanta kalçama çarptı, arkama doğru sendeleyince tüm ağırlığımı sağ bacağıma verdim.”

Jase’in parmakları o kadar gerildi ki elimin üzerinde, kemiklerinin gıcırdamaya başladığını hissedebiliyordum.

Ardından gevşer gibi oldu ve elini çekip serbest bıraktı. Ona bakamıyordum ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

“Yani hazırlıksız, beklenmedik bir hareketti. Bariz olarak yanlış atılmış ters bir adım değildi. Bu bana neler olduğunun gerçekten net bir resmini çiziyor.” Dr. Morgan dosyama uzandı ve çevirerek açtı. “Pekâlâ, önce iyi haber mi, kötü haber mi?”

Kalbim yerinden oynadı ve Jase’e bir bakış attım. Gözleri keskinleşmiş, ifadesi taş gibi sertti. “İyi olan, sanırım?”

“İyi haber, röntgenlerde herhangi bir yeni ek yırtık görünmüyor,” dedi. Omuzlarım rahatlayarak hızla gevşedi. “En büyük korkunun bu olduğunu biliyorum. İlk baştaki asıl yırtık ise iyileşiyor.”

Derin bir nefes aldım. “Öyleyse kötü haber ne?”

Dr. Morgan gergin bir ifadeyle gülümsedi. “Bu zedelenme, ön çapraz bağ yırtılmasında bir destabilizasyona, yani istikrarsızlığa işaret ediyor. Bir süredir acısını çektiğin tür yırtılmada, yüzde kırk ila altmış arasında nüksetme, yeniden zedelenme ihtimali vardır. Şimdi, söylediğim gibi, yırtıkta yeni bir yırtılma ya da zedelenme görünmüyor. Dolayısıyla ameliyathk bir durum yok. Önümüzdeki birkaç gün boyunca dizine tekrar koruyucu atel takar ve koltuk değneği kullanırsan iyileşeceğini gerçekten düşünüyorum.”

Kendimi daha iyi hissedeceğime duvarlar üzerime üzerine gelmeye başlamıştı. “Ama?”

“Ama...” Doktor gülümsüyordu ama ben gerilmiştim. Gülümsemesi koyu gözlerine yansımamıştı. Doktorların öldürücü son darbeyi indirmeden önce yüzlerine takındığı tür gülümsemelerdendi. “Bu zedelenme, orada bir destabilizasyon olduğunu gösteriyor, beni endişelendiren de bu Teresa. İlk ön çapraz bağ yaralanmanda, o esnada düşük

de olsa, süreklilik arz edecek bir destabilizasyon ihtimalini konuşmuştuk ve...”

Zihnim o anda doktoru dinlemeyi kesmişti fakat başımı salladım ve gözlerimi ona diktim. Jase’in, doktorun ağzından çıkan her kelimeyle kaskatı kesildiğini güçbela fark ediyordum. Hatta Dr. Morgan elimi hafif hafif tokatlayıp her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde gülümse-dim bile. Kabul ediyordum. Her bir halt lanet mükemmellikte olacaktı. Ardından hemşire içeri girdiğinde hiçbir şey demedim, korkunç mavi atel dizime tekrar takılmıştı. Koltuk değneklerini nezaketle aldım. Ve nefes alıp ver-meye devam ettim. Al. Ver. Al. Ver.

Bir şekilde nihayet dışarıda, Jase’in cipindeydim ve gözlerimi ön cama dikmiş, bakıyordum.

“Tess...”

Dönüp ona baktım, göz göze geldiğimizde başını sallı-yordu. Yüzü solgundu. “Kahretsin, çok üzgünüm.”

Derin bir nefes aldım, nefesim göğsüme saplanırken ür-perdim. Dizimdeki bu istikrarsızlık kötü, kötü bir şeydi. Ameliyat olmaktan daha kötüydü çünkü tek bir anlamı var-dı. Dizim daima habis bir şekilde zayıf olacaktı. Yırtık tü-müyle iyileşmiş olsa bile sürekli sorunlar yaşamaya devam edecektim. Dizimde artrit, yani eklem iltihaplanması geliş-me ihtimali öncesine göre yaklaşık iki kat daha fazlaydı.

Profesyonel dansçılık gündem olmaktan çıkmıştı. Ar-tık. Bitmişti. Stüdyoya geri dönmek, artık ders almak, resitallere ya da yarışmalara girmek söz konusu değildi. Buna kalkışmam bile aptallık olacaktı. Öğitmenlerim buna izin vermezdi. Joffrey Akademisi de.

Üniversite artık geçici çözüm değildi. Öğretmenlik ar-tık B planı olmaktan çıkmıştı. Tek plandı.

Aman Tanrım.

Başımı salladım, konuşmak için ağzımı araladım ama tek kelime çıkmadı.

Jase lanet okuyordu, benim... benimse içim parçalanıyordu. Sanki içimde derin bir kuyu patlamıştı.

Boşalan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, gözyaşlarımı boşaldıktan sonra durdurmak mümkün değildi. Arabanın içi bulanıklaştı, Jase pusun içinde belirsizleşti.

Jase'ten boğuk, derin bir ses yükseldi, ardından kolları bana dolandı. Bir an orada yalnız başıma oturuyordum, dünyam darmadağın olmuştu, bir sonraki an beni kucığına bastırmış, beni bir arada tutuyordu.

On Beşinci Bölüm

Öyle çok ve öyle uzun süre ağladım ki akşamdan kalma olmaktan beterdi. Jase'in tişörtünün önü sırlı-sıklam olmuştu.

Pek hoş bir görüntü değildi.

Neden kollarımı çözüp beni itmediğini anlamam zordu fakat sarılıyordu. Başımın arkasını avucunun içine almış, aramızdaki vites koluna rağmen mümkün olduğunca beni göğsüne bastırmıştı. Diğer elini ise omurgalarımın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek sırtımı okşuyordu. Bütün bu süre boyunca yatıştırıcı, saçma sapan sözler fısıldayarak en sonunda beni güldürmüştü.

“Mükemmel bir insan-mendil olacağımı her zaman biliyordum.” Başını aşağı indirip çenesini başımın üstüne dayadı. “Bu hayalimi gerçekleştirmeme izin verdiğin için teşekkürler.”

Dayanıklı bir mendildi.

Nihayet kendimi toparladığımda Morgantown'dan ayrıldık. Annemi aramam gerekiyordu fakat henüz bunu yapabilecek kadar kendime gelmemiştim. Hayatımda her ne yaparsam yapayım annem beni desteklerdi fakat beni dans ederken ve yarışırken izlemeyi seviyordu. Bir bakıma bu onun da hayaliydi.

Martinsburg'a yaklaştığımızda Jase göz attım. "Hemen geri dönmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır. Ne istiyorsan yapabiliriz."

Yurda geri dönmek, dönüp gelecekle yüzleşmek demekti. Bütün dersleri daha fazla ciddiye almam gerekiyor görünüyordu. "Yani, belki de senin başka..."

"Ben olmak istediğim yerdeyim," dedi Jase, beni susturacak bir bakış atarak. "Henüz geri dönmek istemiyorsun. Güzel. Gidebileceğimiz mükemmel bir yer biliyorum."

"Öyle mi?" Sesim kısık gibi çıkmıştı. Akşamdan kalmışlara özgü pejmürde halimin cazibe düzeyini merak etsem de aynaya bakmayı göze alamıyordum.

"Evet." Göz kırptı.

Dudağımın köşeleri yukarı doğru kıvrılırken saçımdaki tokayı çıkardım. Ailesinin çiftliğine giden yolda ilerlerken ikimize de sessizlik çökmüştü. Yolun yarısında iki kalın meşe ağacının arasından sapıp birden yön değiştirdi.

Tavandaki el tutacağını kavradım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Bu bir yol mu?"

Sırıttı. "Evet. Hayır."

Üzerinden geçildiği için yol gibi belirginleşmiş dar bir şerit, sertleşmiş toprak üzerinde sadece birkaç çimen kümesinin bulunduğu bir araziye doğru uzanıyordu. "Eğer bu bir yolsa, *Korku Kapanı* filminde çocukların saptığı tür bir yol."

Jase başını arkaya yatırarak içten bir kahkaha attı. "Bana güven. O çocukcağızların gittiğinden çok daha iyi bir yere gidiyoruz."

"Bu, pek bir şey ifade etmiyor." Cip tümseklerle sarılırken elim hâlâ tutacağa yapışmış halde yutkundum. Jase direksiyonu sımsıkı kavramıştı, ağaçlardan ve kayalardan kaçarak ilerlemeye çalışırken yüzünde beliren sı-

rıtma bulaşıcıydı. Bu hareketlilik dizimi ağrıtmıyordu, en azından üzerinde atel varken ve daha ne oluyor dememe kalmadan, koltuğumda hoplayıp zıplarken kahkahaya boğulmuştum. Bu değerli anlarda her şeyi unutuvermiştim.

“Tutun,” diye uyardı Jase.

Cip bir dere yatağına daldı ve biz tekrar havaya zıplarken tiz bir sesle bağırarak baykuş gibi öttüm. Ağaçlar gözden kayboldu ve minik beyaz çiçeklerle örtülü çimenlik bir arazi belirdi. Birkaç metre ileride arazi bir su kaynağına ulaşıyordu. Epey yalnız görünen ahşap bir rıhtım vardı.

Yavaşlayıp rıhtıma birkaç adım kala durdu. “Winstead Gölü’ne hoş geldiniz,” dedi motoru durdururken.

“İsmi bu mu?”

Güldü. “Hayır. Aslında bir gölet. Fakat yazları yüzülebilecek kadar derin ve içinde bolca balık var. Doğrusu Jack ilk balığını burada tuttu. Onu buraya getirdiğimde ilk kez burada balık avladı.”

Gözümde ikisini ellerinde oltalar, rıhtımın kenarında otururken canlandırıp gülümsedim. “Kaç yaşındaydı?”

“Üç,” dedi, dudaklarında gururlu bir gülümseme şekillendi. “Balık avlamak kanında var.”

“Ya ata binme?” Emniyet kemerimi çözdüm.

“Evet. Ayrıca çöp adam çizimlerin de şaşırtıcı.” Yüzünde hızla bir sırıtma belirirken güldüm. Sırrını bilmeme rağmen Jack hakkında hâlâ bu kadar kolaylıkla konuşabilmesine seviniyordum. “Kıpırdama tamam mı?”

Elim kapının kolunda donakaldı. “Tamam.”

Jase zıplayarak aşağı indi ve cipin arkasına dolandı. Arkadaki kapı açıldı ve kapandı. Birkaç saniye sonra bir iki metre ileride tekrar belirdi. Koltukta arkama yaslanmış halde uzanıp kotumun üzerinden ateli çekiştirdim. Jase koyu mavi bir battaniyeyi narin çiçeklerin üzerine seriyordu.

Bir duygu seli boğazımı tıkadı, bu tıkanıklığı bastırıp gidermeye çabaladım. Tanrım, bazen Jase'le birlikte olduğum zamanlar, bütün edepsizce fantezilerim gerçekleşiyor gibi hissediyordum fakat hayal gücüm bile böyle bir sahne yaratamazdı.

Tüm bunlar gerçek miydi?

Parmaklarımı atelin kenarında gezdirdim. Gerçekti. Hem iyi hem kötü.

Cipe geri dönüp kapıyı açtı, ardından duraksadı, kaygılanmıştı. “İyi misin? Yolculuk dizini ağrıtmadı, değil mi?”

“İyiyim.” Gözümü kırıştıtırırken gülümsedim. İlaça filan ihtiyacım vardı. “Şimdi inebilir miyim?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

Ağzını bir yana eğerek çarpık bir ifadeyle sırtıtırken içeri uzandı ve ayaklarım cipten aşağı sarkacak şekilde manevra yaptırarak beni çevirdi. Bir kolunu dizlerimin altına kaydırıp diğer elini sırtıma dolarken göz göze geldik. “Tutun.”

Kalbim resmen bir ters parende attı. Ve kusursuz bir pareneydi. “Beni taşımana gerek yok.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdi. “Tutun şimdi.”

Kollarımı boynuna doladım. Parmaklarımla tişörtünü omuzlarına doğru sıktım. “Koltuk değneklerimi kullanabiliydim.”

“Ama ben güçlü, muhteşem kaslarımı kullanıyorum.”

“Hayli muhteşemler,” diye itiraf ettim.

Sırıttı. “Kahretsin ki öyle. Hazır mısınız?”

Başımı sallayarak onayladım ve beni yavaşça yukarı kaldırdı. Beni battaniyeye doğru taşıırken kendimi biraz aptal gibi hissettim fakat zemin engebeliydi ve koltuk değnekleri gerçek bir kancık olabilirdi. Beni yere oturttu-

ğunda gönülsüzce kollarımı gevşettim. “Kampüste koltuk değneği kullanmak canıma okuyacak.”

“Aynen.” Yüzünü gölete dönerek yanıma oturdu. “Fakat doktorun söylediğine bakılırsa onlara fazla uzun süre ihtiyaç duymayacaksın.”

Battaniyenin üzerinde bacaklarımı uzattım ve eğilip ateli kotumun üzerinden düzelttim. Ateli ilk taktığımda alışmam ömrümü almıştı. Ateli aylarca olmasa bile, haftalarca takacağımı düşününce moralim Empire State Binası’nın tepesinden dalışa geçmişim gibi yere çakıldı.

Dağılan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi dışarı verdim. Çevremizdeki ağaçlardan yükselen cıvıltılar dışında bir ses yoktu. Huzur doluydu burası. Jase’in düşünmeye ya da uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğunda buraya gelip gelmediğini merak ediyordum. “Buraya çok gelen giden oluyor mu?”

“Çiftlikten, anne ve babamın olduğu yerden en az üç kilometre uzaktayız ama hâlâ bizim mülkiyetimizde,” diye açıkladı. “Buraya bizim dışımızda kimse girmez, anneler de buraya yakın bir yerlere bile gelecek görünmüyorlar, o yüzden istediğin kadar kalabiliriz.”

Kollarımı kucağıma bıraktım. “Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Dirseğiyle kolumu dürttü. “Doktorun reçetede yazdığı ağrı kesicileri almak istemediğinden emin misin?”

Reçete cebimde koca bir delik açacak kadar pahalıydı. “Hayır. Yani ilaçları alıp umursamamak -çünkü bana gerçekten böyle hissettiriyor- iyi olurdu tabii fakat bununla başa çıkmam gerekiyor. Bilirsin işte.”

“Anlıyorum fakat acı da çekmemen gerek.”

“Çok fazla ağrım yok.” Bu kadarı doğrudu. Ağrıyor-

du fakat baş edilebilir bir ağrıydı. Jase yanımda sırtüstü uzandı ve kollarını katlayarak başının altına yerleştirdi. Birkaç dakika boyunca burnunun düz hattını ve yelpaze gibi upuzun kirpiklerinin açılıp kapanmasını seyrederek kendimi kaybettim. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Bir şey.”

Cumartesi gecesı sarhoşken verdiğim yanıtı hatırlayıp gülümsedim. “Niye çiftlikte yaşamıyorsun? Jack’in yanında olmayı seviyorsun. Burada yaşamamana şaşıyorum. Şey, yani sana bunu sorabilir miyim?”

“Evet,” dedi hemen hafifçe alnını çatarak. “İstiyorum. Yani onunla daha fazla vakit geçirebileceğim fakat bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu, işleri daha... zorlaştırır, özellikle de anne ve babam ona anne babalık ederken. Müdahale ederim, karışırım ve bu sadece onun kafasını karıştırır.”

“Anlaşılabılır bir durum.” Dudaklarımı ıslattım. “Özür dilerim.”

“Ne için?”

Tek omzumu havaya kaldırarak silktim. “İşte öyle, Jack’le durumun zor. Doğru bir şeyler yapmaya çalışıyorsun fakat aslında doğru ne? Kimse bilmiyor. Zor olmalı.”

“Öyle. İşte bu yüzden, ona gerçeğı söylemek doğru mu, hiçbir zaman emin olamayacağım,” diye itiraf etti. Bu konuyu benimle konuştuğı için yüreğıme su serpilmişti çünkü aptal bacağımdan daha önemliydi. “Öte yandan, öğrenmemeli mi? Ya büyüdüğünde kazara öğrenecek olursa? Bu boktan durum geceleri uykumu kaçırıyor.”

Uzanıp elini sıktım. “Sanırım bir yolunu bulursun.”

Hiçbir şey söylemedi fakat bana bakışında, dudaklarının kelimelerle ifade etmekte zorlanacağı bir şey vardı.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldayarak bakış-

larımı durgun suya çevirdim. Hissettiğim tam buydu. Tam bir durgunluk. Hayatım sanki bir duraklatma tuşuyla dondurulmuştu. “Sanmışım ki... geri dönebileceğimi sanmışım hep. Tekrar dans edeceğimi. Her zaman yapacağımı sandığım şey buydu ve şimdi...” Başımı sallayarak konuşmaktan vazgeçtim.

“Her şey değişti,” diye ekledi sessizce.

Onaylarcasına başımı sallarken dışarıya bir nefes üledim.

“Daha önce söyledim, tekrar söyleyeceğim. Bazen aslında iyi şeyler hiç ummadık olayların sonucunda gerçekleşir.” Kirpiklerini yukarı kaldırdı, bakışlarındaki keskinlik cesaret kırıcıydı, sanki sözleri ifade ettiğinden daha derin anlamlar ifade ediyordu. “Bunu şu an sindirmenin kolay olmadığını ve sana yardımcı olmadığını biliyorum fakat doğruyu söylüyorum.”

Yine başımı salladım. “Jack’ten söz ediyorsun?”

“Öyle.”

Omzumun üzerinden ona tekrar baktım. Bakışlarını bulutsuz, koyu mavi gökyüzüne doğrultmuştu. Dudaklarının bir kenarı kıvrılarak yukarı kalktı. “Var ya, müthiş bir öğretmen olacaksın Tess.”

Ağzımdan boğuk bir kahkaha çıkıverdi. “Öğretmen olmanın beni mutsuz edeceğini söyledin.”

“Hayır. Öğretmenlik yapmaktan mutlu olacağını fakat istediğinin bu olmadığını söyledim.”

“Bunun ne farkı var?”

Yan gözle bana bir bakış attı. “Çok farkı var. Öğretmenlik yapmak isteyeceğin ve seveceğin bir mesleğe dönüşebilir. Sadece zamana ihtiyacın var.”

Zaman tuhaf ve değişken bir kavramdı. Bazen asla yerli olmuyor bazense sonsuza dek uzuyordu.

“Buna gerçekten inanıyorum,” dedi sessizce.

Göğsüm basınçtan sıkışıyordu. Belki de haklıydı. Belki yarın ya da bir sonraki hafta ya da önümüzdeki ay tüm bunlar bir idam cezası gibi gelmeyecekti. Fakat şu an boşlukta düşüyorsam gibi, kollarım tutunacak bir dal arayışıyla sağa sola savruluyor fakat düşmemi engelleyecek bir şey bulamıyordum gibi hissediyordum.

“Bunu konuşmak istemiyorum,” dedim boğuk bir sesle ve gözlerimi yumdum.

“Ne istiyorsun?”

“Ben... bunu düşünmek istemiyorum. Belki de bu beni zayıf kılıyor.”

“Kılmıyor,” dedi. Yan tarafına döndüğünü hissettim.

“Ve şu an bunu hissetmek istemiyorum; bu boşluğu, belirsizliği ve karmaşayı.” Sonrasında aldığım nefes güçsüz, belli belirsizdi. “Böyle hissetmek *hiç* istemiyorum.”

Belki de yazılan reçeteyi almalıyım.

Bir an, belki de göz açıp kapayamayacak kadar kısa bir zaman geçti, ardından elini dirseğimin kavisine doladı. Beni arkaya doğru çekerken gözlerim hızla açıldı. Dirseğinin üzerinde doğrularak kaykılmış bedenini, yanına çektiği bedenimin üzerine eğdiğinde nefesim boğazıma takılı kaldı.

“Bir fikrim var,” dedi çok hafifçe sırtarak. Muzip bakış gözlerinin içine yansımadı, orada başka bir şey alev gibi parlıyordu. Çarpıcı bir keskinlik midemin titreşimlere boğulmasına neden oldu. “Ve bu fikir kesinlikle sana başka şeyler hissettirecek.”

“Öyle mi?” Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Hı hı.” Parmaklarının ucunu yanağıma değdirdi ve çok yavaşça sürükleyerek aralanan dudaklarımda, ardından boğazımda gezdirdi. “Benim güzel sanatlar diplomam var.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Ne?”

“Bilmiyor muydun?” Eli biraz daha aşağıya, tişörtümün yakasına kayd, sonra duraksadı ve avucunun içini göğüslerimin oluşturduğu dolgunluğun üstüne dayadı. “Dikkat dağıtıp oyalama sanatı diplomam var.”

Kahkaha attım. “Çok banal.”

“Ama işe yarıyor, değil mi?” Başını eğerken sırtıyordu. Dudakları yanağımın kavisine, az önce tam olarak parmaklarını değdirdiği yere dokundu. “Başka ne var biliyor musun?”

“Ne?” Eli tekrar hareketlendi, göğüslerimin arasında kaydırarak elini göbek deliğimin hemen altına dayadığında içim titredi.

“Diplomamın olduğu başka bir şey daha var.” Dudağı dudağımın köşesini sıyırdı ve bütün tenimi bir ürperti seli sardı. “Sen banal diyeceksin ama ben gerçeği biliyorum. İçten içe yeteneklerimden etkilendin.”

“Ne olduğunu ancak Tanrı bilir.” Alt dudağımı ısırarak için aralar gibi oldum ama Jase benden önce davrandı. Dudağımı nazikçe dişleriyle yakaladı. Beklenmedik bir heyecanla bakakaldım, Jase bunu bir davet olarak kabul etti. Dudakları dudaklarımın üzerine kapanırken dilini ağzımın içine soktu, dili bükülerek dilime dolandı ardından ağzımın tavanına değdirdi.

Alevler midemin derinlerini sarıp dalga dalga bütün bedenime yayıldı. Sanki zaman her ikimiz içinde gerçek bir konformuş gibi, öperek ağzımı ağzıyla keşfederken bütün uzuvlarıma keskin bir darbe indi. Başını kaldırırken dudaklarım içi memnuniyet dolu bir şişlik hissediyordu.

Elimi göğsüne dayadım, kalbinin benimki kadar hızlı atmasından ve öpmeyi başlatıp sürdürenin o olmasından memnundum. “Öpme sanatı diplomam mı var?”

“Bu...” Islanan dudaklarının sert kayganlığı artarken

eli aşıya kaydı. Kotumun düğmesini ustalıkla açtı. “Ve kızların giysilerini çıkarma sanatı.”

Güldüm, kahkaha sesini dudaklarıyla yakaladı ve engel olamadığım uysal bir iniltiye dönüştürdü. Göğsümde titreşim yaratan boğuk bir sesle karşılık verdi. Cıvıl cıvıl bir arzu mırıltısıyla bütün vücudum vızıldarken ağzım kurumuştı. İkimiz açısından bir belirsizlik -ilk başlarda kine benzemeyen ama Jase ve bana yönelik bir endişe- aklımın köşesine takılıp kalmıştı. Aramızda bir etiketleme ya da birbirimizin nesi olduğumuza dair tanımlamalar yoktu ve ben bir isim koymayı deliler gibi istiyordum. Onunla garanti bir gelecek, 243 öpüşmenin devamlılığı vaadi istiyordum. Bundan fazlasını istiyordum.

Fakat öte yandan eli iç çamaşırımın altına kaymıştı ve parmaklarının en can alıcı noktaya yaklaştığını hissetmek tüm düşünce ve kaygılarımı dağıtmıştı. Gerçekten dikkat dağıtma diploması olmalıydı çünkü tüm varlığını eliyle yapacaklarına odaklanmıştı.

Tenime sokulan burnuyla birlikte dudakları boynumdan aşıya sanki alevlerle birlikte inerken uzun parmağı kasıklarımın arasındaki ıslaklıkta kaymaya başladı. Bu mahrem temasla sarsılarak titredim. Son sefer bana elleleriyle dokunmamıştı, dolayısıyla teninin tenimdeki hışırtısı yeni, farklı ve aynen sarhoş ediciydi.

Jase, kulağımın altındaki hassas noktadan başlayıp ıslak, ateşli öpücükler sıralarken parmağıyla oyunlar yapmayı sürdürdü. Bütün vücudum titriyordu.

Başını kaldırırken eli de kıpırdanmayı durdurdu. Bakışlarımız kenetlendi. Gözleri ele avuca sığmaz bir cıvaydı. “Tadını unutamıyorum,” dedi ve bütün vücuduma alev gibi bir heyecan bastı. “Senin nasıl hissettiğini öğrenmek için meraktan ölüyorum.”

Normal koşullarda hiç de utangaç bir bakire olmadığımı Tanrı biliyordu fakat onun bu cesur sözleri beni kesinlikle mahcup etmişti... tabii kesinlikle iyi ve muzır açıdan. Böyle açık alanda uzanmış olmamızın da bununla bir ilgisi olmalıydı.

Ağırlığının çoğunu başımın yanındaki koluna vererek beni tekrar öptü. Alttaki parmağının baskısı artıyordu ve midem düğümlenerek kasılıyordu. Bedenim istemsiz bir şekilde kendiliğinden sarsılınca ondan da derinden bir inilti yükseldi.

“Çok ıslandım,” dedi boğuk bir sesle. Sözleri tenimi alevlendirdi. “Bayıldım. Muhtemelen ben daha elimi oraya sokmadan bu haldeydi.”

Aman Tanrım...

Ben güçlükle yutkunurken o kıkırdıyordu. “Seni utan-dırıyor muyum?” diye sordu.

“Hayır.” Sözleri bambaşka bir şey hissetmeme neden oluyordu.

“İyi.”

Jase başını eğdi ve bir parmağını içime soktuğu esnada bedenimi hem içerden hem dışardan sarsacak bir öpüşme için dudaklarıma yöneldi. Benden yükselen inilti, dudaklarının arasında boğuldu. Omuzlarını kavrarken kalçalarım daha fazlanın peşinde yukarı kalktı. Ve daha fazlasını aldım.

Avucunun içini en hassas bölgeme bastırdı. Damarlarımda şimşekler çaktı. Ayak parmaklarım terliklerimin içinde kıvrıldı ve bacaklarım titredi. Dizimi hafif bir ağrı kapladı fakat diğer duygular, başka her şeyi bastırarak kadar zihnime ve bedenime sükün etmişti. Arzu bulutunun içinde yüzüyordum. Jase bildiğim bütün doğrular açısından tehlikeliydi.

Parmağı içime girip çıkarken alt dudağımı emerek

“Tanrım,” diye inledi. Beni esnetecek şekilde diğer parmağını da içime sokarken öpmeyi bırakıp alnını alnıma yasladı.

Kalçalarım elinin hareketini itaatkârca takip ederken bedeni ürpertiyle sarsıldı. Onun için nihai haddine varan kendini kontrol duygusu benim için çözülme idi. Gerilim, bir kırbaç gibi bedenimi yalayarak boşalıverdi. Dudaklarını aradım ve dili dilime dolanırken boşaldım, sarsıntım sonsuza dek sürecek gibi geldi.

Jase elini yavaşça gevşetti fakat çekmedi, oramda, can alıcı noktamın çok az üzerinde tutmayı sürdürdü. Ben nefes nefese olurken yanağını yanağıma bastırdı. Onun da nefes nefese kaldığını fark etmem birkaç saniyemi aldı. Yanıma devrildiğinde ağırlığını da sıcaklığını da yakınlığını da yitiriverdim.

Bedenini bedenime yasladı. İliklerime kadar tatminkâr bir uyusukluk çökmüştü fakat sertliğini hissedebiliyordum. Onu görmek istiyordum. Cumartesi gecesı zıfırı karanlığa rağmen görebildiğim ve hissettiğim hayli etkileyiciydi. Ayrıca bana sunduğu bu duyguyu ben de ona sunmak istiyordum. Oraya uzanacak gibi oldum fakat elimi yakaladı ve dudaklarına götürdü. Eklemlerimin her birine tek tek bir öpücük kondurdu. “Söyledim sana. Bu senin içindi.”

Gözlerimi kırpıştırarak kapatırken bu sözlerle nasıl bir karşılık vereceğimi bilmiyordum. Bir teşekkürün kesinlikle yeri olmasına rağmen uygunsuz kaçacak görünüyordu. Uygunsuz şeyler yapmaktan baygınlık geçirdiğim için değil elbette. Tanrım, kotumun düğmesi hâlâ açıktı, eğilip aşağı bakarsam puantiyeli iç çamaşırımı görebilecektim ama pantolonumun fermuarını çekme zahmetine katlanacak kadar umursamadım.

Beni şakağımdan öptüğümde kalbim çılgınca bir yüksek atlama daha yaptı. Ardından A.Ş.K. kelimesini heceleyecek bir dizi sıçrayış yapmaya devam etti. Sonrasında gelen telaşlı duygu akını o kadar yoğundu ki neredeyse korkutucu olduğu kadar tüketip bitiriciydi de.

Tanrım, Jase'e âşık olmuyordum.

Jase'e âşıktım.

Muhtemelen, yaklaşık üç yıl önce, ailemin evine geldiği ilk akşamdan bu yana. Ve bir oğlu olduğunu, bir oğlu olmasının günün birinde, özellikle annesinin yeniden ortaya çıkması halinde, oldukça karmaşık bir duruma dönüşebileceğini öğrenmek bu duyguyu hiç azaltmamıştı. Ama şimdi burada ve birlikteydik... ama değildik.

"Hey," diye homurdandı Jase. İki parmağını çenemin altına koyup başımı kendisine çevirdi. "Nerelere gittin?"

Dosdoğru deliler diyarına. İşte gittiğim yer orası. Aniden oraya gitmiştim; oraya onunla gitmiştim çünkü kalbim oraya zaten çoktan gitmiş, rahatına ve keyfine bakar haldeydi. Dikkatli olmam gerekiyordu. Bana gereken...

Bana gereken o *tanımlamaydı*.

Birbirimizin nesi olduğumuza dair gerçeği bilmem ve bunun şimdi bilmem gerekiyordu.

On Altıncı Bölüm

“Ne yapıyoruz?” diye sordum ve bu sorudan, bir kez sorduktan sonra korktuğumu düşündüm. Çünkü sormasam bu ilişki -her neydiyse- sürüp gidebilirdi fakat yeterli olmazdı.

“Dinleniyoruz.”

Dudaklarını dudaklarıma hafif hafif değdirirken başımı arkaya yatırarak iç çekmemek için kendimi tuttum, beni tekrar şehvet bulutlarının içine sürükleyeceği aşikârdı. Dikkatimi toplamaya çok fazla ihtiyacım vardı. “Neyi kast ettiğimi biliyorsun. Biz. Ne yapıyoruz?”

Parmaklarımı yavaşça boğazımda gezdirdi ve sanki buz gibi bir hava iliklerime işlemişçesine ürpermeme neden oldu. “Bu konuyu hemen şimdi konuşmak istediğinden emin misin?”

Bir huzursuzluk duygusu, memnuniyet mırıltılarını kovalayarak böğrüme çörekledi. “Konuşmamız gerek, özellikle de *bunun* ardından. Ve bu hafta sonunun. Ve lanet olsun, saman...”

“Hey, dur bakalım, ben böyle demek istemedim.” Tekrar dirseklerinin üzerinde yükselerek doğruldu. “Son birkaç gün içerisinde çok fazla şey olup bitti. Dizin ve...”

“Dizime olanların tüm bunlarla hiçbir alakası yok.” Bu sohbeti sürdürmek için oturmam gerektiğini hissederek doğruldum ve cesaretimi topladım. Bu sohbetin sonu kötü bitebilirdi ve canım yanardı -ah Tanrım, canım çok yandı- fakat öğrenmem gerekiyordu. “Jase, ailemin evine geldiğin daha o ilk akşamdan bu yana sana karşı duygular besliyorum. Aptalca ve çocukça geldiğinin farkındayım fakat sen... şey, sen benim için bir kahraman gibisin.”

Gözlerini kırıştırdı ve ağzını açtı.

“Dur.” Parmağımı dudaklarına bastırıp konuşmasına engel oldum. “Dediğim gibi, bunun aptalca geldiğinin farkındayım fakat böyle hissediyorum. Beni öptüğün o gece, sadece hislerim daha da güçlendi. Beni hiç arayıp sormayınca, buraya çıkıp gelene kadar seni görmeyince başkalarıyla görüştüm.”

Kaşları çatılırken elimi dudaklarından uzaklaştırdı. “Bunu duymaktan hoşlandığımı sanmıyorum.”

“Fakat hiçbiri seninle kıyaslanamaz. Ama ben *herkesi* seninle kıyaslıyorum. Elimde değil. Onlar... sen değil... senin gibi değil.” Yanaklarım kızardı. “Asla da olamazlar.”

“Bu kulağa daha iyi geliyor.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Her *kimse* ve neyse, benim istediğimin dizimle ya da dans etmekle alakası yok. Ben hep seni istedim, birbirimizle görüşmediğimiz zamanlara rağmen ya da bir oğlun olmasına rağmen. Bunlar duygularımı hiç değiştirmede.

Jase bir an için bana bakakaldı ardından hafifçe başını salladı. Kalbim durdu ardından yeniden attı. Oturdu ve “Seni ilk gördüğüm an kesinlikle çok güzel olduğunu düşündüm.”

Böyle bir yanıt beklemiyordum fakat bunu duymaktan mutsuz olduğumu da kesinlikle söyleyemem. Güçbela bir nefes aldım.

Yanaklarında iki nokta kızardı. “Yuh be, kendimi şerefsizin teki gibi hissettim. Sen benim en yakın arkadaşımın kız kardeşisin. Daha on altı yaşındasın ve berbat bir süreçten geçiyorsun.”

“İlişki geliştirmemek için yeterince mazeret var yani, hı?”

Kıkırdadı. “Ben... yani, benden daha iyilerini hak ettiğinin her zaman farkındaydım.” Konuşmak için ağzımı açacak gibi oldum fakat devam etti. “Bu gerçek Tess. Seni hak eden tek bir adam tanımadım.” Elini kızılımsı kahverengi dağınık, dalgalı saçlarının arasına soktu ve başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Biliyorsun, senden uzak durmaya çabaladım. Sana karşı hislerimi -ki hissetmem *gereken* bu değil- yok saymaya çalıştım. Fakat bu kaybedileceği belli bir savaş vermek gibi. Ve ben daha fazla savaşmak istemiyorum. Bunu yok saymak istemiyorum.

Ve sana karşı dürüst olacağım bebeğim, işler benimle hiç de kolay olmayacak. Sıraları geldiğinde aşmak zorunda kalacağımız pek çok duvar olacak. Ve ben gerçekten ‘bunun’ ne olduğunu bilmiyorum.” Ellerini bacaklarımın iki yanına yerleştirdi ve eğildi, o kadar yaklaşımtı ki ılık nefesi dudaklarımın üzerinde dans ediyordu. “Yaptığımız şeyleri niye yaptığımızı anlamaya çalışmaktan uzun süre önce vazgeçtim. Ya da istediğimiz şeyleri niye istediğimizi düşünmekten. Gerçek şu; biz birbirimizi yıllardır tanıyoruz fakat birbirimizi gerçekten tanımıyoruz. En azından bu şekilde. Fakat benim seni tanımam gerekiyor.”

Hayal edebileceğim en romantik aşk ilanı değildi fakat bu sözlerin ardında bir dürüstlük vardı. Jase haklıydı. Birbirimizi üç yıldır istiyor ve arzuluyor olabilirdik ve bir araya geldiğimizden beri birkaç mahrem anı paylaşmıştık fakat onun hakkında bilmediğim çok şey vardı. Aramızda bir ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini kim bilebilirdi

fakat ben ondan hoşlandığımı ve denemek istediğimi biliyordum.

Dudaklarında farklı, daha önce hiç görmediğim bir gülümseme belirdi. Bir yana orantısız şekilde eğik, neredeyse çocuksu ve tereddütlü. “Benimle birlikte olmanı istiyorum.”

Önce onu doğru iştmediğimi sandım. Belki de orgazm bazı beyin hücrelerime hasar vermişti. Tam üç yıldır bu anı bekliyordum, onun da benimle aynı mücadeleyi verdiğini duymak, onun da beni benim kadar çok arzuladığını ve benimle olmak istediğini duymak istiyordum. Ve o bunu şimdi, ben yırtılmış, iki arada bir derede kalmışken söylüyordu.

İki arada bir derede; havalara zıplayıp sevinçten oynama ile üzerine atlayıp onu sırtüstü yere devirmek isteği arasında kalmıştım. Her ikisini de yapamıyordum. Dizim bunu hiç hoş karşılamayacaktı ve neredeyse mükemmel olan bu anı muhtemelen mahvedecektim.

Çok iyi olan bu devasa olayın çok kötü bir olayın ardından olması tuhaftı.

“Yani bunu istiyorum,” dedi parmaklarını yanağımda kaydırarak. “Seninle olmak. Sizin evde o merdivenleri koşarak indiğin ve bana sarıldığın ilk andan beri bunu istiyorum, yanlış olduğunu bilsem de. Lanet olası bir ton nedenle. Fakat bunu istiyorum.”

Bakışlarımı kaldırdım, göz göze geldik. O an konuşmaktan neredeyse ölesiye korktum. “Beni mi istiyorsun?”

Dudaklarının bir köşesi seğirir gibi yukarı kalkarken dudakları dudaklarımla aynı hizaya gelecek şekilde başını eğdi. Öpüşü son derece hassas ve hoştu. Hiç acele etmedi, öpüşme sanki sonsuza dek sürdü. “Sanırım bu gayet açık ama evet.”

Yüce Tanrım, tutuşarak kavrulmama ramak kalmıştı. “Kız arkadaşın olarak mı?”

“Evet.”

Bir parça da olsa onurumu korumaya ve çığlıklar atmamaya çabalayarak sakın bir ses tonunu korumayı başardım. “Yani bana kız arkadaşın olmayı teklif etmeyeceksin?”

Omzumu avcunun içine alırken sırtıyordu. “Hiç hayır diyecek gibi durmuyorsun.”

Şaşkınlıktan ağzım istemsizce açılıverdi ve göğsüne bir tokat patlattım. “Yok artık! Fazla küstahça, değil mi?”

“Hayır.” Dudaklarımın köşesinden öptü. “Mesele bana karşı hislerin olunca, kendimden fazlasıyla eminim sadece.”

“Vay. Bir farkı mı var?”

“Yanılıyor muyum?”

Kendime engel olamayarak sanki biri bana bir tabak, fırından yeni çıkmış kurabiye ikram etmişçesine sırttım. “Hayır.”

“İşte bu.”

Güldüm. “Peki ya senin bana karşı hislerin?”

“Bu konuda sen de en az benim kadar kendinden emin olmalısın.”

Ağzım açıldı fakat konuşmaktan vazgeçip kapadım. Kendimden o kadar emin olmak istiyordum fakat olamıyordum. Bütün olup bitenleri düşündüğümde zihnim bulanıyordu.

Gümüş rengi gözleri parlıyordu. “Gözlerini kapat.”

Neden diye sorma ihtiyacını bastırıp itaat ettim. Birkaç saniye geçti ardından beni arkaya doğru çekti. Ellerini başımın iki yanına koydu.

“Sakın açayım deme,” diye zorladı.

Bu beni nasıl daha kendinden emin kılabilir, bir fikrim yoktu ve bedeninin sıcaklığını üzerimde hissetmeme

rağmen gözlerimi açmamak için elimden gelen tüm çabayı gösterdim. Nefesimi tuttum.

Jase burnumun ucuna bir öpücük kondurdu.

Gözkapaklarım hemen açılıverdi, Jase geri çekilirken kıkırdıyordum. Bana gülümserken gözlerinin çevresi kırışıyordu. “Ve şimdi sıra korkutucu kısımda,” dedi derin bir nefes alarak. “Abine söylememiz gerekiyor.”

Ve bu korkunç olacaktı. Jase için. Fakat gülümsedim. “Belki Facebook profilimi ‘ilişkisi var’ diye günceller, seni de etiketlerim, nasıl?”

Jase kıs kıs güldü ardından alnıma da bir öpücük kondurdu. “Bunu iyice düşünmek gerek.”

Bana bir bardak şekerli buzlu çay uzatırken Avery’nin bakışlarından üzüntü akıyordu. Bir yudum alır almaz çayı Cam’in yaptığıını anladım. Haddinden fazla şeker miktarı onu hemen ele vermişti. Jase’e kaçamak bir göz atarken bir yudum daha aldım. Avery’nin kanepesinde, yemen yanında oturuyordu ve aramızda hatırı sayılır beş on santimlik bir mesafe bırakmıştı.

Çiftlikten ayrıldığımızda Cam’e mesaj gönderip nerede olduğunu sormuştum. Sürpriz. Sürpriz. Avery’deydi. Avery’nin dairesine çıkan merdivenleri topallayarak tırmanırken midem burkuluyordu fakat Cam beni koltuk değnekleriyle gördüğü an buraya gelme nedenimiz de geri plana itilmiş oldu.

Cam salonun köşesinde, ay sandalyenin yanında ayakta dikiliyordu. Kollarını göğsünde birbirine kavuşturmuş, yüzü üzüntüyle gölgelenmişti. “Niye beni arayıp bacağına sakatladığını söylemedin?”

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama sözünü bitirmemişti.

“Gelip seni alırdım Teresa. Jase’i aramana gerek yoktu.”
Ağzımı hemen kapattım.

“Seni Dr. Morgan’a da götürürdüm,” diye devam etti.
İç çekmemek için kendimi tuttum. “Bunu biliyorsun değil mi? Peki annemle babamı aradın mı?”

“Aradı onları,” diye yanıt verdi Jase ve kolunu kanepenin arkasına yasladı. Annem ağlamıştı. Korkunç, zor bir telefon görüşmesi olmuştu. “Ayrıca dün derse gelmeyince ben ona mesaj gönderdim. O beni aramadı.”

“Yani yalan söyledin, hasta olmadığın halde bana hasta olduğunu mu söyledin?” diye Cam hesap sordu.

“Sanırım bunun yanıtını biliyorsun,” dedim.

Yüzündeki bakış, çoğu insanın korkup kaçmasına neden olabilirdi. Jase’e döndü. “Ve sen de beni aramadın? Hay ben böyle işin, rezalete bak.”

“Rezalet filan yok,” diye araya girdim, soğuk çay bardağını elimde sımsıkı tutuyordum. “Jase’in sana söylemesi gerekmiyor. Ben söylüyorum. Sana ben söylüyorum. Sadece boş yere üzülmeyi istemedim. Şu an senin de işin başından aşkın. Olan biteni anlatmadan önce dizimdeki sorundan emin olmak istedim.”

“Yine de,” dedi Cam, gözlerini Jase’e dikerek. “Bana söylemeliydiniz.”

Jase, abimin bakışlarına kararlı bakışlarıyla karşılık verdi. “Sana söyleyebilirdim fakat Tess insanları üzmeden önce ilk iş doktora gitmek istedi. Bu kararına saygı gösterdim.”

“Anlayabiliyorum,” dedi Avery diplomatik bir tarzla ve kendini ay koltuğun içine bırakıp oturdu. “Jase iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu.”

“*Harika* bir arkadaş,” diye karşılık verdi Jase. Parmaklarını saçıma doladığını hissettiğimde soğuk çayı boğazı-

ma dizildi, az kaldı boğulacak gibi oldum. Oturduğumuz pozisyonunda Cam ve Avery, Jase'in ne yaptığını göremiyordu.

Cam ancak Avery kolunu onun dizine dolayınca biraz yatıştı. "Peki bu nasıl oldu?"

Çayı sehpanın üzerine bıraktım. "Bir kazaydı. Ayakta duruyordum. Çantayla kalçama bir darbe aldım, kenara çekilmeye çalışırken ters bir şekilde dizimin üstüne geldim."

Kulağa yeterince masum gelecek şekilde anlatmıştım. Böyle anlatıldığında ben bile inanabilirdim.

Cam elini başındaki beyzbol kepine götürdü ve siperliğini çekiştirerek düzeltti. "Kahretsin Teresa..."

Arkama yaslandığımda Jase parmaklarının saçlarımın altından enseme kaydırды. Parmaklarını bir aşağı bir yukarı sürterek kaydırırken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Doktor gerçekten bundan böyle dans edemeyeceğini mi düşünüyor?" diye sordu Avery. Gözleri anlayışla açılmış, başını Cam'in bacağına yaslamıştı.

Boğazıma takılan nefesi zorlukla içime çektim ve başımı sallayarak onayladım ardından Dr. Morgan'ın açıklamalarını anlattım. Üzücü hikâyeyi bitirdiğim esnada Avery'nin gözleri dolmuştu. Onun yanında diz çöken Cam çenesini aşağı indirmiş, gözlerini halıya dikmişti. "Yani, işte... işte böyle," dedim ve sesimin giderek kısıldığını fark ederek yüzümü buruşturdum. "Artık dans edemem."

Sözleri keskin bir bıçak darbesiyle kestirip atar gibi söylemişim.

"Geçekten çok üzüldüm," dedi Avery.

Keşke sehpa bacağıma altına sokabileceğim kadar yüksek olsaydı diye düşünerek yerimde kıpırdandım. "Teşekkürler."

Odaya yirmi farklı tür tuhaf sessizlik çöktü. Sanırım

bu, olayın en berbat kısmıydı. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu, zaten söyleyecek bir şey de yoktu.

Jase elini sırtıma kaydırды ve öne doğru eğildi. “Acıkan var mı? Ben açlıktan ölüyorum ve Avustralya usulü peynirli patates kızartması karşılığında epeyce iğrenç şey yapabilirim.”

“Bilmek ister miyiz acaba?” dedi Avery gülerek.

Jase ağzını açar gibi oldu.

“Hayır,” dedi Cam hemen atılarak ve doğrularak ayağa kalktı. “Jase’in peynirli patates kızartması için daha önce yapmış olduklarını bilmek istemezsiniz.”

“Söyleyeceğim tek şey, çaresiz fahişelerin bana üstünlük taslayacak bir hallerinin olmadığı,” dedi Jase ve göz kırptı. Avery’nin yüzü, sırtımı yasladığım minderin rengi gibi kıpkırmızı olmuştu.

Kahkaha attım. “Vay. Bu... bu çok iğrençti.”

Jase’in yüzündeki sırıtma haylaz çocukların ifadesine dönüştü.

Cam, hızla Avery’ye bir göz atarken benimde sırt kaslarım gevşedi. “Sen ne durumdasın?” diye sordu. Sohbetin konusu aniden değişince kendi kendime sessizce küçük bir çok şükür duası okudum. “Çıkıp bir şeyler atıştırmak ister misin?”

Avery omuzlarına dökülen bakırımsı saçlarını çektiştirken başını salladı. “Patates kızartması isterim. Ve sarı yüzgeçli orkinos.”

“Hımm,” dedim, midem guruldayarak.

“Haydi gidelim öyleyse.” Cam, Avery’nin elini tuttu ve yol vererek onu önüne geçirdi. “Yaşasın Avustralya mutfağı.”

Jase doğruldu ve ben ayağa kalkarken koltuk değneklerimi tuttu. Koltuk değneklerini bana verirken göz göze

geldik ve yanaklarımın alev aldığını hissettim. Avery'nin bizi izlediğini fark ederek hızla başımı çevirdim. Olağan bir şekilde gülümsemeye zorladım kendimi. Hep birlikte yola koyulurken Avery de bana gülümsedi.

Cam ve Avery, Avery'nin arabasını ön tarafa getirmek için hızla merdivenleri inerken Jase'in koluna yapışıp onu durdurdum. Sesimi iyice kısık tutarak "Belki de daha iyi bir anını beklemeliyiz," dedim.

Jase dalgın bir şekilde başını salladı. "Bu olay bir kaza mıydı?"

"Hı?"

Çenesindeki kas gerilerek kabarmıştı. "Erik ve çanta?"

Bu konuya nasıl geri döndüğümüze şaşırmıştım. Erik düşünmek istediğim son insandı. Hele de sakat bacak haberini Cam'e verdikten sonra ve dördümüz ilk kez iki çift olarak dışarıya çıkıp takılacakken... her ne kadar diğer çift bu durumun farkında olmasa da. Zihnim geriye dönüp göl ve sohbetimize yeniden hızlı bir tur atarken yüzümde saçma sapan aptalca bir sırıtma belirdi.

Biz birlikteydik.

"Tess?" sessizce sorgulayarak bakıyordu.

Koltuk değneklerimin el tutma yerlerini kavrayarak omuzlarımı silktim. "Galiba."

"Hey millet, geliyor musunuz?" Cam'in sesi merdiven boşluğundan yükseldi. "Yoksa Jase peynirli patates kızartması için şu çaresiz debelenmelerini yapmakla mı meşgul?"

Başımı yana doğru diktim. "Ekstra peynir ve pastırma için tam olarak ne yapacaksın?"

"Dizlerimin üzerinde doğrulup o güzel kalçalarının arasına gireceğim ve ancak hayalinde görebileceğin şekilde seni yalayıp yutacağım," diye fısıldadı ve ağzımın

bir karışık açık kalmasına neden oldu. Ah kutsal ruh, her yanıma ateş bastığını hissediyordum. “Evet. Koltuk değnekleriyle ilgili bir sorun yaşıyoruz,” diye bağırdı.

Yüzümü buruşturdum.

Görmezden gelip çok daha kısık bir sesle sordu; “Galiba ile ne kast ediyorsun?”

“Debbie’ye sinirlenmişti ve onu itiyordu. Engellemek için araya girdim.” Tekrar omuzlarımı silktim. “Çantayı etrafında savurdu. Hikâyenin sonu.” Sustuğum esnada içime bir kaygı saplandı. “Cam’e söyleme. Zıvanadan çıkar. Bilirsin, çıldırır. Bunu bilmesine hiç gerek yok. Tamam mı? Söz ver bana.”

Jase’in gözleri kopkoyu bir fırtına bulutu grisine dönerken derin bir nefes aldı. “Cam’e tek laf etmeyeceğim.”

On Yedinci Bölüm

Cam ve Avery'yle akşam yemeği, tıpkı bekârlık yemini etmeye zorlanmış iki tavşan gibi, sevişmelerine ramak kalmış bir çifti dikizleyen röntgenci gibi hissetme neden oldu. Yemek boyunca yanaktan ya da şakaktan beş öpme saymıştım. Dört tane de dudaktan. En az on kez Cam'ın eli masanın altında gözden kayboldu, bunun yarısı kadar da Avery'nin kolu sağ tarafına uzandı.

Yemek bittikten sonra Avery ve Cam, benim onların arabasına binmek yerine niye koltuk değneklerine yüklenip Jase'in cipine yöneldiğimi sorgulayamayacak kadar fazlasıyla kendilerini elleşme oyununa kaptırmıştı. Bunca zamanı Jase'le birlikte geçirmemiz öyle uzun süre gözden kaçmazdı fakat bu mesele de öyle Outback ile kitabevi arasındaki otoparkta konuşulabilecek bir sohbet konusu değildi.

Buna karşın Cam ve Avery söz konusu otoparkta birbirlerinin ağızları içinde erime konusunda bir sakınca görmüyordu.

Yurda geri dönüş yolculuğu sessizlik içinde geçti. Radyo, 90'lar kanalına ayarlanmış, alçak sesle çalıyordu. Akşamın hâlâ erken saatleriydi fakat ikide bir esnemeye

açılan ağzımı elimle kapatmak zorunda kalıyordum. Bugün çok fazla şey olmuştu. Son üç günde çok fazla şey değişmişti. İliklerime kadar yorgundum. Jase'e göz attım, loş ışıktaki çarpıcı profiline. Jase ile... birlikte olduğumuzu idrak ettiğimde bütün vücuduma baş dönmesiyle karışık aşırı bir sersemlik hali yayıldı. Jase benim erkek arkadaşım. Bir adı vardı ve on üç yaşındakiler gibi kıkır kıkır bir gülme krizi geçirirken eşliğinde olduğumu hissediyordum.

Mutluluğun hemen ardından bir hüznün bastırdı ve bakışlarımı yolcu penceresinden dışarıya çevirdim. Aniden yanmaya başlayan gözlerimi kapadım. Artık dans edemeyecektim. Bugüne dek benim için çok önemli olan bir şeyi kaybetmek, diğer her şeyin üzerine örten kara bir gölge gibiydi. Bütün yemek bu şekilde geçmişti. Kendimi mutlu hissediyordum. Gülümsüyordum, gülüyordum, sonra bugünkü kaybımı hatırlıyordum.

Bütün planlarım. Hedeflerim. Umutlarım. Geleceğim. Hepsi bitmişti.

Hayatımın içine edilmiş kısmına odaklanmak istemiyordum fakat bunu aklımdan söküp atmak zordu, bu düşünceler aklımın bir köşesine takılıp kalmıştı.

Yurda geldiğimizde Jase benimle birlikte asansörle yukarı çıkmış, anahtar kartımı alıp odamın kapısını açmıştı. Koltuk değneklerimle herhangi bir şeye çarpıp takılmam için içeri girip hemen ışığı yakmıştı. Her zamanki gibi ev arkadaşlarımızın kapısı kapalıydı. Çalışma masasının yanındaki yazı tahtasında Debbie'den bugün tarihli bir not vardı; geceyi Erik'le birlikte geçireceğini bildiriyordu.

"Kalmak ister misin?" Kulağa aşna fişna yapmaya davet gibi gelince yüzüm kızardı. Tabii buna itiraz edecek de değildim fakat orada öyle koltuk değnekleriyle dikilmek kendimi

seksi hissettirmiyordu. “Yani takılmak istersen buyur.”

Takılmak istersen buyur mu? Tanrım, tam bir geri zekâlıydım.

Odada dolanan Jase sırttı. “Olmayı tercih edeceğim başka bir yer gerçekten yok.”

Dudaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi ve Jase bu yanıtın beni ne kadar bariz bir şekilde mutlu ettiğini göremeden arkamı döndüm. “Hemen dönerim.”

Koltuk değneklerini köşeye bırakıp dikkatli bir şekilde ortalıktan yatak giysilerimi ve banyo malzemelerimi toplamaya başladım. Üstümü değiştirip bir eşofman altı ile bir tişört giydim, sutyen takmadım. Tişört siyahtı, içimi pek fazla göstermiyordu. Ateli çıkarıp çarçabuk yüzümü yıkadım. Atkuyruğumu çözdükten sonra saçlarımı tardım ve odaya geri döndüm.

Jase dar yatağıma kurulmuş, keyfine bakıyordu. Sırtüstü uzanmıştı, televizyonun normalde şifonyerin üzerinde duran uzaktan kumandasını dümdüz midesinin üzerine koymuştu. Ayakkabılarını bile çıkarmıştı. Onu orada görmek midemin derinliklerinde bir kıpırtıya yol açtı ve Jase eliyle vurarak oturmam için hemen yanındaki noktayı işaret ettiğinde kıpırtı iyice arttı.

“Ortalıkta koltuk değneksiz dolaşabiliyor musun?” diye sordu.

Dizimdeki ağrıyı önemsemeyerek yavaş yavaş ona doğru yöneldim ve yanına oturdum. “Öyle uzak bir mesafe yok. Üstelik odalar koltuk değneği kullanmak için fazla ufak.”

Jase, Investigation Discovery belgesel kanalında karar kılıp uzaktan kumandayı komodinin üzerine bıraktı ve devrilerek yan tarafına döndü. Dirseğimden tutup çekerken kalın siyah kirpiklerinin arasından bana baktı. “Uzansana benimle?”

“Şu hayatta böyle bir talebe nasıl karşı koyulur? Onunla onun yanına sırtüstü uzanabiliyordum. Başım yastığa değer değmez ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak şekilde gülümsedi.

“Nasılsın?”

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdim dürüstçe.

“Anlaşılır.” Yüzüme düşen saç tutamlarını toplayıp geriye attı. “Yoğun bir gün geçirdin, daha doğrusu yoğun birkaç gün.”

“Evet. Zihnim farklı yönlerle kayıyor.” Başparmağını alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdirirken göğsüm hızla yükseldi. “Şu an her şey farklı geliyor.”

Başımı salladım, ardından eli göğüslerimin arasındaki boşluktan kayıp göğüslerimin hemen altında durduğunda ben de kısırtısız haldeydim. Elini bedenimdeki ürpertiler takip etti ve göğüs uçlarım sertleşti. Fark ettiğinin farkındaydım çünkü gözleri kaydı ve alt dudağını dişleri arasında emdi. Kirpikleri yukarı kalktı ve bakışlarımız birbirine kenetlendi.

Elini kaburgalarımın üzerine koydu. “Bizden mi söz ediyorsun, yoksa?”

“İkisinden de,” diye fısıldadım.

Bakışları, dudaklarımda biraz daha fazla oyalanarak yüzümde dolaştı. Midemden ateşler yayılıyordu ve sanki kalçalarımda birikiyordu. Bir an odada sadece kalp atışlarım ile kısık sesli televizyonun vızıltısı duyulur oldu. “Her şey yoluna girecek.”

Elimi elinin üzerine koyarken gülümsedim. “Biliyorum.”

“Bizim için. Farklı olan. İyi mi kötü mü?”

“İyi. Çok iyi.”

Başını aşağı eğdi ve dudaklarını alnıma değdirdi.

Tenimde bir ürperti dolaştı.

“İyiden çok daha iyisini, fazlasını yapacağız.”

“Öyle mi?”

“Hı hı,” diye mırıldandı ve ardından beni öptü.

Bu öpüşünde bir farklılık vardı. Belki yatağımda gerçekte olduğu için ya da belki konuşmamızın ardından ilk gerçek öpüşme olduğu için. Belki de bambaşka bir nedenden. Her koşulda dudaklarımı yudumladı, ağzımı içti. Öpüşme, tadına vararak ve keşfederek sanki sonsuza dek sürdü. Bir öpüşmenin bu kadar güçlü olabileceğini hiç tahmin etmezdim ama mümkünmüş.

“Bu nasıl?” diye sordu, kolunda hafif bir ürperti dolaşırken dudakları dudaklarımı sıyrıyordu.

Bedenim yatağa gömülmüş gibiydi. O anda, dudaklarım dudaklarının dokunuşuyla hâlâ tatlı tatlı ürperirken yanlış olan hiçbir şey düşünmedim, düşünemezdim. “Bu iyiden çok daha fazlası. Müthiş.”

Beni tekrar öptü ama bu kez dudaklarını yavaşça tatlı tatlı değdirerek. Göğsümün heyecanla kabarmasına neden olan bedensel etkilerin ötesinde beni etkileyen; aşkı, sonsuzluğu ve yüksek sesle itiraf etmek istemeyeceğim diğer hassas, aptalca şeyleri söz konusu eden; işte bu yumuşacık, uzayıp giden öpücüklerdi.

Fakat yine de beni fiziksel düzeyde etkiliyordu. Dizimdeki dinmek bilmeyen ağrıyla bile vücudumun diğer kısımlarındaki sızılar eksilmemişti. Jase’i neredeyse acı verici bir düzeyde istiyordum. Bedenlerimizin arasında hiçbir şeyin olmaması fikri, onun içimde olması fikri beni keşfetme arzusuyla yakıp kavuruyor, çıldırtıyordu.

Jase dudaklarını dudaklarımdan çekti, yanıma devrilererek yerleşirken kesik kesik soluyordu. Bana dokunmasını bekliyordum. Göğüslerimin iyice kabardığını ve çok yakınımıdaki elinden başka bir şey hissetmediğini fark

ediyordum fakat Jase kıpırdamadı.

Başımı ona çevirdim. Gözleri ateşli bir gümüş rengiydi. Derin bir inilti çıkardı. “Bana böyle bakmaya devam edersen üzerindeki giysileri çıkarıp senin içine, o kadar derinlere gireceğim gibi bir daha oradan çıkamayacağım.”

Bedenimin her yanı gerilmişti ve midemdeki kaslar sözlerine kasılarak karşılık vermişti. “Bunda bir sakınca göremiyorum.”

Yine derinden, seksi bir homurtu çıkardı ve ben biraz da kendi gözü karalığım karşısında kızardım. “İşleri zorlaştırıyor ve beni sertleştiriyorsun.”

“Öyle mi?” Ona doğru uzandım, parmaklarımı kotunda beliren bariz hat üzerinde gezdirirken zarif bir kavrayışla bileğimden yakaladı. Şaşkınlıkla bakışlarımı kaldırıp ona çevirdim.

Gözleri kısılarak kapandı. “Evet, beni sertleştiriyorsun. Sürekli, hep. Etrafında sürekli ereksiyon halinde dolaşıyorum fakat ben... ben bunu doğru şekilde yapmak istiyorum.”

Elimi göğsünün yanında tutarken parmaklarım kıvrıldı. “Doğru şekilde mi?”

Gözleri yeniden açıldığında yanakları hafiften pembeleşti. “Doğru şekilde. Bilirsin işte. Bizimki sırf seksten ibaret değil.”

Dudaklarım aralandı fakat bir şey demedim. Jase’in yüzünün kızarmasıyla ve söyledikleriyle afallamıştım.

Yanaklarındaki renk koyulaşmıştı. “Bu konuda işi ağırdan almak çok zor çünkü lanet olsun, bebeğim, seni akla gelebilecek her şekilde istiyorum. Elimini aşağı indirip bir sonraki sözlerini ispatlarcasına avcumu sertleşen penisinin üzerine bastırdı. “Seni şu an feci bir şekilde istiyorum, bu beni öldürüyor, fakat ne zamandan beri... yani

gerçekten çok uzun zamandan bu yana bütün kızlarla sadece seks için birlikte oldum. İçine gir. Çık. Sonra boşal.”

“Steph gibi mi?” Kendime engel olamadan pat diye söyleyivermiştim.

Ezilip büzülür gibi oldu. “Evet, Steph gibi. Ve bu onunla, onlarla sorun değildi. Her ne kadar şerefsizlik de olsa -ki bu beni böyle yapıyor- onları umursamıyordum. Seni umursadığım gibi değil Tess. Ben bunu istiyorum, farklı olalım istiyorum. Seksten daha fazlasını, daha ötesini yaşayalım istiyorum. Bizim için bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Tamam mı?”

Bir düğüm gelip boğazıma çöreklenirken bakakalmıştım. Gözlerime yaşlar dolmuştu.

Elimi bırakıp yanaklarımı avuçlarının içine alırken gözbebekleri irileşmişti. “Bebğim, neredeyse ağlamak üzeresin, niye? Ben mi...”

“Yok, yanlış bir şey yapmadın,” dedim çarçabuk, sesim çatallaşmıştı. “Yaptığın her şey mükemmel.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Anlamıyorum.”

Boğuk bir sesle güldüm. “Sorun yok.” Eğilip onu öptüm. Jack’in annesi her kimse gerçekten bir fırsatı kaçırmıştı. “Mükemmel.”

“Emin misin? Benim doğrularımı ya da yanlışlarımı siktir et. Çünkü tam iki saniyede çıplak kalır çok daha hızlı bir sürede içine girebilirim.”

Başımı salladım ve tekrar güldüm.

Jase alnını alnıma dayadı ve gözlerini kapattı. İlk nefesi dudaklarımda dans ederek dolaşıyordu. “Ben sana çıkma teklif edip yemeğe götürmek istiyorum. Seni ata bindirmek istiyorum. Abinle konuşmak istiyorum. Seni bizim eve götürmek ve ailemle kız arkadaşım olarak tanıştırmak istiyorum. Bu ilişkinin bana daha fazla şey

ifade ettiğini ispatlamak istiyorum. Bunu doğru şekilde yapmak istiyorum.”

O anda ona karşı hissettiklerimin baskısıyla göğsüm sıkıştı. Eğer şu ana kadar ona zaten sırlıslıkla âşık olmamışsam bile bu gece kesin olurdu fakat kendimi zaten ona kaptırmıştım. O iki küçük kelime dilimin ucuna kadar geldi fakat bunu kendime sakladım. Biraz daha sokuldum, gözlerimi kapadım ve kendimi bırakıp onun bu kadar yakınımda olmasının ve benimle sevişmeyi, bunu hemen şu an yapmayı neredeyse çaresizce istemesinin tadını çıkardım.

Kafamda dolanıp duran onca düşünceye rağmen Jase gittikten sonra ölü gibi uyudum ve tuhaf bir şekilde tazelenmiş, dinç bir halde uyandım. Çarşamba sabahıyla yüzleşmenin, planlamadığım bir geleceğe uyanmanın zor olacağını düşünüyordum fakat aksine, gerçekten hissettiğim tuhaf bir beklenti duygusuydu.

Derse gitmek üzere hazırlandığımda Jase’ten bir mesaj aldım. Müzik dersine girmeyecekti fakat ders sonrasında beni almaya gelecekti. Bir sorun olup olmadığını sordüğümde her şeyin yolunda olduğunu bildiren hızlı bir yanıt gönderdi.

Heyecan, Whitehall koridorlarında hissediliyordu. Perşembe ve cuma günü ders olmadığını her nasılsa unuttum. Hafta sonuyla birlikte dört günlük sonbahar sömestr arası vardı. Tarih dersi pek kalabalık değildi fakat koltuk değnekleriyle istediğim hareketleri yapmak lanet şekilde hâlâ sıkıntılıydı.

Gözlerini kaçırmadan bana ve koltuk değneklerime diken Calla’nın yüzünü şefkatli bir acıma duygusu kaplamıştı. “Ne oldu?”

Beceriksizce sandalyeye otururken ona pazar günü den-

gemi kaybedip düştüğümü söyledim. Erik ve Debbie'den hiç bahsetmedim. İnsanların o pislik hakkında ne düşündüğünü umursadığımdan değildi, sadece Debbie'nin bununla uğraşmasını istemiyordum. Dün sabahla bugün arasında geçen zaman esnasında bir ara, yurttta olduğu bir sonraki sefer Debbie'yle hoş, uzun bir sohbet etmeye karar verdim. Ona gerçekleri, benim başımdan geçenleri anlatacaktım. Belki bir etkisi olmayabilirdi ama belki de olurdu.

"Peki ya dansla ilgili durum?" diye sordu Calla. Yüzümü buruşturdum.

"Dizim son derece istikrarsız, yüksek ihtimalle de bu şekilde kalacak." Sanki bu sözleri söylemek, olayı bir şekilde daha gerçek kılmışçasına midem çalkalandı. "Pazar günü benim için böyle bitmemeliydi ama..."

Öne doğru eğildi ve kısık bir sesle "Yani artık dans yok?"

O sözü edebilecek durumda değildim, başımı salladım.

Yüzü düştü. "Çok üzıldüm."

"Teşekkürler," dedim boğuk bir sesle.

Bunun ardından pek gevezelik yapmadım. Batı kampüsüne giden otobüsü kaçırpı onca yolu tepmek zorunda kalınca o "tazelenmiş, dinç" havam da buharlaşıp uçmuştu. Güzel sanatlar merkezine ulaştığımız esnada koltukaltılarım beni öldürmek üzereydi ve dersi bitirip çıktık-tan sonra bile ağrım devam ediyordu.

Bu koltuk değnekleriyle ne kadar süre sıkıntı yaşayacağım belli değildi. Dengemi korumaya çalışarak tişörtümün arkasına aşağı çekerken dudaklarımı buruşturdum. Kampüsün her iki tarafında da derslerim olmasaydı işler çok daha kolay olacaktı. Müzik dersini bırakabilirdim. Ya da tarih dersini bırakırsam böylece yurttan sadece müzik dersine, oradan da doğu kampüsüne gitmek zorunda kalırdım...

Bu düşünceleri kesip attım. Dersleri bırakmak bir tür

vazgeçmekti. Pes etmekti. Bunu yapmayacaktım. Sonunda kıçıma ne kadar acıya mal olursa olsun.

Kameriye'nin önünde dikilirken Calla, "İşte seninki geldi," deyince, neredeyse yuvarlanıp düşecektim.

Nereden bildiğini soracaktım ki dalga geçip sadece takıldığını fark ettim. Calla'ya bizden söz etmek istiyordum fakat önce Cam'e söylemem gerekiyordu. Tuhaf bir şekilde, sanki ondan önce gerçeklik kazanmayacaktı. Mademki Facebook'tan duyuramıyorum henüz gerçekleşmemiş demekti.

Bunun üzerine gözlerimi devirdim ve ona döndüm. "Sonra görüşürüz."

Calla da elini sallayarak hoşça kal derken park yasağı olan alanda motor çalışır halde bekleyen Jase'e doğru dikkatlice yollandım. Jase arabadan çıkıp koşarak yanıma geldi. Kahverengi saçları, başına taktığı gri örgü berenin altından dalga dalga salınıyordu. Bu görünümün ona yakıştığına karar verdim.

Kapımı açtı, koltuk değneklerimi alıp arka koltuğa yerleşti. Bana döndüğünde başını eğip bana merhaba öpücüğü verecek gibi oldu. Bütün iç organlarım gerildi. Birden durup dışarıya derin bir nefes verdi ve avuç içiyle dirseğimden tuttu.

"Hadi bakalım," dedi. Boğuk sesi içimi titretti.

Jase de cipe bindikten sonra ona bir göz attım. "Sabahki bütün işlerini hallettin mi?"

"Evet." Dikiz aynasına hızlı bir bakış attı. Bir kampüs polisi otosu virajı dönmüş yaklaşıyordu. Park ettiği alan yüzünden polisler onu yakalayamadan hızla kalkıp uzaklaştı, yüzünde memnuniyet dolu bir sırıtma vardı. "Bu sabah erken bir saatte annem aradı. Jack hastalanmış, bütün gece kusup durmuş."

“Ah, yapma, şimdi nasıl, iyi mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Virüs kapmış. Doktor sadece bolca sıvı alması ve dinlenmesi gerektiğini söyledi. Bu hafta sonuna kadar birkaç gün okula gitmeyecek. Bu duruma epey üzüldü.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, okula gitmeyi ve öğretmenini seviyor.” Duraksadı ve çenesini kaşıdı. “Umarım hep böyle gider.”

Ona doğru eğildim. “Sen küçükken okula gitmeyi seviyor muydun?”

“Evet.”

“Hep böyle gitti mi?”

Bir kahkaha attı. “Tabii ki hayır. Derse girmekten çok ders ekardım... Jack farklı ama. O farklı olacak.”

İçimden ona şans dileyerek gülümsedim.

“Hafta sonu kendini biraz daha iyi hissederse düşündüm de belki... bilemiyorum, onu öğle yemeğine filan çıkarır mıyız?”

Bu büyük bir olaydı. Biraz gerilerek fakat istekle başımı salladım. Ya Jack bir sabah uyanır ve benden nefret etmeye karar verirse? Çocuklar böyle maymun iştahlı oluyordu.

“Güzel,” dedi, rahatlamıştı.

Çoğu öğrenci şimdiden dört günlük hafta sonu tatiline çıktığı için Den’in yakınlarında park alanı bulmak sorun olmadı. İçeri girdiğimizde de mekân neredeyse boştu. Çantamı Jase taşıyordu ve uzun bacaklarıyla attığı adımları bana uydurmak için yavaşlatmıştı.

Masada sadece bir dilim pizzayı bölüşen Cam ve Avery vardı. Ben, bolca yağlı hamburger tercihi monotonluğunu kırıp sosisli sandviç ile patates kızartmasında karar kıldım. Jase sanırım, tabağındaki pizza dilimi yığınının göre

karar vererek bütün bir pizza aldı.

Muhabbet kuşlarının karşısına oturup sağ bacağını uzattım. “Sizi burada gördüğüme şaşırdım çocuklar. Pensilvanya’ya gideceğinizi sanıyordum.”

“Gidiyoruz.” Cam, tabağımdan bir avuç patates kızartması arakladı ve suçlu gibi görünme zahmetine bile girmedi. “Bu gece yola çıkıyoruz.”

“Heyecanlı mısın?” diye sordum Avery’ye.

Atkuyruğunu zıplatacak kadar hızlı hızlı başını salladı. “Oraya hiç gitmedim, o yüzden çok sabırsızlanıyorum.”

“Orada neler yapmayı planlıyorsunuz bakalım?” Jase masaya dirseğini dayadı, öne doğru eğilip ikinci dilim pizzayı alırken diğer elini masanın altına indirdi. “Yani Pocono Dağları’nda ne yapacaksınız? Ağaçları mı seyredeceksiniz?”

Cam burnundan solur gibi homurdandı. “Hayır. Doğa yürüyüşü, sauna, şarap, balık avlama... Avery’yi balık avlamaya götüreceğim. Daha önce hiç yapmamış...”

Abim gevezeliğe devam ederken Jase bana biraz daha sokulacak şekilde kıpırdandı ve sağ bacağını sol basağına yasladı. Bir an sonra elini dizimin hemen üstüne koydu. Gözlerim fal taşı gibi açılırken elimde ağzıma götürmek üzere olduğum sosisli sandviç, öylece kalakaldım.

“Cumartesi günü bir tekne kiralyoruz,” diye devam etti Cam ve Jase’e, sandviçimi düşürmeme neden olacak anlamlı bir bakış attı.

Jase’in yaptığını görmüş müydü? Aman Tanrım...

Cam kaşlarını çatarak bana baktı. “Sen orda iyi misin?”

“Evet,” diye cırtlak bir sesle hemen karşılık verdim ve Jase’in eli çaktırmadan bacağını okşarken sandviçimi tekrar kavradım. “Hımm, evet, tekne diyordun.”

Abim, Avery’yi gözlerinin etrafı kırışacak kadar güldü-

ren bir şeyler anlatıyordu fakat ben Jase'in uyluğumun üst taraflarında gezinen eline fazlasıyla odaklanmıştım. Öne eğildi ve bana yakınlığının verdiği avantajı kullanarak uza- nıp birkaç patates kızartması alırken derin bir nefes çektim.

Eli bacaklarımın arasına kayd.

Aman Tanrım...

Yüzümü alevler sararken çenemi hızla aşağı indirdim fakat sıcaklık hissi yolunu belli bir yöne, tam elinin oldu- ğu noktaya çevirmiş ilerliyordu. Jase bunu yapamazdı.

"Nasıl bir tekne bu?" diye sordu Jase. Ah Tanrım, son derece rahat görünüyordu.

Cam'in ne tür bir tekne kiralayacağı, dikkatimi vere- meyecek kadar radarımdan uzaktı. Jase'in eli milim mi- lim yaklaşıyor, parmaklarının ucu kotumun fermuarının üzerini örten şeritte dolanıyordu.

Derin bir nefes alırken elimdeki sosisli sandviçi sıktım. Sandviç ekmeği ufalanarak döküldü. Daha ileriye gitmez- di. Mümkün değil.

"Peki siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu ve çenesini elle- rinin arasına yasladı.

"Pek matah bir şey değil. Aslında ben..." O uzun par- maklar şeridinin aşağısına kayıp oraya bastırıldığında keli- meler ağzımda takılı kaldı. İçimde bir heyecan duygusu alevler saçarak patladı. Kalbim sarsılarak yerinden oynadı. Nasıl oldu da yerimden fırlamadım, bilmiyorum.

Cam başını yana eğdi. "Evet ya, ne yapıyorsun?"

"Ben şey..." Parmakları kotumu çekiştirerek bir aşağı bir yukarı kayarken sandviçi tabağa bıraktım. Elinin kı- pırdanışı heyecan yoğunluğunu artırmış, en derinlerime bir sızı salıyordu.

"Şey ne?" diye sordu Jase, gayet masum bir ifadeyle.

Tam bir fırlama piç kurusuydu.

“Burada kalacağım,” diye tamamladım.

“Bir arabaya ihtiyacın olacak,” dedi Cam. “O zaman en azından eve gidip annemle babamı ziyaret edebilirsin.”

Jase’in eli tekrar uyluğuma kaydı ve ben rahatlasam mı hayal kırıklığına mı uğrasam, emin olamadım. Nabzım deli gibi atıyordu fakat zihnim birazcık yatışmıştı. “Tabii, hemen gidip hayali işimden kazandığım hayali paralarla bir araba alacağım.”

Yüzünü buruşturdu. “Annemle babamın sana para verdiğini gayet iyi biliyorum.”

“Evet, yiyecek içecek almak için. Araba değil,” diye karşılık verdim.

“Kamyonetini burada bırakıyorsun, değil mi?” Avery uzanıp suyunu aldı. “Belki ona...”

“Yok artık, daha neler.” Cam, Avery’ye sanki kız çıldırmış gibi baktı. “Benim kamyonetimi kullanamaz.”

Jase’in eli hâlâ bacağımdaydı. Yemeğin bittiği esnada iki arada bir derede kalmıştım; bir yandan Jase’e yumruk atmak istiyordum bir yandan üzerine atlayıp pantolonunu yırtarak açmak ve...

Cam, “Hey,” diyerek seslendi ve benim gerçekten uygunsuz düşüncelerimi böldü. “Seninle biraz konuşmam gerekiyor. Yemeğini bitirdin mi?”

Midem, bir tepeden aşağı yuvarlanan çığ gibi taklalar atıyordu. “Elbette,” dedim ve Jase’e gizlice bir bakış attım. Kaygılı görüldüğü yoktu. Kaygılanması gerektiğinden değil elbette. Cam her şeyi öğrendiğinde onu çok da kötü hırpalamazdı, özellikle de Jase sırrını benimle paylaştığı için.

Avery’ye hoşça kal deyip koltuk değneklerim elimde, dışarı çıkan Cam’i takip ettim. Çok uzaklaşmadan, altın ve kırmızının baş döndürücü tonlarına bürünmüş, iri

akçaağaçlardan birinin altında durduk. Cam başındaki beyzbol kepini arkasına doğru ters çevirirken yün hırkamı çekiştirerek önümü kapadım. Hava o kadar da fazla serin değildi fakat ince ince ısıırıyordu.

“Ne var?” diye sordum, yediğim az bir şeyi de çıkarcak gibi hissederek.

Cam gülümsedi fakat derin bir nefes alırken gülümsemesi yüzünden silindi. Bana baktığında böğrümde bir huzursuzluk duygusu sükun etti. Ah Tanrım, mevzu ben ve Jase’ti. Biliyordu. Ona söylemeliydik. Doğru, kabul, fakat her şey daha dün başladı ve biz...

“Bu hafta sonu Avery’ye evlenme teklif ediyorum,” dedi pat diye.

“Dur bir dakika,” Neredeyse koltuk değneklerimi düşünüyordum. “Ne?”

“Bu hafta sonu Avery’ye evlenme teklif ediyorum, tek-nede. Sadece o ve ben olacağız. Tekneyi çiçeklerle ve çikolatalarla dolduracağım. Yüzük... yüzük pek büyük değil. İki karat sadece.”

“Sadece iki karat mı?”

“Evet ve yüzüğü güllerden birinin içine koyacağım.” Yanakları kızardı. “Her neyse, ben sadece senin bilmeni...”

Kendimi topladım. Mutluluk, içimde patlayan bir şampanya gibi köpürdü. Telaş içinde, koltuk değneğimi beceriksizce kavramayı sürdürerek bir kolumu boynuna dolarken neredeyse yere yuvarlanıp düşecektim. “Aman Tanrım!” diye ciyakladım. “Cam, sen evleniyorsun!”

“Umarım.” O da bana sarıldı ve geri çekildiğinde gülümsemesi yüzüne yayılmıştı. “Eğer evet der ve kabul derse.”

“Elbette evet diyecek.” O kadar fazla sırtıtmıştım ki yanaklarım acımişti. “Ah, ikiniz adına o kadar mutlu oldum ki! Çok tatlı bir kız, onu seviyorum, seni seviyorum!”

Cam içten bir kahkaha attı ve bana tekrar sarıldı. “O... o mükemmel biri.”

Başımı salladım. “Ne zaman teklif ediyorsun? Cumar-tesi mi?” Başını sallayarak onayladığında ona Jase konu-sunu açmadığıma olağanüstü memnundum. Cam bunu yapmak üzereyken olmazdı. Tümüyle Avery’ye ve planla-rına konsantre olması gerekiyordu. “Evet dediğinde beni ara ya da mesaj gönder. Söz ver bana.”

“Söz.”

Yoldan geçen insanların birkaç tuhaf bakışı eşliğinde tekrar bir çılgılık kopardım. Cam’i bir kez daha hantalca kucakladıktan sonra çift kanatlı kapının çıkışında Jase’i gördüm, elinde çantamı taşıyordu.

“İşte küçük yardımcın da geliyor.” Cam kendinden memnun bir ifadeyle gülümseyerek yanağımdan öptü. “Ben Avery’nin yanına dönüyorum.”

“Bol şans ama buna ihtiyacın olmayacak.”

Dönüp bana bir bakış attığında o her zamanki kendin-den emin ifadesi yüzünden silinmişti. “Gerçekten öyle mi dersin?”

Gözyaşlarımı, mutluluk gözyaşlarımı tutmaya çalışı-yordum. “Evet. Kesinlikle.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “Seviyorum seni kardeşim.”

“Ben de seni.”

Cam’i Jase’in yanından geçerken ve koluna dostça bir to-kat yapıştırırken seyrettim ve derin derin birkaç nefes al-dım. Gözlerimin iyice dolmuştu, önümden rastgele geçen in-sanlara sarılma ihtimalim yüksekti. Yöre insanlarına bile.

“Yüzündeki o kıçım kadar sırtımdan, Cam’in seni bi-zim hakkımızda sorguya çekmediğini anlıyorum.” Jase, parlak pembe renkli çantamı omzuna astı. “Gülümsemeni

ne kadar çok sevdiğimi sana söylemiş miydin?”

Yüzümdeki gülümseme devasa bir boyut kazandı and bu haberi içimde tutamadım.

“Cam, Avery’ye evlenme teklif edecek!”

“Kesin aklını kaçırmış.”

“Ne!” Koltuk değneklerime tutunarak göğsüne bir şaplak attım. “Aklını kaçırdığı filan yok. Aklını yeniden kazandı.”

Jase kahkaha attı. “Şaka yapıyorum. Ben zaten biliyordum.”

“Ne?” diye bir çığlık attım ve göğsüne bir tokat daha patlattım. “Ben zaten biliyordum da ne demek oluyor?”

“Off,” diye canı acımış gibi inledi ve göğsünü ovuşturdu. “Şu an biraz tahrik olmam seni rahatsız mı etti?”

Başımı salladım. “Ciddi misin?”

“Olabilir?” diye mırıldandı ve başını öne eğmesiyle birlikte saç uçları beresinin altından çıkıp salındı. “Dürüst olmak gerekirse şu an epey sertleşmiş haldeyim.”

“Aman Tanrım...” Ateş basan yanağımı elimle ovuşturdum. “Pekâlâ. Evlenme teklifine dönersek. Sana bunu ne zaman söyledi?”

“Bir ay kadar önce. Bana yine vurmak mı istiyorsun? Bu kez kıcımlı deneyebilirsin. Muhtemelen bundan hoşlanırım.”

Ona dik dik baktım.

Kıkırdadı. “Yüzüğü almaya beraber gittik. Kuyumcunun ikimizin evleneceğini sandığından gayet eminim.”

“Bana söylemeliydin.” Somurttum.

“Hey... Bir sır olarak bunu kimseye söylemememi istedi. Avery’nin anlamasını istemiyordu.” Tartışmak üzere ağzımı açtığımda kollarını birbirine kavuşturdu. “Bu seni doktora götürmemden farklı değil Tess. Sen de onun bilmesini istemedin...”

Başımı salladım. “Pes, sen kazandın.”

“Biliyorum.”

Bu son gelişmeden, azıcık bile sinirimi bozamayacak kadar çok mutlu olmuştum. Yüzümde kocaman bir sırıtma belirdi. “Onlar adına çok heyecanlanıyorum. Birbirlerine gerçekten çok yaklaşıyorlar. İnsanın başına hayatta-bir-kez gelecek türden bir şey. Bunu çok aptalca bulduğunu biliyorum fakat ben inanıyorum.”

“Hiç de aptalca bulmuyorum. Ne kast ettiğini... gayet iyi biliyorum.” Kollarını çözüp tekrar iki yanında serbest bıraktı.

Sözlerine derin bir anlam katılmıştı fakat benim dikkatimi farklı bir şey çekmişti. Yemek boyunca elleri hayli meşgul olduğu için şu ana dek farkına varmamıştım. Eklemlerinin üzeri kıpkırmızıydı, derisi sıyrılmış ve şişmişti. Elini dikkatlice elime alıp baktığımda donakaldım. “Eklemlerine ne oldu?”

Elini çekti ve başını eğip kaşlarını çatarak parmaklarına baktı. “Bilmiyorum. Çiftlikte bir yerlere sürüp sıyırmış olmalıyım.”

“Bilmiyor musun?”

Jase başını salladı. “Hadi bakalım, o güzel kalçalarını kaldırıp derse götürelim. Hoppa.”

Her ne kadar yüzüne muzip bir sırıtma yayılsa da gözlerinde karanlık bir bakış hızla belirip söndü. Eklemlerine tekrar bir göz attım ve nedense Cam’in ellerinin, Jeremy’yle yüzleştikten sonraki hali aklıma geldi. Bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım çünkü bu... bu çok tuhaftı. Jase elini çiftlikte sürttüğünü söyledi, mutlaka böyle olmuştur çünkü başka türlü olabilmesi için bir neden yoktu.

Hem de hiç.

On Sekizinci Bölüm

Sonbahar sömestr arasının ilk günü sabah geç bir saatte Şimşek'in tam önünde duruyordum ve koltuk değneklerimi eklemelerim ağrıyana kadar sımsıkı kavramış haldeydim. "Hayır."

"Söz verdin." Jase, Jack'le konuşuyormuş gibi yumuşak bir ifadeyle hatırlatmada bulundu.

"Umurumda değil."

"Ama bu hiç doğru değil."

Jase'e ters ters baktım, sırtıttı. "Bu dizle oraya çıkamam."

"Ben oraya rahatlıkla çıkmanı sağlayacağım."

Alt dudağımı, şu an yatak odasında karantinada olan Jack'i gururlandıracak şekilde dışarıya doğru çıkıntı yapacak şekilde uzatıp büktüm. Jase ona bizimle birlikte dışarı gelemeyeceğini söylediğinde Jack, Godzilla ölçeğinde bir öfke nöbeti geçirmişti. Çiftliğe geldiğimizde Jase'in annesi duştaydı, babası ise çiftlikte bir yerlerde. Beni kız arkadaşı olarak tanıştırma sözünü bugün yerine getirip getirmeyeceğinden emin değildim fakat nedense gergindim. Belki de bu gayet büyük bir aşama olduğu içindi.

Ufaklık için hâlâ üzülüyordum. "Gitmeden önce Jack'i görebilecek miyiz?" diye sordum.

Jase gözünü kırptı, ardından ikinci kez tekrar kırptı. “Evet.”

“Onun için üzülüyorum,” diye açıklama yaptım ve koltuk değnekleri üzerinde ağırlığımı diğer tarafıma verdim. “Bizimle dışarıya gelmeyi gerçekten istiyordu.”

Bakışlarına yumuşak bir ifade yerleşti. “Gitmeden önce mutlaka Jack’i görürüz. Buna sevinecektir.” Sokulup burnunu burnuma sürttü. “Ben de buna sevinirim.”

Gülümsedim.

“Fakat konuyu değiştirerek benim dikkatimi dağıtmazsın. Bu atın üstüne çıkacaksın. Tartışma bitmiştir.”

“Konuyu değiştirmeye çalışmıyordum.” Şimşek’e bakarken sesimdeki mızımızlanmanın ben bile farkına varmıştım. At burnunu çekerek havayı kokladı ve başını diğer tarafa çevirdi, görünen o ki benimle bir işi yoktu.

“Kıpırdama.” Koltuk değneklerini elimden çekip aldı ve yatay kütüklerden yapılma çite yasladı. Şimşek’in burnunu sıvazlayarak bir kez daha okşadı ve diğer tarafa doğru yürürken dizginleri aldı. Parlak güneşin altında saçlarındaki kıvılcık ve altın sarısı saç tutamları parlıyordu.

Atın üzerine, doğduğundan beri sırf bunu yaparak yetişmiş birinin zarafetiyle sıçradı. Hayvanın üzerinde gerçeküstü bir büyüklükte ve cüssede görünüyordu.

Ve bacakları iki yana açık halde otururken acayip sekiyordu.

“Kollarımı kaldır,” dedi.

Yapmak istediğim son şey buydu fakat cesaretimi topladım ve kollarımı kaldırdım. Aşağı eğilip ellerini kaburgalarıma yerleştirirken ata yaslanan kalça kasları gergindi. Göz göze geldik, göz kırptı ve ardından ayaklarımı yerden kesip beni havaya kaldırdı. Paniklemeye bile vaktim olmamıştı çünkü neredeyse göz açıp kapayana kadar anın-

da atın üzerinde yanlamasına oturur buldum kendimi.

“Sol bacağını diğer tarafa at,” dedi. Elleri kalçalarımın doğru kaydı ve beni sımsıkı tuttu. “Seni düşürmeyeceğim.”

Kollarına yapışarak döndüm ve sakat bacağımı hiç kıpırdatmadan sol bacağımı atın geniş gövdesinden diğer tarafına geçirdim. Dudağımı ısırardım ve Şimşek yana doğru kımıldadığında kalbim resmen tekledi fakat Jase düşmeme izin vermedi. Eyerin üzerinde geriye kayıp Jase’in bacakları arasına yerleştim.

“Aferin kızıma,” dedi, ensemde hissettiğim ılık nefesi içimin ürpermesine neden oluyordu. “Gördün mü? O kadar da kötü değil.”

Ağzım kurumuştu. “Sanırım değil.”

Ondan yanıt olarak yükselen kıkırdama içimi sarstı. Beni belimden kollarıyla emniyete alırken tek eliyle dizginleri tutuyordu. “Hazır mısınız?”

Başımı sallarken sırf kafasının karışması için “Hayır,” diye ekledim.

Jase tekrar güldü. “Çok zevk alacaksın. Sana söz.” Başını eğip ensemde bir öpücük kondurdu ve bir ürperti seli sırtımda hızla bir aşağı bir yukarı dolaştı. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Topuklarının hafif bir hareketiyle Şimşek, çitin çevrelediği aşınmış koşu yolunu takip ederek yavaşça eşkin yürüyüşe geçti. Zıplamaya alışmam biraz zaman aldı. Jase iyice sokulmuş, beni kendine yakın tutarken ilk ata binişini anlatmaya başladı. Altı yaşındaymış ve atın üzerinden kayıp kolunu kırmış.

“Hemen tekrar bindin mi?” diye sordum, bir tur daha yaparken. “Yoksa korktun mu?”

“Korkmuştum.” Başparmağı belimin üzerinde küçük daireler çiziyordu. “Fakat babam atın üzerine tekrar çık-

mam gerektiğini biliyordu. Ve bindim. Bir daha da düşmedim.”

Küçük Jase’in görüntüsü gözümün önünde canlandı. Jack’e çok fazla benzediğine, onun kadar sevimli fakat daha ele avuca sığmaz olduğuna bahse vardım. Jase’in koluna pençe gibi geçirdiğim parmaklarımı gevşetecek kadar rahatlamam tam yirmi dakika almıştı. Parmaklarımı gevşettiğimde tırnaklarım teninin üzerinde dış dış küçük izler bırakmıştı.

“Özür dilerim,” dedim boğuk sesle ve ağaçlara göz gezdirdim.

“Önemli değil. Alt tarafı deri.” Neredeyse fark edilmeyecek hızlı bir hareketle tekrar belli belirsiz enseme öptü ardından dudaklarını kulağımın altındaki noktaya sımsıkı bastırdı.

Geçen akşamki konuşmamız ön plana geçmişti. Boğazıma bir yumru çöreklenmişti. Sözleri beni hâlâ çok duygulandırıyor. İşi ağırdan almak istiyordu. Beni diğer tüm kızlardan farklı bir şekilde istiyordu; her ne kadar bu diğer kızlar bana aşırı uzun bir liste gibi gelse de onları dert etmeyecektim. İlişkimizin cinsellik üzerine kurularak başlamasını istemiyordu.

Jase hafifçe kulağımı ısırdı.

Damarlarımda dolaşan müthiş haz, Jase ne zaman etrafta olsa yüreğimde çarpıntıya neden olan, bedenimin en derinliklerinde bir sızıyı tetikliyordu.

Sırtımdaki kaslar gerildi ardından gevşeyerek rahatladı. Sırtımın alt kısmını iyice yaslayarak onu hissetmeye çalıştım. Onun da en az benim kadar etkilendiğinin farkındalığıyla yüzüme kendinden hoşnut bir gülümseme yerleşti. Başımı arkaya yatırıp göğsüne dayadım, gözlerimi kapattım ve rüzgârın süzülüşünü yanaklarımda hisse-

derek gülümsedim. Parmaklarım bir kez daha gevşedi ve Şimşek hızlanırken güçlü kaslarını demet demet bacaklarımın altında hissediyordum.

Biraz daha hızlandığımızda korku omurlarımdan aşağı süzüldü fakat filizlenen panik halini gölgeleyen bir başka duygu daha yükseldi. Karnımdaki bütün kaslar gerildi. Endişeden çok, umutlu bir beklenti duygusuyla; tıpkı o kaybettiğim değerli anlarda, sahneye adım attığım anda yükselen duygular gibi.

“Hissedebiliyorum,” diye fısıldadım. Korkuyla karışık bir şaşkınlık içindeydim çünkü hissedebiliyordum.

Kollarını biraz daha sıkılaştırırken sert çenesini yanağıma sürttü. “Söylemiştim sana demek, beni puştun teki yapar mı?”

Gözlerimi açtım, eyerin üzerinde doğrularak kahkaha attım, düşüp boynumu kırmayacağıma dair güvenim yerine gelmişti. Omzumun üzerinden bir bakış attım, birbirimize karşılıklı gülümsedik. Bu son yeniden sakatlanmanın verdiği yıkıcı hayal kırıklığı bir nebze hafiflemişti. “Biraz daha hızlanabilir miyiz?”

Biraz daha hızlandık.

Kollarımın altında koltuk değneklerim tekrar yere bastığımda ata binmenin acayip keyifli olduğunu kabul ediyordum. Kendimi yakın bir gelecekte tek başıma binerken düşünemiyordum fakat Jase haklıydı. Ata binmek bir bakıma dans etmek gibiydi. Hayatımdaki boşluğu tümüyle kapatmayacaktı ama bir başlangıçtı.

Ve sahip olduğum tek şey değildi.

Jase arkamdan dolanıp Şimşek’i tekrar ahıra götürürken gülümsüyordum. Kalbim bir kabriyol yaptı; bu çetrefilli büyük sıçramayı gerçek hayatta bir daha asla tekrar

yapamayacaktım ama kalbim yapıyordu.

Jase geri döndüğünde babası da onun ardında dolanıyordu. Onları yine birlikte görmek şaşırtıcıydı. Aynı boy. Aynı koyu renk saçlar. Uzun bacaklarıyla attıklarıyla adımlar bile tıpatıp aynıydı. Önümde durduklarında Bay Winstead sırtıyordu. “Daha önce koltuk değnekli bu kadar güzel bir kız görmedim.”

Yanaklarıma dalga dalga bir sıcaklık yayıldı. “Teşekkür ederim.”

“Seni tekrar gördüğüme sevindim fakat o elindekilerle birlikte değil.” Kırmızı bir bez parçası çıkarıp ellerini sil-di. “Çok ciddi bir durum mu?”

Hikâyenin ayrıntılarını dinlemeyi herkesin istemeye-bileceğini düşünerek başımı salladım.

“Az önce Şimşek’e bindi,” dedi Jase sırtıtarak. “İlk sefer için de gayet iyiydi.”

Babasının kaşları yukarı kalktı. “Bu halde atın üzerine mi çıktın?”

“Evet, aynen,” diye karşılık verdi Jase. Gurur dolu gülümsemesini görür görmez içimde bir memnuniyet duygusu dolaştı. Resitallerimi ve yarışmalarımı izledikten sonra annem ve babam da aynen böyle gülümserdi.

Bay Winstead başını horoz gibi dikerek yana yatırdı. “Vay be, eğer yirmi yaş daha genç olsaydım ve anneniz olmasaydı...”

Jase’in başı ok gibi babasında doğru döndü. “Yapma baba, asılmaya çalıştığın benim kız arkadaşım.”

Evet. Ve işte yine kalbim bir dans adımını kaçırmış ve teklemişti. Mükemmel bir sıçrayış yapan bir dansçı kadar yerçekimine meydan okuyor hissetmediysem ne olayım.

“Kız arkadaş?” İkimize birden göz atarken babasının sesi şaşkınlık doluydu.

Jase utanma belirtisi göstermeden sırtıttı ve benim dizlerimin bağı çözüldü. “Kız arkadaş.”

“Şey...” Bir nefes çekti ve başını salladı, ne diyeceğini bilemez bir hali vardı. Geçen akşam Jase’in diğer kızlarla ilgili söylediklerinden şüphelendiysem de artık hiçbir şüphem kalmamıştı. Eve kız getirmediği ve beni getirmesinin ise önemli olduğu belliydi.

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyerek nihayet cümlesini tamamladı ve ardından gülümserken şaşırtıcı şekilde benzeyen güzel gümüş gözlerinin içi parladı. Oğluna baktı ve benim anlayabileceğimden daha fazla anlam taşıyan bir ifadeyle başını salladı. “Bu gerçekten müthiş.”

Jase herhangi bir şey söylemedi, bakışlarını bana çevirdi.

“Niye birkaç dakikalığına da olsa içeri gelmiyorsunuz çocuklar?” dedi babası ve mendilimsi bezi tekrar cebine tıktırdı. “Annen daha yeni çay demledi.”

Gözleri aydınlandı, bense kıkırdadım.

“Az sonra ordayız.” Jase bana doğru dönerken babası salına salına uzaklaştı. “Haber bu şekilde vermemle ilgili bir sorun var mı? Gerçi daha iyi bir yolla yapabilirdim fakat bir kız arkadaşının olduğu, banalleştirmeden nasıl duyurulur gerçekten?”

“Yo, herhangi bir sorun yok.” Jase bana yaklaşırken durakladım. “Yani eve getirdiğin ilk kız benim.”

Önüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıktırdı. “Liseden bu yana.”

Yüzbinlerce yıl öncesi gibi geldi. Kesin Jack’in annesiydi. Bir gün ona Jack’in annesini anlattıracaktım. “Vaay... Ben...”

“Gururun mu okşandı?”

Burnumdan solur gibi homurdandım, tabii kadınsı bir

şekilde. “Bu tanımlama bana biraz aşırı gibi geldi.”

Jase gülerek yanıma sokuldu. “Açıkçası, bir erkek sadece gerçekten ciddiye aldığı ya da önemseydiği bir kızı ailesinin evine getirir.”

Yurda döndüğümüzde saat hayli ilerlemişti. Jase arabayı çekerken odamın ışığının yandığını görebiliyordum. Deb dönmüş olmalıydı.

Jase bakışlarımı yakalamaya çalışarak “Yarın akşam yemeğe gidiyor muyuz?” diye sordu.

Dönüp ona baktım. “Betty’nin yerinde öğle yemeği yiyeceğiz sanıyordum.”

Sırıttı. “Akşam yemeği yemeyeceği anlamına gelmiyor bu.”

“Doğru,” diyerek güldüm fakat Jase arabayı kaldırımın kenarına çekerken kahkaham kesiliverdi. Ondan hiç ayrılmak istemiyordum. Bugün... bugün müthiş bir gündü. Motor boşa çalışırken kapının koluna uzandı. “Benimle yukarı kadar çıkmaya gerek yok.”

“Ama...”

Bir öpücükle onu susturdum. Yukarı gelecek olursa gitmesini hiç istemeyecektim fakat Deb’le konuşmam gerekiyordu. “Hiç gerek yok. Seni yarın ararım.”

Elinin kapıdan çekti. “Yatmadan önce bana mesaj at.”

Dudaklarım kocaman bir sırıtmayla aralandı. “Tamam.”

Tam inmek üzereyken elini enseme doladı ve beni öptü. Dudaklarım ona anında açıldı. Ağzımda ayrılmayı çok daha zorlaştıracak bir tat bıraktı. “İyi geceler Tess.”

Gözlerimi kapayarak geri çekildim. “İyi geceler.”

Jase ayrılmadan önce ben içeri girip koltuk değneklerimle sekerek asansöre binene kadar bekledi. Tahmin ettiğim gibi Deb yurttaydı.

Bağdaş kurmuş yatağın üzerinde oturuyordu, saçlarını arkada toplamıştı ve üzerinde çok bol duran kapüşonlu bir eşofman üstü giymişti. Başını kaldırıp baktığında elini hızla ağzına götürdü. “Aman Tanrım.”

Şaşırmış bir halde kapıda kalakaldım. “Ne var?”

“Koltuk değnekleri!” Bacaklarını birbirinden çözdü fakat uzatacak kadar devamını getiremedi. “Koltuk değneği kullanacağını tahmin ediyordum fakat ben yine de... bilmiyordum.” Elini göğsüne bastırdı. “Çok çok üzgünüm.”

Koltuk değneklerini duvara dayayıp dikkatli bir şekilde yatağıma yürüdüm ve oturdum. Konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum fakat ona geçmişimi anlatacağımı biliyordum. Söylemesi hiç de kolay değildi; ha bu arada ben de beni döven aşağılık bir ezikle çıkmıştım. “Debbie...”

“Erik’ten ayrıldım.”

Onu doğru işitmediğimi düşünerek gözlerimi kırptım. Ardından içimde bir umut parladı. “Ne?”

Kalkıp yanıma oturdu. “Bu sabah Erik’ten ayrıldım.”

“Bu...” Ne diyebilirim? Müthiş? Harika? Bunlar uygunsuz kaçardı çünkü sanırım Deb onu gerçekten önemsiyordu.

“Olması gerekiyordu. Yapmak zorundaydım çünkü...” Çenesini iyice aşağı eğerek bakışlarını gizledi. “Çünkü pazar günü söylediklerinde haklıydın. Erik... gerçekten iyi bir insan olabilir fakat...”

“Fakat sana vuruyordu,” dedim sessizce fakat niyeysenem kasılmaya başladı.

Ağır ağır başını salladı. “Bana çok sık vurmuyor. Bilirsin işte, öyle her zaman değil. Bazen sadece kolumdan kavrayıp sarsıyor ya da bana bağılıyor. Sonrasında her zaman ama *her zaman* pişman olmuş görünüyor. Ya da en azından özürleri inandırıcı geliyor ve ben onu hep affediyorum.” Susup derin bir nefes çekti. “Kimse tek laf etmedi

hiç. Sen söyleyene kadar. Çünkü sanırım biraz da son zamanlarda daha fazla, hımm, kendini kaybeder hale geldi fakat herkes sadece başını çevirip görmezden geldi.”

“Bir şey söylemesi zor,” dedim, sol bacağıma kıvrarak göğsüme çekerken. “Seni kızdırmak istemedim.” Ya da utandırmak; ailem sırrımı öğrendiği zaman hissettiğim asıl duygu buydu çünkü.

“Kızmamıştım. Utanmıştım,” dedi düşüncelerimi teyit edercesine. “Çünkü bana doğru düzgün davranmadığı son derece ortadayken niye onunla birlikte oluyordum?”

“Çünkü bazen de sana bir prensesmişsin gibi mi davranıyordu?” Kotumun yıpranmış paçasıyla oynadım. “Ve o kötü anlara katlandın çünkü iyi bir insan olmayı becerebildiğini biliyordun.”

Üzerime dikilmiş bakışlarını hissedebiliyordum. “Sen de bunları...”

Tek laf etmeden başımı salladım.

Dışarıya kısacık bir nefes verdi. “Sen de ondan ayrıldın mı?”

“Tam olarak sayılmaz.” Yüksek sesle kesik bir kahkaha attım. “Annem ve Cam morlukları gördü ve sonunda onlara gerçeği söyledim. Bunun öncesinde onu bırakmak istedim fakat korkuyordum ve...”

“Ve onu seviyor muydun?” diye sordu acıyla örülü yavaş bir ses tonuyla.

Kotumdaki ince beyaz iplikleri çekiştirirken güçbela yutkundum. “O benim için ilkti, her şeyin ilki. Ona âşık olduğumu sanıyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun daha çok bir tür korku olduğunu biliyorum, bir tür...”

“Yalnız kalma korkusu?” dedi ve ben başımı sallayarak onayladım. “Çok aptalız, hı? Tek başına olma korkusu dayak korkusundan ağır basıyor.”

“Artık aptallığı bıraktın,” diye vurguladım. “Ondan ayrıldın.”

“Evet.” Gözlerine yaşlar doldu ve gözlerini sıkıca yumarak kırıştırdı.

Boğazıma ezici bir basınç saplandı. Onun adına mutlu olmuştum; aslında heyecanlanmışım bile fakat onun için ne kadar zor olduğunun farkındaydım. En zor olanı, Jeremy ile aramızda her şeyin bittiği ilk geceydi. Çünkü tıpkı Erik gibi, Jeremy’in de bana kötü anları unutturma konusunda neredeyse sihirli bir becerisi vardı. Bu konuda öyle olağanüstü başarılıydı ki onu terk edememe nedenlerimden biri de buydu. Şimdi artık büyüdükten sonra bunun suiistimalcilerin tipik özelliklerinden biri olduğunu anlayabiliyordum. Gerektiği anda bir günah kadar cezbedici olabiliyorlardı ve bu özellik onları bir çingiraklıyılan kadar tehlikeli kılıyordu.

“Erik bunu nasıl karşıladı?” diye sordum.

Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. “Hiç iyi denemez.” Midem biraz çalkalanır gibi oldu. “Sakın sana...”

“Hayır! Bir şey yapmadı. Tam tersine.” Ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Eliyle kolunu tutup sıktı. “Özürler diledi, ağladı, yalvardı...” Başını salladı. “Sonunda çok sinirlendi fakat iş daha ileri gitmeden oradan ayrıldım.”

“Güzel.”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Pazar günü seni dinlemediğim ve Erik’le geri döndükten sonra olanlar için özür dilerim. Olayın bir kaza olduğunu düşünüyorum fakat olmamalıydı çünkü sinirlendiğinde gözü bir şey görmüyor.”

“Erik’ten bu yüzden mi ayrıldın?”

“Hem evet hem de hayır.” Boğazını temizledi. “Çarşamba sabahı Jase onun karşısına dikildiğinde ve dizinin iyice şişip sakatlandığını anladığımda...”

“Jase onun karşısına mı dikildi?” diye sözünü kestim,

ona dikilen gözlerimin iyice açıldığını hissediyordum.

Başını sallayarak onayladı. “Biz tam derse gitmek üzere çıkmadan önce geldi. Erik’in seni bu kadar kötü sakatladığını bilmiyordum.”

Kalbimin tekrar attığını hissederek elimle ona durmasını işaret ettim. “Jase ona ne dedi?”

“Pek fazla şey değil aslında. Jase ona, eğer bir daha sana zarar vermeye kalkışacak olursa onu yerin dibine gömeceğini söyledi. Erik’in havası yerindeydi.” Elini uzatıp atkuyruğunu aşağı çekti. “Ağızına geleni saydı ve senin... her şeye burnunu sokan ve benden uzak durması gereken... bir sürtük olduğunu söyledi.”

Erik’in bana dediği umurumda bile değildi fakat içim dışarı çıkar gibi oldu.

“Jase bunu hiç iyi karşılamadı,” diye devam etti. “Tabii her şey olup bittikten sonra Erik’in yüzü de.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum, şaşkınlıktan donakalmıştım, nefes almaya çabaladım. Jase’in parmak eklemlerinin görüntüsü hızla gözümün önünde beliriverdi. Erik’in peşine düşmüştü. Tıpkı Jeremy’nin peşine düşen Cam gibi. Bir bakıma tarih kendini tam olarak tekrar ediyordu. Öfke, hayal kırıklığı ve kabullenmek istemediğim başka duygular içimde birbirleriyle çarpışıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Deb.

“Evet, iyiyim. Senin için işler artık çok daha yolunda gidecek.” Sesim boğuklaşmıştı fakat şu an asıl önemli olana, Debbie’ye odaklandım, Jase’in yaptığına değil. “Gerçekten samimiyetle söylüyorum.”

“Biliyorum.” Bana sıkı sıkı sarıldı. Geri çekildiğinde gözyaşları dinmişti. “Şimdi hayatıma yeniden başlıyorum ve sadece olmasını umduğum, yapmaya can attığım iyi şeyler var artık.”

On Dokuzuncu Bölüm

Debbie'yle geç saate kadar oturup konuştuk. İlk başta, ben o sabah Jase'i Jack'le birlikte sanırken onun Jeremy'le yüzleştiğini dinlemek kolay olmadı. Gerçi her ikisini de yapmış olabilir. Önemli olduğundan değildi, sonuçta bu, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Nihayet Debbie'ye, Jeremy'ye dair her şeyi anlatmıştım. Cam'in gösterdiği tepkiyi biraz yumuşatmıştım fakat eteğimdeki taşları döktüğüm için hâlâ çok iyi hem de acayip iyi hissediyordum. Bunun nasıl bir durum olduğunu, gerçekten anlayabilecek biriyle paylaşmıştım. Deb de bana iyi anlarını, kötü anlarını ve açık açık dehşet anlarını anlattı. Deb'in şüphe duyduğunu hissedebildiğim anlar da oldu fakat bu doğaldı. Dört yıldır birliktelerdi ve bazen birinden ha deyince vazgeçmek, bir psikopat olsa bile zordu. Bizimki gibi bir durumu yaşamamış insanlar bunu anlayamazdı. Bizim aptal ve zayıf olduğumuzu düşünebilirlerdi fakat en akıllı ve en güçlü kızlar bile ağzında zehirli bir dil taşıyan cazibeli birinin tuzağına düşebilirdi.

Ve akan gözyaşları, arındırıcı gözyaşlarıydı. Acıyı deşmekten çok yenileyici tür gözyaşları.

Cuma günü epey geç saatte yatmakla sonuçlandı; uyanışımda Deb bana ailesini ziyarete gideceğini ve onlara

haberi bildireceğini söyledi. Ona şans diledim; bu şansa benim de ihtiyacım vardı.

Öğle yemeği buluşmasını iptal etmek zorunda kalmıştım. Debbie yurttan ayrılmıştı, Jase ise akşam yemeği-gerçek anlamda ilk öz-be-öz çıkma teklifi- için beni almaya gelmek üzeriydi. Koltuk değneklerime tutunmuş, dışarıda beklerken tek düşünebildiğim, Jase'in de abimle hemen hemen aynı şeyi yaptığıydı.

Yaptığı şeye dair nasıl bir tepki vermem gerektiğini hâlâ çözememiştim; içimde hissettiğim kadar öfkelenmeli miydim yoksa daha da mı öfkeli olmam gerekirdi? Jase, Cam'in yaptığı şeyden dolayı taşıdığım vicdan azabını biliyordu.

Jase kaldırımın kenarına çekti, sıçrayarak indi ve cipin ön tarafından dolaştı. Kot ve koyu renk V yaka bir kazak giymişti ve onu öyle görmek bana her nasılsa üzerimdeki kot ve örgü hırkayla giysi tercihimin çok kötü olduğunu hissettirdi. Ne giyerse giysin, sanki GQ dergisinin sayfaları arasından fırlayıp çıkmış gibi, acayip iyi görünüyordu. Etraftaki diğer erkekler gibi değildi; onların hepsi Sears markasının katalog mankenleri gibi görünüyordu.

Koltuk değneklerimi aldı ve ben cipe tırmanırken kolumdan tutarak binmeme yardımcı oldu. Arabanın ön panelinde beni bekleyen kare, pembe bir kutu vardı. Kutuyu aldım ve ona bir bakış attım.

"Tatlı niyetine," diyerek sıırttı.

Kapağını pat diye açmak istemiyordum fakat açık kah-verengi krema çok lezzetli görünüyordu. "Neli?"

"Tahmin et."

"Çikolatalı?"

"Çok bayık," dedi, cip kaldırımın kenarından yavaşça kalkarken. "İçi ve kreması fıstık ezmeli."

"Ah." Bir an için fıstık ezmesi ve çikolatanın muhteşem

cazibesine kapıldım ve bu yaramazı hemen açıp bir çırpıda mideye indirmeye can attım.

“İstersen buyur hemen ye. Akşam yemeği kurallarının canı cehenneme, değil mi? Tatlı en başta gelebilir.”

Küçük bir gülümseme daha belirdi yüzümde. Bu kapkek meselesinde beni böyle etkileyen ne vardı bilmiyorum. Hemen her koşulda lezzetli olmalarının yanı sıra onları neredeyse dört gözle bekler hale gelmiştim.

“Bunları nereden alıyorsun?” diye sordum, sormayı ilk kez akıl etmeme şaşıarak. “Kasaba merkezindeki fırından mı?”

“Hayır.”

Daha detaylı bir açıklama beklerken gözlerim parmak eklemlerine kaymıştı. Derisi henüz kabuk bağlamamış, hâlâ pembe ve kanlı görünüyordu. Midem kasıldı.

“Annemin kız kardeşi var; onun kızı yapıyor bunları.”

“Vaay. Tatları tıpkı bir gurme pastaneden alınmış gibi. Kesinlikle kendi işini kurmalı.”

“Biz de ona aynı şeyi söylüyoruz.” Bana şöyle bir göz attı ve yüzünde bir yana eğik tuhaf bir sırıtma belirdi. “Jen, çok özel kapkekler yapıp durduğu kızı soruyor bana sürekli. Bir gün tanıştırmak için getireceğimi söyledim ona.”

Bakışlarım ellerinde dolaşmaya başladı fakat hemen çekip bakışlarımı ona çevirdim. “Ben de... buna ben de sevinirim.”

“Ben de.” Uzandı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip sıktı.

Göğsümdeki hafif çarpıntı karnıma doğru yol alırken kendimi onun parmak eklemlerini incelerken buldum. Teni, Erik’in tenini parçalamıştı. Kazara olabilecek ya da olmayabilecek bir şey yüzünden çocuğun peşine düşmüştü. Şu an bunu gündeme getirmek için iyi bir fırsattı fakat hazır değildim.

“Jen, Jack meselesini biliyor mu?” diye sordum, konuyu değiştirerek.

Başını sallayarak onayladı. “Ailemin hepsi biliyor. Ama kimse bundan söz etmiyor. Fena halde iyi saklanan bir sır bir anlamda.”

Bunun ardından sessizliğe gömüldüm. Zihnim meşguldü. Frederick’e yolculuk çok uzun sürmedi Bonefish Grill restoranda da yemekler hızla servis edildi. Bang bang soslu karidesin tamamını yiyebilirdim. Jase, Jack’ten söz ederek ardından abime atlayarak sohbet etmeyi sürdürdü.

“Demek yarın büyük gün, öyle mi?” diye sordu, çatalını batırıp tabağımdaki deniztarafını çalarak. “Bunu gerçekten yapacağını düşünüyor musun?”

Yapmayacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. “Sen yapacağını düşünmüyor musun?”

“Gerçekten çok gergindi.” Jase arkasına yaslanırken gülüyordu. “Tanrım, abini daha önce hiç o halde görmemiştim.”

“Ben de öyle. Umarım üstesinden gelir. Onlar mükemmel bir çift.”

Jase parmağının bardağının ağız kenarında gezdirirken aşağı indirdiğı kirpiklerinin altından beni seyrediyordu. “Döner dönmez Cam’e söylememiz gerekiyor.”

Derin bir nefes alıp başımı söyledim. “Evet.”

Garson hesabı getirdi. Jase öne eğilip cüzdanını çıkarırken dudafımın köşesine çarçabuk bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken gözlerinde parlayan gümüşi ışık yüreğimin yerinden oynamasına neden oldu.

“Debbie, Erik’ten ayrıldı,” diye pat diye söyleyiverdim.

Çok kısa bir an duraklar gibi oldu ardından cüzdanından para çıkardı. “Bu iyi haber, değıl mi? Yani kıza karşı hep adinin teki oldu. Debbie’nin niye onunla birlikte oldu-

ğunu kimse anlayamıyordu.”

Parayı hesabın yanına bırakırken onu izledim. Kalp atışlarım hızlanmıştı. “Şey... ona vuruyordu.”

Tekrar donakaldı fakat bu kez arkasına yaslanmak üzereydi. Gür kirpiklerini kaldırdı. “Ne?”

Yüzünde benden bir şey saklıyormuş gibi bir ifade yoktu fakat olduğunu biliyordum. “Ona vuruyordu. Jeremy’nin bana vurduğu gibi.”

Çenesi kasıldı ardından dudakları büzüldü, başını yana çevirirken çok hafif bir ıslık çaldı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum Tess.”

“Belki şimdi onu dövdüğüne iki kat memnunsundur.”

O sarsıcı gümüş rengi gözleri gözlerime kilitlendi. Konuşacak gibi ağzını açtı ardından söyleyeceklerini tekrar düşünüyormuş gibi göründü. Geniş omuzları gerilmişti.

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Deb bana dün akşam söyledi.”

“Dün akşam,” diye tekrarladı dili tutulmuş gibi. “Ve sen de bundan şimdi söz ediyorsun?” Gülerken çenesindeki bir kas seğiriyordu. “Aslında sende bir haller olduğunun farkındaydım. Çok sessizdin. Kapkeki hemen yemedin. Dizinin belki de sana sıkıntı verdiğini düşündüm.”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Bana söylemedin.”

Derin bir nefes çekti ardından oturduğumuz yerden kayarak kalktı ve koltuk değneklerini kavradı. “İstersen bu konuşmayı dışarıda sürdürelim.”

Yemekte konuşulacak bir konu olmadığı için konuya kaldığımız yerden devam etmeden önce cipe binene kadar bekledim. “Onun peşine düştün.”

“Onun peşine düşmedim Tess. Cam’in yaptığı gibi değildi. Neyi kast ettiğini biliyorum. Niyetim bu değildi.

Ailemin evinden döndüğümde öğrenci birliği evinde ona rastladım. Lanet olası, dünyayı umursamaz halde kanepede oturuyordu.”

Öne eğilip kontağı çalıştırırken nefesimi tutarak onu izledim. Motor gürleyerek çalıştı 70. Otoban’a doğru ağır ağır yol alıp anayola çıkana kadar tek laf etmedi. “O an tek düşünebildiğim o lanet olasının hayallerini suya düşürdüğüydü. Hayallerini senden almıştı ve bunun bir kaza olup olmadığı umurunda değildi. Sonuçta yaptığı buydu.”

Erik yapmıştı. “Jase...”

“Atlattığın onca şeyden sonra bir şeyler söylemeliydim. Mecburdum,” diye devam etti, cipin içerisinin loşluğunda profilinden bile kızgın olduğu açıktı. “Ona senden uzak durması gerektiğini ve başka kazaların gerçekleşmemesinin hayrına olacağını söyledim. Hepsi bu. Bütün söylemek istediğim buydu ve evet, bunu böyle nazıkçe söylememiş olabilirim fakat niyetim meramımı anlatmaktı.”

Anlattıkları, Deb’in söyledikleriyle aynıydı o yüzden sonraki sözleri beni şaşırtmadı.

“Fakat ardından ileri geri laflar etti Tess. Asla kimse- nin sana etmemesi gereken zırvalıklar. Ben de başka laf etmeyeceğinden emin olmak için gerekeni yaptım.”

Sesinde gurur ifadesi yoktu. Belki de karşısındaki adama haddini bildirdiğinin farkında olan bir adamın kendini beğenmişliği; bu arada Erik’in için adam sözünü öylesine üstünkörü kullanıyordum. “Ona vurdun.”

Bana bir bakış attı, ifadesi sertti. “Vurdum.”

“Ve bütün söyleyeceğin bu mu?”

Bakışlarını tekrar karanlık yola çevirirken bir elini dağını saçlarında gezdirdi. “Pişman değilim.”

Keskin bir nefes çektim. “Cam de değildi.”

“Aynı şey değil. Ben Erik’i öldüresiye dövmedim. Ken-

dimi hapiste bulmadım ya da herifi hastanelik etmedim,” diye kavga eder gibi döküldü ve ben irkilerek geri çekildim. “Kahretsin Tess. Bunu demek istememiştim...”

“Cam’in yaptığığın nasıl hissettirdiğini, kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi biliyorsun. Cam’in hayatı neredeyse mahvolacaktı benim yüzümden...”

“Senin hatan değildi! Yaptıkları senin hatan değildi. Benim yaptığım da senin hatan değildi. Erik çenesini açtı ben de vurdum. Tamam. Ona iki kez vurdum.”

Hissettiklerimi anlamlandırmaya çalışırken damarlarımdaki bütün kan çekiliyordu. Kafamı en çok bulandıran; küçücük, mini minnacık bir yanımın, Erik’in kendi silahıyla vurulmasından memnunluk duymasıydı. Cam’in yaptıklarını öğrenir öğrenmez de aynen böyle hissetmişim.

Ve bunun bende neye denk düştüğünü bilmiyordum.

Otoban boyunca sıralanan ağaçların karaltılarını seyrettim. “Bana niye söylemedin?”

“Hay ben...” Yine küfretti. “Üzüleceğini biliyordum. Debbie’nin de söz etmeyeceğini umuyordum.”

Kucağımda ellerimi büktüm. “Gerçekten bana söylemeyeceğini mi düşündün?”

“Erkek arkadaşının pataklandığını insanların bilmesini ister misin? Evet, söylemeyeceğini düşündüm. Yanlış olduğunu biliyorum. Üzgünüm. Fakat öğrenmemeni tercih ederdim.”

Yanıtının pişmanlık belirtisi taşımaması özrünü kabul etmeyi zorlaştırıyordu. Bu konuda pisliğin teki gibi davrandığından değil elbette, sadece zerre pişmanlık hissetmiyordu. “Bu konuda bir şey söylemeyeceğine söz ver.”

“Cam’e tek laf etmeyeceğime söz veriyorum ki etmedim. Ve güven bana, Eric de ona tek bir halt bile diyemez. Aksi halde abine niye gözünü morarttığımı da anlatmak

zorunda kalır ki tek yaptığım bu.” Derisi sıyrılmış eli direksiyonu tutuyordu. “Kahretsin, bu akşamdan hiç zevk alamadın, değil mi? Güya bu bizim ilk... Nerden bileyim. Lanet olsun. Sana ilk kez çıkma teklif ediyorum ve sen bütün geceyi sinir ola ola geçiriyorsun.”

Sessizce, hiç kıpırdamadan oturuyordum. Bu gece bizim gerçek anlamda ilk buluşmamızdı, benim öyle hissetmediğimi saymazsak tabii. Onunla olmak istemediğimden değil fakat hem kendim kafamı hem onunkini fazla meşgul ettiğim için.

“Sana çarşamba günü söylemeliydim. Senden bunu saklamaya çalışmamalıydım. Batırdığım nokta bu.” Kısa bir an sessizlik oldu. “Tess, bir şey söyle.”

Gözlerimi sıkarak yumdum. Ellerimi yavaşça açıp gevşettim. Ne söyleyebilirdim? Bu geceyi mahveden; özel ilişkimiz açısından unutulmaz, muazzam bir an olması gereken bu aşamayı mahveden sadece o değildi. Bunları onu gördüğüm an söylemeliydim. Ya da bugün daha erken saatlerde bana mesaj gönderdiğinde ya da dün gece yatmadan önce ben ona mesaj gönderdiğimde. Yapmamıştım. Havayı yumuşatıp keyfimize bakabilirdik oysa. Umut ederek.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedim nihayet itiraf ederek.

Jase karşılık vermedi. Yaklaşık otuz dakika kadar süren yurda dönüş yolculuğu böyle tamamlandı. Belki de aşırı tepki gösteriyordum. Jase, Cam yaptıklarını yapmamıştı fakat bana yalan söylemişti ve sonuçta misilleme olarak cezayı fiziksel bir düzeye taşımıştı.

Fakat Erik de Jase’i kışkırtmıştı.

Cip kaldırımın kenarına yanaştığı esnada beynim zonkluyordu. Bir gece önce olduğu gibi, motoru istop edeceği esnada onu durdurdum. Kafamı toplamam gerekiyordu.

“Seni yarın ararım,” dedim.

Kısa bir an gözlerini dikip bana baktı ardından başını salladı. “En azından koltuk değneklerini çıkarayım.”

“Peki.”

Yavaşça cipten inerken ağırlığımı sağlam ayağımın üzerine verdim ve koltuk değneklerimi arka koltuktan çıkarıp uzatana kadar bekledim. Delici bakışlarıyla göz göz geldiğimde, bu konuda muhtemelen benim anlayabileceğimden çok daha üzgün olduğunu açık ve net bir şekilde hissettim.

Onu yukarı davet etmeye hazırlandım fakat yanaklarımı usulca avuçlarının arasına aldı, başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma dayayıp beni o kadar yumuşacık bir şekilde öptü ki Jase’in doğasında var olan hassasiyeti yoğun bir şekilde hatırladım. “İyi miyiz?” diye sordu. Ayaklarımın altındaki zeminin çekildiğini hissettim.

Bu ilişkide daha henüz bir şeyler yapma fırsatı bile bulamadan aramızın bozulması fikri yüzümde bir tokat gibi patladı. Ağzımdan çıkan sözlerse beni de şaşırttı. “Bu olanlar bana sadece Cam’in yaptığını hatırlatmadı. Bana *onu* hatırlattı; onunla birlikteyken hissettiğim *her şeyi*, sonrasında hissettiğim *her şeyi*.”

Jase kısacık bir an gözlerini kapattı. “Özür dilerim. Düşünemedim.”

“Sorun değil,” diye fısıldadım.

Bana inanmış gibi görünmüyordu. “Emin misin?”

Başımı salladım çünkü konuşabilir halde değildim. Parmakları süzülürcesine uzaklaştı. Çenesini kaldırarak girişi işaret etti.

“İçeri girene kadar beklerim.”

Boğazım duygu seliyle tılandı. “İyi geceler Jase.”

“İyi geceler,” diye mırıldandı.

İşıl ıslıl aydınlatılmış lobiye girdiğimde kapkekimi ve

yüreğimi orada bıraktığımın farkına vardım. Belimi çevirerek arkama döndüm, her şeyi unutup seke seke dışarı koşmaya can atıyordum fakat Jase söz verdiği gibi, ben içeri girene kadar beklemişti.

Cip gitmişti.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırmaya çalıştım ve asansöre yöneldim. Pişmanlık, boğazıma dizilen lokmalar gibi canımı yakıyordu fakat gitmesi sanırım iyi olmuştu. Kafamı toplamaya ihtiyacım vardı.

Ne düşüneceğimi ve ne hissedeceğimi hâlâ bilmiyordum fakat nasıl oluyor da kızgınlığımı koruyabiliyordum? Korumalı mıydım? Tek yapmak istediğim uyumaktı. Ona ne diyeceği yarın belli olurdu.

Lambayı açtığımda titreyerek yanıp hemen söndü ve oda tekrar karanlığa büründü.

“Hay ben böyle işe,” diye kendi kendime söylenip koltuk değneklerinin ucunu sehpaye değdirerek yerini tespit ettim ve ağır aksak sehpaye doğru ilerledim. Küçük gece lambasını bulup yaktım. Enerji tasarruflu ampul, odada ancak boynumu kırmadan dolaşabileceğim kadar ışık yayıyordu. Koltuk değneklerimi köşeye dayayıp geriye döndüm.

İnildedim. “Sen benimle kafa mı buluyorsun?”

Hafifçe aralık kalmış kapının kolunda pembe fular sallanıyordu. Deb o pislikten ayrılmıştı! Ve şimdi içerde yiyeşiyorlar mıydı? İçimi bir öfke kapladı, damarlarımdan alevler fışkırıyordu. İkisini birden koltuk değneklerimle dövecektim. Bu çok da müthiş olacaktı böylece Erik’e vurduğu için Jase’e artık kızamayacaktım. Koltuk değneklerimi kafalarına geçirmem en azından sorunlarımdan birini çözmüş olacaktı.

Topallayarak kapıya doğru ilerledim. Dizimin atelin

içinde kaymaya başladığını hissettiğimde ağrı da artarak bacağıma yayıldı fakat öfkeyle atıldım ve kapıyı açtım. Oda zifiri karanlık ve şaşırtıcı şekilde sessizdi. Ne hırıltı ne inilti ne yatak gıcirtısı ne de üzerini örtmeye çalışan birileri vardı.

Ensemdeki tüyle ürpermişti. “Debbie?” Lambanın düğmesine uzanırken gözlerim karanlığa henüz alışmamıştı. “Orda mı?..”

Lamba yanmadı.

Bir kez daha denedim, lamba düğmesinin klik sesini duydum ama değişen bir şey... tuhaf bir gıcirtı dışında olmadı. Sanki gevşemiş bir döşeme tahtası sesiydi.

Omurlarımdan aşağı bir ürperme süzülürken güçlükle yutkundum. “Deb?”

Yanıt gelmedi. Sadece gıcır... gıcır... gıcır.

İçgüdülerim arkamı dön ve kaç diye haykırıyordu. Gözlerimi kırptırarak odada biraz daha ilerlerken korku çivi gibi pençelerini içime geçirmişti. Tekrar seslenmeye çalıştım ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Onlar da içimde donup kalmıştı.

Karanlık, odadaki hâkimiyetini yavaşça kaybetmeye başlamıştı. Gölgeler daha koyu, daha belirgin, daha gerçekçi biçimler alıyordu.

Bir şeye değerek sıçradım; odanın tam ortasında olmaması gereken, ileri geri sallanıp o gıcirtı seslerini çıkarmaması gereken bir şey.

Başımı yukarı kaldırırken nefesim boğazıma takıldı, görüş alanımı yavaş yavaş kazanıyordum.

İki çıplak bacak; donuk, çıplak bacaklar.

Koyu renk bir yatak tişörtü.

Boşlukta gevşekçe sallanan iki kol.

Algılamaya başladığımda ciğerlerim aldığım nefesle

patlamak üzereydi, aman Tanrım, inanmak istemiyorum. İnanamam. Mümkün değil. Bir çılgılık kendiliğinden koptu.

O değildi.

Yüzünün yarısını perdeleyen onun kahverengi saçları değildi. Aralanarak sarkmış ağız onun değildi. Odamızın lambasından sallanan Debbie'nin bedeni değildi. O olamazdı.

Kulaklarımı tırmalayan korkunç bir ses doldurdu odayı. Ses kesilmedi, gelmeye, arka arkaya gelmeye devam etti. Geri planda da sesler yükseldi, alarm sesleri, omuzlarıma eller yapışırken bacaklarım tutmuyordu, bacaklarımı hissetmiyordum. Çılgılıklar her şeyi bastırıyordu.

Benim çılgılıklıyım. Sersem gibi farkında bile değilim. Engelleyemiyordum. Çılgılıklarımı hiç engelleyemeyecektim.

Debbie kendini asmıştı.

Girminci Bölüm

Olan bitenler, içinden kendimi çekip çıkaramadığım bir bulanıklıkta gerçekleşiyordu. Nihayet çılgılıklarım da sırf sesim kısıldığı için kesildi. Düşmemi engellemeye çalışan eller en ummadık insanındı. Süiti paylaştığımız ev arkadaşımızın.

Ve ev arkadaşımız, Jase'in odasındaki yarı çıplak fıstık Steph çıkmıştı. Başka herhangi bir zaman olsa bu ironiye kahkahalarla gülerdim. Süit arkadaşımız, onca insan arasından çıkmıştı. Neredeyse kahkaha atacaktım fakat içimden çıkıp patlamadan önce engel oldum çünkü gülmeye başlarsam asla kesemeyeceğimin farkındaydım.

Güzel Steph, kuzguni saçlarını başının epey yukarısında atkuyruğu yapmıştı ve üzerindeki yatak şortu Hooters kızlarının giydiklerinden bile kısaydı. Ben, aşırı aydınlık lobide, sert yastıklı rahatsız koltuklardan birinde otururken Steph benimle konuşmaya çalıştı. Tek yapabildiğim, gözlerimi ona boş boş dikip bakmak olunca vazgeçti.

Debbie ölmüştü.

Bütün vücudumu bir ürperti sarmış, bunu arka arkaya bir dizi titreme izlemişti.

Lobi, her bir köşede toplanmış, kimi fısır fısır konuşan kimi ağlayan insanlarla doluydu. Bazıları birbirine sarılmıştı. Bazıları, birkaç kat yukarımızda birinin öldüğü haberiyle resmen şok geçirmiş görünüyordu.

Steph bir battaniyeyle yanıma döndü ve battaniyeyi omuzlarıma örttü. Güçbela duyulur bir sesle “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Başını sallayarak yanıma oturdu. Tanıdığım fakat nereden tanıdığımı çıkaramadığım bir başka kız bize yaklaştı.

Steph birden “Şimdi olmaz,” diye parlayıverince yerimden sıçradım.

Kız duraksadı, çıplak ayak parmakları lobinin zemininde bükülü kaldı. “Ama...”

“Aması filan umurumda değil,” diyerek kestirip attı. “Onu yalnız bırak.”

Kız arkasını dönüp bir kalabalık grubun arasında gözden kaybolurken sersemce gözlerimi kırptırdım. Birkaç dakika sonra bir erkek yanaşmaya çalıştı, Steph onu da kovaladı. Bekçi köpeği gibiydi.

Yurdun dışından gelen kırmızı ve mavi ışıklar, lobide ilginç ışıltılar yayıyordu. Gözlerimi sımsıkı yumarak kapattım.

Debbie kendini asmıştı.

Aklım almıyordu. Bunu niye yaptığını anlayabilecek gibi değildim. Dün gece çok önemli bir karar almıştı, bu sabah gayet iyiydi ve ailesinin yanına gitmekten söz ediyordu, şimdiyse...

Ölmüştü.

Nihayet kampüs polisi benimle konuşmaya geldi; genç memurlardan biri çömeldi ve alçak, temkinli bir ses tonuyla onu nasıl bulduğumu anlatmamı istedi. Debbie’nin son günlerde tuhaf davranıp davranmadığını sordukla-

rında irkilerek bir nefes çektim.

“Hayır. Fakat erkek arkadaşından ayrılmıştı,” dedim çatallaşmış donuk bir sesle. “Onunla son konuştuğumda keyifliydi. Ev halkına ayrıldığını söylemeye gideceğini sanıyordum.”

Polisler, sanki Debbie’nin erkek arkadaşından ayrılması her şeyi açıklıyormuşçasına birbirleriyle bakıştı. Oysa açıklamıyordu. Aksine durumu daha da karmaşıklıştırıyordu. Yapmaya can attığı, umduğu çok şey olduğunu söylemişken bunu niye yapacaktı?

Kampüs polisiyle konuşmamı bitirdikten sonra şehir ve eyalet polisi gelip aynı soruları sordu.

Bir görevli daireme dönmeden önce ne yaptığımı sorduğunda, “Bu soruların hepsine zaten yanıt verdi,” dedi Steph, ağız dalaşına hazır bir tavırla.

Görevli başını salladı. “Anlıyorum ama...”

“Ama onun da şu an olan bitenlerden biraz, ne bileyim travma filan geçirdiğini düşünemiyor musunuz? Ona biraz nefes alma fırsatı sunmanız gerekmez mi? Olanlarla baş etmesi için belki birkaç dakika?”

Görevlinin gözleri biraz açılır gibi oldu fakat daha bir karşılık veremeden Steph aniden ayağa fırladı ve görevlinin yanına doğru ilerledi. “Ah çok şükür, buradasın. Gelmen ne kadar uzun sürdü.”

Başımı kaldırıp kiminle konuştuğuna bakma fırsatım olmadı. Görevli yana çekilirken uzun bir gölge üzerime düştü ve sonraki saniye boynuma kollar dolandı. *Onun*, *Jase*’in kullandığı kolonyanın belli belirsiz kokusunu tanıyarak derin bir nefesle içime çektim. Ürpererek kucağına sokuldum ve yüzümü göğsüne gömdüm.

“Aradığında çiftliğe dönüyordum,” dedi Steph’e. Steph onu mu aramıştı? Bu da neyin nesiydi? “Olabildiğince

hızla geri geldim.” Elini, saçlarımda dolaştırarak sırtıma kaydırıldı. “Ah bebeğim, çok üzıldüm.”

Gizlenircesine daha da sokuldum ve iki yanına sımsıkı yapışıp daha erken saatlerdeki buluşmamızda giydiği aynı kazağa kenetlenene dek konuşamadım. Yeterince yakınım da değildi. İçine girmek isteyecek kadar çok üşüyordum.

“Keşke seninle içeri gelseydim. Kahretsin, keşke bunu görmek zorunda kalmasaydın.” Başını başıma yaslariken battaniyenin kaymasını da önleyecek şekilde daha sıkı sarıldı. “Çok üzgünüm bebeğim.”

Görevli vazgeçmiş olmalıydı çünkü üzerinde daha fazla düşünmek istemediğim sorular sormuyordu. Tanrım, hiçbir şekilde düşünmek istemiyordum.

Jase’in “Teşekkür ederim,” dediğini duydum, ardından da yanımdan uzaklaşan Steph’in yumuşak ayak seslerini.

Jase’e, Steph’in nasıl yanı başımdan ayrılmadığını anlatmak istiyordum fakat dudaklarım birbirine sımsıkı kenetlenmişti. Beni kucaklayıp kulağıma sözler fısıldadı. Söyledikleri bana pek bir şey ifade etmiyordu fakat her nasılsa yatıştırıcı bir etkisi olmuştu.

Lobiye ani bir sessizlik bastırdı ve Jase’in benimkine yaslanmış bedeni gerildi. Birdenbire bir çığlık koptu ve bazı yurt sakinlerinin hıçkırıkları arttı. Mideme berbat bir duygu çörekledi ve dönüp bakmak için Jase’in kucağından çekildim çünkü bakmak zorundaydım.

“Hayır.” Eliyle başımın arkasını bastırıp kıpırdanmamı engelledi. “Şu an bakman gerekmiyor bebeğim. Bunu görmene izin veremem.”

Kazağını, parmak eklemlerim acıyana kadar sıktım. Bakmasam da ne olduğunu biliyordum. Debbie’yi çıkarıyorlardı. Bütün vücudumda yeniden bir ürperti dolaştı.

Dakikalar acımasızca geçiyordu. Ardından polisler bize tekrar yanaştı. Resmi ifade almak istiyorlardı.

“Bu iş bekleyemez mi?” diye sordu Jase. “Lütfen? Yarın onu karakola getirebilirim fakat şu an onu buradan hemen uzaklaştırmak istiyorum.”

Bir suskunluk oldu ardından polis memuru insafa geldi. “Bu akşamlik yeterince bilgi sahibi olduk fakat size kartımı vereyim. Yarın karakola uğraması gerekiyor.”

Jase kıpırdanarak kartı aldı. “Teşekkür ederim.”

Memur boğazını temizledi. “Olanlar için üzgünüm Bayan Hamilton. Biraz dinlenmeye çalışın. Yarın görüşürüz.”

Biraz dinlenmeye çalışmak mı? Neredeyse gülecektim.

“Buradan çıkıp gideceğiz fakat koltuk değneklerini almam gerek, tamam mı?” dedi Jase ve yüzümü avuçlarının içine alarak geri çekildi. Gözlerim gözlerine takılı kaldı. Ağzının kenarlarındaki çizgiler kaygıyla gerilmiş, dudakları incecik kalmıştı. Bakışlarındaki donukluğu hissediyordum. “Gidip koltuk değneklerini alayım, kendini iyi hissedeceksin.”

Aşağıya koltuk değneklerim olmadan indiğimin farkında bile değildim. Gözlerimi kapattım, birkaç derin nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. “Tamam. İyi... iyi olacağım.”

“Emin misin?”

Başımı sallayarak onaylarken ayağa kalkar gibi oldu fakat bileklerine yapıştım. “Nereye gidiyoruz?”

“Buradaki eve dönebiliriz ya da ailemin...”

Etrafta insanların olmasını istemiyordum, özellikle de Erik’e rastlamak istemiyordum. “Cam’in dairesinin anahtarı var bende. Anahtar... çantamın içinde. Oraya gidebilir miyiz?”

“Tabii bebeğim, nereye istersen oraya gideriz.” Gözleri-

ni omuzlarımda gezdirdi. “Ben hemen...”

Bileklerindeki ellerim sıkılaştı. “Cam’e söyleme. Lütfen. Eğer söylersen hemen geri döner ve seyahatleri berbat olur. Lütfen söyleme ona.”

“Söylemem,” diyerek söz verdi ve yanağımdan öptü. “Bir de bunu dert etme. Tamam mı? Sen hiçbir şeyi dert etme.”

Bu olayın, Cam’in planlarını altüst etmeyeceğini düşünmek içimi biraz rahatlatmıştı. Jase yukarı çıkıp eşyalarımı alabilmek için memurlardan birini bulmaya çalışıyordu. Onu beklerken gözlerimi aşınmış zemin karolarına diktim. Üzerimdeki bakışları hissedebiliyordum. Battaniyenin içinde büzüşüp yok olmak istiyordum.

Jase’in geri dönmesi epey zaman almıştı. Çantamı tutarak kalkmaya yardımcı oldu ve beni dışarıya yönlendirdi. Kaldırım kenarlarına ve otoparka park edilmiş polis otolarını geçerek ilerlerken havanın soğukluğunu güçbela hissediyordum.

University Heights’e yaptığımız yolculuk sessiz geçiyordu. Jase elimi tutuyordu fakat elini neredeyse hissetmiyordum bile. Hem içim hem dışım hissizleşmişti, bir şeyler hissetmeye ne zaman başlayacağımı merak ediyordum. Dizimi ilk sakatlayışımın hemen ardından da aynen böyle hissetmiştim. Boşluk. Şaşkınlık. Dağılma ve kendinde olmama hali günlerce sürmüştü fakat bu çok derin ve farklı bir düzeydeydi.

Cam’in dairesi, içeri girdiğimizde karanlıktı. Jase yanımda durdu ve tepe lambasının düğmesini kolayca buldu. Bu dairenin, onun üçüncü evi gibi olduğunu tahmin edebiliyordum.

Benden birkaç adım ileride durdu ve dönüp her iki elini de saçlarının arasına soktu. “Tess, bebeğim...” Ne söyleyeceğini bilemiyormuşçasına başını salladı. Zaten böylesi

bir durum için kim ne söyleyebilirdi ki?

Dizlerimdeki dermansızlığı hissederek derin bir nefes aldım. “Daha önce hiç... hiç ölü bir insan görmemiştim.”

Kısacık bir an gözlerini kapattı.

“Debbie öldü.” Durup yutkundum. Bu aptalca, gereksiz bir açıklamaydı fakat yüksek sesle söylemeye ihtiyacım vardı. “İntihar etti. Bunu niye yapsın?”

“Bilmiyorum.” Gözlerini bana dikti, acı dolu bir ifade gözlerini gölgelendirmişti.

Boğazım yanıyordu. “Geçen akşam bana Erik’ten ayrıldığı için mutlu olduğunu söylemişti. Önünde onu bekleyen koca bir hayat olduğunu söylemişti.” Aldığım nefes boğazıma düğümlendi. “Bugün gayet iyiydi. Anlamıyorum.”

“Biliyorum.” Önümde durdu, tekrar konuşmaya başladığında sesi alçaldı. “Hiç anlayamayabilirsin.”

Buna inanmak istemiyordum. Onun bunu yapmasına neden olacak bir şey mutlaka olmuştu ve bunun asla anlamadığım bir şey olarak kalmasını ve bununla yaşamak zorunda kalmayı istemiyordum. Hareket etmiyordum fakat niyeysel sendeledim. Koltuk değnekleri pat diye halıya çarparak yere düştü. Jase dirseğimden yakaladı ve beni kanepeye götürdü.

“İyi misin?” Yanıma oturdu ve sıcak elini soğuk yanığıma dayadı.

Başımı avcunun içine doğru eğip gözlerimi kaparken başımı salladım. Kelimeler; sanki ağızımdan dökülür gibiydiler. “Belki de onunla Erik hakkında, benim Jeremy’le yaşadıklarım hakkında daha önceden konuşmalıyım. Ona yardım edebilirdim. Belki de daha fazla ilgilenmeliydim...”

“Dur,” dedi ve alnını alnıma yaslarlarken yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. “Bütün bu olanları değiştirmek için yapabileceğin bir şey kesinlikle yoktu. Bunu anlıyor musun?”

Emin değildim. O ve Erik konusunda başından beri sessiz kalmıştım, Debbie olanlar konusunda sessizliğini korumuştı. Sessizlik, neresinden bakarsan bak, hayatları mahvediyordu.

Derinden, pürüzlü, inler gibi bir ses çıkardı. “Eğer kendini öldürmek istediye kim ne derse desin, kim ne yaparsa yapsın bunu bir şekilde yine yapardı Tess.”

Kendini öldürmek.

Bunda insana doğru gelmeyen, gerçekten kendini asmış olacağına inanmayı zorlaştıran bir şey vardı. İçimde çok güçlü bir inkâr duygusu dolaşıyordu fakat aklımın bir köşesinde de onun bunu yapmayacağını haykıran bir ses vardı.

“Bir intihar notu bulup bulmadıklarını merak ediyorum.” Daldığım düşünceleri sesli ifade etmişim. Mideme ve göğsüme bir ağırlığın çöreklandığını hissediyordum. “Ne dersin, bulmuşlar mıdır?”

Geriye çekildi, ellerini bacaklarımın üzerine koyarken başını sallıyordu. “Bilmiyorum. Yarın seni karakola götürdüğümde söyleyebilirler.”

Şu an yaptığımı düşünmek istediğim son şeydi bu. Avuçlarımın içleriyle yüzümü ovaladım. Aklımın içinde çok fazla düşünce dolanıyordu ve biri pat diye ağzımdan çıkıverdi. “Steph’in orada kaldığını biliyor muydun? Yani benim süit arkadaşım olduğunu?”

“Hayır. Kaldığı yurda hiç gitmedim. Hiç sormadım ayrıca.”

Şu an ona inanmayı seçiyordum çünkü şimdi bunu dert etmek aptalcaydı. “Seni aradı ama değil mi?”

“Aradı ve şey... senin gerçekten üzgün olduğunu, çılgınlık attığını söyledi. Evet, beni aradı.”

Debbie’yi bulduktan sonraki o korkunç anlar yeniden

kafama üşüşünce ürperdim. “Nereden biliyor ki?”

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Partinin olduğu gece, benim için önemli olduğunu ve aramızda bir şeyler olduğunu tahmin etmiş.”

Mantıklıydı. Biraz yana döndüm ve derin derin birkaç nefes alıp vermeye başladım.

“Cam’in içecek bir şeyleri var mı diye bir bakacağım.”

“Sert bir şey olsun,” diye geveledim.

“Emin misin?” Başımı sallayarak onayladıktan sonra yanağımdan öptü. “Eminim bir şeyler vardır.”

Bakışlarımı kaldırdığımda, Cam’in bej rengi halısının üzerine devrilmiş koltuk değneklerime gözlerim takılmıştı. Birkaç gün önce dünyanın başıma yıkıldığını düşünüyordum. Tam olarak değildi gerçi çünkü çok kötü bir olayın ardından aynı anda iyi bir şeyler de olmuştu. Jase’e sahip olmuştum. Yıllardır hasretini çektiğim adama, nihayet ona sahip olmuştum. Bu akşam daha erken saatler, Erik’e vurduğu için Jase’e kızgın olmam çok yersiz geldi. Sakat dizim de öyle. Debbie’nin ve ailesinin başına gelenlerin yanında bu konular önemsiz kalıyordu. Benim sorunlarım neydi ki... Deb... gitmişti.

Jase, küçük bir kadeh kehribar renkli içkiyle döndü. “Viski,” dedi uzatırken. “Faydası olacaktır.”

Bir yudum aldım ve boğazım yanarken yüzümü buruşturdum. “Vauv.”

“İkinci yudumda kolaylaşır.” Koca şişeyi kaldırıp bir yudum çekti, belli ki kaliteli meretler içme konusunda profesyoneldi.

Haklıydı. İkinci yudum daha kolaydı, hatta üçüncü yudum daha da kolaydı. Bitirdiğimde kadehi sehpaye bıraktım.

“Faydası oldu mu?” diye sordu, şişeyi kadehimin yanına koyarken.

Olmuş muydu? Ona döndüm. “Ben... uyumak istiyorum.” İfadesi yumuşadı. “Bu sanırım iyi bir fikir.”

Evet. Mükemmel bir fikir gibi görünüyordu. “Bu gece benimle kalacak mısın? Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Elbette yanında kalacağım. Bu geceyi yalnız geçirmeme izin vermem mümkün değil.”

Ona sokuldum ve kollarımı boynuna doladım. “Geldiğin için çok teşekkür ederim.”

O da beni kucakladı. “Bunun için bana teşekkür etmen gerekmiyor.”

“Ama ediyorum. Orada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Herhalde kafayı yedim. Ben gerçekten...” Cümlemini tamamlayamadım. İçim minnetle doluydu. “Teşekkür ederim.”

Jase başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Boynuna dolanan kollarımı çözmek çok zor geliyordu.

Yatarken giymek için Cam’in eski, büyük beden bir tişörtünü buldum, bu sırada Jase de diğer yatak odasına bakınıyordu.

“Affedersin. Cam’in yatağında uyuyamam. Çok tuhaf.”

Topallayarak diğer yatak odasına geçtim ve üzeri mavi bir yorganla düzgünce örtülü çift kişilik yatağa göz gezdirdim. “Ollie’nin eski odası değil mi bu?”

Jase omzunun üzerinden bir bakış attı. Hızlı bir bakış olmasına rağmen bedenimin açıkta kalan her yanını süzdüğü gözümünden kaçmadı. Cam’in tişörtü bir omzumdan kaymıştı, eteği ise kalçalarımın biraz altındaydı. Eğilsem iç çamaşırım görünürdü.

Başını çevirip yatağa doğru baktı. “Aslında Cam yatağı ve ıvır zıvırları değiştirdi çünkü öncekiler Ollie’nindi. Bazen burada kalıyorum.”

“Emin misin?”

Jase kıkırdadı. “İyice dezenfekte edilmedikçe Ollie’nin yattığı yatakta yatmam.”

Dudaklarım seğirdi. “Bu çok fena.”

“Ah, onun yatağında sen de yatmak istemezdin,” diye belirtirken yüzünü bana çevirdi. “Görmüş geçirmiş bir çocuk o. Yatağı, metrodan bile daha yoğun bir trafiğe sahipti.”

Sırıttım.

Gözleri aydınlandı. “İşte buradalar.”

“Ne?”

“Gamzeler.”

Gülümsedim.

“Bu daha da iyi.” Birdenbire üstüme çullanıp bir sol yanıma ardından sağ yanıma öpücük kondurdu. “Onları seviyorum.”

Her şeye rağmen yüreğim ısınmıştı ve bunun içkiyle alakası olmadığını biliyordum. İçimdeki sıcaklık, temiz çarşaf kokan yatağa girene kadar sürdü. Jase, kapıyı kontrol edip kendisine su almak üzere evin içinde gözden kaybolmuştu.

Yeniden ürpererek yorganı omuzlarıma kadar çektim ve sırtım kapıya dönük yan tarafıma kıvrıldım. Gözlerimi kapattığımda bir çift donuk bacak ve sarkık kol gördüm.

Bunu niye yapmıştı? Hiçbir şey, her ne olursa olsun, bir hayata son vermeye değmezdi. Gözlerime diken gibi batan gözyaşları döküldü. Debbie’yle aşırı yakın değildik fakat mesele bu değildi. Ne olursa olsun yüreğim onun için sızıyordu.

Kapının yavaşça kapandığını duydum ve hızla yanaklarımı sildim. Yatağın yanındaki ışık söndü, hışırdayan ve yere düşen giysilerin sesi geldi. Kalbim tekliyordu. Yatak biraz çöktü ve Jase arkamda yerleşti. Hindistancevizi

ve vanilya kokan odanın karanlığında, her nasılsa parmakları yanaklarımdaki gözyaşlarını fark etti ve onları sildi. Hiç konuşmadan kıvrılıp bedenini bedenime doladı ve kolunu belime sardı.

Çıplak göğsünün sıcaklığını sırtıma, bacaklarını bacaklarıma dayadı fakat sanki bedenimin yarısı bir kar yığınının içindeydi, diğer yarısı ise alevlerle kavruluyordu. Bir kez daha gözlerimi kapatmaya çalıştım fakat Debbie'nin görüntüsü yine gözlerimin önünde belirdi ve ürperdim.

"Bunu düşünme." Koluyla biraz daha sıkı sarıldı.

Kısa bir süre sonra "Sürekli gözümün önüne geliyor," diyerek itiraf ettim. "Gözlerimi kapattığım an onu asılı halde görüyorum..." Sözümü yarım kestim. Bunu düşünmek ya da herhangi bir şey hissetmek istemiyordum. Arkamda kıpırdandı, dikkatimi onun hissettirdiklerine verdim; iyice sokulmuştu, bedeni çok sıcak ve sertti. Kendimi onun içinde kaybedebilirdim. Bu fikir oluştuktan sonra bir diğer parlak fikir gibi gelmeye başladı. Jase, yalnızca kısa bir anlığına da olsa, unutturabilirdi.

Kalçalarımı oynattım. Gerginliğini hissettim. "Jase?"

"Evet?" Derinden, boğuk bir sestti.

Tekrar konuştuğumda yanaklarım yanıyordu. "Unuttur bana."

Sırtıma yaslı göğsü hızla yükseldi. "Ne istiyorsun?"

"Seni," diye fısıldadım.

Derin, ağır bir nefes daha aldı. "Tess..."

"Donuyorum." Arkama dönerek yüzümü ona çevirdim. Yüzlerimiz birbirine değecek kadar yakındı. "Böyle hissetmek istemiyorum. Lütfen Jase, sıcaklık istiyorum. Düşünmek istemiyorum. Onu gözümün önünde asılı görmek istemiyorum. Lütfen. Al götür onu. Sadece şu anlık bile olsa."

Neredeyse bir parçası olana kadar kıpırdanarak sokuldum. Sağ bacağı, atel, her şey bacaklarının arasına kaydı, ellerimi göğsüne dayadım. Bir şey demesine fırsat vermeden dudaklarımı dudaklarına dayayıp öptüm. Başlangıçta hiçbir tepki vermedi, cüretim karşısında şok olmuş görünüyordu. Şimdiye dek hiç öpüşmeyi başlatan taraf olup olmadığımı hatırladım; partiden sonraki gece dışında. Sanmıyordum. O gece bile onu ben öpmemiştim.

Başka bir şeyi öpmüştüm.

Böylesi trajik bir olayın ardından girişimde bulunan taraf olmak ağzımda kötü bir tat bırakıyordu fakat bu duygu, tatmak istemediğim diğer kötü duyguların arasına iterek içimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Dudaklarıma değen dudakları sert ve ılık, kesinlikle mükemmeldi. Ardından onun dudakları da dudaklarımı nazikçe takip edip kıpırdandı. Dillerimiz buluştuğunda inledim, öpüşme yoğunluk kazanırken sıcaklık bedenimin ön tarafına yayılmaya başlamıştı. Göbeğimin altını arzu kıvılcımları sarmıştı.

Jase kollarımın üst kısmını kavradı, sertleştiğini kasıklarımda hissederken beklenti duygum yükselmiş, neredeyse patlama noktasına gelmişti. Beni daha da içine çekmesini, bedenlerimizin çarparak birbirinin içine geçmesini bekliyordum fakat... beni uzaklaştırdı.

Kirpiklerim hızla açıldı. “Niye?”

Gölgeler arasında yüz hatları belirginleşti; sert ve gergindi. “Bu şekilde olmaz Tess.”

Duymak istediğim bu değildi. Bedenimin bütün ağırlığını üzerine vermemle inlemesi bir oldu ve kasıklarımın arasına sanki bir sızı saplandı. Başımı eğip alt dudağını yakaladığımda ürperdi. Kalçaları hareketlenmeye ve ileri geri sürtünmeye başlayana dek tenini şehvetle emdim ve

hafif hafif ısırdım. Damarlarımda bir ateş dolaşıyordu ve şu an ihtiyacım olan tam da bu, *evet, buydu*. Unutmak. Isınmak. Yaşamak.

Jase yer değiştirdi, hiçbir uyarı olmaksızın, ben sırtüstüydüm, o ise üzerimde, kalınlığını bacaklarımdan arasına bastırıyordu. Haz parçacıkları damarlarımda cirit atıyordu. Biraz daha derinlerime sokulması için belimi kavis oluşturacak şekilde büküp sol dizimi kaldırdım.

“Ulu Tanrım, Tess...” Bileklerimden yakalayıp ellerimi yatağa bastırdı. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. “Bunu yapmamalıyız.”

Kalçalarımı salladım, onun da sarsıldığını kasıklarımın arasında hissettim. “Sanırım o aynı fikirde değil.”

Boğuk bir kahkaha patlattı.

Tekrar ona sokulduğumda bileklerimi daha sıkıca kavradı. “Beni istemiyor musun?”

“Kahretsin,” diye inledi, yakını bir ifadeyle. “Seni her zaman istiyorum. Seni yıllardır istiyorum. Bir erkeğin bildiği her şekilde istiyorum seni.” Durakladı ve alnını alnıma yasladı. “Fakat ilk seferimiz, böyle bir olayın ardından ve sen sadece gördüklerini, şu an hissettiklerini unutmak isterken olmamalı.”

Kalbim deli gibi çarparken gözlerinin içine baktım. “İlk seferimiz mi?” Sanki bu işi henüz yapmadığımız aklıma yeni dank etmişçesine, sersem bir ifadeyle tekrarlamıştım.

“Ben seni sadece beni düşünürken istiyorum. Bütün dikkatini bana vermeni istiyorum ama istediğin için, bir şeylerden kaçmaya çalıştığın için değil,” dedi ve parmaklarını yavaşça gevşetti. “Aramızda yaşanacaklara hiçbir şekilde başka olayların gölge düşürmesini istemiyorum.”

Canım pek çok şekilde yanıyordu fakat sözleri sanki

bir sis perdesinin ardından zihnime süzülüyordu. Hepsi zihnimde yerli yerine otururken beni izliyordu. Ne düşünüyordum? Yüzüm düşmeye başlamıştı. “Ben...”

“Özür dileme bebeğim.” Alnıma çarçabuk yumuşacık bir öpücük kondurdu ve yavaşça yana çekildi. “Buna izin vermemek hayatımda yediğim en zor halttı.”

Kendimi toplamayı çok fazla istiyordum fakat gözlerim batmaya başladı ardından yaşlarla doldu. Gözyaşlarımın deli gibi akmasının, küçük cinsel haylazlığım karşısında kendini frenleyen Jase’le hiçbir ilgisi yoktu. Artık tam orada ve o anda hissetmem gerekenleri hissediyordum; keder, acı, karmaşa, ıstırap. Hepsi bir araya toplanıp şiddetli bir duygu girdabı oluşturmuştu.

Jase kollarını dolayıp beni göğsüne çekti ve başımın arkasını okşamaya başladı. Gözyaşlarımın niye boşaldığını biliyor gibiydi. Halsiz düşüp hiçliğin tatlı kayıtsızlığa sürüklenene dek beni kucağında avuttu.

Saatlerce uyumuş olmalıydık, belki de günün yarısını uyuyarak geçirmiştik çünkü gözlerimi açtığımda yatağın arkasındaki pencereden sönük bir günışığı süzülüyordu.

Ve yalnız değildik.

Bu da neyin nesi?..

Uyku sersemliğiyle zihnim darmadağınındı ve odanın bütünün daha yeni yeni algılıyordum. Abim yatağın ayakucunda, ağzı bir karış açık, dikiliyordu. Avery’nin kırmızı başının tepesi görünüyordu, iri kahverengi gözleri abimin omzunun üzerinden kaçamak bakışlar atıyordu. Ağır ağır gözlerimi kırptırdım. Burada ne arıyorlardı? Rüya mı görüyordum? Yoksa kâbus mu?

Cam’in bakışları yatağa kayarken çenesindeki bir kas patlayacakmış gibi seğiriyordu. Eğilip baktım ve gözlerim

fal taşı gibi açıldı. Yorgan, gecenin yarısı karmakarışık bacaklarımıza dolanmıştı. Sol bacağımm battaniyenin dışına çıkmış, Jase'in uylukları arasına rahatça yerleşmişti. Jase'in üzerinde iç çamaşırı olduğunu biliyordum fakat hiç de öyle görünmüyordu. Kahretsin, çıplak görünüyorduk. Abimden ödünç aldığım tişört omzuma kadar sıyrılmıştı ve payımdan çok daha fazlasını sahiplenip dolandığımı battaniyeyle üzerimde bir şey yokmuş gibi görünüyordu, Jase'in göğsü ise olduğu gibi açıktaydı.

Daha da fenası, bedenimin yarısı Jase'in üzerindeydi. Lanet olsun.

Kaskatı kesildim ve Cam'le göz göze geldik. Ağzını hızla sımsıkı kapatırken mavi gözleri alevler saçıyordu. Avery, abimin arkasından belirdi, ellerini çenesinin altında birbirine kenetlerken sırtmamak için kendiyile mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Jase kolunu bükerek belime doladı ve beni kendine çekti. Başını çevirip burnunu boynuma sürttü. Bütün odayı dolduran gürültülü derinden bir sesle esnedi. "Ne oldu bebeğim?"

Dilim tutulmuştu.

Abimin bütün bedeni, koca bir belaya işaret edecek şekilde tepeden tırnağa gerilmişti. "*Bebeğim* mi?"

Jase kalakaldı fakat yüzünü boynumdan uzaklaştırsa da kolunu çekmedi. Yatağın ayakucuna baktı ve yavaşça dışarıya bir nefes verdi.

Çok kısa bir an sessizlik oldu ardından Cam, "Neler oluyor burada?" dedi.

Girmi Birinci Bölüm

Muhtemelen durum bundan daha tuhaf bir hal almazdı.

“Sen yatakta kız kardeşimle ne halt ediyorsun?” diye sordu buyurgan bir tavırla.

Jase gayet olağan bir şekilde bacaklarımı örtmek için battaniyeyi üzerime çekti. “Şey, uyuyorduk.”

Cam’in çenesi seğiriyordu. “Çıplak mı?”

Eyvah, durum daha da sarpa sarıyordu. Yüzüm alev alev yanarak oturmak için doğrulur gibi oldum fakat Jase’in kolu çelikten bir kayış gibiydi. “Çıplak değiliz.”

“Bunu bilmek iyi oldu.”

Avery, dudaklarını sıkarak başını çevirdi.

“Bir şey yaptığımız da yoktu,” dedim ve bu cümle bana bile inandırıcı gelmedi.

Jase bana bir bakış attı ve “Bu bir yalan.” Kalbim durmuştu, inanamıyordum. Jase üstümün açılmamasına özen göstererek -ki bu iyi bir şeydi- kalkıp oturdu. Tişörtümün göğüslerimin üzerine kadar toplandığından gayet emindim. “Şu an bir şey yaptığımız yoktu, belki tam olarak değil ama dün gece de öyle. Fakat bir şeyler oldu. Duyamak istemediğinden emin olduğum şeyler.”

Aman Tanrım.

“Aslına bakarsan, Debbie’ye olanları öğrendikten sonra ben buraya dönmek için kıcımlı yırtarken *benim* en yakın arkadaşımın *benim* kız kardeşimle ne tür şeyler yaptığını tam olarak duymak istiyorum.”

Avery, Cam’in kolunu tuttu. “Jase’le olanların bizi ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

“Hayır,” dedi Jase. “Sizi ilgilendiriyor. Size söyleyecektik ama olmadı.”

“Her şeyi anlat bakalım,” diye buyurdu Cam, kolları iki yanında açılıp kapanmıştı.

Bu, Jase’le beni, abime hiç de kafamda canlandırdığım gibi anlattığım bir sahne değildi. En yakın arkadaşıyla yataktayken ya da Avery köşede dikilmiş, daha çok bir tarafını yırtarak bikini ağdası yaptırıyor gibi görünürken değildi benim düşündüğüm.

“Biz birlikteyiz.” Boğazımı temizledim. Bu konuşmadan önce en azından dişlerimi fırçalayacak zamanım olmaz mıydı? “Jase ve ben birlikteyiz.”

Abim, sanki ona kaplumbağasıyla çıktığımı söylemişim gibi bakakalmıştı. “Hay ben...”

“Pardon?” dedim.

“Jase’le birlikte değilsin,” dedi. Koluna uzanan Avery’ye aldırış etmedi. Tam o anda Avery’nin sol elini fark ettim; yüzük parmağında o yıllanmış büyük taş yoktu. “Hiçbir kız Jase’le birlikte değil; bir geceden daha uzun ya da orada burada takılmadan daha fazla değil.”

Jase kıpırdamıyordu. “Tess’le öyle değil.”

Abim sert bir bakışla sözünü kesti. “O benim lanet olası kardeşim Jase. Lanet olası öylesine bir kız değil. Bildiğimi, her haltı bildiğimi unutma, kız kardeşime bulaşamazsın...”

“Hey!” diye bağırdım. “Lanet olası öylesine bir kız değilim ve bizim aramızdaki farklı.”

Cam burnundan soluyarak homurdandı. “Başlarım böyle işe Teresa, sen salak mısın?”

Kelimenin tam anlamıyla bir nanosaniye geçti. Bir an Jase yanımdaydı sonraki an yataktan fırlamış, abimin önünde dikiliyordu. Belki bu beni rezil, rezil bir kız yapabiliirdi fakat Jase’in yarı çıplak görkemine takılıp kalmıştım. Sıkı, siyah iç çamaşırı kıcının kaslı kıvrımını bir eldiven gibi sarıyordu. Uyluklarının şekli mükemmeldi; geniş ama çok da değil. Sırtındaki kaslar hafifçe dalgalı ve gergindi, dövmesinin düğümlerinin yan tarafına uzanmasına ve sırtında hareketlenerek dönüşmesine neden oluyordu.

“Şimdi bana istediğin kadar kızabilirsin Cam fakat kardeşine sataşma. Hele olanların ardından...”

“Bana kafa tutma.” Cam, Jase’le burun buruna geldi ve mideme bir ağırlık çöktü. Örtülerin altından güçlükle kalktım, tişörtü aşağı çekiştirirken abimin yüzü kızardı. “O benim kız kardeşim...”

“Ben çocuk değilim Cam! Jase’in iyi biri olduğunu biliyorsun, o yüzden kabadayılık etmeyi kes. Sana söyleyecektik fakat...” Bütün ağırlığımı sağ bacağıma verip dizim bükülmeye başlayınca nefesim kesilivermişti.

Jase hızla dönüp bana yöneldi. “Tess...”

“İyiyim.” Yavaşça eğilip elimi dizimin üzerine koydum.”

Cam küfretti. “Bak şu yaptığına.”

“O bir şey yapmadı,” dedi Avery, gözleri irileşmişti. “Cam, sanırım birkaç dakikalığına dışarı çıkıp hepimize sakinleşecek zaman tanımamız gerekiyor.”

“Aynı fikirdeyim.” Jase beni, oturana kadar nazıkçe itti, bacak arası tam göz hizama gelmişti ve bu durum la-

net olası bir kalabalıkta gerçekleşiyordu. “Sanırım hepimizin sakinleşmesi gerekiyor.”

“Sanki çok da umurumda.” Cam ağız dalaşına devam ederken bir elini saçlarının arasında dolaştırdı. Ortada durup başını salladı ve yüzünü bize döndü. “Ne zamandır? Bu ne zamandır sürüyor?”

Jase doğrulup abime döndü. “Onu ilk kez bir yıl önce öptüm...”

Ağzından sadece bunlar çıktı.

Cam bir fişek gibi öne atıldı. Avery telaşla bir çığlık kopardı, ben yalpalayarak yataktan fırladım fakat çok geçti.

Cam’in yumruğu Jase’in çenesine indi ve onu arkaya savurdu. Jase yüksek sesle bir küfür savurarak duvara çarptı ve çenesini tutarak aşağı kaydı. “Kahretsin,” diye homurdandı.

Çığlık atarak yere, yanına çöktüm. Bacağım acıyla kıvranıyordu fakat aldırış etmiyordum. Jase’in kolunu kavrayıp abime ters ters baktım. “Senin derdin ne?”

Ellerini indirmiş, hızlı hızlı soluyor ve gözlerini kırıpıştırıyordu. Avery onun gergin kollarına yapışmıştı. “Jase... şey... yapmasaydı...”

“Ne yapmasaydı? Yanımda mı olmasaydı? Bana olması gerektiği gibi davranmasa mıydı? Benimle olmasa mıydı? Bütün yaptığı bunlar işte. Bunları yapması, benim onu sevmem, lanet olsun, çok mu kötü? Canınız cehenneme öyleyse...” Sesim giderek kısılırken ensemde karıncalanmalar hissediyordum. Jase’e bakmak için yavaşça döndüm. Kanım yüzümden o kadar hızlı çekildi ki bayılacağımı sandım. Ne dedim ben? “Ah Tanrım...”

Çenesinin sağ tarafı kıpkırmızıydı ve bana bakakalmıştı, gözleri parlak bir gümüş rengiydi. “Ne?” diye fısıldadı.

Jase'i seviyordum. Bunu biliyordum. Bunu tümüyle kabul ediyordum fakat ona söylemeye hazır değildim, özellikle de ona az önce vuran abimin önünde.

Hiç de romantik bir ortam değildi.

"Haydi Cam, onları biraz yalnız bırakalım." Avery, Cam'i kolundan çekti, neyse ki abim nihayet onu dinledi. Sendeler gibi oldu ve sersem sepelek bir halde Avery'nin onu odadan çıkarmasına göz yumdu.

Kapının kapanmasını izledim ve evden kaçıp gitmeyi düşündüm. Avery kendi dairesini kilitlememiş olabilirdi, gidip onun dolabında saklanabilirdim. Bir hafta kadar. Az önce Jase'i sevdiğimi itiraf etmiştim. Lütfen Tanrım, benim başka bir şey, farklı bir şey söylediğimi sansın. Mesela "benim onu sezmem"... Bu daha iyiydi.

Jase'in parmak uçları yanaklarıma değdi, başımı ona doğru çevirdi. Yüzündeki bakış, haşarılık ile saf bir kırıl-ganlık karışımı, kalbimin teklemesine neden oldu. Ağzımı açar gibi oldum, muhtemelen yine söylenmemesi gereken bir şeyi ağzımdan kaçırmak üzereydim.

Jase'in dudakları dudaklarımı kavradı, sakın ve hafifçe bir öpme değildi bu. Dudaklarımız ve dişlerimiz birbirine karışırken dilini ağzımın içine soktu. Başını eğdi, elleri dolanırken beni yalayıp yutuyordu. Öpüşme; sert, yoğun ve şehvetliydi, dudaklarıma güçlü bir şekilde bastırıyordu. Bütün vücudum titreyerek sarsıldı.

"Dur," dedim nefes nefese, öpüşmeyi keserek. "Çenen..."

"Şu an çenem umurumda değil." Ellerini bedenimin yanlarında kaydırды ve kalçalarımı kavradı. Beni havaya kaldırdı ve bacaklarım iki yana açık, kucağına oturttu. Sağ bacağı yüzünden tuhaf bir pozisyondu fakat göbeğim altındaki hassa noktaya yaslanmasının verdiği heyecan bunu unutturdu. Aramızdaki incecik giysi engeli

hayal gücüne pek fazla iş bırakmıyordu.

Nasıl bu kadar hızlı sertleştiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kalçalarımı sımsıkı kavrayıp ileri geri sallandı, içimde ham bir şehvet uyandı. Dudakları dudaklarımda, boğazımda oluşan talepkâr iniltiyi bastırdı. Elleri uyluklarıma kaydı ardından tenimin üzerinde süzülürcesine ilerleyip tişörtümün eteğinin altına girdi. Parmakları çıplak göğüslerimin alt kısımlarını okşarken bedenim sarsıldı.

“Jase,” diye fısıldadım, göğbela nefes alıyordum. Göğüslerime derin bir sancı saplanmıştı, uçları bana çığlık attıracak kadar sertleşmişti. “Abim burada.”

“Boş ver şimdi abini.” Elleri göğüslerime biraz daha sokuldu. *Nihayet*. “Bu odanın dışındaki her şeyin canı cehenneme.”

Başparmaklarını göğüs uçlarıma sürterken ve kalçaları yine ileri geri hareketlenirken bütün duyularım kabarmıştı. Ağzının içine doğru ismini inlerken göğüslerimi avuçlarının içine almış hafif hafif sıkıyordu. İçimi bir haz dalgası sardı. Daha önce göğüslerimden hiç bu kadar tahrik olmamıştım fakat o esnada göğüslerimin avuç içlerine mükemmel bir şekilde tam olarak oturduğunun farkındaydım.

Jase, göğüslerimi bırakıp bir kolunu belime dolarken ürpermişti. Bir an Jase’in sırtı duvara yaslanmış halde yerde oturuyorduk, sonraki an ağzımı keşfetmeye devam ederken beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırmış ve sonraki an kendimi yumuşak yatakta sırtüstü yatar bulmuştum.

Üzerime kapaklanmıştı. Gözleri yanan bir cıva gibiydi. Kapının ardında bekleyenleri acımasızca anımsatmak istercesine çenesinde bir morluk oluşmaya başlamıştı ama Tanrım, umurumda değildi. Onu istiyordum. Onu o kadar

feci şekilde istiyordum ki bedenim zonkluyordu.

Bakışlarımız buluşmuştu, her birlikte olduğumuzda Jase'in kendini ne kadar kontrol altında tuttuğunun o ana kadar farkında değildim. O kontrol şu an yoktu; şehvet, ihtiyaç ve çok daha derin arzu fırtınasında yitip gitmişti.

Bedenini eğerek bacaklarımın arasına iyice sokulduğunda pazıları şişmişti. Ağzımı ağzına alırken bedeni yavaşça ileri geri hareket etti ve sol bacağımı kalçasının üstüne alarak elini kasıklarına götürdü. İnlemesini duyuyordum, hareketlerine uyum sağladım, bedenlerimiz ikimizin de isteklerini yerine getiriyordu. Dudakları boğazımdan itibaren görünmez bir yolu takip ederek omzuma indi ardından köprücük kemiğime geri döndü.

Dudakları, göğüslerime yakın yolu aşarken parmaklarımı yumuşak saçlarının arasına soktum. Ağzı, sol göğsümün ucunu içine alarak kapandı, sertleşmiş noktayı ince giysinin üzerinden emerken nefesim kesildi. Belime bir kavis vererek yatakta yükseldim, çığlık atmamak için dişlerimi birbirine kenetledim. Eli sağ göğsümde dolaştı ve göğüs ucumu becerikli, usta parmaklarının arasına aldı. Dişleri tişörtümün üstünden göğüs ucumun üzerine kapandığında benim ellerim de saçlarına dolanmıştı.

Bedenim kendinden geçerken ağzımdan bir çığlık kaçır-verdi, titriyordum, onun daha da sokulmasını istiyordum, onu içimde istiyordum. "Lütfen."

Jase üstümde doğruldu, dudakları şiş ve nemliydi. "Böyle feci güzelsin." Kalçalarını öne doğru itince ayak parmaklarım kendiliğinden kıvrıldı.

Bütün bedenim yanıyordu. Saçlarından çekerek onu dudaklarıma sürükledim, geldi, arayış içinde ve emerek öptü. Parmaklarını iç çamaşırımın lastik şeridine geçirdi, çekip çıkarırsa arkasından ne geleceğini biliyordum.

Benim olacaktı, içimde olacaktı ve deli gibi arzuladığım da buydu.

Beni ateşlere salan bir bakış attı. “Bunun mükemmel olmasını istiyordum. Beklemek istiyordum fakat şu an dayanamıyorum.”

Kalbim, nabzım deliler gibi atıyordu, hassas bölgem çoktan çağlayıp taşmıştı. Bedeninden yükselen güçlü onay hırıltısını duymanın keyfiyle kalçamı kaldırdım. “Seni istiyorum,” dedim tutkuyla. Seni o kadar uzun zamandır istiyorum ki. Seni se...”

Yatak odası kapısının yumuşakça çalınması araya girdi. “Teresa? Jase? Size bir buz torbası getirdim.”

Her ikimizin de bacakları arasına buz torbası yerleştirilmiş kadar oldu. Nefes nefese durduk.

“Teresa?” Avery yumuşak bir ses tonuyla seslendi.

Alnını alnıma dayadı ve çok kısık sesle bir küfür savurdu. Şiddetli bir ürpertiyle sarsıldı ve kendini sırtüstü bırakarak devrildi. “Ben kapıya bakamam.”

Gözlerim kasıklarına kaydı, uyarılmış hali o kadar gözle görülürdü ki birden fazla şekilde gözyaşı döksem vardı. Zamanlamaya lanet okuyarak hormonlarımı dizginlemeye çalıştım ve boğazımı temizledim. “Geliyorum.”

Jase homurdandı. “Kıl payı.”

Göğsüne bir tokat attım, dizlerini büküp kıvrılarak güldü, bir başladı mı durmazdı. Gözlerinin etrafındaki deri kırıışmıştı, kızıl kahverengi gür, dalgalı saçları dar-madağınıktı. O an onu niye o kadar çok sevdiğimi hatırladım.

Yirmi İkinci Bölüm

A very buz torbasını uzattı ve Cam'in hemen hemen kontrol altında olduğunu bildirdi. Kontrol altında olan biz ise tümüyle farklı bir hikâyeydik. Avery'nin, beni kapıda gördüğünde, odada Jase'le aramda neler olup bittiği konusunda gayet net bir fikri olduğunu biliyordum. Saçlarım darmadağınık, dudaklarım şiş, yanaklarım ise kızarıktı. Bir şey demedi fakat döndüğünde sırtıttığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Onlar Cam'in yatak odasında, biz ise diğerinde. Jase de ben de dün üzerimizde olan giysileri giydik, kendimi en azından daha uygun bir durumda hissederek buz torbasını Jase'in çenesinde tutuyordum. Çenesi şişmeye başlamamıştı fakat kırmızılığı koyulaşmıştı.

Torbanın üzerinden beni süzüyordu. "Planladığımız gibi gitmedi."

Her şeye rağmen kahkaha attım. "Gitmedi kahretsin."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ardından geri çekilerek inledi. "Off."

"Gülümseme," diye emrettim. Buz torbasını tekrar çenesine bastırdım. Birkaç dakika geçti. "Bir kısmı kötü değildi."

“Kötü değil miydi?” Üzerime yuvarlandığından beri gözleri için için yanan bir gümüş rengiydi fakat şu an daha da parlak bir halde yanıyorlardı. Belime yapıştı, beni öne ve aşağı çekiştirip bükülü bacaklarının üzerine oturttu. “Bir kısmı erotik düşlerden oluşan zırvalıktı.”

Yüzümü buruşturdum. “Çok romantik.”

Parmaklarını bileğime doladı, buzun olduğu elimi aşağı indirirken bakışları yüzümde dolaşıyordu. “Bu şekilde kontrolümü kaybetmek istemezdim.”

“İtirazım yoktu.” Yanaklarım hemen ısınmaya başlamıştı. “Keşke bitirebilseydik.”

Elini enseme sarıp başımı aşağı indirirken derinden bir inilti yükseldi. İnsanın içine tüketilmemiş arzu alevleri salan, ağır ağır, baygın bir öpücükle dudaklarını dudaklarına mühürledi. Dili benimkiyle buluştu, bükülüp kıvrılarak öpüşmeyi yoğunlaştırdı, kahretsin, bu çocuk öpüşmeyi...

Yatak odasının kapısı aniden açıldı ve Cam içeri daldı. “Hay Tanrı aşkına, sana yine vurmam mı gerekiyor Jase?”

“Kahretsin,” diyerek sızlandım, uzaklaşarak Cam’e pis bir bakış savurdum. “Kapı çalmak diye bir şey bilmiyor musun? O kadar da zor değil.”

Jase’e ters ters bakarken pişman olmuş bir hali yoktu. “Bunu buraya doğru düzgün konuşmaya geliyorum, içeri giriyorum, kardeşim kucağında ve sen de onu dilinle beceriyorsun.”

Jase’in ağzı konuşmak üzere açılacak gibi oldu. İçimdeki berbat bir his, şu an bu ağızla beni beceremeyeceğini açıklayacak diyordu.

“Cam,” diyerek söze girdim, buz torbasını diğer elime geçirerek. “Gerçekten sakinleşmen gerekiyor.”

“Senin de onun kucağından kalkman gerekiyor.”

Avery gözlerini devirdi.

“Şu an olmak istediği yerde,” diye karşılık verdi Jase, sesi şaşırtıcı bir şekilde sakindi. “Sana bunu anlatacağım. Bana vurduğun için kızgın değilim. Hak ettim. İlk öpüş-tüğümüz zaman, bir yıl önce, sana bunu söylemeliydim.”

Cam gerilmişti.

“Bırak bitireyim,” diye devam etti Jase. Kolunu belim-de tutmaya devam ediyordu. “Sonbahar sömestr arası için ayrılmadan önce, o gece öpüştük. Bu sonbahara kadar başka bir şey olmadı. Bununla mücadele etmeye çalıştım.”

“Evet, *gerçekten* sıkı çalışmışa benziyorsun.”

Abime pis pis bakarken tenime sinirden dikenler batı-yordu. “Çabaladı Cam. Bunu sonsuza dek saklayacak da değildik. Çarşamba günü sana söylemeyi planlıyorduk fa-kat senin ilgilendiğin *başka* şeyler vardı.” Bakışlarında bir hak verme belirtisi görene dek bekledim. “Ardından bu Debbie...” Boğazım düğümlendi, Jase belime daha sıkı sarıldı. “Her neyse, senden bunu gizlediğimiz filan yoktu. Sadece uygun zaman olmadı.”

“Ve işte şimdi söylüyorlar,” dedi Avery. Abim söz konu-su olduğunda Avery’nin mantığın sesi kesildiği belliydi. “Sanırım bu iyi bir şey.”

“Sanırım beni kaygılandıran, Teresa’nın sağduyu ile hormonları arasındaki farkı ayırt etme becerisi,” diye söy-lendi ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Ağzımı kapalı tutmaya çalışırken bacaklarının ara-sındaki topları kurutup büzüştürecek pis bir bakış attım. İkinci raunt boyunca nispeten sakin olan Jase tam olarak farklı bir tepki gösterdi. Beni kucağından kaldırıp yata-ğın kenarına bıraktı ve ayağa kalktı.

Çenesi boyunca bir kas seğiriyordu. “Bak, bana vurma-man için seni tutacak filan değilim fakat bir daha kız kar-deşinle bu şekilde konuşacak ya da onun zekâsı hakkında

ileri geri laflar edecek ya da genel olarak onu aşağılayacak ya da utandıracak olursan bir sorunumuz var demektir. Öyle böyle bir sorun değil üstelik. Onu önemsiyorum ben,” dedi Jase. Bu sözlerin Cam’i daha iyi hissettirmeyeceği gayet belliyken dik dik bakıştılar. “Onu önemsiyorum... en az Jack’i önemsedığım kadar.”

Cam bir geri attı ve sanki Jase bir yumruk savurmuşçasına rengi atmıştı. Avery bu sözlerin anlamını kaçırmıştı fakat abim anlamıştı. Bana bir bakış attı, gerçeği bildiğimi ifade edecek şekilde kaşlarımı kaldırdım.

Abim bayılacakmış gibi görünüyordu. İçimden arsız bir şekilde gülmek geldi aniden. Abim ağır ağır başını salladı, ardından “Gerçekten mi?” dedi.

Jase başını salladı. “Gerçekten.”

“Pekâlâ...” Geri çekilmişti ve şaşırmış görünüyordu. “Sanırım ben...”

“Bizim adımıza sevindin?” dedi ve buz torbasını havaya atıp düşerken yakaladım. “Çünkü şu an gerçekten sevindirici mevzulara odaklanabilirim.”

Cam bana baktı, Jase yatağa geri dönüp bacağım üzerine elini koyduğu ve hafifçe sıktığı halde, yüzündeki ifade yumuşamış görünüyordu. “Kahretsin, Teresa, üzgünüm. Ben sadece...”

“Aşırı korumacıydın,” dedi Avery ve Cam ona bakarken gülümsedi. “Birazcık da hıyarlık ettin.”

Sırıttım. “Doğru.”

“Evet, tamam, aşırı tepki vermiş olabilirim fakat sadece seni düşündüğüm için. Sen benim kardeşimsin. Birlikte olduğun herifler söz konusuysa bir hıyar gibi davranmam gerekir.”

“Bu konuda ustalığa erişmiş durumdasın,” diye söylendi Jase.

Cam ona bir hareket çekti ve gerginliğim iyice azalmaya başladı. Birbirlerine orta parmaklarını göstererek el hareketi yapıyorlarsa normale döndüler demekti.

“Her neyse, bu sabah Debbie’yle ilgili mesajlar almaya başlayınca bu kadar erken döndük,” diye açıkladı Avery. Sohbeti en tatsız fakat gerekli bir konuya çevirmişti. “Eve dönmemiz gerekiyordu.”

“Keşke dönmeseydiniz,” diye mırıldandım, Cam’in planlarını düşünerek.

“Dönmemek olmazdı,” diye karşılık verdi abim, önümde diz çökerek. “Lütfen bana söylentilerin doğru olmadığını söyle. Onu senin bulmadığını söyle.”

Anısının etkisinden korunmak istercesine kollarımı göğsüme sardım. “Doğru.”

Cam bir küfür savurdu.

“Aman Tanrım...” Avery elini ağzına bastırdı. “Ne kadar korkunç.”

Evet, öyleydi fakat Debbie’nin yaptığından daha korkunç değildi. Jase, yarın gidip polise ifade vermem gerektiğini anlatırken Debbie’nin bunu niye yaptığını anlamaya çalışıyordum. Bir gece önce üzgündü fakat çok umut da doluydu. Onu o kadar da iyi tanıımıyordum fakat depresyonda olduğunu ya da böyle kesin bir sona karar verdiğini gösteren belirtiler yoktu.

“O yurttan kalamazsın,” dedi Cam, ayağa kalkarken. “Burada kalırsın.”

Jase kolunu omuzlarıma doladı. “Ben de aynı fikirdeyim.”

Bir yanım bu fikrin üstüne atlıyordu çünkü yurda geri dönebilmemin imkânı yoktu fakat bir sürü soruya da yol açıyordu. “Başınıza dert olmak istemiyorum.”

“Cam, zaten her zaman olduğu gibi, çoğunlukla benim

evde kalır,” diyerek araya girdi. “Muhtemelen ev büyük ölçüde sana kalır.”

“Ama...”

“Harika bir öneri,” dedi Jase dikkatimi çekerek. “O yurda dönmeni istemiyorum. Dolayısıyla ya burada kalacaksın ya da gelip benimle birlikte öğrenci birliği evinde.”

Erik’le aynı çatı altında olma düşüncesi bile midemi altüst etmeye yetmişti. “Kırayı ödemek filan isterim. Ayağım biraz daha düzelir düzelmez bir iş bulurum.”

Cam gerek yok dercesine elini salladı. “Yapmak istediğin buysa bir başla bakalım. Aceleye gerek yok. Kira yaza kadar ödenmiş durumda.”

Cam’in evinde kalmama karar verildikten sonra korkularımın çoğu rüzgârda savrulan dumanlar gibi uçup gitmişti. O yurt odasında uyumaktansa sokakta yatardım. Kimileri bunun tuhaf olduğunu düşünebilir fakat o yurda tekrar adımımı atabileceğimden bile emin değildim. Daha da fenası onun anısından... tavan lambasında asılı halinden kurtulabileceğimden de şüpheliydim.

“Cam’le ben gider, eşyalarının çoğunu alıp geliriz,” dedi Jase. “Sen ne istediğini söyle, ben alırım.”

İkisine şöyle bir baktım, birlikte böyle hemen bire bir vakit geçirmeleri beni biraz kaygılandırıyordu. Jase bakışımı yakaladı ve bana göz kırptı.

“İyiiz biz,” dedi.

Cam parmak eklemlerini çatırdatarak zoraki gülümsedi. “Evet, mükemmeliz hatta.”

Kanepede yanımda oturan Avery, kaygıyla sinerek duvar saatine göz attı. “Onlar gideli epey uzun bir zaman oldu.”

Ağır ağır başımı salladım. “Evet.”

Calla ailesini ziyaretten bu sabah dönmüştü. Haberi

alır almaz mesaj göndermiş ve Jase ile Cam gittikten kısa bir süre sonra yurttan doğruca yanıma gelmişti. Televizyon koltuğunda, kaşlarını çatmış oturuyordu. “Siz niye bu kadar zaman almasını dert ediyorsunuz ki?”

“Birbirlerini öldürmüş olma ihtimalleri yüksek. Cam, Jase’le birlikte olmamdan pek memnun değil...”

“Dur, dur. Ne?” Öne doğru eğildi, gözleri pat diye açılmıştı. “Jase’le sen birlikte misin? Siz bu haltı ne zaman yediniz?”

Tatlı buzlu çay bardağını elime aldım. “Ah, geçen hafta.”

“Ama seni çarşamba günü gördüm! Bana söylemeyi akıl edemedin mi?”

Yanaklarım kızarmıştı, Avery’ye bir bakış attım. Bütün dikkati duvardaydı. Hiç yardımcı olacak gibi değildi. “Konusu olmadı, zaten öyle birdenbire gelişiverdi, o yüzden hâlâ, hımm, çok yeni gibi hissediyorum.”

“Çok yeni mi?” diye mırıldandı Avery.

“Vay.” Calla bacaklarını kıvrarak bağdaş kurdu. “Tebrikler, yürü be Teresa. Acayip seksi, üstüne yok.”

Kahkaha attım. “Evet öyle.”

“Abini bütün kalbimle seviyorum,” dedi Avery, saçlarının uçlarını incecik parmakları arasında kıvrıyordu. Yanakları, çilleriyle aynı renk uyumunu yakalayacak şekilde kızardı. “Fakat Jase... onda başka bir şey var. Yani, Jase benim hep biraz gözümü korkutmuştur.”

“Gerçekten mi?”

Saçıyla oynamayı bıraktı. “Evet. Her zaman o kadar ciddi, etkileyici görünüyor ki sanki...”

“Onunla bir gece geçirmek hayatını değiştirecekmiş gibi?” diye atıldı Calla sırtarak. “Jase hakkında aynı şeyi söyleyeceğimden gayet eminim.”

Onunla henüz o kadar ileri gitmediğim için bilemiyor-

dum fakat yaşadıklarım Calla'nın söylediklerini kesinlikle destekliyordu. Bakışlarımı çaya çevirdim, burada oturmuş, ona benim demek acayip bir gururdu ve tabii tuhaf. Birine karşı daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Bunun ardından hüküm süren sessizlikte herkesin ne düşündüğünü biliyordum. Debbie. Başka mevzulardan konuşup gülebilirdik aslında ama ne olduğu aklımızın bir köşesine takılıp kalmıştı.

"Bunu niye yaptığını bilmiyorum," dedim ve ancak her ikisi de dönüp baktığı zaman bunu sesli söylediğimin farkına vardım. "Anlamıyorum."

"Bazen hiç anlamazsın," dedi Calla, bacaklarını uzatarak. Acıklı, hüznü bir ifade belirip kayboldu yüzünde. "Çoğu defa insanı uçuruma sadece tek şey götürmez. Değişik şeyler vardır."

Avery başını sallayarak onaylarken bileğindeki bilezikle oynuyordu. "Doğru. Bir dolu ıvır zıvır birikir, insanı deviren tek şey de olabilir elbette ama aslında pek çok şeydir, irili ufaklı."

"Anlıyorum ama Debbie mutlu bir kızdı. Erik'ten ayrılması dışında gayet iyiydi."

"İyi ama o adamla o kadar uzun süre olduktan sonra nasıl mutlu kalabilirdi?" diye sordu Avery. "Ben onunla birlikte olduğu için kötü bir ruh hali içindeydi demek istemiyorum, mesele bu şekilde ona kaç yıl davranıldığı?"

Çok doğru bir noktaya işaret etmişti.

"Başka ne tür meseleleri vardı bilemiyoruz." Calla suskunlaştı, dikkatini kucağında katladığı kollarına verdi. "Annem intihar etti."

Avcumu göğsüme bastırırken Avery'yle bakiştık. "Ne?"

Calla hızla başını öne eğerken alt dudağını kemiriyordu. "Şey, Debbie gibi değil. O öyle bir gecede yapmadı.

Uzun yıllar süren bir sürecin sonunda yaptı.”

“Bunu duyduğuma gerçekten çok üzıldüm Cal.” Çayı kenara bıraktım ve elime bir yastık alıp midemin üzerine bastırdım. “Nasıl?”

“Kendini öldürene kadar alkol alıp uyuşturucu kullandı. Kaza değildi,” dedi başını yukarı kaldırarak. “Annem yaşamak istemiyordu. Pasif çözüm yolunu tercih etmişti. Her neyse, öyle miydi aslında kimse bilemez. Herkesi kandırdı. Debbie bunu uzun süredir istiyordu da demiyorum fakat bilemezsiniz.”

Ona daha çok soru sormak istiyordum fakat sert tutumu şimdilik paylaşımı yeterli bulduğunu ifade ediyordu. “Ben de bilmiyorum. Fakat içten içe ters gelen bir şeyler var.”

“Böyle bir yol insana ne zaman doğru gelir ki?” diye sordu Avery yumuşak bir ses tonuyla.

Bir kez daha; iyi nokta. Fakat o geceye dair anılarımda dolaştığımda bir şeyi gözden kaçırdığımı biliyordum; travma nedeniyle kafamdan söküp attığım, gerçekten tam travma yaşatıcı bir durum olmalıydı.

Bakışlarımı kaldırıp Calla’yla göz göze geldiğimizde dank etti. Ayağa kalkarken kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpıyordu. “Aman Tanrım.”

“Ne?” Calla da kafası karışmış görünse bile ayağa kalktı. Ayağa kalkmaya hazırlanan Avery’ye baktı. “Ne?” dedi. “Ne halt dönüyor, Teresa?”

İyice idrak ederek başımı salladım. Bunu nasıl unuta bilmişim? “Pembe fular.”

“Hı?” Calla, tekrar Avery’ye baktı.

“Odanın kapısında pembe fular asılıydı!” Ayakta duramadım, kanepeye yığılıp kaldım. “Hey Tanrım...”

“İyi misin?” Avery kollarımdan kavradı, parmakları soğuktu. “Jase’i arayayım mı? Cam’i?”

“Hayır. Ama ifademi vermem gerekiyor! İfadeyi hemen vermem gerekiyor.” Midem bulanıyordu. “Polise gitmem gerek.”

“Tamam.” Calla hemen anahtarlarını kaptı. “Biz seni götürürüz ama ne haltlar döndüğünü bize anlatman şart.”

“Pembe fular. Debbie, Erik ne zaman gelse ve biraz mahremiyete ihtiyaç duysalar kapıya pembe bir fular asardı,” diye açıkladım telaşla, ellerim titreyerek. “O lanet pembe fuları ne zaman rahatsız edilmek istemezse asardı.”

“Tamaaam,” dedi Avery soru sorar bir ifadeyle.

“Anlamıyorsunuz.” Güçbela bir nefes aldım. “Oraya gittiğimde kapıda pembe fular asılıydı. İçeride Erik’le birlikte olduğunu, tekrar bir araya geldiklerini düşündüm. Pembe fular, Erik öncesinde oradaydı demek!”

Girmi Üçüncü Bölüm

Avery ve Calla, söylediklerimi, Debbie'nin o akşam belli bir süre yalnız olmadığını anlamışlardı fakat onlara göre kayda değer bir önemi yoktu.

Ama bana göre vardı.

Zihnim, Debbie'nin intihara teşebbüs ettiği fikrini kabullenmeye razı gelmiyordu. Saflığımdan ve bunun mümkün olduğuna inanmadığımdan değildi fakat Erik oradaydı ve bana göre, o serserinin öfkeye kapıldığı ve ona gerçekten zarar verdiği düşüncesi daha mantıklıydı.

İfade vermek üzere beni polise götürdüler. Pembe fuların önemi ve bunun, Debbie'nin yalnız olmadığı anlamına geldiği konusunda kendimi gergin hissederken polisler pek fazla bir ilgi göstermedi.

Karakoldan çıkıp Calla ve Avery'nin beklediği yere kadar bana eşlik eden memur, "Eski erkek arkadaşıyla bugün ilerleyen saatlerde görüşmeyi planlıyoruz," dedi. Gü-lümsedi fakat gülümsemesi zoraki ve sahteydi. Kendimi şu her şeye burnunu sokan, bütün gün etrafı izleyip sürekli yalan yanlış ihbarlarda bulunan yaşlı kadınlardan biri gibi hissettirdi.

“Peki ne dediler?” diye sordu Avery. Calla’nın arabasındaydık.

İç çektim. “Gördüklerimi ve bildiklerimi anlattım. Erik’le ayrıldıklarını ve...” Dudağımı ısırırken Debbie’nin nasıl bir ilişkisi olduğuna hiç değinmediğimi fark ettim. Debbie benden bunu kimseye anlatmamamı istemediyse de bir şekilde yanlış geliyordu. Ben çok utanıyordum -hâlâ öyle hissediyorum- onun da asla kimsenin bilmesini istemeyeceğini tahmin ediyordum. Polise anlattım, onlar da gördüklerimi; morlukları ve Debbie’nin bana söylediklerini yazdılar fakat Debbie’nin gerçekten intihar ettiğini düşündüklerini anlayabiliyordum. Ve biri Erik hakkında şikâyetçi olmadan yapabilecekleri bir şey yoktu.

Avery yolcu koltuğunun üzerinden baktı, kahverengi gözleri irileşmişti. “Debbie’ye vuruyordu, değil mi?”

Zihin okuyup okuyamadığını merak ederek dikiz aynasına göz attım, Calla’nın hızla bakışlarını yoldan çevirdiğini fark ettim. “Evet... Ona vuruyordu. Ona bir kez bu konuyu açtım, inkâr etti fakat daha sonra gerçeği anlattı, şey...” Cam bu konudan habersizdi ve bu şekilde kalmasını istiyordum. “Şey, ölmeden bir gece önce anlattı.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Calla.

Avery’yle göz göze geldik, anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. “Neyse, bildiklerimi ve pembe fuların Erik’in orada olduğu anlamına geldiğini söyledim. Onunla bugün konuşmayı planladıklarını söylediler.”

Alt dudağını kemiriyordu. “Aslında bunu Erik’in yaptığını ve sonra... onu astığını mı düşünüyorsun?”

Bu ihtimal karşısında ürperdim. “Bir insanın bir insana bunu nasıl yapabileceğini aklım almıyor fakat şu hayatta gerçekten berbat halde olan insanlar var.”

Calla başını salladı. “Çok doğru.”

“Öncesinde Debbie’ye çok sinirlenmiş olabilir. Belki de kasti bir durum değildi,” diye yüksek sesle düşünüyordum. “Sonra da panikledi ve intihar süsü verdi.”

“İnsanın kulağına biraz delice geliyor fakat insanlar daha beter delilikler yapabiliyor.” Avery koltuğunda dönüp pencereden dışarıya baktı. “İnsanları hiç hafife almak gerektiğini öğrendim.”

“Evet,” diyerek nefes aldım ve arkama yaslandım.

Burada oturup üniversiteli bir herifin eski kız arkadaşını -kazara ya da değil- öldürdüğünü ve buna intihar süsü verdiğini düşünmek delice geliyordu fakat Calla ve Avery’nin de dediği gibi, insanlar çok daha delice işlere kalkışabiliyorlardı.

Cam ve Jase eve dönmüştü. Kapıdan içeri adımımızı atar atmaz polisle neler olup bittiğine dair bizi soru bombardımanına tuttular.

Her ikisi de birbirlerine bedensel bir hasar vermiş görünmüyordu. Mutfak tezgâhının üzerinde duran iki pembe kutuya çaktırmadan göz attım. Kanepede Jase’in yanında otururken sırtımama engel olamıyordum. O ve kapkekleri. Bulaşıcıydı ve Cam’e geçiyordu.

“Her şeyi almadık fakat bir süre idare etmene yetecek kadarını aldık.” Jase uzanıp saçımı arkaya topladı. “Hepsi yatak odanda.”

“Çok teşekkür ederim.” Her ikisine de ayrı ayrı baktım. “İkinize de.”

“Önemli değil.” Cam kolunu dolayarak Avery’nin sırtını göğsüne yasladı. “Ama evimi yakayım falan deme.”

Ben ona pis bir bakış atarken herkes gülüyordu. Kısa bir mesai için işe gitmesi gereken Calla ilk ayrılan oldu. Ardından Avery ve Cam birbirlerine şaşkınlıkla bakış atmaya başladı. Kısa süre içinde onlar da çıktı.

Jase uzanıp beni arkaya doğru çekince göğsüne kıvrılıp yaslandım. Her ne kadar zihnimi kapatıp onun kollarında olmanın tadını çıkarmak istesem de yapamıyordum.

Polise yaptığım ziyaret ve kuşkularım hakkında Jase anlattıklarımı tekrar düşünürken “Hemen pat diye sonuca vardığımı düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordum.

Tarar gibi saçlarımı arkaya doğru itti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. “Pat diye olduğunu söylemezdim. Belki umut ediyorsun ama haklısın. Erik çok kolay çileden çıkan biri ve birinin kontrolünü kaybedip böyle bir şey yapması ilk olmaz.”

En azından delirdiğimi söylemiyordu. “Sence polis otopsi yapar mı?”

“Bilmem.” Beni daha da sıkıca kucakladı. “Her ihtimale karşı yapacaklarını düşünebilirsin.”

Otopsi yapmaları için dua ettim. Eğer şüphelerim doğruysa inceleme esnasında belli olmaz mıydı? Debbie’yi otopsi ve ölüm nedeni üzerinden düşünmekten, sırf buna indirgenecekmiş gibi- nefret ediyordum.

“Neyi merak ediyorum, biliyor musun?” diye sordum, gözlerimi kapatarak. “Ya Jeremy de bu noktaya gelseydi? Eğer yaptığı buysa Jeremy de çok kolay Erik olabilirdi.”

Jase ciddileşti ve uzun sayılabilecek bir süre konuşmadı. “O zaman çok şükür ki Cam o pislige iyi bir sopa çekmiş. Özür dilerim. Bu konuda neler hissettiğini biliyorum fakat tek söyleyeceğim, çok şükür.”

“Evet,” diye fısıldadım. Erik’in Debbie’yi öldürdüğü fikri midemi ekşitmişti fakat bu konuda daha fazla düşündükçe bunun doğruluğu konusundaki korkularım da artıyordu.

“Bana bir söz vermeni istiyorum, olur mu?” dedi ve gözlerini görebileceğim şekilde çenemi parmaklarıyla yukarı

kaldırdı. “Hiçbir şekilde, özellikle de yalnızken, Erik’in yakınlarında olmanı istemiyorum.”

“Sorun olmaz,” dedim umursamazca.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. “Ve polis ya da bizlerden biri olmadıkça şüphelerinden söz etmeni istemiyorum.”

Bu hassas noktayı tartışmak üzere ağzımı açacak gibi oldum fakat başını salladı. “Sessiz kalman gerektiğini düşündüğümünden değil fakat eğer Erik bunu yaptıysa gerçeği bildiğini düşündüğü için tehlike altında olmanı istemediğimden. Bütün söyledğim bu.”

Hafifçe gülümsedim. “Peki. Olur.”

Biraz daha bu şekilde oturup salondaki doğal ışığın kararmasını izledik. Dışarıda rüzgâr artmış, bina cephe-lerinde savruluyordu. Önümüzde uzun bir gece uzanıyordu ve yalnız karşılamak istemiyordum.

“Geceyi benimle geçirir misin?” diye sordum, daha fazlasını talep ettiğimi bilerek. Muhtemelen çiftliğe uğramak ya da birlik evine gitmek isterdi.

“Senden daha öndeyim.” Sırıtarak televizyon koltuğunun yanında duran bir sırt çantasını çenesiyle işaret etti. Çantayı fark etmemiştim bile. “Dışarı çıktığımızda yanıma yedek giysi aldım. Sadece bir duş almam gerekiyor.”

“Teşekkür ederim.” Uzanıp yanağından öptüm. “Her şey için teşekkürler.”

Alnını alnıma değdirdi. “Sen şimdi Çin yemeği sipariş et. Yolun aşağısında bir mekân eve servis yapıyor, ben de hızla duşa girip çıkayım.”

İyi bir plan gibi görünüyordu. O banyoya girerken ben de sipariş verdim. Suyun sesi geldiği an kendimi kalbim çarparak gözlerimi kapıya dikmiş buldum.

Ben de ona katılsam ne yapardı?

Dudağımı ısırđım ve koltuk değneklerimle diz atelim olmadan giysilerimi yavaş yavaş çıkardığımı, seksi bir şekilde düşün altına girdiğimi gözümde canlandırarak ke-yifle oyalandım. Sabunu alıyorum ve...

İç çektim.

Dikkatimi, topallayarak gittiğim yeni yatak odama verdim ve duş sesinin kesildiğini duyana dek mümkün olduğunca eşyalarımı yerleştirdim. Banyo kapısı açılırken koridora çıkmıştım. "Tavuk... vaay... söyledim."

Jase kapı eşiğinde dikiliyordu, ıslak saçları biçimli elmacikkemiklerinin yanından kıvrılarak dökölüyordu. Göğsüne serpili bir tutam kıl nemliydi. Üzerine geçirdiğı, kalçalarından aşağı düşecekmiş gibi görünen kot, kalçalarının iki yanında V şeklindeki kasları gözler önüne seriyordu.

"Tavuk vaay, yeni bir menü tabağı mı?" diyerek sataşırken o dalgalı karın kaslarını beyaz bir havluyla kuruyordu.

"Yemek istediğim tür bir tabak."

Gümüş gözleri parladı ve bana doğru ilerledi, yüzünde bariz bir açlık ifadesi belirdi. Tam parmakları yanaklarımda dolaşırken kapının zili çaldı.

Homurdanarak geriye çekildi. "Ben bakarım."

Ağzım kurumuş halde kapıya gidişini izledim. Jase'in yarı çıplak hali, siparişi getiren çocuğun gözünden kaçmadı fakat bir gencin gözlerini alamadığı en tuhaf şey olduğundan emin değildim. Kanepede oturup televizyon seyrederek akşam yemeğimizi yedik.

Jase orada oturmaya devam ederken ben günün kir ve dertlerinden arınmak üzere duşa yollandım. Başımдан aşağı akan suyun, gözlerimi kapadığın an gördüklerimizden ve ikide bir zihnime takılıp duran pembe fular ve Erik düşüncelerinden beni arındırmasını diledim.

Bunu gerçekten yapmış olabilir miydi? Gördüğüm ve Debbie'nin anlattığı kadarıyla sınırlı biriydi. O çantayı savurduğunda neredeyse sinirden kontrolünü kaybetme noktasındaydı fakat bir çantayı şiddetle savurmak, cina-yet işleyebilecek kapasitede olduğu anlamına gelmezdi.

Su artık soğumaya başlarken duştan çıktım ve yumuşacık yeşil bir havluya sarındım. Ateli ıslak vücuda geçirmek kesinlikle çok zordu, dizime taktığımda neredeyse ecel terleri dökmüştüm.

Buharları savrulan banyodan çıktığımda Jase salonda değildi. Vücuduma sıkıca sardığım havluyu tutarak sessizce yatak odasına yöneldim.

Çok kısık bir sesle kendi kendine bir şarkı mırıldanarak giysilerimi asıyordu. Kapının eşiğinde durduğumda geldiğimi duymamıştı. Dolapta bulduğu ya da yurttan kapıp getirdiği bir kazağı askıya geçirirken boğazım tıkan-dı. Yatağıma dönüp üst üste katlanmış bir kot yığınının aldığında bütün giysilerim ortadan kalkmıştı.

“Bakıcı gibisin.”

Dolabın önünde arkasına dönüp kapıya baktı. Elinde bir kot, gümüşü bakışları başımın en tepesinden kıvrılan ayak parmaklarıma kadar beni süzerken kalakaldı. “Vay be.”

Kulaklarıma kadar kızardım. “Giysilerimi ortalıktan kaldırdığın için teşekkür ederim.”

“Hı hı.” Kotu yere bırakıp sinsice bana sokuldu. Gözle-rindeki bakış, bende geri geri çekilip hızla ona doğru koş-ma isteği uyandırdı. Kollarıma sadece parmak uçlarını değdirdi, ateşli bakışlarını gözlerime dikti. “Sana çılgın bir öneride bulunacağım, tamam mı?”

“Tamam.”

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. “Ben burada ol-

duğum zamanlar, bence günde en az iki kez ortalıkta bu şekilde dolanmalısın. Bir sabah bir akşam.”

Güldüm. “Yani ortalıkta havluya sarılı halde hoplayıp zıplayayım istiyorsun?”

“Hopla zıpla. Otur kalk. Nefes al.” Dudaklarını, titrememe neden olacak şekilde, elmacıkkemiğimin üzerinde dolaştırdı. “Benim için bunların hiçbirisi sorun değil.”

Çok hafifçe başımı çevirdiğimde dudaklarımız süzülürcesine birbirine karıştı. Yumuşakça öpüşürken parmak uçları yanaklarımda gezindi. Hafifçe dudaklarımı yalayan dili ağzımın istekle açılmasına neden olurken havluyu kavrayan elim gevşedi.

Onun öpme tarzını, ağzımda bıraktığı tadı, diliyle ve dudaklarıyla beni tepeden tırnağa uyarmasını seviyordum. Biraz daha sokulduğunda nefesim hızlandı, aramızda yalnızca birkaç santimlik mesafe vardı.

Hızla artan bir yoksunluk duyuyordum ve onu deli gibi istiyordum. Ona arzum fiziksel olmaktan çok daha derinlikliydi. Bedenlerimizin arasına hiçbir şeyin girsin istemiyordum.

Dudaklarımın arasında inledi. “Seni istiyorum.”

Damarlarımda lavlar dolaşıyordu. “İsteddiğim sensin.”

Elleri yan taraflarımda dolanıp havlunun kenarlarına ulaştığında boğazının derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. Sarsılarak ona sokuldum. “Seninim,” diye fısıldadım.

Diliyle dilimi yoklayarak beni tekrar öptü. Geri çekildiğinde dudağımı ısırды ve beni nefes nefese bıraktı. Gözlerim çırpınarak açıldı ve gümüşü gözlerinin içinde hap-soldum.

Jase bir gece önce yarıda kesmekte haklıydı. İlk seferimizin üzerine yapışıp kalacak bir gölge düşsün istemiyordum. Onun gibi, ben de mükemmel olsun istiyordum.

O ana dönüp baktığımda kesinlikle hiçbir pişmanlık duymak istemiyordum.

Fakat mükemmel bir şekilde planlanamayacağını da biliyordum. Bu, her ikimizin de aynı şeyi istemesiyle ilgili bir durumdu. Onun her şeyi doğru şekilde yapmak istemesi içimi eritiyordu fakat zaten her şeyi doğru şekilde yaptığının farkında değildi.

Derin bir nefes çekip cesaretimi topladım ve havluyu bedenime sarılı tutan düğümü gevşettim. Sahneye çıkmaya ve bütün gözlerin üzerimde olduğunu bilmeye benziyordu fakat biraz farklıydı; daha etkileyiciydi. Çünkü önemli olan sadece onun gözleriydi ve şu an onun bütün dünyasıydım.

Havlunun düğümünü çözdüm, üzerimden kayarak düştü.

“Tanrım,” diye inledi ve dudakları keskin bir nefesle aralandı.

Son derece seksi mavi diz atelim dışında cırılçıplaktım ve karşısında, hayatımda başkasına karşı hiç olmadığım kadar savunmasızdım.

Ona sadece bedenimi sunmuyordum, ona gerçekten yüreğimi sunuyordum.

Jase, kolları iki yanda, bir adım geriye çekildi, Yumruklarını açıp kapadı. “Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın? Bunun beni nasıl etkilediğinin?” Bütün sistemimi bir memnuniyet duygusu ele geçirirken sözlerine yüreğim ve bedenim karşılık verdi. Ağır ağır başını salladı. “Gerçekten anladığını sanmıyorum çünkü anlasaydın orada öyle dikilebileceğini sanmıyorum. Tanrım, Tess, gözümde mükemmel olmayan tek bir yanın yok.”

Mükemmel olmayan çok yanım vardı. Dans olmayınca, esnek vücut hatlarımı elli hamburger öncesi yitirmiştim. Kalçalarım daha yuvarlaklaşmıştı ve uyluklarım öncesi kadar ince değildi. Eskiden sallamayı sevdiğim, mükem-

mel bir şekilde dümdüz olan göbeğim şimdi hafifçe çıkıktı ve göğüslerim irileşmişti. Kötü bir şey değildi ama kıcım da öyle.

Fakat onun gözünde, öncesinden daha güzel hissediyordum kendimi.

Daha önce hiç böylesi bir beklenti duygusu hissetmemiştim. Bakışları bende çılgınca duygular uyandırıyor. Kızarmıştım, heyecanlıydım ve doğru karar verdiğimin farkındaydım.

“Ben hiç... bu kadar cesur olmadım,” dedim titrek bir sesle. “Fakat bu, bizim için doğru an. Seni istiyorum Jase. Sen beni istiyor musun?”

“Evet.” Sesi boğuktu. Bakışları yukarı doğru süzülüyor ve ben dokunması için yanıp tutuşuna dek göğsümde takılı kaldı. “Seni istiyorum.”

Jase, ardından bana dokundu, elleri kollarımın yanı başındaydı, başını indirip kaldırdı. Hâlâ nemli, yumuşacık saçları yanaklarımı yaladı. “İstediğinin bu olduğuna emin misin?”

“Her şeyden daha çok,” dedim hafifçe.

Çıplak göğsü yükselerek göğsüme sürtündü. Bedenimde bir heyecan patlaması oldu. Boğazının derinliklerinden bir hırıltı daha yükseldi. “Orada kal. Kıpırdama. Tamam mı?”

“Tamam.”

Beni hızla öptü ve derin bir nefes çekerek yatak odasından ayrıldı. Birkaç saniye sonra elinde küçük folyo paketlerle döndü. Sırıtmaya başlarken kaşlarımı kaldırdım. “Hazırlıklı geldin, hı?”

Yüzünde kibirli bir sırıtma belirdi. “Seninle hazırlıklı olmak istedim.” Paketleri, arkamdaki yatağa fırlattı ve bacaklarım yatağa çarpana dek geri geriledim. “İzle beni.”

“Gözüm başka bir şey görmüyor.”

Kocaman bir gülümseme yüzüme yayılırken nefes verdim. Ama sonra uzanıp kotunun düğmesini çözerken nefesimi tuttum. Sıra fermuara geldi ve kot kayarak indi. Kot bir saniye içinde çıkmıştı, sadece iç çamaşırı kalmıştı.

Görüntüsü karşısında nefesim kesilmişti. Kıkırdadı. Tam anlamıyla muhteşemdi. Koyu bronz teni, en doğru noktalarda olması gereken kıvrımlara sahipti.

Jase... ona her şey bahşedilmişti. Hatta fazlasıyla.

İki parmağıyla çenemi tutup bakmam için başımı yukarı kaldırdı. “Gördüğünü beğendin mi?”

İçim titredi. “Ah, evet.”

“Güzel.” Beni öptü ve odanın bütün havasına cinsel gerilim sinerek hâkim oldu. “Bunu ne kadar uzun süredir istediğimi tahmin bile edemezsin,” diye fısıldadı dudaklarımın arasına ve kolunu belime dolayıp aynı hizaya gelene kadar beni kaldırdı. Sonraki öpüşme bir yangını ateşledi. “Ah, geceleri uzanıp kaç kez seni böyle benimle hayal ettim.”

“En az benim hayal ettiğim kadar çok,” dedim, beni yatağa indirirken. Yatağın ortasına uzanmıştım. “Daha fazla beklemek istemiyorum.”

“Ben de öyle.” Bir kondom aldı, folyoyu yırtarak açtı ve kaydırarak taktı.

Üzerime eğildi, dudakları kızarmış yanaklarımda dolaştı ve alevden bir yol izleyerek göğsüme ilerledi. Kalçalarım huzursuzca ona doğru kıpırdanana dek göğüslerimi hafif hafif ısırdı ve emdi. Kalçalarımı iyice sokulana dek ittiğim an ürperdi. Elleri her yerimdeydi, vücut hatlarımı hafızasına kazımak istercesine okşuyordu.

Belimle bir kavis çizerek bedenine sokuldum, yanıp tutuşarak ve gerilerek ellerimi göğsünde dolaştırdım. Uzun bir fırtınanın ardından yıkılan bir baraj gibi, bedenim arzu seline kapılmıştı.

“Tadını çıkarmak istiyorum.” Elini bedenlerimizin arasından aşağı uzattı, beni buldu ve bir parmağını içime kaydırırken hafifçe iterek kasıklarımı araladı. “Bedeninin her yanını öpmek ve tadını almak istiyorum çünkü buna layıksın fakat dayanabileceğimi sanmıyorum bebeğim. Hiç sanmıyorum.”

Bu sözleri söylerken sarsılıyordu. Parmaklarını yavaşça çekerken bakışları gözlerime kenetlendi. İçime baskı yapan ilk dokunuşuyla neredeyse dağılmıştım.

“Tanrım, sen çok...” Kelime bulamıyormuşçasına sesi yitip gitmişti.

Yarı içimdeyken hissettiğim baskı ve dolgunluk inanılmazdı. Kalçalarımı kaldırdım ve bacaklarımı beline doladım. Karşılıklı iniltilerimiz odayı doldurdu, kalçalarını ileri geri oynattı ve sonunda tümüyle içime girene dek itti.

İçimden çıkmadan kontrollü bir şekilde hızlı hızlı nefes alarak kıpırtısız kaldı. “İyi misin?”

Çok uzun zaman olduğu için biraz sızlıyordu ama iyiydim. Hatta iyiden de öte. “Evet.”

Yanağımı avcunun içine aldı ve dudaklarını dudaklarıma sürterek yumuşakça öptü. “Beni içinde sımsıkı sardığını hissetmekten daha iyi bir şey olamaz.”

“Aynı şeyi söyleyebilirim.” Parmaklarımı saçlarına dolayıp kalçalarımı ona bastırarak hafif hafif oynattım. Şu noktaya kadar kendini koyduğu bütün dizginlemeler devreden kalktı.

Kendini içime itti, uzun ve güçlü darbelerle daha derinlere girdi. Kalçalarımı avuçlarının arasında kendisine doğru çekerek ileri geri hareket ettirirken bedenim iyice gerilmişti. Giderek artan duygu yoğunluğu, önüne geçilmez bir zevk seliyle hummalı bir tempoya dönüşmüştü. İçimde mutluluk inşa ediliyordu. İyice dayanarak biraz daha hız-

landığında elleri de dolanarak bedenimi keşfe çıktı ve içimin derinliklerine sımsıkı dolanmış yay çözölmeye ve beni kışkırtmaya başlayana dek hazzı doruklara taşıdı.

Beni derin derin öptü ve ürpertilere salarak darmadağın etti. Bedenim kasılmalarla gerilerek sarsıldı, o da başını boynuma gömüp boşalma haykırışıyla hızla beni izledi. Bedenim son bir artçı sarsıntıyla sarsılırken ellerim miskince sırtında kaydı. Onun da bedeni hâlâ kasılıyordu.

Ancak dakikalar geçtikten sonra kolları üzerinde kendini hafifçe kaldırdı. “Tess, bebeğim...”

Gözlerimi bir çift güzel gümüşe açtığımda yeni baştan âşık olmuştum. “Bu... bu harikaydı.”

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettirecek kadar iç içe kaldık. Sonra kendini benden çekti ve hızla yataktan kalkıp yandaki çöp kutusunda kondomdan kurtuldu. Saniyeler içinde yanımda uzanmış yatıyordu. Ben sırtüstü, o yana dönük öylece yatıp nefes alıp verişlerimiz normale döndükten çok sonra bile birbirimizi seyretmeyi sürdürdük.

Sırttım. “Ne var biliyor musun... sanki ilk kez gibiydi.” Bir kahkaha patlattı ve başını eğip omzumdan öptü. “Aptalca geliyor, değil mi?”

“Hayır. Hiç değil.”

“Gerçekten öyle hissettirdi. İlk seferimin böyle iyi hissettirdiğini bile söyleyemem, o sıra hayatın sırrını keşfettiğimi düşünmüştüm.”

Güldüm ve onunla yüz yüze olmak için yan tarafıma döndüm, göğüslerim göğsüne değiyordu. Bir elini çıplak kalçamın üzerine koyarken gözleri cıva gibi ışıldıyordu. Öpeceği beklentisiyle gözlerimi kapattım. Uzun süre beklemem gerekmedi. Alt dudağımı hafifçe ısırđı, ben de hafifçe inledim. “Kulağa mükemmel geliyor.”

“Başka ne mükemmel geliyor biliyor musun?” Biraz

daha sokuldu, onu karnımda hissettim. Gözlerim açıldı, bedenini bedenime doğru kaydırırken gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. Kalın saçları tenime sürtündü ve bedenlerimizin arasında hiçbir engel olmamasının verdiği şehveti tattırdı.

Nefesimi tuttum. “Daha şimdiden.”

“Sen söz konusu olduğunda sana her zaman hazır olduğumu söylemiştim.”

“Evet, ama... ah!” Elini kasıklarımın arasına sokup beni avuçladı.

Yüzündeki sırıtma safkan bir çekicilik taşıyordu. “Sen ne durumdasın?”

Sanki cinsel güdülerimin anahtarını elinde tutuyordu. Harika bir şekilde saçmaydı. Bir parmağını sakince içime sokarken kalçalarım titredi. “Sence?”

“Nefesini tuttuğuna göre sanırım evet.” Nemli şakağımı öptü. “Seni istiyorum. Yine.” Ardından dudakları kızarmış yanaklarımda gezindi ve derin, mühür gibi bir öpücükle ağzımı ele geçirdi. “İçini istiyorum. Derinlerini.” Elini çekip arkasını döndü ve eliyle yoklayarak dolanmış çarşaflar arasında kondom arandı. Bir an sonra sırtüstü devrilirken kalçalarımın kavrıdı ve beni kaldırıp kucağına oturttu. Ondan yükselen derinden bir hırıltı, hassas bölgeme alevler salarken ucunu içime bastırdı. “O kadar derine girmek istiyorum ki beni bir daha hiç çıkaramaya-çağın kadar derine... İster misin bunu?”

Kirpiklerim sürüklenircesine kendiliğinden kapanırken “Evet,” diye fısıldadım.

“Bak bana.” Gırtlığından boğuk bir sesle yükselen buyruğu tehlikeli bir şekilde kışkırtıcıydı. Hiç tereddütsüz itaat ettim. Gözleri saydam bir griydi. “Tanrım, böyle çok güzelsin.” Uzanıp saçlarımı omzumun üzerinden

arkaya itti ardından parmakları göğsüme indi. Göğsümü avuçlayıp başparmağını sertleşmiş ucunda gezdirdi. “Buna doyacağımı sanmıyorum.”

Ayak parmaklarım kıvrılırken omuzlarını kavradım. Yavaşça milim milim, beni de yönlendirerek söz verdiği şeyi yapana dek içime girdi. Bir haz bir diğerini tetikledi ve tıpkı ilk seferki gibi, ikimizin de kendini bırakıp boşalma kıyılarında gezindiği bir noktaya varması fazla zaman almadı. Bacaklarımı iki yana kıvrarak kucağında oturmam bile dizimi etkilemiş görünmüyordu; aşağı yukarı inip kalkarken sadece hassas bölgemde oluşan baskıya yoğunlaşmıştım. Birbirimizle iç içe geçmiştik, bedenlerimiz gerildi ve dudaklarımız birbirimizin ismini boğuk hırıltılar eşliğinde haykırırken ikimiz de bir milyon parçaya bölünerek birlikte doyunluğa eriştik.

Kollarını dolayıp beni göğsünün üzerine çekti. Bedenimi sımsıkı göğsüne bastırırken sarsılarak titriyordu. Eliyle sırtımı bir aşağı bir yukarı ağır ağır okşuyor, saçlarımın arasında dolanıyordu.

Kıpırdamak bile istemiyordum. Özellikle de başımı hafifçe çevirip dudakları boynuma alevden bir mühür dağlamışken. Ve tam o anda, bugüne kadar duyduğum en güçlü kelimeleri fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Girmi Dördüncü Bölüm

Beni seviyordu.

Fısıldadığı bu sözler, zihnimin içinde tekrar tekrar dönerek bütün bedenimde yankılanmıştı. *Beni seviyordu.* Bir hayal gerçek olmuştu, tıpkı aşk romanlarındaki sonsuza dek mutluluk gibiydi. Yıllarca deli divane olduğum adam, sevdiğim kişi, *bana* aşkımın karşılığını vermişti. Üstelik iyi bir sevgiydi bu; özenli ve geliştirici, incitici ve yıkıcı değil. Abimle Avery arasında gördüğüm tür bir sevgiydi. Artık onlara imrenecek bir nedenim kalmamıştı, ben de masal gibi bir aşka ve Hallmark Channel aşk filmlerindeki gibi mutlu sona sahiptim.

Titreyen ellerimi bedeninin iki yanına bıraktım. Uzun, ince, kaslı bedeni yavaş yavaş gevşedi ve nefes alıp veriş normalde döndü. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım boynunun yanından, nemli teni üstünde gülümseyerek.

Belimdeki kolları gerildi ardından elleri kalçalarımı kaydı. Beni kaldırıp nazikçe yan tarafına bıraktı. Şakağımından öptü. “Hemen geliyorum.”

Gözlerimi kapattım, yan tarafıma kıvrılarak bir iç çektim. Jase banyoya gidip gözden kayboldu, dönerken yatak odasının lambasını söndürdü. Yatağa girip yanıma uzandı ve kollarını bana doladı.

Konuşmuyordu. Bunu dert etmiyordum çünkü ondan duymaya ihtiyacım olan her şeyi söylemişti.

Sıcacık ve rahat bir şekilde, kesin “bir kafes kanaryayı yiyip yutmuş kedi” gibi görünen, memnuniyet dolu bir sırtıtmaya uykuya daldım. Jase’in kolları ve bedeninin bedenime dolanması, hafta sonunun karanlığını geçici bir süre uzak tutan, yatıştırıcı bir sıcaklık sunmuştu.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum ve rüya görmediğimden emindim fakat sırtımı saran sıcaklık yoktu ve bu beni memnuniyet dolu uyku sersemliğinden çekip çıkardı.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım, gözlerim yavaş yavaş etrafa uyum sağladı. Soluk mavi bir ışık süzülerek gölgeler halinde yatak odasına doluyordu. Uzanıp yokladım, Jase’in olduğu nokta boştu. Hâlâ uyuşuk bir halde sırtımın üstüne devrildim.

Jase, dirseklerini dizlerine dayamış, yatağın köşesinde oturuyordu. Çıplak sırtı kamburlaşmış, başını ellerinin arasına almıştı.

Kaygı, uyku sersemliğini kovaladı. Doğrulup oturdum. “İyi misin?”

Başını hızla yukarı kaldırdı, daldığı derin düşünceden irkilerek sıyrılmış gibiydi. Loş ışıktaki gözleri koyu ve gölgeliydi. “Evet, şey... yapmayı unuttuğum bir şey vardı.”

Biraz şaşırarak ayağa kalkmasını ve yerden kotunu almasını izledim. Kotu üzerine geçirdi, fermuarı çekti ve düğmesini açık bırakarak arkasını döndü. “Birlik evine uğramam gerek. Ders için gerekli ıvır zıvırları orada bırakmışım.”

“Tamam.” Kaşlarımı çattım. “İstersen erken çıkıp oraya uğrarsınız, böylece sen de...”

“Sorun değil.” Hızla eğilip dudaklarını yanağımda gezdirdi ve uzaklaştı. “Kapıyı arkamdan kilitlerim, kalkman

gerekmez. Uyumak için hâlâ birkaç saatin daha var. Sekiz buçuk civarında seni alırım.”

İçimde aniden soğuk bir ürperti hissederek başımı salladım. “Tamam.”

Geri geri kapıya doğru ilerledi, döndü, ardından duraksayarak bana bir bakış attı. Yüz ifadesini tam olarak göremiyordum. “Tess...”

Nefesim boğazıma takıldı.

Çenesini aşağı indirir gibi oldu, ardından derin bir nefes aldığını duydum. “Dün gece için teşekkür ederim.”

Dün gece için teşekkür ederim?

O kadar şaşkına dönmüştüm ki ağzımı açabilecek hâlde değildim, sadece ön kapının açıldığını ve kapandığını duydum. Bana teşekkür mü etmişti? Bana teşekkür etmesinde bir sakınca yoktu, sanırım, fakat özellikle saatler önce beni sevdiğini söyledikten sonra edilebilecek tuhaf bir söz gibi geliyordu.

Midem çalkalandı ardından düğümlendi.

Dakikalar saatleri kovaladı, soluk mavi ışık gecenin kalıntılarını süpürerek odanın zeminine yayılana dek yataкта öylece oturdum. Sorun yok, dedim kendi kendime. Ani gidişinin altında bir şey aramam gerekmiyor. Ders için gerekli olan ıvır zıvırları olduğunu söyledi, hepsi bu.

Fakat giderken beni sevdiğini söylememişi.

Gözlerimi sıkarak yumdum. Göğsümde açıldığını ve hızla içinin güvensizlik ve kaygılarla dolduğunu hissettiğim boşluğu, çaresizce göz ardı etmeye çabaladım.

Dün geceyi paylaştıktan sonra her şey yolundaydı. Başka bir şey düşünmeme olanak yoktu çünkü... şiddetle başımı salladım, boynumdan aşağı keskin bir acı saplandı.

Her şeyin yolunda olması gerekiyordu.

Birkaç saat sonra derslere gitmek üzere beni aldığında Jase sessizdi. Tabii ben de. Tekrar uyuyamamıştım ve cipe bindiğim esnada kendimi gergin bir karmaşanın içine sokmayı başarmıştım. Beni Whitehall'ın önünde bıraktı, sanırım birbirimize beş kelime kadar laf edebilmiştik.

Bir terslik vardı.

Fakat Jase'in sıkıntısının ne olduğuna yönelik kaygım, Whitehall'da içeri adımımı attığın an bir kenara kalktı. İnsanlar gözlerini dikip bakıyordu. Nedeni koltuk değneklerim değildi. İkili üçlü gruplar hemen birbirlerine dönüyordu. Kimileri fısıldaşıyordu, kimileri fısıldaşmıyor.

"Onu bulan kız."

Bir saat sonraki tarih dersine girene dek bu ifadeyi dört kez duymuştum.

Calla beni gördüğünde kaşlarını çattı. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bir tutam sarı saç kulağının arkasına sıkıştırdı, kaşları iyice çatılmıştı. "Affedersin. Gıcık bir selamlama oldu. İyi misin?"

Hayır. İyi değildim. Bir dolu zırva nedenle. "Herkes gözlerini dikip bana bakıyor."

Sınıfa göz gezdirdi. En önde birkaç öğrenci, oturduğum andan beri omuzlarının üzerinden gizli gizli bakıyordu.

Calla'ya tatsız bir bakış attım, sinip kaldı. "Kendimi daha iyi hissettirmeye çalıştığın için teşekkürler fakat herkes bana korkutucu bir cazibem varmış gibi bakıyor."

En öndeki çocuklara gözlerini kısarak baktı. Her ikisi de apar topar başlarını çevirdi. "Aldırma onlara," dedi. "Sonunda bakmaktan vazgeçecekler. Ya da sen aldırış etmeme başlayacaksın. İnan bana, biliyorum."

Başımı salladım ve sınıf arkadaşlarımdan meraklı ba-

kışlarına aldırış etmemek için elimden geleni yaptım. Yaşadığım olayın hiç heyecan verici bir yanı olmadığını anlayacaklardı fakat insanlar gürültü koparan, beklenmedik bir olaya denk geldiklerinde turist gibi aval aval bakıyorlardı.

“Peki, bizim leziz Jase bugün nasıl?” diye sordu Calla, tarih dersinden çıkarken. Sohbeti, şu an pek didiklemek istemediğim başka konuya çekmişti.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim, koltuk değneklerini daha düzgün kavrayarak. Bu şerefsiz değnekleri karşıdan gelen trafiğin içine fırlatıp atasım vardı. “Bugün bir haysuz ve sessiz bir hali vardı.”

Gözlerini devirdi. “Tipik erkek işte. Bizi âdet öncesi sendrom zırvallıklarıyla suçlarlar ama kendileri hamile bir kadından daha fazla duygu çalkantıları yaşar.”

Bizi batı kampüsüne götürecek otobüs bağlantısı noktasına yöneldik. Kalabalık köşeye göz gezdirdim. Kimsenin bizimle ilgilendiği yoktu, muhtemelen anlatmamalıyım fakat birine söylemem gerekiyordu. Sesimi iyice alçalttım. “Fakat dün gece seviştik.”

Dudakları kusursuz bir O harfi oluşturdu.

“Bu bizim ilk sevişmemizdi,” diye ekledim, yanaklarımın kızardığını hissederek. “Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, müthişti. Acayip olağanüstüydü fakat bu sabah uyandığımda yatakta öylece oturuyordu. Hemen ardından, evden alması gereken bir şeyler olduğunu söyleyip çıktı. Bu sabah onu tekrar gördüğümde benimle güç bela konuştu.”

Ağzını nihayet kapattı. “Peki. Herhangi bir konuda tartıştınız filan mı?”

“Hayır. Yok öyle bir şey.”

“Belki gerçekten gidip evinden bir şey almak zorun-

daydı ve bu sabah yorgundu. Ya da sadece huysuzluğu üstündeydi,” dedi birkaç saniye sonra. “Her koşulda, nasıl olduğunu ona sor. Burada oturup kafanı buna takmaktan daha iyidir. Yeterince derdin var zaten.”

Haklıydı fakat sözlerinde kendisinin bile ikna olmuş görünmediği bir şeyler vardı. Midem iyiden iyiye çalkalanıyordu. Jase’e sormam gerekiyordu. Hem de bulduğum ilk fırsatta. Ona iyi olup olmadığını soracaktım, o da her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek, ben de kendimi sonrasına piyeyi deve yaptığım için aptal gibi hissedecektim.

Müzik dersine geldiğinde Jase’in ruh halinde pek bir değişiklik yoktu. Calla’ya merhaba dedi, bana gülümsedi, ardından gözlerini karşıya dikip kendini profesörümüzün monoton bir ses tonuyla anlattıklarına kaptırmış göründü. Üstelik deli saçmasıydı ve sınıfta tek bir kişinin bile ne anlatıldığı konusunda fikri olduğunu sanmıyordum.

Ve işte o gülümseme; son derece zoraki ve kesinlikle delici bakışlarına yansımayan gülümseme. Gülümsemesinde baştan sona bir yanlışlık vardı. Sahteydi. Bana Dr. Morgan’ın gülümsemesini anımsattı. Karakoldan çıkarırken bana eşlik eden polis memurlarını anımsattı.

Avuç içlerim terlemişti ve kalemin elimden kaymasına neden oluyordu. Bütün ders boyunca iki üç satır not karamıştım. Calla’ya veda ettikten sonra Jase’in arabayı park ettiği yere yöneldim. Her zamanki gibi çantamı almış, kolaylıkla tutup erişebilmem için yere ayaklarımın dibine bırakmıştı.

Ortalıkta bildik pembe bir kutu göremiyordum, dudaklarımı ısırarak cipin önünden dolaşarak binmesini izledim. Gri kar beresini aşağı kadar iyi çekmişti, berenin altından sadece saçlarının ucu görünüyordu. Kendini yukarı

çekerek cipe bindi ve arkasından kapıyı kapattı.

Çenesindeki gergin sertlik, midemin çalkalanmasına neden oldu.

Geri geri çıkıp doğu kampüsüne giden anayola bağlandığında ağzım kupkuruydu. Jase Byrd Center yakınlarında park edeceği bir yer ararken ben de bütün bu süre içinde, belirsizlik ve endişeyle dolu halde, kendimi konuşmaya hazır hale getirmeye çalıştım.

Ellerim sıkıca birbirine kenetli halde zar zor bir nefes aldım. “Her şey yolunda mı?”

Jase motoru istop edip anahtarı çıkardı. Arkasına yaslandı ve boştaki elini kaldırıp beresinin üzerinde gezdirdi. Saniyeler gergin bir sessizlik içinde geçerken bedenim hiçbir yeri tutmuyordu.

“Hayır,” dedi sonunda. O kadar kısık sesle söylemişti ki onu doğru duymadığımı sandım. “Her şey yolunda değil.”

Konuşmak üzere ağzımı açar gibi oldum fakat söylemek üzere olduğum laf, bana baktığında, dilimin ucunda takılı kaldı. Ah, gidişat kötüydü. Çok kötü. Kaslarım kas-katı, bedenim tutmaz haldeydi.

“Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.” Dudaklarını birbirine bastırırken boğazım alev alev yanıyordu. “Özür dilerim.”

“Ne için?” dedim hırıltılı bir sesle. Aramızda geçenler için özür diliyor olamazdı. Kesinlikle imkânı yoktu.

Başını yana eğerek bakışlarını kaçırdı. “Bu biraz fazla geldi.”

Yavaşça gözlerimi kırptım, konuşmanın ilk yarısını kaçırmış olmalıydım. “Ne fazla geldi?”

“Bu,” dedi zorla, ellerini kaldırarak. “Bütün bunlar, sen ve ben, çok fazla.”

Ellerimi birbirine sımsıkı kenetlemekten tırnaklarım

avuç içlerime geçmiş ve küçük izler bırakmıştı. “Ben... ben anlamıyorum.” Bu sözler kulağıma cılız ve içler acısı geldi, yüzümden bütün kan çekilmişti. “Neler oluyor?”

“Çok fazla.” Gözlerini kapattı, yüz hatları acıyla gerilmişti. “Çok kısa süre içinde çok fazla.”

“Ne? Biz mi? Çok mu hızlı gidiyoruz?” Seviştiğimiz için mi böyle düşünüyordu? Böyle bir üne sahip biri için karakterine aykırıydı bu. Doğru şeyi yapmaya çalıştığını anlıyordum ama dün gece *doğru*du. “Eğer ihtiyacımızın bu olduğunu düşünüyorsan ağırdan alabiliriz...”

“Bunu yapamam,” diye kesti, gözlerini açarak. “İlişkimiz çok ciddi ve ben buna hazır olduğumu düşündüm ama değilim.”

Hazır olmadığını mı düşünüyordu? Onu tutan neydi? Jack’i biliyordum ve bunun gelecekte etkisinin... Tam o anda aklıma geldi... Nefes aldım. Bunun Jack’le ya da bizle ilgisi yoktu. Mesele, Jack’in *annesi*ydi.

“Mesele o, değil mi? Sen...”

“Ben ondan söz etmiyorum,” diye parladı. O konuşurken göğsümde beni iki parçaya bölen derin bir yarık açıldı. “Ciddi herhangi bir şey istemiyorum. Hele Jack daha bu kadar küçükken. Mezun olmaya, bir iş bulmaya ve Jack’in yetişmesine yardımcı olmaya odaklanmam gerekiyor.”

“Ve ben bunların arasına dahil değil miyim?”

Gölgelenen bakışları bir an için benimkilerle buluştu. “Değilsin. Olamazsın. Çünkü böyle yaşamayı...” Başını aniden silkelerken çenesi kilitlenmiş gibiydi. “Özür dilerim. Lütfen niyetimin asla seni incitmek olmadığını bil. İsteyebileceğim son şey bu. Buna inanmak zorundasın.”

Göğsüm hızla yükseldi. Sanki içime uzanmış ve ciğerlerimi bir kâğıt tomarı gibi buruşturup atmıştı. Göğsümdeki yanma artmış, gelip gözlerimin içine dayanmıştı.

Sakinleşmeye çalıştım fakat hissettiğim acı çok taze ve gerçekti.

“Seni incittiğimi biliyorum ve bunun için, lanet olsun, çok üzgünüm.” Bana hızlı bir bakış attı, gerilmişti. Göğsümdeki yarık biraz daha derinleşti. “Seni okul için almaya ve derslere götürmeye devam edeceğim,” diye hızlı hızlı devam etti, ben gözlerimi dikmiş ona bakarken. “Yani bunu dert etmeni istemiyorum.”

Son söyledikleri beni şoka sürüklerken kapıya yaslanarak dikleştim, Koltuk, zemin altımdan çekilivermişti. Yakıcı ve iğne gibi batan gözyaşlarını bastırarak gözlerimi kırptım. “Sadece anladığımdan emin olmak istiyorum. Benim erkek arkadaşım olmak istemiyorsun, şoförüm olmak istiyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Arkadaşın olmak istiyorum Tess. Şoförün değil.”

Zar zor bir nefes çekerek dikkatimi arabanın önüne verdim. Midem taklalar ve parendeler atmaya devam ederken zihnim vızır vızırdı. Tenim gerilmişti ve karıncalanıyordu.

“Özür dilerim...”

“Şunu söylemeyi kes!” Bir gözyaşı yanağımdan süzüldü, sert bir hareketle silip attım. “Özür dilemeyi kes çünkü bu işi daha da kötüleştiriyor.”

Bu anlaşmayı başını sallayarak onayladı ve sesini çıkarmadı.

Çantama uzandığımda ellerim titriyordu. Hissiz bir şekilde çantamı aldım ve kapıya uzandım. Hantalca kayarak arabadan inerken beni durdurmaya kalkmadı fakat koltuk değneklerimi vermek için çıkmaya yeltenir gibi oldu.

“Sakin,” dedim boğuk bir sesle. “Yardımlarını istemiyorum.”

Jase koltuğunda kıpırtısız kaldı, burun delikleri genişle-

di. “Ama yardımcı olmak istiyorum Tess. İstiyorum ki biz...”

“Arkadaş mı olalım?” Boğuk kahkahamı bastırmaya çalıştım. “Sen ciddi misin?”

Kesinlikle ciddi görünüyordu.

Bunu düşünmek bile bütün bu olan biteni çok daha sarpa sarmış bir hale sokuyordu ve özetle sadece bana karşı hislerinin ne kadar sığ olduğunu ortaya koyuyordu. “Arkadaş olamayız. *Ben* seninle arkadaş olamam çünkü seni *seviyorum* ve sen beni *incittin*.”

İrkildi, bundan hiç tatmin olmamıştım. Koltuk değneklerimi sertçe çekerek çıkarırken bu hareket dengemi bozdu ve çantamı düşürerek sendeledim.

“Tess!” Kapıyı açtı. “Hay lanet olsun, bırak da yardım edeyim.”

Belli belirsiz bir sesle küfrettim ve saydam bir gözyaşı perdesi ardından bakarak çantamı yerden aldım, omzuma savurdum. O esnada elinde koltuk değneklerim, önümde dikiliyordu.

Koltuk değneklerini elinden, onu sarsarak hırsla çekip aldım. “Keşke bunun sana çok fazla geldiğine, abime birlikte olduğumuzu söylemeden önce karar verseydin.” Geri geri ilerlerken ağzımdan istemsizce boğuk bir hıçkırık çıktı. “Keşke bunu biz sevişmeden önce anlasaydın.”

Jase irkilerek çekildi, dudakları aralanmıştı.

Ona sırtımı dönüp arkama bakmadan cipten uzaklaştım. Ama Den’e doğru değil. Cam ve Avery’le henüz yüz yüze gelemezdim. Koltuk değneklerini yere çarpa çarpa, Knutti civarında bir banka odaklandım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Sakinleşmem gerekiyordu. Ortalık yerde kendimi kaybetmem küçük düşmeme bir katkı daha yapacaktı sadece.

Ah Tanrım, Cam çileden çıkacaktı. Cam, kafayı... Sol

değneğin kauçuk ucu kırılıverdi, neredeyse kaldırırma kapaklanıyordum.

Hüsrana ve binlerce diğer duyguya kapılarak ağırlığı-mı bacaklarıma dengeledim ve koltuk değneklerini alıp yakındaki bir çöp kutusuna sokuşturdum. İki bacak gibi kutudan dışarı fırlamış görünüyorlardı. Yanımdan geçen birkaç kişinin tuhaf bakışları altında topallayarak caddeyi geçtim ve boş bir banka yöneldim.

Oturduğumda dizim çoktan zonklamaya başlamıştı fakat umursamadım çünkü içimdeki duyguların yanında bir hiç kalıyordu. Dirseklerimi uylukların üzerine dayadım, başımı avuçlarımdan arasına yerleştirdim ve kör edici gözyaşı seli karşısında gözlerimi sıkarak yumdum.

Ne olmuştu?

Jase bu hafta sonu ve dün akşam çok mükemmeldi... Dün gece hayatımın en inanılmaz deneyimlerinden biriydi. Saçmalamamıştık. Düzüşmemiştik. Sevişmiştik. Mükemmeldi, doğru andı fakat...

Aman Tanrım, bunu başlatarak aptallık mı etmiştim? Ya da tutku ve tahrik anında söylenmiş sözleri gerçek sanarak?

Daha önce hiç kendimi şu anki kadar toy ve aptal hissetmemiştim. İki hafta içinde on dokuz olacaktım fakat bir anda kendimi hem çok genç hem çok yaşlı hissettim.

Kaldırım boyunca serin bir rüzgâr, saçlarımı savurarak esiyordu. Titriyordum fakat soğuk ekim havasını neredeyse hissetmiyordum bile. Parmaklarımı kıvrıp saçlarımdan içine gömdüm. Gözyaşlarından kirpiklerim sırılsıklamdı ve kollarım titriyordu.

Orada ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum fakat kontrolümü yitirip ipin ucunu kaçırmak üzereydim. Öğleden sonraki derslerime girmemin imkânı yoktu. Çantam-

dan cep telefonumu bulup çıkardım ve Calla'ya beni alıp yurda bırakması için yalvaran bir mesaj gönderdim. Hemen yola çıktığını bildiren bir yanıt gönderdiğinde nerede olduğumu söyledim ve telefonu tekrar çantama bıraktım.

Derin bir nefes alıp yavaşça dışarı verirken yaşlı bakışlarımı sürükleyerek çimenliğe çevirdim. Kaldırım kenarındaki küçük, yapraksız, kuru bir ağacın altında diki-len Erik'i fark ettiğimde kaskatı kesildim.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Omurlarımdan aşağı bir ürperti süzülürken Erik ağacın yanından uzaklaşıp uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi hızla kat etti. Şu an uğraşmak isteyebileceğim, özellikle de şüphelerimi düşünecek olursam, son insan oydu.

İyice yakınlaştığında en az benim kadar kötü -tabii farklı nedenlerle- baktığını fark edebiliyordum. Her zamanki gibi saçı dağınıktı ve yüzü soluktu. "Polise, Debbie... ölmeden önce onunla birlikte olduğumu söylemişsin."

Birkaç kez gözlerimi kırparak arkama yaslandım ve hiç yapmak istemediğim bir konuşmayı sürdürmeye yetecek kadar kafamı toplamaya çalıştım. "Onlara pembe fulardan söz ettim ve..."

"Orada değildim. Benden ayrıldığını, eminim çok iyi biliyor ve bundan lanet bir zevk alıyordur." Belini bükerek eğildi ve neredeyse burnumun dibine kadar sokuldu. O kadar yakınımıydı ki gözlerinin köşelerindeki ince çizgileri bile görebiliyordum. "Ve polislere ona vurduğumu söylemişsin. Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Şüphe, içimde bir roket gibi patladı. Hadi ya, bas git! Doğru olduğunu biliyordum!

"Eğer kendi iyiliğini düşünüyorsan," dedi, "o lanet olası çeneni kapalı tutarsın."

Girmi Beşinci Bölüm

“Ne adi herif!” dedi Calla, elinde buzdolabında bulduğumuz bir kutu dondurmayla. “Lanet olsun erkek-
lere. Ciddiyim. Hepsinin canı cehenneme.”

Şiş ve bulanık gözlerle volta atışını izledim. Calla’nın Jase hakkında bilmediği ve Jase’in özel hayatına saygıdan dolayı ona söylemeyeceğim çok şey vardı. Beni ne kadar çok incitirse incitsin bir oğlu olduğunu ve çok büyük ihtimalle çocuğunun annesini hâlâ deli gibi âşık olduğunu dünyaya ilan edecek değildim.

Çünkü mesele aslında bu değil miydi? Ciddi bir ilişkiye hazır değildi ve bu kız hakkında çok az şey biliyordum; nerede yaşıyordu, bir şekilde hâlâ ilişkide miydi, ikisi ne kadar süredir ayrıldılar... Kalbinin büyük ihtimalle başka birine ait olduğunu bilmek, kendimi daha da aptal hissettiriyordu. Onun hakkında konuşmaktan kaçındığı ilk an, bana gerekli uyarıyı vermişti ama ben yine de göz ardı etmiştim.

“Evet, hepsinin canı cehenneme,” diye fısıldadım.

Önümde durup dondurmayı uzattı. “Biraz daha?”

Başımı salladım ve yastığı dolu mideme bastırdım.

İç çekerek yanıma çöktü. “Çok üzgünüm Teresa. Şu

an böyle bir şeye hiç ihtiyacın yoktu; dizin, Debbie ve ruh hastası Erik.”

Bu yatakta bir daha asla uyuyamayacağımı düşünerek “Sanırım daha kötü olabilirdi,” diye mırıldandım. Hâlâ Jase’in kokusunu taşıdığını biliyordum ve buna dayanamazdım. Yurtsuz ve yataksız kalmıştım, bu kanepeyle neredeyse yakın arkadaş olmaya başlıyordum.

Calla bana sorgular gibi bir bakış attı. “Bu son hafta ancak bir sandviç filan yediğinden gayet emimim.”

Bu kadarı doğrudu fakat Debbie’nin durumu hâlâ benden daha kötüydü. Ben en azından yaşıyordum. Gözlerimi kapatarak ağrıyan kaşlarımı ovuşturdum. “Bir daha kesinlikle seks yapacağımı sanmıyorum.”

“Aramıza hoş geldin!” Derin bir şekilde iç çekti. “Ben erkeklerden vazgeçmeye yemin ettim.”

Ona bir göz attım. “Tamamıyla mı?”

Başını salladı. “Evet. Hayat böyle daha kolay.”

“Kızlardan hoşlanıyor musun?”

“İsterdim.” Kahkaha attı. “Cinselliğin işleri karıştırdığını ve berbat ettiğini düşünüyorum. Yani, evet, muhtemelen insanlara bir derdim olduğunu düşündürtecek kadar erkeklerin ne kadar seksi olduğundan söz ediyorum ve bir ton cinsel imalarda bulunuyorum fakat hiç seks yapmadım.”

“Ne?” dedim, kuşkulu bir ses tonuyla. “Bakire misin?”

Tekrar bir kahkaha attı. “Gerçekten bu kadar şaşırtıcı mı? Hâlâ seks yapmamış yirmi bir yaşındaki tek kişi ben olamam.”

“Yok, değilsin,” dedim hemen.

Doğrulup dondurma kutusunu diğer eline aldı. “Ve bana bak Teresa. Ben Avery gibi değilim. Zayıf değilim ve Joker gibi görünüyorum.” Yaralı yüzünü işaret etti.

Ağzım hayretle açılmıştı. “Bir kere, sen şişman değilsin.”

Bir kaşını havaya kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. “Joker’e benzediğin filan da yok, seni kalın kafalı. Gerçekten hoş birisin.” Bu kısım doğruydü. Yara izi olsa da Calla gerçekten güzel bir kızdı. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Omuzlarını silkerek ayağa kalktı. “Benden, seks yoksunluğumdan falan söz ettiğimiz yeter. Erik sana sadece bana anlattıklarını mı söyledi?”

Konunun değişmesi bende soğuk duş etkisi yaratmıştı. “Evet, hemem hemen.”

“Polise başvuracak mısın?”

Başımı salladım. “Şikâyetçi olabileceğim bir şey yapmadı. Söyledikleri aslında bir tehdit değildi; muhtemelen şüphelerin üzerine çekildiği her insanın söyleyeceği sözlerdi.”

“Evet ama söylediklerinden hoşlanmadım.”

“Ben de öyle.” Yine yüzümü ovuşturdum.

Calla dondurmayı çöpe atmak için mutfığa gitti. Geri dönünce eline uzaktan kumanda yanıma kıvrıldı. “Televizyonda biraz kötü bir şeyler izleyelim. İyi geleceğinden kesinlikle eminim.”

Televizyon izlemek pek çok derde iyi gelebilirdi fakat asıl sıkıntımı gidermeyeceğini biliyordum. Neyin giderebileceğini de bilmiyordum. Bedenimi ve yüreğimi Jase’e vermiştim, o da bunları bana iade etmişti.

O haftanın sonuna doğru birkaç durum netlik kazanmıştı. Polis, Erik’in aşağılık biri olmak dışında bir suç işlediğinden şüphelendiyse bile, bu ortaya çıkmadı. Onu kamüste görüyordum ve hiç de öyle polis ensesinde ya da her an cinayetten tutuklanabilir biri gibi görüldüğü yoktu.

Belki de şüphelerim tamamıyla yersizdi. Fakat her ne pahasına olursa olsun; gerekmediği halde caddenin kar-

şısına geçiyor ya da farklı bir yöne dönmek, farklı bir yolda ilerlemek anlamına gelse bile, Erik'ten kaçıyordum. Debbie'ye bu kez zarar vermediyse bile geçmişte vermişti.

Diğer konu ise Jase'le artık birlikte olmadığımızı Cam ve Avery'den gizlememe gerek kalmamasıydı. Cuma günü, sanırım Den'deki öğle yemeğine üçüncü kez ikimiz de gitmeyince bir şeyler döndüğünden şüphelenmişlerdi.

Cam, birkaç gysisini almak için uğradığında beni köşeye kıştırdı. Kanepede oturmuş, sehpanın üzerinde bana eşlik eden ağzı açık bir paket Cheetos cips ve iki boş gazoz kutusu, *Dance Moms* çocuk dans yarışması maratonunu izliyordum.

Yanıma oturup ellerini dizlerinin arasına aldı. "Pekâlâ?.."

Yüksek sesle nefesini dışarı verdi.

"Evet," dedi yavaşça. "Jase'le aranızda ne haltlar dönüyor? Den'e geldiğiniz de yok. İlk başta biraz mahremiyete ihtiyacın olduğunu düşündüm, bu arada buna uyuz olduğumu da belirtiyim fakat pazar sabahından beri Jase'in cipini de buralarda görmüyorum."

Meseleyi uzatsam mı yoksa söyleyip kurtulsam mı diye düşünerek büyükannemizin birkaç yıl önce Cam için diktiği yorganı çeneme kadar çektim. "Birlikte değiliz," deyiverdim, bir yara bandını çekip çıkarır gibi. Ardından kupkuru bir sesle kahkaha attım. "Birlikte geçirdiğimiz birkaç günün, aslında birliktelik diye sayılacağını bile sanmıyorum. Britney Spears ve Kim Kardashian'ın evlilikleri bile, bizim birlikteliğimizden daha uzun sürmüştür."

Son küçük bölümünün harbiden eğlenceli olduğunu düşündüm fakat Cam gözümüzün önünde biri ölmüş gibi bakıyordu. "Biliyordum. Hay ben o aşağılık..."

"Gerçekten şu an bunu duymak istemiyorum." Yüzümü ona döndüm, yüzümde gördüğü ifade susmasına neden oldu. "Aramızda geçenlerin hiçbirisi arkadaşlığınızı etkilememeli."

“Nasıl olacak bu? Şu haline bak.” Odaya göz gezdirdi ve bakışlarını abur cubur paketiyle gazoz kutularına dikti. Tam küçük bir kız gözyaşlarına boğulurken bakışlarıyla televizyonu işaret etti. “Sen benim küçük kız kardeşimsin ve çökmüş buraya dertli derli oturuyorsun. Bu haltı yiyeceğini biliyordum, onun da bilmesi gerekiyordu.”

“Nereden biliyordun Cam?”

Konuşacak gibi ağzını açtı, ardından kapattı.

Halsiz bir ifadeyle gülümsedim. “Biliyorum, Jack’ten haberim var.”

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve arkasına yaslandı. “Sana her şeyi anlattı mı?”

Başımı salladım. “Evet, anlattı. Bu haltı yiyeceğini bu yüzden mi biliyordun? Çocuğu var ve Jack’in annesine hâlâ âşık diye mi?” Son kısım ağzımdan kolayca çıkıvermişti. Ona hâlâ âşık olduğundan aslında yüzde yüz emin değildim fakat öyle görünüyordu. Cam’in gözleri iyiden iyiye fal taşı gibi açılırken gerçeğin tam üstüne bastığımdan kuşkulandım.

“Sana Kari’den mi söz etti?”

“İsmi Kari mi?” diye sordum.

Cam bir an gözlerini bana dikti ardından başını çevirdi. Birkaç saniye geçti. “Yani sana ondan söz etmedi. Sana Jack’ten söz ettiğini az çok tahmin ettim ama onun hakkında bir şey söylemedi mi?”

“Hayır.” Yutkunarak yorganı çok az aşağı indirdim. “Jack’i anlatırken ondan söz etmedi ve birlikte... birlikte olamayacağımızı söylerken ciddi bir ilişkiye hazır olmadığından bahsetti.” Seks kısmını işin içine dahil etmedim çünkü Cam’in bildiği kadarıyla ilişkimiz o noktaya kadar ilerlememişti. Cam o noktaya ilerlediğini ve Jase’in ilişkiyi bunun ardından bitirdiğini bilse ona yumruk atmaktan fazlasını yapardı. “Bunun Jack’in annesiyle ilgisi olup ol-

madığını sordum fakat yine ondan söz etmedi. Sanırım... sanırım ona hâlâ âşık.”

Cam elini saçlarının arasında gezdirdi ve birkaç saç tutamının dimdik havaya kalkmasına neden oldu. “Kahretsin Teresa, ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Mideme bir buz kütlesi oturdu. “Evet, biliyordun fakat söylemek istemedin. Jack’in annesini biliyorsun, ona hâlâ âşık, değil mi? O yüzden birlikte olmamızı istemedin.”

“Tı... Âşık-tı,” diye düzeltti sakince. “Adı Kari’ydi ve eminim Jase onu sevmiştii, her on altı on yedi yaşındaki çocuğun kız arkadaşını sevebileceği şekilde sevmiştii.”

Zihnim geçmiş zaman takısına takılı kalmıştı. Cümlelerin sevmeyle ilgili kısmından çok, ondan geçmişte kalmış biri gibi söz etmesine takılmıştım. “Cam, ‘-tı’ ile neyi kast ediyorsun?”

Dışarıya uzun bir nefes verdi. “Bunların hiçbirini tek bir kişiye bile anlatmadım Teresa. Jase bana onun hakkında her şeyi anlattığının bile farkında mı bilmiyorum. Bir gece içip epey sarhoş olmuştuk, ev hapsinde olduğum zamanlar, bilirsin işte, konuşup dertleştik. Bu konuyu bir daha hiç açmadı. Jack’ten söz ediyor ama ondan değil.”

Buz kütlesi farklı bir nedenle yayılmaya başladı. “Cam...”

“O öldü kardeşim. Jack doğduktan kısa bir süre sonra öldü, bir araba kazasında.”

Elimle boğazımı kavradım, abime bakakalmıştım. “Aman Tanrım...”

“Ailesi hakkında pek fazla fikrim yok fakat sanırım Avery’ninkine benzer bir aile; dışarıdan nasıl algılandıkları gibi haltları önemseyen tarzda... Hamile kaldığında onu buradan uzaklaştırdıkları, Jack’ten vazgeçmesini istedikleri fakat Jase’in ailesinin devreye girdiği izlenimine kapıldım. Jase ve Kari’nin on üç falan yaşından beri

birlikte olduklarını biliyorum. Jase'in ona karşı çok derin bir sevgi beslediğini biliyorum ve yine bildiğim kadarıyla asla başka bir kızı ciddiye almadı."

Her şey yerli yerine oturmaya başlarken göğsüm acıyordu. Kız... Jack'in annesi ölmüştü. Bu aklımın ucundan bile geçmemişti. Hem de hiç. Ama anlamaya başlıyordum. Hey Tanrım, birinin seni incitip kalbini kırmasından daha berbat ne olabilir? Birinin ölmesiyle kalbinin paramparça olması.

"Jase'in sana Jack'ten söz etmesi bile beni delirtiyor. Ailesi ve artık burada yaşamadığını tahmin ettiğim kızın ailesi dışında kimse bilmiyor," diye açıkladı. "Sana gerçeği söylediğini anladığımda geri çekildim, sana söylediğine göre gerçektir diye düşündüm. En azında öyle olmasını umdum fakat..."

"Fakat bunu atlatamamış, onun etkisinden kurtulamamış, değil mi?" dedim, Jase için üzül müştüm. Böylesine sonuna kadar deli gibi sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu tahmin bile edemiyordum. "Bu yüzden. Ah Tanrım..."

"Bilmiyorum Teresa. Ona hâlâ âşık mı bilmiyorum. Yani eminim bir şekilde seviyor fakat sanırım... Tanrım, bu yüzden beni öldürecek, fakat sanırım birine ilgi duyduktan sonra onu kaybetmekten korkuyor."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki kuşku fark ediliyordu.

"Öyle görünüyor. Durumu normal değildi. Gençtiler, kız hamile kalmıştı ve ailesi kızı uzaklaştırmıştı. Ardından Jase'in ailesi duruma müdahale edip çocuğu evlat edinmişti. Hem Jase hem de Kari, Jack'in oğulları olduğunu bilerek sonradan gördü fakat kimse bunu böyle kabul etmedi. Bu onların sırrıydı ve kim bilir gelecek için neler planlamışlardı?"

Jase bana Jack'i ilk başta istemediğini fakat daha son-

ra bunun değiştiğini söylemişti, hatırlıyordum. Kari hâlâ hayattayken değişmiş olmalıydı.

“Ardından Kari öldü, hiç beklenmedik şekilde ve *gencecik*. Bu tür durumlar, hepsi bir araya geldiğinde, insanı altüst eder. Dolayısıyla ona hâlâ âşık olduğunu sanmıyorum. Onun başka birine âşık olmaktan korktuğunu düşünüyorum.”

“Öyleyse bu, onun beni sevdiği anlamına gelir ama bence durum böyle değil.”

Gülümser gibi oldu. “Seninle birlikte olmak için benim gazabımı göze aldı ve sana Jack’i söyledi. Sana söylüyorum Teresa. O seni...”

“Önemi yok,” diye kestim sözünü. Jase’in beni sevmiş olma ihtimalini duymak istemiyordum. Bu sadece kafamı masallarla, yüreğimi ise umutla doldurmaktı. Jase’in benimle seviştikten sonra söylediği, orgazmın ürünü bir sözden öte değildi. “Kari’yle rekabet edemem. Kimse edemez.”

“Teresa...”

“Ona tek laf etmeni istemiyorum,” diye ısrar ettim. “Ciddiyim Cam. Onu yere sermek filan istediğini biliyorum fakat lütfen boş ver çünkü...” Çünkü onun için gerçekten üzülyordum. Kari’yi öğrenmek işi değiştirmişti. Bu, ona kızgın olmadığım anlamına gelmiyor çünkü beni kırmıştı fakat o da çok kötü şekilde incinmiş biriydi. “Çünkü önemli değil. Ben iyiyim.”

Kaşlarını kaldırdı. “İyi görünmüyorsun.”

Çadır gibi görünen yorganın ardından gözlerimi aşağı çevirdim. “Teşekkürler.”

“Böyle bir şeyi kast etmediğimi biliyorsun.” Sağlam dizimin yakınına bir yere hafifçe vurdu. “Ben sadece senin için kaygılanıyorum. Çok şey üst üste geldi.”

“İyiyim ben fakat ona bir şey söylemeyeceğine söz vermen gerek. Karışma, boş ver. Lütfen Cam.”

İç çekti. “Tamam. Bir şey söylemem. Daha önce bunun beni ilgilendirmediğini söylerken haklıydın fakat seni böyle altüst görüp yumruğumu...”

“Anlıyorum,” dedim hafifçe gülümseyerek. “İşleri her zaman benim yerime halledemezsin, biliyorsun değil mi?”

Cam kahkaha attı. “Kim demiş?”

Başımı sallayarak arkama yaslandım. Jase’in geçmişle ilgili biraz daha bilgi sahibi olmak ve niye böyle davrandığını anlamak iyi olmuştu fakat kalbimdeki sızıya bir faydası dokunmamıştı. Durumu daha üzücü hale getirmişti.

Kapının vurulduğunu duyunca Cam ayağa kalktı. “Muhtemelen Avery’dir. Biraz kız kıza zaman geçirme havasında mısınız?”

“Kız kıza zaman mı?”

Dudağını büktü. “Neyse. Gelmesini ister misin?”

“Elbette.” Biriyle takılmak, tek başına oturup kendine acıtmaktan daha iyiydi.

Sanki Avery neler olup bittiğinden haberdardı, o konuya değinmeyip diğer her konuda akıllı akıllı muhabbetlere koyuldu, beni kanepeden kalkmaya ikna etti ve evi toparlamama yardımcı oldu. Ev pislik içindeydi. Kısmen bunda payım yoktu. Cam en son Amerika başkanı resmi olarak göreve başladığı sıralar evi süpürüp toz almıştı.

“Debbie’nin cenazesinin önümüzdeki salı olduğunu duydum,” dedi, bakır rengi saçlarını tepesinde dağınık bir atkuyruğu yaparken. “İyi misin sen?”

Başımı sallayarak onayladım ve komodinin tozu alıp tekrar kullanılır hale getirmek için kullandığım bezi çöp kutusuna attım. “Calla beni oraya bırakacak, bittikten sonra da almaya gelecek. Cenazeleri kaldıramıyor.”

“Ben de öyle.” Eğilip dolabın zemininde, yerde duran

bir poşeti aldı. “Cam’in de katılacağını sanmıyorum fakat sen istersen eminim gelir.”

Gelirdi, biliyordum fakat onu katılmayı planlamadığı bir cenazeye gitmeye zorlamayacaktım.

Avery mağaza poşetini açar açmaz baston yutmuş gibi dimdik doğruldu. Omzunun üzerinden çantanın içinin, henüz boşaltıp yerleştirmedığım ayakkabılarla dolu olduğunu gördüm ve yurttan almam gereken hâlâ pek çok ıvır zıvır olduğunu düşündüm.

Gözlerini dikmiş neye baktığını merak ederek ağır aksak yanına geldim. “Ne var?”

Sessizce poşetin içine eğilip eski bir çift bale ayakkabımı çıkardı. “Bunlardan elime almalı yüz binlerce yıl oldu.”

Ayakkabıları görünce içim cız etti. Geri dönüp yatağın üzerine oturdum. “Şey, ayakkabı numaralarımız yaklaşık aynı. Sanırım sana da uyar. İstersen senin olsun.”

“Saklamak istemez misin?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmem. Ödünç alabilirsin. Buna ne dersin?”

Parlak ve yumuşacık pisilere bakarak hafifçe bir iç çekti. Yüzünde dalgın bir ifade belirince merakım arttı. “Niye artık dans etmiyorsun Avery?”

Bakışlarını kaldırdı, yanakları kızarmıştı. “Aslında şimdi hiç de önemi olmayan uzun bir hikâye. Önemli değil. Şu an bırak basit bir bale hareketi yapmayı, muhtemelen bacağımı bile kaldıramam.”

Onu daha fazla ayrıntıya girmeye zorlamak yerine, “İddiaya varım, yapabilirsin,” dedim.

Kahkaha atarak güldü fakat gözlerinde, sanki denemek istercesine, heyecana benzer bir pırıltı ışıldadı. “Muhtemelen kas çekilmesi yaşarım.”

“Hayır, bir şey olmaz.” Dizimin kaskatı kesilmeye baş-

ladığını hissedince dikkatli bir şekilde gererek uzattım. “Denesene.”

Patikler parmaklarının ucunda sallanıyordu. “Geri zekâlı gibi görüneceğim.”

“Burada sırf ben varım ve bugün düş bile almadım. Ayrıca topallamadan yürüyemiyorum, dolayısıyla beni etkileme derdine düşmen gerekmediğinden gayet eminim.”

Bir an tereddüt etti ardından gelip patikleri yatağa, yanıma bıraktı. “Eğer gülersen ağlayabilirim.”

“Gülmem!” Fakat gülümsedim. “Haydi. Yap şunu.”

Avery geriye çekildi, ayakkabılarını çıkarıp parmak uçlarında durabileceği bir alan arayışıyla odaya göz gezdirdi. Derin bir nefes alırken bacağını savurup havaya kaldırdı. Gözlerini kapattı, çoraplı ayağını uyluğunun iç kısmına yerleştirdi, bacağını zarif bir şekilde gererek bir kez, ardından ikinci kez döndü. Halının üzerinde, üstünde kotla ve yıllardır çalışmıyor olmasına rağmen bu kız, stüdyo eğitimi almış her dansçıyı kışkandıracak, doğuştan bir yeteneğe sahipti.

Dönüşünü tamamladıktan sonra güçlü bir şekilde alkışladım. “Mükemmeldi!”

Tişörtünü düzeltirken yüzü kızarmıştı. “Değildi. Bacağım...”

“Ah Tanrım, yıllardır dans etmiyorsun ve hiç ara vermemiş çoğu insandan daha iyi dönüyorsun.” Bale ayakkabılarını elime aldım. “Sahneye adım atmalısın. Benimle Learning Arts Center’da bile olsa. Bir kez olsun.”

“Bilmiyorum...”

“Yapmalısın!” Ayakkabıları hafifçe oynattım, gözünün önünde parıltılı bir şey sallıyormuşum gibi bakışlarıyla takip etti. Nereden bildiğimi bilmiyorum fakat onun yeniden dans etmesini sağlamak önemliydi. “Bunu yapman

gerek. Ben de böylece senin aracılığıyla yaşamış olurum. Bahar sömestrinden önce bir kez olsun, lütfen.”

Avery bana bakarak derin bir nefes aldı. “Peki, benim kazancım ne olacak?”

“Ne istiyorsun?”

Dudaklarını büzdü. “İki şey istiyorum. İlki, Noel için Cam’e bir hediye almama yardımcı olman. Bu tür meselelerde gerçekten berbatım.”

Kıkırdadım. “Tamamdır, bu kesinlikle mümkün. İkincisi ne?”

“Bu hafta sonu Michelangelo ve Raphael’e bakıcılık yapman.”

“Kaplumbağalara mı?”

Başını sallarken sırtıyordu. “Sanırım durumu büyük bir habitata çevirmek üzereyiz, yani, bilirsin işte, şey yapabilirler... bilmiyorum, birbirlerinin tepelerine çıkabilirler. Cam bu filmi izlemek istiyor fakat ben birbirlerini öldürmelerinden korkuyorum.”

“Yani kaplumbağa fedaisi olmamı istiyorsun. Biri azıp çığırından çıkarsa onları ayırmamı?”

Avery kıkırdadı. “Aynen öyle.”

Kahkaha attım. “Tamam, anlaştık.” Patikleri önünde salladım.

Kapıp aldı. “Ah, Michelangelo’nun dişi olduğundan kesinlikle eminim, sevişmeye kalkışıyorlar gibi göründükleri an engel olmaya çalış. Cam’le ben koca bir bebek kaplumbağa sürüsüne anne babalık yapmaya hazır değiliz.”

Sızlanarak sırt üstü devrildim. “Ah Tanrım...”

Girmi Altıncı Bölüm

Debbie'nin cenazesinde, güneş ısıll ısıll parlamasına rağmen sabah havasının soğuşunu gideremiyordu.

Calla söz verdiği gibi, tören başlarken beni oraya bıraktı. Mezar başındaki bölüm bittikten sonra ona mesaj gönderdim. Geçen hafta okula da beni o getirip götürmüştü fakat bu hafta hayır yanıtına kulak asmadan beni derslere Cam götürmeye başlamıştı.

Bir arabaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Mezar başından ayrılırken aklımın aptalca, gündelik meselelere takılması iyi olmuştu. Cenaze törenleri konusunda iyi sayılmazdım. Büyükbabamı kaybettiğimizde tabutun yanına yaklaşmaktan deliler gibi korkmuştum. Durumumda pek bir değişiklik yoktu. Tabut açılmamıştı fakat mezarlıktaki tıka basa dolu kilisenin arkasında oturdum.

Mezar başına yürürken dizim ağrıyordu fakat her acı ve ağrıya değerci. Debbie için orada olmam gerektiğini hissediyordum, eğer olmasaydım, bundan pişmanlık duyardım.

Anne ve babası hâlâ şaşkın görünüyorlardı, yanlarında liseye yeni başlamış görünen genç bir çocuk, hepsi bir-

birlerine iyice sokulup sarılmışlardı. Neler yaşadıklarını ya da neler hissettiklerini tahmin bile edemiyordum.

Sağ taraflarında Erik Dobbs vardı, etrafı neredeyse öğrenci birliğinin bütün üyelerince kuşatılmıştı.

Jase de aralarında mıydı, biliyordum; üzerlerinde kırıışık takım elbiseler, oldukça yoğun bir kalabalık oluşturmuşlardı.

Öğrencileri aile üyelerinden ayırt etmek hiç zor değildi. Biz bir şekilde siyah giyinen, üzerinde siyah bir şeyler olanlardandık. Ben bu sabah tayt ile koyu mavi, uzun bir yük kazak giymiştim. Cenazede giyilebilecek en uygun giysiler olmasa da elimdeki, durumu kurtaracak tek giysi bunlardı.

Mezar başındaki tören bitmek üzereyken kirpiklerimin ıslandığını fark etmek şaşırtıcıydı. Bütün tören boyunca, hatta bütün hüzünlü anlarda çalınan bir yas şarkısı çalındığında bile, yüzümü nispeten kuru tutmayı başararak iyi idare etmiştim. Buz gibi donmuş ellerimle hızlıca yanaklarımı silip arkamı döndüm.

Aniden bir el omzuma yapışıp beni sarsarak çevirdi. Ağırlığımı neredeyse sakat bacağımın üzerine vermek üzereyken son anda kendimi toparladım. Bakışlarımı kaldırdım, şaşkınlıktan kalbim hızlı hızlı atıyordu.

Erik karşıma dikilmiş, kara gözlerini üzerime dikmişti. “Sen burada ne arıyorsun?”

Omzumu sarsarak elinden kurtulmaya çalıştım. Eli bir an sıkılaşırsa da sonunda bıraktı fakat geri çekilmedi. “Bana sakın bir daha dokunayım deme,” dedim alçak bir sesle.

Yüzünde karanlık, çirkin bir ifade belirip kayboldu. “Burada olmaman gerekiyor. O öldü, senin yüzünden o tabutta yatıyor.”

Şaşkınlıktan ağzım açılarak aniden geriye çekildim. “Pardon?”

“Kafasını zırvalıklarınla doldurduğun için öldü.” Sesi, yanımda duranların dikkatini çekecek kadar yükselmişti. “Drama yaratıp ortalığı karıştırmak yerine kendi işine baksaydın şu an yaşıyor olacaktı.”

Yüzümden kanım çekilmiş halde bakakalmıştım. Kafayı mı yemişti? Daha fazla insanın, öğrenci arkadaşlarını baktığını fark edince midem çalkalandı. “Ortalık falan karıştırmadım ben, gayet iyi biliyorsun.”

Erik başını salladı. “Bunun suçlusu sensin.”

“Hadi abicim,” dedi arkadaşlarından biri öne çıkarak. “Seni eve bıraksak iyi olur.”

“O çekip giderse iyi olur,” dedi ve küçümser bir ifadeyle dudaklarını büktü. “Kalkıp insanların arasına...”

Erik, tıpkı beni omzumdan tutup çevirdiği gibi bir anda kendi etrafında dönüverdi. Jase nerden çıkıp gelmişti, bilmiyorum fakat bir eli Erik’in omzunu kavramış, yüzü Erik’in yüzünden sadece birkaç santim uzakta dikiliyordu.

“Şu an zihninin çok dolu olduğunu biliyorum,” dedi Jase, alçak ve tehlike belirtisi olacak kadar sakın bir ses tonuyla. “Pişman olacağın bir laf etmeden onun yanından çekip gitmeni öneririm.”

Erik ağzını açacak gibi oldu fakat Jase başını salladı. “Yürü git kardeşim.”

Bir an için Erik’in gitmeyeceğin sandım fakat ters bir ifadeyle başını salladı. Silkinip Jase’in elinden kurtuldu, geri dönüp bana bakmadan birlikten biraderlerinin oluşturduğu kalabalığı yarararak uzaklaştı. Görebildiğim kadarıyla kimse peşinden gitmedi. Hatta aksine, davranışından iğrenmiş görünüyorlardı.

Jase dirseğimi kavrayarak başını benimkine doğru

eğdi. “Koltuk değneklerin nerede?” diye sordu, buyurgan bir ifadeyle.

Huysuz bir ifadeyle baktım fakat görmezden geldi. “Seni ilgilendirdiğinden değil ama söyleyeyim, çöpe attım.”

Dik dik bana baktı. “Çöpe mi attın?”

“Evet, aynen öyle.” Erik’in söyledikleri yavaş yavaş kafama dank ederken bütün damarlarımda öfke dolaşıyordu. Jase’in kötü şansı, orada yanımda olmasıydı. “Müdahale etmene ihtiyacım yok. Her şey kontrolüm altındaydı.”

“Kesinlikle öyle görünüyordu.” Yürümeye başladı, koluma sımsıkı yapışan eli bana onunla birlikte yürümekten başka bir şans tanımıyordu. “Seni eve bırakacağım.”

“Calla alıp eve götüreceğ beni.”

“Mesaj gönderip yola çıktığını söyle.” Yanıt vermeyince ters bir bakış attı. Gözleri kopkoyu bir yağmur bulutu grisiydi. “Benimle tartışma Tess. Seni eve bırakmak istiyorum. Tamam mı? Gelip Calla’nın seni almasını bekleyerek etrafta tek başına dikilmediğinden emin olmak istiyorum sadece.”

Bir yanım, ayak direyip inatlaşmak istiyordu fakat aptallık etmiş olurdum. Erik sinsice etrafımda dolaşıp bana kesinlikle alakamın olmadığı suçlamalar savururken soğukta dikilip Calla’yı beklemek, isteyebileceğim son şeydi.

“Tamam,” dedim sonunda ve cep telefonumu çıkardım. “Kolumdan tutmana gerek yok herhalde.”

Gözleri parlar gibi oldu. “Ya tutmak istiyorsam?”

Onu da durmaya zorlayarak durdum. Göz göze geldik. “Bana dokunmaya hakkın yok Jase.”

Elini hemen çekti. “Özür dilerim.”

Jase’in cipine doğru ilerlerken Calla’ya arabayla döndüğümü bildiren kısa bir mesaj gönderdim. Arabaya bindiğimizde koltuk değneklerini yine sordu.

“Ne?” Emniyet kemerini var gücümle çekip taktım. “Onlara sonsuza dek ihtiyaç duyacak değilim.”

“Doktor demişti ki...”

“Birkaç günlüğüne ya da bir haftalığına kullanmam gerekiyordu, o da koltuk değneklerine ne ölçüde bel bağlayacağıma dayanarak.” O gün onun orada olduğunu hatırlamaktan; ardındaki neden ne kadar trajik olursa olsun birkaç gün sonra sırf kalbimi paramparça etmek için orada olduğunu hatırlamaktan nefret ediyordum. “Onlara ihtiyacım yok.”

“Mezarın başına giderken de arabaya yürürken de bütün yol boyunca topalladın.”

“Sen beni mi izliyordun?”

“Evet, izliyordum.” Bakışları yüzümde dolaştı ardından dümdüz önüne baktı. “Gözüm neredeyse sürekli üzerindeydi. Fark etmiş görünmüyordun.”

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. “Seni görmedim.”

“Arkada, kapının yanında duruyordum. İnsanlar dışarı çıkmaya başlayınca çekildim,” diye açıkladı. “Neyse, Erik canını yaktı mı? Çok hızla üzerine geliverdi.”

Başımı salladım fakat bana bakmadığını fark etmiştim. “Hayır.”

“Oraya daha çabuk gelmem gerekirdi, özür dilerim bu yüzden.” Nihayet motoru çalıştırdı ve havalandırma soğuk havayı dışarı üfledi. Shepherdstown’a geri dönmek üzere 45. Otoyol’da ilerleyene dek ikimiz de konuşmadık. “Senden uzak durması gerekiyor. Kesinlikle uzak durmasını da sağlayacağım; tamam, onu dövecek ya da saçma sapan bir şey yapacak değilim, anlaştık mı? Sadece bir daha böyle bir zırvalığa kalkışmaması gerekiyor.” Dönüp bana hızlı bir bakış attı. “Seninle ilk kez ileri geri konuştun, değil mi?”

“Niye?” diye sordum. “Bana ne söylediğini niye dert ediyorsun Jase?”

Bana doğru bıçak gibi keskin bir bakış daha fırlattı. “Bu ne aptalca bir soru.”

“Hayır, değil. Arkadaş değiliz. Çok kısa bir süre arkadaşlığın biraz ötesine geçmiş ve seks yapmış iki insanız.” Kendi sözlerimden kalbim yerinden oynadı. “Hepsi bu.”

Jase direksiyonu sıktı. “Bizi böyle mi değerlendiriyorsun?”

“İstedığın bu değil mi?”

Hemen karşılık vermedi, yanıt verdiğinde ise o kadar kısık sesle konuştu ki onu doğru duyduğumdan emin olmadım. “Hayır.”

Sert bir ifadeyle nefes aldım. “Hayır mı?”

“Bizden istediğim bu değil. Tanrım, Tess, kesinlikle bu değil.” Sol kolunu şoför penceresine yaslayıp yanağını yumruğuna dayadı. “Fakat ben sana... benimle olmak istemeyeceğin söyledim.”

Profilini seyrederken göğsümü ve boğazımı alevler sarmıştı. “Biliyorum,” diye fısıldadım. Umarım Cam’e çok fazla sinirlenmezdi. “Kari’ye olanları biliyorum.”

Çenesi o kadar hızlı ve sert bir şekilde kenetlendi ki azıdişleri kırılrsa hiç şaşırmazdım. Bir iki kilometre gittikten sonra konuşabildi. “Nereden bildiğini sormama bile gerek yok.”

“Lütfen ona kızma. Jack’ten haberim olduğu için zaten bildiğimi sanıyordu. Ona kızmamalısın.”

“Kızmıyorum.” Derin bir nefes çekti. “Öyleyse hikâyeyi bütün pisliğiyle biliyorsun.”

“Ben... pislik diye nitelendirilecek bir durum olduğunu sanmıyorum.” Dudağımı ısırdım. Başlangıçta Jack’i isteme konusunda Jack’in söylediklerini hatırlıyordum ve şu an hissettiği suçluluk duygusu çok daha mantıklı geliyordu çün-

kü ya Kari o süreç içinde Jack'i istediye? "Sadece üzücü."

"Ah, ona her şeyi anlatmamış olmalıyım." Boğuk bir kahkaha attı. "Kari hamile kaldığında ailesine durumu anlatırken yanında değildim. Orada olmalıydım. Ona çok yükleneceklerini biliyordum. Onu, Batı Virginia'nın güneyinde yaşayan büyükanne ve büyükbabasının yanına göndereceklerini söylediklerinde bir anlamda rahatlamıştım, sanki burada olmazsa onun hamile olduğu gerçeğiyle yüzleşmek, bunu dert etmek zorunda da kalmayacaktım."

Tekrar güldü fakat sesi hüzünlüydü. "Hiç onun yanında olmadım. Bilirsin işte, sonuçta cocuktum fakat yine de..."

"Fakat kaç yaşındaydın sonuçta? On altı?"

Başını salladı. "Anne ve babam devreye girip Jack'i evlat edindiklerinde Kari geri döndü ve üçümüzün birlikte olduğu bir gelecekte söz etmeye başladı. Delicesine korktum. Tartıştık. Arabayla basıp gitti ve öldü. Hikâye de burada bitti."

Aman Tanrım...

"Kendini suçlama. Lütfen bana kendini suçlamadığını söyle."

"Uzun bir süre kendimi suçladım fakat kazaya benim sebep olmadığımı biliyorum. Çekip gitmeden önce durumumuzu az çok anlamıştık fakat nasıl diyeyim, biriyle yaptığın son konuşmanın, böyle zırvallıklarla dolu olmasını istemezsin."

"Çok üzüldüm," diye fısıldadım. "Bunun pek fazla şey ifade etmediğini biliyorum fakat üzüldüm."

Jase, evin önüne gelene kadar başka bir söz etmedi. "Mezarını bile ziyaret etmedim."

Daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Bir kez bile mi?"

Başını salladı. "Ben... bilmiyorum. Hayatıma devam ettim fakat..."

“Devam etmedin Jase. Mezarını ziyaret edemediğine göre hayatına da devam edemedin.”

Arabayı otoparkın ortasında bir park yerine çektik. Motoru kapatıp bana baktı. Bakışları dudaklarıma kaydı, dikkatini dudaklarımdan uzaklaştıramıyor görünüyordu. Direksiyondaki eli gerildi.

“Onu hâlâ seviyor musun?” diye fısıldadım.

Jase uzunca bir an yanıt vermedi. “Kari’yi her zaman seveceğim. Müthiş bir insandı. Eğer yaşasaydı şu an hangi noktada olurduk bilmiyorum fakat onu hep önemseyeceğim.” Göğsü yavaşça yükseldi. Konuşmaya devam edecek gibi göründü fakat vazgeçti.

Cam’in onun korktuğuna dair söyledikleri aklıma geldi. Belki de gerçekten öyleydi. Belki beni seviyordu fakat bu yeterli olmuyordu. Bazı yaralar kemikleşiyor ve sessizce kanamaya devam ediyordu. Onu ve ilişkilere bakışını değiştirmek elimden gelmezdi. Bunu kendi içinde onun fark etmesi ve bunu *istemesi* gerekiyordu. Ve umarım yapardı. Elbette benim uğruma değil, her ne kadar yüreğimde açtığı yara hâlâ taze ve kanıyor olsa da aslında iyi bir adam olduğu için.

Kendini toparlaması gerekiyordu.

Ne söyleyeceğimi düşünerek onu seyrederken neredeyse on dokuz yıllık ömrüm boyunca sergilediğim muhtemelen en olgun davranışı gösterdim. Madalya mı istersin bir kutu kurabiye mi tarzı bir olgunluktan çünkü söz konusu olduğunda hâlâ çok canım yanıyordu.

Koltukta ona doğru uzanıp soğuk yanağına bir öpücük kondurdum. Ben geriye çekilirken keskin bir nefes alıp delici bakışlarını bana çevirdi. “Başından geçen, atlattığın her şey için çok üzüldüm ama ben... seni hâlâ seviyorum, umarım bir gün hayatına devam etmeyi başarırınsın çünkü bunu hak ediyorsun Jase Winstead.”

Girmi Yedinci Bölüm

Cam'in evinde yaşamak hayatımı daha iyi kılmıştı sanırım. Pek çok açıdan. Orada kalmak, Debbie'nin ölümüne takılıp kalmaktan ya da bir yerde ödüm kopa kopa yaşamaktan daha kolaydı. Üşütük Erik'ten kaçınmaya da yardımcı olmuştu. Kampüse ya Avery'yle ya da abimle gidip geliyordum ve dizim de artık başlardaki kadar nadiren çok ağrıdığı için müzik dersinden doğu kampüsüne yürümek sorun olmuyordu.

Artık öğle yemeklerini Cam ve diğerleriyle yemiyordum. Jase yiyor muydu, bilmiyordum. Gerçi abimin artık birlikte olmadığımızı fark ettiğinden beri arkadaşına bozuk olduğunu bildiğim için bundan şüpheliydim. Fakat durumla başa çıkıp Jase oradayken her şey pek hoşmuş gibi yapamadığım için Den'den uzak duruyordum.

Onu zaten haftada üç kez müzik dersinde ve sık sık kampüs etrafında görmek yeterince kötüydü. Benimle hiç konuşmuyordu. Cenazeden sonra nasıl olduğumu sormak için bile bir kez olsun yanıma yaklaşmamıştı. Bu yarayı iyice kanatmak ve derinleştirmek aptalcaydı ve anlamsızdı. Kari bir hayaletti. Geçmişte kalmıştı fakat Jase onu sevmişti. Bu hayata birlikte bir çocuk getirmişlerdi ve ha-

yalet olsun ya da olmasın, bu acıdan kendimi kurtaramıyordum.

Fakat mesele sırf Jase de değildi. Profesyonel dansçı olma hayalimin gerçekten sona erdiği, bu okulun geleceğim olduğu, dolayısıyla beni son derece strese sokacak şekilde okulu ciddiye almam ve pek çok konuda açığı kapatmam gerektiği nihayet apaçık anlaşılmıştı.

Finallerin başlama zamanı geldiğinde aşırı istekli bir kan bağışçısı gibi iyice süzölmüşüm.

Gözlerimin altında koyu gölgeler belirmişti. Bazı günler gözlerim şişmiş de oluyordu çünkü gece geç saate uyanıyordum ve gecenin sessizliğinde gözyaşlarım boşalıyordu. Cam ve Avery'nin ağladığımı bilmesi utanç vericiydi. Berbat görünüyordum. Gizleyebilecek gibi değildim.

Şükran Günü'nde Cam ve Avery ailemi ziyarete giderken sırf uzaklaşmış olmak için ben de onlara katıldım. Yolculuk benim için iyi geçmişti. Annem de pişirdiği hamur işleriyle -mevsimin ilk elmalı turtası, iki balkabaklı rulo pasta ve taze ekmek- bizi tıka basa doyurmuştu. Cam piyango kazanmış gibi görünüyordu, bense sürekli genişleyen kıcımlı kontrol edip iç çektim. Fakat Shepherdstown'a dönme zamanı geldiğinde geçici rahatlık hali de sona erdi.

Hiç geri dönmek istemedim, bana şu an orası sırf üzüntüden ibaret gibi geliyordu.

Yola çıkmadan hemen önce ağustos ayında yanımda götürmediğim birkaç kazağımı almak için üst kattaki yatak odama çıktım. Gözlerimi dikip kitaplık raflarına sıralı kupalara, duvarlarda kurdele uçlarından sallanan madalyalara ve bazı yarışmalardan aldığım ıslıl ıslıl taçlara bakarken kendimden geçmiştim.

Hemen hemen her kupayı elime alıp birinci ya da en iyi olarak adım okunduğunda hissettiklerimi hatırlamaya

çalıştım fakat o duygular sökülüp alınmış gibiydi benden, ulaşamadığım dipsiz bir kuyu gibiydi.

“İyi misin?”

Elimdeki kupayı yerine bırakıp annemin sesinin geldiği yöne döndüm. Ellerimin tersiyle yanaklarımdaki göz yaşlarını silerken başımı salladım. Ağlamaya ne zaman başladığımın farkında değildim.

Odaya girerken annemin dudaklarında hüznü ve anlayışlı bir gülümseme belirdi. Parlak mavi gözleri, beni hıçkırı hıçkırı ağlatacak kadar ıslık ıslık oldu. Yanaklarımı avuçlarının içine alarak süzülen birkaç damla yaş sildi. “Zamanla kolaylaşacak bebeğim, söz veriyorum.”

“Hangi kısmı?” diye geveledim. Debbie’yi elbette biliyordu, ona Jase’i, Jase’yle ilgili *her şeyi* de anlatmıştım. Jase’in Cam’le birlikte eve ziyarete gelmesi ihtimaline karşı, bu kısmı babamdan gizlemeye karar vermiştik. Pek mümkün görünmüyordu ama yine de babam küçük prensesinin kalbinin kırıldığını öğrenirse muhtemelen Jase’i alıp ava çıkar ve o esnada bir “kaza” gerçekleştirebilirdi.

“Her şey daha iyiye gidecek, hepsi düzelecek. Şu an buna inanman zor, biliyorum,” dedi. “Ama er ya da geç kendine başka bir tutku ve seni hak ettiğin gibi sevecek başka birini bulacaksın.”

“Jase beni sevmeyi hak ediyor. Yani, kötü biri değil o,” dedim burnumu çekerek. “En azından öyle olduğunu düşündüm.”

Annem beni kollarının arasına çekti, ayrılmayı daha da zorlaştıracak şekilde baskınlık ve baharat kokuyordu. Yine o küçük kız olmak istiyordum; üzerine genç kız iç çamaşırları geçirmek ve hayat denen saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayan kız çocuğu olmak istiyordum.

“Bu genç adamın eteğinde biriktirdiği çok taş var.”

Beni çok sevdiğim şekilde sıkarak kucakladı. “Tıp fakültesinden tanıdım bir çocuğu hatırlatıyor bana. Yıllarca bir kızla birlikteydi ve kız yaz tatili sırasında beklenmedik bir şekilde hayatını kaybetti. Bir kalp sorunuymuş sanırım.” Annem üşümüş ellerimi tutarak geri çekildi. “Ne kadar zaman oldu? Onlarca yıl? Ona hâlâ sık sık rastlıyorum, hiç evlenmedi ve uzun süreli bir ilişkisi bile olduğunu sanmıyorum. Jase’in ise... şey, bu kızdan bir çocuğu var. Bizlerin gerçekten anlaması bile çok zor.”

Bunları duymak aslında kendimi hiç iyi hissettirmemişti. Jase beni istemese bile ben onun hayatına devam etmesini, aşkı yeniden bulmasını ve biriyle paylaştığı bir hayat kurmasını istiyordum. Onun annemin arkadaşı gibi yaşayacağını, yıllarını gündelik ilişkilerin ötesine geçmeden, kimsenin yakınlaşmasına izin vermeden yapayalnız geçireceğini düşünmek istemiyordum.

Jase bundan daha iyisini hak ediyordu çünkü yüreğinin derinliklerinde o iyi bir adamdı... sadece iç yüzünü tam olarak anlayamayacağım şekilde hayatını altüst etmiş biriydi.

Döndüğümüz pazar günü kendimi erkenden uyumaya zorladım fakat son zamanlardaki akşamlardan farklı olmadı. Rüya görmeye başlamadan önce birkaç saatliğine dalıyordum. Bazı geceler Debbie’yi yurttan görüyordum, yurttan *asılı* sallanırken. Tekrar cenazeye döndüğüm geceler de oluyordu ama Erik bağırıp çağırmak yerine, beni açık bir mezara itiyordu.

Diğer bazı zamanlarsa rüyamda Jase’i görüyordum. Beni seviyordu ve her zaman yanımda olacağını söylüyordu. Bu rüyalar, uyanana ve ne olduğunu -sadece rüya olduklarını- anlayana kadar kötü hissettirmiyordu. Sonra çok tuhaf bir evde mahsur kaldığımız rüyalar vardı; ona

sesleniyordum, ismini haykırıyordum fakat kapılardan yürüyüp geçiyor, beni hiç duymuyordu, onu hiç yakalayamıyordum.

Her sabah yataktan hiç uyumamış gibi hissederek kalkıyor ve sömestrin son derslerine bir sis bulutunun içindeymişim gibi zihnim bulanık gidiyordum. Yine de finalerimin çoğundan rahatlıkla geçmiştım. Bir ton zırva boş vaktim olduğu düşünülürse evde yalnız olduğum zamanlar oturup bolca ders çalışıyordum. Ve yiyordum. Fakat ders çalışmak beni finallere hazırlanmanın ötesine taşımıştı ve bu harika bir durumdu çünkü sonuçta geleceğimdi. Belki planladığım gelecek değildi ama kabullenmem gereken gelecekti. Öğretmenlik hiç de kötü değildi. Zevk alıyordum. Dolayısıyla finallerden geçmek oldukça önemliydi.

Calla'yla birlikte müzik dersine girip koltuklarımıza otururken tüm kaslarım gerilmişti. Soğuktan Calla'nın yanakları, yara izini belirginleştirecek şekilde al al olmuştu. Ellerine birbirine ovuştura ovuştura koltuğa ilişti.

"Ben bu soğukla baş edemiyorum," dedi titreyerek. "Üniversiteyi bitirir bitirmez Florida'ya taşınıyorum."

"Birkaç ay önce de sıcakla baş edemediğinden yakınıyordun." Bir kalem çıkardım, derse hazırdım. Gerçekmiş gibi. "Herhalde bütün yıl boyunca aynı ılık ısı derecesini koruyan bir yer bulmam gerekiyor."

Dudaklarını buruşturdu. "İyi fikir. Şimdi hemen böyle bir yer buluyorum. Peki ya sen?"

Mezuniyet şu an düşünemeyeceğim kadar uzak geliyordu. Omuzlarımı silktim. "Muhtemelen buralarda karırım sanırım."

İç çekti ve uzanıp kapüşonlu ceketimin eteğini çekiş-tirdi. İşte o an, aynı Old Navy marka kapüşonlu eşofman

üstünü üç gündür üst üste giydiğimi fark ettim. Dur bir dakika. Bu sabah duş almış mıydım? Sanmıyordum. Sadece dağınık bir at kuyruğu yapmadan önce saçlarımı taramıştım.

Pek hoş.

“Bu akşam benim yurda gelsene?” diye sordu, bunu son iki haftadır teklif ediyordu. “Sheetz’e gider, bir dolu abur cubur alabiliriz. Onların Meksika usulü peynirli mısır cipsleri nachos’a olan aşkımı biliyorsun.”

Tam hayır demek üzereyken kendimi engelledim. Başımı gömdüğüm kumdan çıkarmam gerekiyordu. En azından birkaç saatliğine. “Tamam ama beni alabilir misin? Akşam o kadar yolu yürümek için hava fazla soğuk.”

“Elbette!” Yüzüne kocaman, heyecan dolu bir gülümseme yayıldı. “Oley! Bira da alırım, içki içme yaşı sınırlaması yok. Ya da şu kız içkisi votkalı gazozlardan alabilirim. Kızım, seni öyle bir sarhoş edeceğim ki...” Dudakları canlılığını yitirdi ve konuşması kesiliverdi.

“Benden faydalananacak mısınız?” diye şaka yaptım. Gülmeyince iç çektim. Ardından üzerimde bir göz hissettim ve dönüp baktım. Çektiğim nefes ciğerlerimde donup kaldı.

Jase, koltuk arasındaki koridorun sonunda dikiliyordu. Kapüşonlu bir eşofman üstü ile yıpranmış görünümlü bir kot giymişti. O çok sevdiğim lanet olası, gri kar beresini takmıştı. O bereyi başından çekip almak ve yastığının altına saklamak filan gibi saçma sapan şeyler yapmak istiyordum.

Oturduğum yerde büzüşerek sindim.

Neyse ki sadece deli deli düşüncelere kapılıyor, onları eyleme dökmüyordum.

Onu görmek, her zaman olduğu gibi, feci şekilde zor geliyordu. Beraber olmadan önce zaten yeterince zordu ama ar-

tık onun kollarında olmanın, teninin tenime değmesinin ve öpmelerinin neler hissettirdiğini bildikten sonra çok daha zordu. Kibarlığını, esprili hallerini ve koruyuculuğunu şu Jase'le, daha ilk öpüşmemizin ardından beni bırakıp giden aynı kişiyle bağdaştırmak da fazlasıyla zordu.

Derdi tasası olduğunu anlıyordum fakat onlarla uğraşmaktan kaçınmış da değildim. Bunları tümüyle anlayıp bir yerlere oturttuktan sonra ona *yardımcı* olabilirdim. Onu her şeyle birlikte sevebilirdim.

Kalem parmaklarımın arasından kayıp kucağıma yuvarlandı. Jase kıpırdanarak ağırlığını diğer ayağına verdiğinde yüreğimde düğümlendi. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu fakat berbat bir uçuk virüsüyümüşüm gibi benden sakındığı için ne olduğunu tahmin edemiyordum.

“Tess,” dedi. Derinden gelen sesiyle bütün vücudum gerildi ve gözlerimi kapattım.

Onu adımı söylerken duymak... Gözlerimi yeniden açarken dolan gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım. Canım yanıyordu çünkü bu çocuk... bu çocuk kalbimi kırmıştı.

Calla kaskatı kesilmişti, çileden çıkmış anne ayı gibi Jase'in kıcına tekmeyle basmak için tetikteydi.

Jase de durumu sezmiş olmalıydı çünkü koyu yağmur bulutu rengi gözleri, önce ona ardından bana kaydı. Söyleyeceği her neydiyse sonsuzluğa karışmış ve bir daha gerçekleşmeyecek şekilde yok olup gitmişti. Başını hızla salladı, topuklarının üzerinde döndü ve birkaç sıra aşağı yürüyüp bir koltuğa oturdu.

Bakışlarım başının arkasına, kar beresinin kenarlarından kıvrım kıvrım dökülen saç uçlarına takılıp kalmıştı.

“Unut gitsin,” dedi Calla.

Fakat yapamıyordum. Onu öylece unutup geçemiyordum.

“Samimiyetle söylüyorum Teresa. Seni terk edip haf-

talarca görmezden gelmeyecek bir adamı hak ediyorsun.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım, başının arkasını incelemeyi sürdürerek. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirmenin nasıl bir his olduğunu kolayca hatırlıyordum. “Fakat bu durumu kolaylaştırmıyor.”

Calla bir şey demedi çünkü söylediğimin doğru olduğunu biliyordu.

Yüreğim öyle ağırlaşmış, göğsüm öyle çok ağrıyordu ki kendimi yere fırlatıp koltukların altında ağlamak istiyordum. Bütün dikkatimi müzik final sınavına verdim, Jase yüzünden sınavda başarısız olmamaya kararlıyıldım.

Ve onun yüzünden bir daha gözyaşı dökmemeye de.

Son final sınavımın ardından zar zor da olsa West Woods’a yürüdüm. Kış sömestr tatilini tam bir ezik gibi Cam’in evinde tek başıma oyalanarak geçirmek yerine, tam bir ezik gibi eve gidip anne ve babamla geçirmeyi planladığım için yurttan almam gereken hâlâ birkaç parça eşyam vardı çünkü bir sonraki sömestr de Cam’in evinde kalmayı düşünüyordum.

Her ne kadar Cam orada kalmamın sorun olmadığını söylediyse de geçici ıvır zıvır bir iş bulup kiraya katkıda bulunmam gerekiyordu. Üstelik iş, zihnimi dağıtıp beni oyalayacaktı. Dans edememe, Deb’in ölümü, Erik ve şimdi de Jase söz konusuken zihnim ve yüreğim tekrar yola koyulana kadar dikkatimi fena halde bir şeye vermem gerekiyordu.

Bu öyle kısa süre içinde olacaktı gibi de görünmüyordu.

Serin rüzgâr yanaklarımı dondurmuştu ve yurlara uzanan çimenliği geçerken havada kar kokusu alıyordum. Yost’un lobisine ulaştığım sırada dizim biraz ağrımaya başlamıştı. Çocukların çoğu evlerine gittiği için ana salon

kanepelere yayılmış bir kişinin gürültü patırtısı dışında hayli sessizdi.

Asansörü beklerken sırt çantamın içinden anahtar kartımı bulup çıkardım. Kürekkemiklerim arasındaki gerginliği umursamama çalıştım. O korkunç geceden beri yurda uğramamıştım. Odaya girmeyi hiç istemiyordum fakat eşyalarımı almam gerekiyordu ve Cam eşyaları kamyonetine yüklemek için bir saate kadar gelmiş olurdu.

Ve olgun bir yetişkin gibi davranmam gerekiyordu. Yurtta bir sorun yoktu, odanın lanetli, perili filan olduğundan da cidden şüpheliydim. Kötü titreşimler uyandıracak tatsız bir his gayet normaldi, geri kalan eşyalarımı toparlamaya yetecek kadar bir süreyi buna rağmen burada geçirebilirdim.

Kendi kendime yaptığım motivasyon konuşmasının verdiği cesaretle asansöre binip bizim kata çıktım. Kori-dorda ilerlerken cep telefonum çalarak bir mesaj geldiğini bildirdi. Calla ya da Cam'den geldiğini düşünerek cep telefonumu çantamın ön gözünden çıkardım ve neredeyse sendeleyerek tökezledim.

Cam'e yardıma geliyorum. Senin konuşmam gerek.

Jase'in mesajda yazdığı bundan ibaretti fakat sanki çok daha fazlasını söylüyormuşçasına kalbim deli gibi atmaya başlamış, midem yerinden oynamıştı. Mesajda sanki şunlar yazıyordu: Kahrolası rezil herifin tekiyim, büyük bir hata yaptım ve seni hep çok sevdim.

Fakat mesajda bunların yazdığı yoktu, sadece Cam'e yardıma geldiğini söylüyordu. Aynı zamanda abimin izni-ni aldığı ve Cam'in de onayladığı şeyler söylemesi gerektiği anlamına geliyordu. Ve hem beni hemen darmadağınık ettiği hem de kısmen yaptıklarından dolayı tahmin etmesi oldukça zordu.

Süitin kapısının önünde durdum, nabzım heyecanın verdiği coşkuyla roket gibi hızlanmıştı. *Anlam yüklemeye çalışma*, dedim kendi kendime. Sırf yardıma gelmesinin ve konuşmak istemesinin bir anlamı yok. Ayrıca böylesine heyecanlanmamam gerekiyordu. Leş gibi çaresizlik kokuyordum. Yardım edebileceğini bile söylemeli miydim? Bir yanım ona hayır demek istiyordu fakat sonrasında bütün geceyi yüzüme yumruk atma isteğiyle geçirecektim. Konuşmamız gerekiyordu... ve onunla konuşmak istiyordum.

Tamamıyla sakın ve isteksiz bir yanıt gönderirken ellerim titriyordu. *Tamam.*

Yanıtı, kalbimi sekteye uğratacak şekilde, hiç beklemesin hemen geldi.

Birazdan görüşürüz.

Deminden beri tuttuğum nefesi vermek için kendimi zorladım. Cep telefonumu tekrar çantama koydum. Cam'in önünde, bunun onur listesini iyice tuhaflaştıracağı kesindi fakat sağduyu denen rahatsız edici duyguya rağmen oluşan büyük coşku da inkâr edilecek gibi değildi.

Anahtar kartımı okuttum ve Jase'in az sonra yapacağı ziyaretle ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışarak süitin kapısını açtım ve içeri girdim. Kapı ardından sessizce kayarak kapandı.

Ağır ağır bakışlarla süite göz gezdirdim. Hiçbir şey farklı görünmüyordu. Yastıkların biri kanepenin üzerinde, diğeri yerde, sehpanın altındaydı. Nemli yazdan kalma bir misk kokusu vardı hâlâ. Ev arkadaşlarının -Steph'in- odasının kapısı çok büyük ihtimalle kilitliydi. Deb'in öldüğü gece bana çok yardımcı olmasına rağmen aslında onu ortalıklarda görmemiştim. Ayrıca onu düşünmek de istemiyordum çünkü Steph'i düşündüğümde eskiden Jase'le takıldıkları aklıma geliyordu.

Ve bunları düşününce şu an takılıp takılmadıklarını merak ediyordum.

Zihnime bu düşünceler üşüşünce midem düğümlendi ve kendi kendime sessizce küfrettim. Hiç abartısız kendimin en kötü düşmanıydım.

Çantamı kanepenin üstüne bıraktım ve kartımı tekrar okutarak yatak odasının kapısını açtım. Gözlerimi kırparak hızla derin bir nefes aldım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızlı atmaya başlamıştı. İlk başta uykusuzluk ve stres nedeniyle halüsinasyon gördüğümü sandım. Gözlerime inanamıyordum. Gözlerimi tekrar kırpıştırarak açıp kapadım fakat bir değişiklik olmadı.

Erik, Debbie'nin yatağında oturuyordu.

Girmi Sekizinci Bölüm

Bir ürperti seli kürekkemiklerimin arasından süzüldü ve hızla omurlarımdan aşağı kadar indi. Erik buradaydı. Burada ne arıyordu? Ellerinin arasında, kucağında bir kazak tutuyordu. Şimdi anlamaya başlıyordum. Debbie'nin kazaklarından biriydi.

Havalı saç modeli ve giyim tarzı gitmişti. Darmadağınık, üstü başı kırış buruştu. Gözlerine koyu renk morluklar çökmüştü. Dudaklarının çevresindeki çizgiler mermerdeki kırıklar gibi barizdi. Yanaklarını kaplayan berduş sakalları günlerdir tıraş bıçağı görmediğini sergiliyordu.

Göz göze geldik ve bakışlarımız birbirine kilitlendi. Sırtımdan aşağı bir ürperti seli süzüldü. Bakışlarındaki ifade göğsümde bir delik açmıştı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu donuk bir ses tonuyla.

Niye sorduğunu anlamadığım bu soruyla şaşkına dönmüştüm. “Benim... şey, eşyalarımın geri kalanını odamdan almam gerekiyor.”

Erik odaya yavaşça göz gezdirdi. Debbie'nin bütün eşyaları gitmişti. Yatak yapılıydı, battaniyeler katlanmıştı fakat yastık, biri üzerine yatmış gibi düzdü. Dolabın kapısı, geride kalan giysilerim ve kitaplarım görünecek şekilde açıktı.

“Burada kalamazsın.”

İddialı ses tonu sersemliğimden sıyrılmamı sağladı. Bakışlarımı hızlı bir şekilde ona çevirdim. “Hayır, kalamam. Sen kalabilir misin?”

Çenesinde bir kas gerildi ve kısa bir an geçti. “Kalamam.” Debbie’nin kazağını yavaşça yan tarafına bıraktı. Elini, yün kazağın üzerinde biraz oyalandıktan sonra dizine koydu. “Ama buradayım. Sen de öyle.”

Ağzım ve boğazım kupkuruydu. Gözlerini üzerime dikmiş, bakmayı sürdürüyordu. İçimin derinliklerinde, Debbie’nin ölümünün hiç kimsenin anlam veremediği olağan bir intihar olduğuna bir türlü inanamıyordum ve kesinlikle Erik’le bir ilgisi olduğunu düşünüyordum. Ya Debbie’yi bunu zorlamıştı ya da ona zarar vermiş ve Debbie kendini öldürmüş gibi göstermişti. Kimse pembe fuları ve onun neden kapıda asılı olduğunu açıklayamıyordu, özellikle de Erik orada olmadığını iddia ettiği için.

Ne düşündüğümü tam olarak bildiğini bakışlarından anlayabiliyordum.

Nefesini tuttum ve tedirginlikle bir adım geriye çekildim. “Cam ve Jase bana yardıma geleceklerdi. Her an burada olurlar.”

“Daha önce abine kulak misafiri oldum. Şu an final sınavında.” Öne doğru yavaşça ölçülü bir adım attı. “Doğru olmadığı halde bunu niye söylüyorsun?”

Zihnime düşünceler üşüşürken kalbim yerinden oynadı. “Sınavı biter bitmez geleceğini sanıyordum. Zamanı...”

Kasvetli kesik bir kahkaha atıp başını yana çevirdi ve elini saçlarının arasında gezdirdi. “Hiçbir haltı karıştırmış filan değilsin.”

Derin bir nefes alıp kapıya yaklaşacak şekilde bir adım daha geri çekildim. Eşyalarımın canı cehennemeydi. Oda-

da onunla bir saniye daha kalmak istemiyordum. “Ben daha sonra uğrar...”

Erik o kadar hızlı atıldı ki hareket ettiğini bile fark edemedim. Bir an Deb’in yatağının yanındayken göz açıp kapayana kadar karşıma dikilmişti. Çılgılığım boğazıma takılı kaldı, bağıramadım. Ben daha gıkımı çıkaramadan yanımdaydı.

Eliyle boğazıma yapıştı ve kolunu büküp beni arkaya, kapıya doğru çevirip fırlattı. Dudaklarım dişlerime çarptı ve ağzıma metalik bir tat doldu. Dengemi kaybettim, sırtımın ortasına vurduğunda sağ bacağımda derman kalmamıştı. Sol tarafıma devrilmek üzereyken ellerimle kendimi dengeledim ve o anda kapının kapandığını ve kilitlendiğini duydum.

Bir an için afallamıştım, yavaşça başımı yukarı kaldırdım. Saçlarım önüme düşmüş, görüş alanımı engelliyordu. Dudaklarımın içi yanıyordu ve zihnim olan biteni algılamakta zorlanıyordu. Fakat durumu algıladığımda içimi büyük bir korku kaplamış, vücudumu bir buz kütlesi sarmış ve nefesim donmuştu.

Parmaklarını atkuyruğuma dolayıp başımı sert bir şekilde geriye çekti. Omurgama bir acı saplanırken ciyakladım. “Bu senin suçun.”

Kafa derime alevler yayılırken ağırlığımı dengelemeye çalışarak elini kavradım. “Sen neden söz...”

“Hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranma.” Dizlerinin üzerine çökene kadar saçlarıma asıldı. Ağırlığımı sol bacağıma verdim fakat bu duruş pozisyonu canımı acıttıyordu. “Debbie senin yüzünden öldü.”

“Sen çıldırmışsın.” Kelimeler kendime engel olamadan ağzımdan dökülmüştü. “Kafayı yemişsin. Sen öldürdün...”

Erik beni o kadar hızlı bıraktı ki sırtüstü düştüm. Sin-

sice sokulup yüzüme tokat attı. Yan tarafa devrildim, çenem acıyordu, odada zeminle tavan yer değiştirmiş görünüyordu. Nefes almaya çalışırken acıdan gözlerime yaşlar dolmuştu. Dudaklarımı yavaşça araladım, bütün yüzüm yanıyordu. Finallere girerken bu noktaya nasıl gelmişim?

Bunlar gerçek olamazdı, bunları yaşıyor olamazdım.

Vücudumun her bir parçası donup kalmıştı. Çok bildik bir durumdu. Dudağımdaki acı, tenimde hissettiğim uyuşma, kafamın içindeki uğultu. Daha önce de yere, zemine kapaklanmış, nereden geldiğini anlamadığım bir darbeyle kafam savrulmuştu.

Birdenbire yine on altı yaşında gibiydim, son derece basit, son derece aptalca bir sebeple Jeremy yine öfke krizlerinden birini geçirirken yerde sinip kalmıştım. Çaresiz. Korku içinde. Şaşkın. Bütün bedenim ve ellerim titrer halde.

“Kafayı yediğim yok, Debbie’nin ölmesi benim suçum değil.” Öfkeden sesi bir ustura gibi keskinleşmişti. “Ona ileri geri sözler edip o lanet burnunu başkalarının işine sokmasaydın benden ayrılmayacaktı.”

“Ne?” Ağzımın kenarından kan sızıyordu. Titreyen elimle dudağımı sildim ve elime bulaşan kırmızı lekeye korkuyla bakakaldım.

Çok bildikti.

“Ona morlukları sorduğun zaman! Ardından o lanet olası pazar günü. Sanki karışmak zorundaydın.” Bana doğru sokuldu. “Sanki orada dikilip sakatlanman gerekiyordu. Sanki benim suçummuş gibi. Değildi. Senin suçundu!”

Artan korkunun hemen ardından bir öfke patlaması oldu ve ne kadar kötü görünürse görünsün, Jeremy’ye hiç yapmadığım bir şeyi yaptım.

Artık zavallı bir kurban değildim. Bir daha asla kurban olmayacaktım.

“Çok tipik bir tepki.” Kelimeleri tükürürcesine savurdum. “Birine vurduğunda suç hep karşındakinin. Asla senin değil.”

“Kapa çeneni, seni total sürtük.”

Ellerimi yere dayadım, aniden hücum eden baş dönmesini dikkate almamaya çalıştım. “Sanırım yumrukların birdenbire kayıp insanların yüzüne çarpıyor.”

“Sadece hak edenlere.”

“Debbie hak etti mi?”

Küfretti. “Sakın onun hakkında tek laf edeyim deme. Bir halt bildiğin yok.”

Yalpalayarak ayağa kalktım, geriye doğru sendeleyip yatağa çarptım. Başımı kaldırdığımda Erik’in gözyaşlarına boğuldu boğulacak halini fark ettim. Eğilip en yakın silaha uzandım. Gece lambasını kavradım, fişinden asılarak söktüm ve onu tepe üstü yere sermeye hazır şekilde o kadar sert vurdum ki yandaki yurt odasına savruldu.

Sallanarak bana döndü, geriye sıçradım. Anlık denge kaybım ona avantaj sağlayacak bir saniye verdi. Lambayı elimden kaptı ve fırlatıp attı. Giysilerime çarpıp duvardan pat diye yere düştü. Kalbim durdu ardından hızla kapıya yöneldim.

Başımın arkasında bir acı patlaması oldu, iki büküm kaldım. Duvarlar yine yan yatmıştı, görme gücümü tekrar kazanabilmek için gözlerimi kırıştırdım fakat gözlerimi yeniden açmak saatler sürdü gibi geldi. Ardından tek bildiğim, yerde sırtüstü yatakların arasında yattığım ve gözlerimi hissiz bir şekilde tavana diktığım.

Erik başımda volta atıyor, spor ayakkabıları saçlarımı çigneyordu. Saçlarım nasıl açılmıştı? Sanki koca bir yaradan ibaretmişim gibi bütün vücudum ağrıyordu. Derin bir nefes aldım. Aldığım nefesle kaburgalarım ve sırtım ağrıdı.

“Kendine geldin.” Küçümser bir ifadeyle başında dikiliyordu. “Sana o kadar sert vurmadım bile.”

Kafam örümcek ağlarıyla doluydu. Düşüp bayılmış, muhtemelen sarsıntı geçirmiş olmalıydım.

Beyin sarsıntısı kötüye işaretti, değil mi?

Birdenbire uykudan uyanmış gibi hissederek yavaşça dirseklerimin üzerinde doğruldum. Bir an için kendimi çamurun içinde debeleniyor gibi hissettim.

“Çok fazla vakit harcadım. Yapmam gereken...” Duraksadı, avuç içlerini şakaklarına dayadı ardından tekrar volta atmaya başladı. “Bunu yapmak istememiştim.”

Neden söz ediyordu? Kendimi doğrulup oturmaya zorladım, sırtımı yatağa yasladım, nefes nefeseydim. Neyi yapmak istememişti?

“Birdenbire... aniden oluverdi. Onunla konuşmaya, bir hata yaptığını, tekrar bir araya gelmemiz gerektiğini söylemeye gelmişim. Fakat bana çekip gitmemi söyledi.” Kolları iki yanına sarktı, iri yumruklarını sıktı.

Ürkerek sırtımı iyice yatağa dayadım ve savrulan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

“Beni dinlemedi. Yapması gereken tek şey beni dinlemektir!” Sesi yükseldi ardından düştü. “Beni delirtti ve ben... ben de onu ittim. Bir kazaydı.”

Erik aniden aşağı çöküp çenemi kavradı. Parmaklarını çeneme morartacak kadar saplarken bir çılgılık attım. “Kazaydı! Sırtüstü düştü, nasıl olduğunu bile anlayamadım. Boynu yatağın köşesine çarptı, çatırtı sesini duydum. Ah Tanrım...” Başımı sert bir şekilde savurarak yana burktu ve ayağa kalkarak benden uzaklaştı. Geri geri çekilirken saçlarını kavradı. “Boynu çatırt diye kırılıverdi.”

Gözümün önüne sökün eden görüntüler karşısında gözlerimi sımsıkı yumdum.

“Kaza olduğuna kimsenin inanmayacağını biliyordum. Benim hatam olmadığı halde beni suçlayacaklardı! Debbie sadece...” Sözünü yarım kesip Debbie’nin yatağının kenarına oturdu. “Beni dinlemedi.”

Dehşete kapılmıştım. Başından beri gerçeklerden şüphe etmiştim fakat bunun onun ağzından dökülmesi beni şok etmiş ve tiksindirmişti. “Onu öldürdün.” Çenem ve ağzım acıyordu, konuşmak canımı yakıyordu.

“Bir kazaydı.” Tekrar ayağa kalkıp küçük odayı adımlaymaya başladı. “O çeneni kapalı tutsaydın bunlar olmayacaktı. Bu senin suçun.”

Erik’in ciddi psikolojik sorunları vardı. Bu kadarı ke-sindi.

Odada bir tur daha atarken zihnim netleşmeye başlamıştı fakat başımın arkası pek şiddetli olmasa da tamamıyla ağrıyordu. Boynuma saplanan bir ağrıyla yüzümü buruşturarak döndüm. Yüzümün şiştiğini, kaburgalarımın zedelendiğini hissediyordum. Bu odada ne kadar uzun süre onunla kalırsam yara berelerimin de o kadar kötüleşeceğini biliyordum, tabii eğer beni... Bu düşünce silsilesini kafamdan söküp attım. Endişeyi körüklemeye gerek yoktu.

“Bu senin vicdan meselen. Senin suçun. Olur olmaz laflar etmeseydin, ayak altında dolanmasaydın Debbie hâlâ burada olacaktı,” diye bağırarak söyleniyor, yumruklarını bir sıkıyor bir açıyordu. O yumrukları, mutlu bir son yaratmayacak şekilde bana geçirmek istediğinin farkındaydım. “Her şeyi mahvettin.”

Yan odada cep telefonumun çaldığını duyunca içimde bir umut kabardı. Bir saat geçmiş miydi? Belki -bir ihtimal- Cam final sınavından erken çıkmıştı. Ya da Jase önden yola çıkıp gelmeye karar vermişti. Ah, lütfen Tanrım, onlardan biri olsun.

Erik fark etmiş görünmüyordu. Saçlarını avuçlarının içine almış, küçük odada volta atmayı sürdürüyordu. Debbie'nin yatağının ayakucunda durup başının iki yanına yumruklarını geçirdi. "Her şeyi mahvettin, gördün mü, bak neler oldu. Başka seçeneğim yok."

Telefonum tekrar çaldı.

Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Bacaklarımı göğsüme çektim, hızla kapıya koşup kaçma umuduyla kaslarım gerilmişti. "Bundan paçanı sıyıramayacaksın."

Kollarını aşağı indirdi, gözü dönmüş bir ifadeyle delici bir bakış savurdu. "Neyden paçamı sıyıramayacakmışım?"

"Bundan." Avuç içlerimi haliya yerleştirdim, hazırdım. "Bu her neyse paçanı sıyıramayacaksın."

Bir kez daha telefonum çaldı ve bu kez Erik fark etti. Kaşlarını çatarak kapıya göz attı. "Paçamı sıyırmayı planladığım bir durum yok."

Nefesimi dışarı verdim. Belki de tamamıyla çıldırmış değildi. Yarı çıldırmış haline bile memnun olabilirdim. "Yok mu? Çünkü bunları olmamış sayıp unutabiliriz." Bu koca bir yalandı, olanları kesinlikle unutamazdım. "Buradan çıkıp gidebiliriz..."

Başını salladı. "Paçamı sıyırmayı planladığım yok," dedi gayet olağan bir şekilde, sanki finallerden söz ediyormuşçasına. "Bundan kaçıp kurtulmayı planladığım filan yok."

İfadesinin yeşerttiği küçücük bir parça rahatlama duygusu da bir yarış arabası kazası misali savrulup paramparça oldu. *Bundan kaçıp kurtulmayı planladığı yoktu.* "Bu odadan hiç çıkmayacakmışsın gibi konuşuyorsun."

"Çıkmayacağım." Yüksek sesle bir kahkaha savurup bana doğru döndü. "Ceset torbasında çıkmadıkça."

Dehşet içimde bir kurşun yağmuru gibi patladı. Kapıya koşmak için iyi bir anı beklemeyi boş verdim. İçgüdülerim şiddetle devreye girmişti, hantal bir şekilde ayaklarımın üzerine kalkmaya çalışırken sakat bacağıma küfrettim. Bir zamanlar hafif ve hızlıydım. Artık değildim.

Çarparak beni itti, boğazımdan yükselen bir çığlıkla yere serildim. Erik'in parmakları omuzlarıma saplanıp sert bir şekilde beni yere savururken süitin duvarından bir çarpma sesi geldi.

Gözlerimi açmış, Erik'in gözlerinin içine bakarken zaman bir an için durmuş gibiydi. Eyleme dökmek üzere olduğu niyetin gerçekliğiyle korkunç bir panik duygusu beni halının üzerinde iyice dibe sürüklüyordu.

Birinin yatak odasının kapısını çaldığını duyunca Erik başını silkeledi, bakışlarını vahşi bir ifade kapladı. Bir anlık dikkat dağınıklığından faydalanarak kolumu yerden kaldırıp savurdum. Ağzının köşesine denk gelen yumruğumla başı yana doğru sarsıldı.

Patlayan dudağından kan ve tükürük akarken homurdanarak doğruldu. Kollarımdaki elleri gevşemişti, yana doğru bükülüp bağarmak için ağzımı açtım.

"Seni kahrolası sürtük," diyerek çekiştirdi ve belime bir yumruk geçirdi. Beni kıpırtısız kılan mükemmel bir böbrek darbesiydi.

"Tess!"

Jase; *Jase*'ti bu!

Jase kapıya vururken kapıdan gıcırıltılar yükseldi. "İçeride misin? İyi misin?"

Kapıya doğru uzanmaya çalıştım, parmaklarımı halıya saplamıştım. "Jase..." İsmi bir hırıltıyla kesildi.

Erik beni çevirdi, dengesiz bir kaçığın gözlerinin içine bakıyordum. Debbie'nin sayısız kez baktığından emin

olduğum ve muhtemelen gördüğü son şey olan gözlere. Erik'in eli boynuma dolanıp sıkmaya başladığında kaçınılmaz bir dehşete kapıldım, boğazımdan hırıltılı bir cığlık yükselerek havaya karıştı ve aniden kesildi.

Kapı menteşelerinden çatırdadı. "Tess! Ne halt dönüyor? Tess!"

Panik duygusu keskin, çivi gibi pençelerini içime saplamıştı. Parçalarcasına boğazıma geçirdiği eli nefes borumu tıkiyordu. Bağırarak için tekrar ağzımı açtım fakat sesim çıkmadı; hava da alamıyordum! Kalbim hızlanmıştı, onu tokatlamaya başladım, ardından yumruğumu çenesine geçirdim. Acı bir ses çıkardı fakat eli hiç gevşemedi.

"Tess!" diye seslendi Jase. Kapı, omzuyla çarpıp yükleniyormuş gibi sallanıyordu. "Hay lanet olası!"

Gözlerimin önüne yıldızlar seriliyordu, yeterince hava alamıyordum. Erik'in ellerine yapıştım, tırnaklarımla yırtarak derisine geçtiğini hissediyordum. Kapı tekrar sarsıldı fakat zamanında yetişemeyecekti.

"Kes şunu!" Erik beni kaldırdı ardından başımı yere çarptı. "Bırak!"

Gözüme yanlardan karartılar inmeye başlamıştı, görüş açım kararıyordu. Göğsümün derinliklerinde keskin bir yanma vardı ve hızla boğazıma doğru yayılıyordu. Nefes almam gerekiyordu!

"Teresa! Bebeğim," diye seslendi Jase. Sesi, elimden gelen son çabayı göstermeye itiyordu. Kapı sarsılarak gıcırdadı. "Hadi ama..."

Var gücümü kullanarak Erik'in göğsüne, yüzüne ve omuzlarına vurdum. Kalçamı çevirerek onu itmeye çalıştım fakat beni bastırıp yere yapıştırdı. Zeminin içine geçtiğimi ve dipsiz bir kuyuya sürüklenerek yavaşça yok olduğumu hissediyordum. Kendimi kesinlikle bırakma-

mam gerektiğini biliyordum fakat ellerim aşağı kaydı ve kollarım iki yanıma düştü.

Geri planda bir şey çatırdıyordu. Belki de oksijenden mahrum kalmış son hücrelerimdi. Ne olduğunu bilmiyordum fakat Erik'in kara gözleri gözlerime takılı kalmıştı. Her şey buraya kadardı, emindim. Kirpiklerim kendiliğinden kapandı. Tıpkı Debbie gibi, benim de gördüğüm son şey Erik olacaktı. Bu hiç adil değildi. Henüz daha yaşamaya, bu yeni geleceği ya da Jase'i kucaklamaya başlamamıştım bile. Eğer hayatta kalmayı başarırısam Jase'in çekip gitmesine izin vermeyecektim. Artık olmazdı. Fakat... fakat şimdi bunun bir önemi yoktu. Kulaklarım da giderek duymaz oluyordu, tek ses anlaşılmazca derinlerden gelen bir kan uğultusuydu.

Boğazımdaki dayanılmaz baskı bir anda son buldu ve odayı acı dolu bir hırıltı kaplarken ciğerlerime hava doldu etti. Sanki kart, kuru dallar çatırdıyormuşçasına bir şey kırıldı, ses uzaktan, sanki dışarıdan geliyordu.

Eller yanaklarımdan tuttu ardından kollar beni kaldırdı. Sanki boynumda bir sorun varmış gibi, başım çok ağır ve gevşekti. "Ah Tanrım, aç gözlerini. Hadi bebeğim, aç gözlerini." Bir duraksama oldu ve iri bedeni titredi. "Özür dilerim. Kahretsin. Aç gözlerini. *Lütfen.*"

Sanki gözkapaklarım tutkalla birbirine yapışmıştı fakat gözlerimi zorlayarak açmaya çalıştım. Tek gördüğüm Jase'in koyu gri gözleriydi ve daha önce görmediğim kadar koyuydu.

"İşte bu," dedi, beni daha sıkı kucaklarken. "Benimle kal. Tess! Ah Tanrım, beni bırakma. Lütfen. Ben..."

Dudakları kıpırdıyordu fakat kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. Gözlerimi açık tutamıyordum. Sadece baştan sona karanlık.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sis bulutlarının ardından gelen istikrarlı ve ısrarlı yavaştan bir bip sesi eşliğinde, göğsümün irkiltici derin bir nefesle yükseldiğini hissedene dek uyumuştum.

“Teresa.” Her neyin üzerinde yatıyorduydum, yanıma yerleşen ağırlıkla kıpırdadı. Yanağıma bir el yaslandı; serin ve rahatlatıcı. “Orada mısın?”

Orada mıydım? Sanırım. Etrafımdakiler yavaş yavaş belirliyordu. Sert bir yataktaydım ve duyduğum abimin sesiydi. Başım gülle gibi ağırdı, yatağa tutkalla yapışmış gibiydim.

Ağır ağır gözlerimi kırpıştırarak açtım ve tepe lambasının parlaklığıyla irkilerek yüzümü buruşturdum. Görüş açımı kazandığımda hastanede olduğum çok açıktı. Beyaz duvarlar, duvara monte televizyon ve açık yeşil perde kendini ele veriyordu.

“Selam,” dedi Cam yumuşacık bir sesle. “Nasıl hissediyorsun?”

Başımı hafifçe ona doğru çevirdim, dilimi damağımda dolaştırdım. “Ben... tuhaf hissediyorum.” Sesim boğuktu ve bu üç kelimeyi söylemek bile çenemi acıtmıştı.

“Bir süredir uyuyorsun, annemle babamın buraya gel-

mesine yetecek kadar uzun bir süredir.” Cam bitkin bir ifadeyle gülümserken sürahiye uzandı ve küçük plastik bir bardağa su doldurdu. “Anne ve babam aşağıda polisle konuşuyor.”

Polis mi? Cam, Bay Hemşire’yi oynayarak dikkatlice ensemden tutup suyu içmeme yardımcı olurken sersem bir halde ona bakıyordum. Soğuk su, aşırı sıcak bunaltıcı bir günde havuza atlamak gibi gelmişti.

Bardağı yatağın yanındaki komodine bıraktı. Sanki yeni anlıyormuş gibi bir ifade yayıldı yüzüne. “Hatırlamıyorsun, değil mi?”

Başımı salladım ardından şakaklarıma keskin bir acı yayılırken yüzümü buruşturdum. Cam dışarı koşmak ve birini bulup getirmek ister gibi kapıya göz attı. Elini elimin üzerine koydu, bakışlarım eklemlerime kaydı.

Kızarık, sıyrık ve şişti.

Biraz doğrulur gibi oldum, kaslarım ve tenim bu beklenmedik ani harekete karşı koyarken zihnimdeki sis bulutu da dağıldı. “Aman Tanrım...”

Cam’in gözleri kaygıyla ışıdı. “Hatırlıyor musun?”

“Erik. O...”

“Biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Artık onu dert etmen gerekmiyor,” dedi Cam ve sırtüstü uzanmam için eliyle hafifçe omzuma bastırdı. “Kıpırdamaman gerekiyor. Bir sarsıntı geçirdin; hafif bir sarsıntı fakat fazla hareket etmemen gerekiyor. Tamam mı?”

Kalp atışlarım hızlanmıştı, kolumun ortasına bağlı serum askısından berrak sıvılar enjekte ediliyordu. O korkunç çatırtı sesini, bana kemik kırılmasını anımsatacak şekilde tekrar duydum. “Öldü mü?”

“Kahretsin. Keşke.” Yüzünü bir öfke bulutu kapladı. “Jase çenesini kırıp canına okudu ama yaşıyor adi pislik.

Hapse girecek gerçi. Polis ve ilkyardım ekibi oraya ulaştığında kendine geldi ve dinleyen herkese boşboğazlık edip Debbie'ye yaptıklarını anlattı. Sürekli söyleyip durduğu..." Sesi birden kesildi, keskin bir çizgi oluşturacak şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bunun benim suçum olduğunu söyleyip durdu," diye tamamladım cümlesini. Erik'in öfkesi ve resmen cinnet hali gözümün önünde belirince gözlerimi kapattım fakat başka bir kaygım daha belirdi. "Jase... o nerede?"

Gözlerimi açtığımda Cam başını çevirdi. "Son gördüğümde polisle birlikteydi.

"Ne?" Oturmak için doğrulur gibi oldum fakat beni durdurdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Başı dertte değil. Onlarla konuşması gerekiyordu, tıpkı kendine geldiğini öğrendiklerinde senin de yapmak zorunda kalacağın gibi." Duraksadı. "İfade almaları gerekiyor."

"Ne kadar zaman önceydi bu?"

Cam rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Seni hastaneye kaldırdıklarından beri onu tutuyorlar. Görmedim Jase'i. Öğrenir öğrenmez doğrudan buraya geldim."

Jase'i hiç görmemiş miydi? Demek ki beni kontrol etmeye gelmemişti. Gözlerimi kapattım, gereksiz duygulara kapılıyordum. Jase benimle konuşmak istediğini söylemişti. Gelip hayatımı kurtarmıştı. Sırf burada olmaması, çileden çıkmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Ayrıca uğraşmam gereken daha büyük sorunlar vardı.

Gözlerimi açtığımda Cam'ın gözleri üzerimdeydi. Birkaç saniye geçti. "Ona gerçekten âşıksın, değil mi?"

İç çektim. "Evet."

Kıpırdandı ve kendi kendine sessizce küfretti. "Bunu daha önce duymak istemediğini biliyorum fakat şimdi dinlemen gerekiyor. O adi, aptalın teki fakat seni seviyor."

Ağzımı açacak gibi oldum.

“Evet. Biliyorum, seni elinin tersiyle itiyor filan fakat o bir erkek ve aptalın teki. İtiraf etmem gerek. Aptalca haltlar yiyebiliyoruz.” Cam eğilip sesini alçalttı. “Bana bir anlamda kurabiyeyi, Avery’i anımsatıyor, biliyor musun? Başlangıçlarda o da böyleydi. Farklı nedenlerden dolayı fakat onun da... kafa yormasını gerektiren özel meseleleri vardı. Sanırım Jase’in yaptığı da bu. Bilmiyorum. Sonuçta ben o değilim fakat bazı dertleri, sıkıntıları var.”

“Biliyorum,” dedim sessizce ve gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Jase’le ilgili her şey çetrefilliydi. Hep böyle olmuştu ve yapması gereken tek şeyin bu meselelere kafa yormak olduğundan da emin değildim. Bazı şeyleri insan boş verip ardından bırakamıyordu.

Cam bakışlarını indirdi ardından derin bir nefes aldı. “Var ya, bana bir süre önce Jeremy’ye yaptıklarım nedeniyle kendini suçlu hissettiğini söyledi.”

Şaşkınlıktan gözlerim açık, Cam’e bakakaldım.

“Böyle hissetmemelisin.” Başını kaldırdı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. “Jeremy’ye bunu yaptım ve yine yaparım. Asla senin suçun değildi. Tamam mı? Sessiz kalman mesele değil. Güven bana, insanların nasıl bazı haltları kendine sakladığını ve suskunluk lanet olası canlarını okuyana kadar bunları biriktirdiğini biliyorum. Öncelikle bir çocuktun ve ben ne yaptığımı biliyordum. Ve pişmanlık duyduğum tek şey, benim yapmayı seçtiğim bir şey yüzünden senin kendini suçlu hissetmen.”

Bunu yapanın ne olduğunu bilmiyordum. Jase benimle konuştuktan sonra ağırlığın küçük bir kısmı kalkmıştı fakat aşırı yiyip bitirici, heybetli goril sorunu nihayet göğsümden defolup kalkmıştı. İçime tertemiz, huzurlu bir rahatlık çöktü, fırtınanın ortasında savrulup gitmiş gi-

biydi. Boğazıma düğümlenen gözyaşları gelip gözlerimin arkasına çörekledi.

“Teresa, ağlama.” Cam kaşlarını çattı. “Ben...”

“Ağlamayacağım.” Gözyaşı selini engellemeye çalışarak birkaç kez burnumu çektim. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme.”

Karşılık vermedim çünkü duymaya ihtiyacı yoktu fakat ben biliyordum. Bu sözleri söyleyen Cam, fırlatılan bir cankurtaran halatıyla eşdeğerdi. Bu halatı yakalamış ve sınıksız tutmuştum. “Seni kapkekleri sevdiğim gibi seviyorum.”

Yüzüne samimi koca bir gülümseme yerleşti. “Seni ahmak, ben de seni seviyorum.”

Çok geçmeden odaya annem ve babam geldi. Babam cinayet işleyecekmiş gibi görünüyordu. Annem de öyle ama o biraz daha saklayabiliyordu. Cam’i önlerinden itip polis gelene kadar aşırı bir duygu seliyle üzerime çullandılar. Polise ifademi verirken o odada Erik’le geçen zamanı yeniden anlatmak kolay olmadı. Güçlü bir insan olduğumu düşünmek istiyordum fakat Erik’in Debbie’yi öldürdüğünü ve olaya intihar süsü verdiğini itiraf ettiği bölümü anlatırken bir dizi ciddi sarsıntı geçirdim. Odadan hiç çıkmaya niyeti olmadığını söylerken ürpertilerim artmıştı.

Erik beni ardından kendini öldürmeyi planlıyordu. Debbie’nin ölümünden beni sorumlu tutuyordu fakat kendini öldürmeyi planladığına göre suçluluk duygusu hissediyor olmalıydı. Çok derinlere gömmüş olabilirdi ama bu duygu vardı. Olmalıydı. Geri kalan ömrünü kendini tümüyle suçsuz hissederek geçirebileceğine inanmak istemiyordum.

Genç memur küçük not defterini kapatırken babam yaralı olmayan elimi alıp çenesinin altına yerleştirdi. “Şim-

dilik bunlar yeterli,” dedi polis, yatağın yanından çekilirken. “Biraz dinlenin, sormamız gereken başka sorular olursa sizi ararız.”

“Sormanız gereken başka sorular olursa beni ararsınız.” Babam doğrulup memura gözlerini dikerken şeytani avukat kimliğine bürünmüştü.

Memur başını sallayıp ayrılırken onun yerini hemen bir doktorla benden daha genç görünen bir hemşire aldı. Oram buram yoklanıp muayene edildim ve gözbebeklerime sokulan parlak ışığa katlandım. Serumun içine hafif ağrı kesiciler enjekte edildi. İlaçlar etkisini göstermeye başladığı sırada midem guruldayınca kendimi biraz normal hissettim. Annem ince battaniyeyi göğsüme kadar çekti. “Yarın buradan çıkacaksın. Babanla ben, Cam’i beklemek yerine bizimle eve gelmenin iyi olacağını düşündük.”

Köşede oturan Cam burun kıvırdı.

“Kendimizi daha rahat hissedeceğiz,” diye ekledi babam, elimi sıkarken. “Gerçekten öyle.”

“Aslında okulu bırakıp geri kalan ömrünü sizinle geçirse kendinizi çok daha rahat hissedeceksiniz,” dedi Cam.

Annem omzunun üzerinden Cam’e sert bir bakış fırlattı. “Bu olanlardan sonra mı? Evet. Sonraki otuz yıl boyunca onun kendi çatımın altında olmasını istiyorum.”

“Yalnızca otuz yıl mı?” diye homurdandım.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Burada kalıp Cam’in Noel’de gelmesini beklemesi için bir neden yok.”

Çok büyük bir yanımdı, anne ve babamın beni toparlayıp eve götürmesini istiyordu. Orada daha kolay olacaktı, Noel’e kadar odama kapanıp ciddi ciddi bir köşeye çekilebilirdim. Kulağa hoş geliyordu fakat onlarla şimdi eve gidersem büyük ihtimalle Shepherdstown’a geri dönemeyeceğimi biliyordum. İyi ve olumlu şekilde alışkın olduğum,

bildik, güvenli bir yerde kalmak isteyecektim. Fakat artık burada bir yaşıntım vardı; üniversite, zevk alacağım bir meslek edinme ihtimali. Önümde bir gelecek vardı ve artık çocuk değildim. Her kötü olay gerçekleştiğinde üzerime titreyerek beni koruyup kollamaları için aileme sığınamazdım. Bunu düşünmek her ne kadar berbat bir durum da olsa, benim için her zaman orada hazır ve nazır olmayacaklardı.

“Bilmiyorum anne. Ben bunu biraz düşüneyim,” dedim nihayet, bunun onlara doğrudan hayır demekten daha iyi olduğunu bilerek. Ne annem ne de babam bundan memnun olmuş görünüyordu fakat o sırada Cam aniden ayağa kalktı.

Bakışlarım onu takip ederken babam da döndü. Tam o anda, bir saniyeliğine de olsa, kalbimin durmuş olabileceğine yemin edebilirdim.

Jase kapının eşiğinde dikiliyordu, kızıl kahve dalgaları her yana savruk, bronz teni ise normalden daha soluktu. Üzerindeki V yaka kazak yana eğrilmiş, içindeki beyaz tişörtü saklamaktan çok, sergiliyordu. Üzerindeki her şey kırış buruştu fakat benim gözümde o, bugüne dek gördüğüm en muhteşem adamdı.

Elinde kare, pembe bir kutu vardı.

Odanın bir ucundan diğerine bakışlarımız birbirine kenetlendi. Adım atacakken, donmuşçasına durdu. Çarpıcı yüz hatlarına rahatlama ve adını koyamadığım bir duygu daha yerleşirken gözleri çok keskin bir griydi.

Hava ciğerlerimden dışarı sızıyordu. Annem ayağa kalkıp nazikçe boğazını temizledi. “Pekâlâ, Teresa’nın misafiri var, biz biraz onları rahat bırakalım.”

Babam bir kaşını kaldırarak bakışlarını Jase’ten bana ardından tekrar anneme kaydırdı. “Belki biz...”

“Biz yarın sabah geliriz, erkenden ve dinlenmiş olarak.” Annem babama bir bakış attıktan sonra eğilip yanağımdan öptü. “Seni seviyorum tatlım.”

“Ben de seni seviyorum.”

Babam da diğer yanağımdan öptü ve yatağımanın yanındaki yerini isteksizce bıraktı. Jase’in yanından geçerken eğilip ona bir şey söyledi, Jase de başını sallayarak onayladı. Babamın ağzından ne çıktığını ancak Tanrı biliyordu.

Cam de Jase’in yanından geçerken sırtına eliyle hafifçe vurdu. Cam’in yumruk tokuşturmak ya da elinin tersiyle omzuna vurmak gibi toy delikanlı davranışı sergilememesi beni şaşırtmıştı.

Cam yaşına uygun davrandığında durum ciddiye.

Annem, babam ve abim gözden kaybolana kadar Jase yerinden kıpırdamadı ardından uzun bacaklarıyla attığı iki hızlı adımda yatağımanın yanında bitti. Kutuyu su sürahisinin yanına bırakıp kalçasını benimkine dayayarak yanıma oturduğunda odayı ağır bir sessizlik kaplamıştı. Parmaklarını özenli bir şekilde elmacikkemiğimin üzerinde gezdirip saçımı kulağımanın arkasına sıkıştırırken kalbim bir kesik kesik, bir deli gibi çarpıyordu.

Ağır ağır ve dikkatlice yüzümü inceledi. Her şeyi kaydeden, hiçbir şeyi gözden kaçırmayan yoğun bir incelemeydi; çok büyük ihtimal, çenemin sağ yanındaki feci morluk, ağzıma tıktırılmış bir portakal gibi şişmişti. Dudağımanın sağ köşesi hissizdi ve gözümün çevresi acıyordu.

Bir kafes dövüşünün kaybeden tarafı gibi görüldüğüm kesindi.

“Canını yaktı mı?” diye sordu. Boğuk sesi kaygılı ve korku gibi algılanacak şekilde cılızdı. “Görebildiklerimden daha fazla zarar verdi mi sana?”

İlk başta ne kast ettiğini anlayamamıştım, sonradan anladım. “Hayır... Tanrım, hayır.”

Jase aldığı derin bir nefesle ürperirken gözlerini kapattı. “O kapıdan içeri girip onu senin üzerinde, seni de yerde... öyle yatarken görünce çok geç kaldığımı düşündüm. Öldüğünü sandım.”

“Ben de o odada onunla öleceğimi sandım. Gerçekten. Fakat zamanında yetiştin,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim.” Bu kelimeler, hissettiğim tüm duyguları yansıtabilsin istiyordum. “*Teşekkür ederim.*”

“Bu asla teşekkür etmeni bekleyeceğim bir mevzu değildi.” Öne doğru eğildi ve ağırlığını verecek şekilde sol elini yatağa, omzumun yanına yasladı. Hiç konuşmadan başını eğdi, dudagımın sol köşesinden öperken göğsümü bir duygu seli doldurdu.

Konuşmaya başladığında hiç kıpırdamadan, aynı şekilde kaldı ve ağzından çıkan her kelimeyle dudakları dudaklarıma sürtünerek söylediklerini fiziksel bir mühürle onayladı. “Son birkaç haftadır tam bir aşağılık gibi davrandım. Şu an bunu konuşmanın hiç sırası olmadığını biliyorum fakat sana söylemem gereken bir şey var. Tamam mı?”

Derin bir nefes aldım. “Pekâlâ.”

Jase parmak uçlarını sol yanağıma yerleştirdi. “Kari ve Jack nedeniyle bir kızla yakınlaşma konusunda sıkıntılar yaşıyorum fakat sen... sen farklıydım. Sen benim te-nime işledin ve girip kalbime yerleştin. Muhtemelen daha ilk öpüştüğümüz anda o noktadaydın ve ben üstesinden, bu duyguların üstesinden gelebilirim sandım fakat duygularımın ne kadar derin olduğunu fark ettiğimde ödü-m koptu. Yeniden incinmek istemiyordum. Yeniden birini

daha kaybetmek istemiyordum. Fakat seni bugün neredeyse kaybediyordum. Ciddi ciddi. Ve asıl korkum buydu. Sana daha sahip olmadan seni kaybedecektim. Bunu düşünmek beni öldürüyor.”

Gözlerini kapatıp çok hafifçe bir baskı yapacak şekilde alnını alnıma dayadı. “Seninle konuşmak istiyordum. O yüzden sana mesaj gönderdim, seni deliler gibi özlüyordum ve sanırım...” Başını sallayarak geri çekildi. Gözlerinde, boğazımın sıkışmasına neden olan bir pırıltı vardı. “Her neyse, bunları daha sonra tekrar konuşuruz, şu an bu zırvalıkları dinlemeye ihtiyacın yok.”

Ona bu zırvalıklarla, bu zırvalıkları biraz daha dinlemekle ilgili bir sıkıntım olmadığını söylemek istiyordum çünkü sözlerindeki doğallık beni sarsarak parçalıyor, ardından tamir ediyor, içimi umutla dolduruyor ve bugünkü olayların etkisini hafifletiyordu fakat komodinin üzerine uzanıp pembe kutuyu aldı.

“Bunu sana müzik dersinden sonra almıştım, yurda yardıma geldiğimde vermek istiyordum, dolayısıyla bir süredir benle dolanıyor. Taze olmayabilir.” Kutuyu açarken yanaklarının kenarları pembeleşti. “Vanilyalı ve çilek kremalı. Ben, şey, bu tarz kremayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum.”

Gözlerim renkten renge giren yüzündeydi. Onu kendini rahatsız hissederken ya da ne yapacağını bilmez halde görmek neredeyse imkânsızdı.

Aşağı indirdiği kirpikleri arasından gizlice beni izliyordu. “Muhtemelen şu an canın bir şey yemek istemiyor, o yüzden sırf kremasını yemeye ne dersin?”

Midem mırın kırın ediyordu, karnımda oluşan düğüm yumakları iştahımı kaçırmış olsa da onu geri çeviremeyeceğim kadar tedirgin görünüyordu.

Dudaklarının bir köşesini tuhaf bir şekilde yukarı kaldırırken küçük parmağını bol kremanın içine daldırıp pembe malzemeden bir parça çıkardı. Parmağını dudaklarıma doğru uzatırken böyle bir tatma yöntemi beklemiyordum tabii ki.

Ardından göz göze geldik. Ağzımı açarken mideme pırpır eden bir çırpıntı yerleşmişti. Parmağını ağzıma alıp şekerli lezzetin tadına varırken gözlerimi başka bir tarafa çevirmemin imkânı yoktu. O da gözlerini benden ayırmadan tüm krema bitene dek aynı hareketi tekrarladı, yüzümün yayılan sıcaklığı hissediyordum.

Jase ağzı açık kutuyu yana bıraktı ardından başını benimkine doğru eğdi. Dilini çıkarıp alt dudağımın üzerinde gezdirirken nefesim kesildi. “Dudağında biraz krema kaldı.”

“Ah.” Mantıklı bir karşılık verebilecek noktanın çok uzağındaydım.

Geri çekildi, gözleri parlıyordu. “Bu bir yalan olabilir.”

Dudaklarımı yana eğerek sırttım. “Olabilir mi?”

“Tamam.” Eğildi ve parmaklarını dikkatli bir şekilde parmaklarımın arasından geçirdi. Yara bereli, acıyan tenimde dudaklarını gezdirdi. “Kesinlikle bir yalandı.”

Ağzımdan kendiliğinden küçük bir kahkaha çıkıverdi. “Bu, hiç umurumda olmayan bir yalan.”

“Lezzetli bir yalan, hı?” Başımı sallayarak onayladığımda omuzlarındaki gerilim gevşemeye başladı fakat o esnada esnedim, o da hemen kaskatı kesildi. “Uyuman gerekiyor.”

Olan bitenin ve ağır kesicilerin etkisiyle uykunun cazibesi karşı koyulamayacak kadar güçlüydü fakat ona henüz veda etmek de istemiyordum. Kenetlenmiş ellerimize, hafiften pembeye bulanmış küçük parmağına baktım.

“Yanımda... yanımda kalacak mısın? İzin verdikleri sürece yani?”

Gümüşi gri gözleri aydınlanırken dudaklarının bir ucu havaya kalkarak eğri bir şekilde gülümsedi. “Bebeğim, burada olmamı istersen tümüyle seninim.”

Bu sözlerin anlamı ağır gibi görünüyordu. Kalbimin kasıldığını hissettim. “İstiyorum.”

Başını eğip elimin ortasını öptü ve elimi bıraktı. Zarafetle ayağa kalkışını imrenerek izledim. Perdenin yanına gitti ve çekerek perdeyi örttü. Omzunun üzerinden bir bakiş attı ve yüzünde haylaz bir sırıtmayla bana göz kırptı.

Jase yana kaymama yardım ettikten sonra yanıma uzandı. Uzun bedeni yatağa güçbela sığmıştı. İkimiz birlikte biraz sıkışmıştık ama umurumda değildi. Başını benimkine yaklaşacak şekilde yan tarafına döndü.

Sanki kırılabilir bir porselene değiyormuşçasına, elini midemin üzerinde dikkatli bir şekilde yerleştirdi. “Rahat mısın?”

Hafif ağrılarımı ve bir hastane yatağında yatmama rağmen hiç olmadığım kadar rahattım. “Evet.”

“Güzel.” Göz göze geldik, sevgiyi oldukça hissettirecek sınırsız bir yoğunlukla bakmayı sürdürdü. “Beni bu yaktan zorla söküp kaldırmak zorunda kalacaklar. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Qtuzuncu Bölüm

Doktor beni ertesi gün öğleden sonra, baş ağrısı çekmem ya da ağrılarımın artması ihtimaline karşı ağrı kesici yazdığı bir reçeteyle birlikte hastaneden çıkardı. Fakat daracık yatakta Jase'in yanına kıvrılıp neredeyse bütün gece uyuduktan sonra bir gün öncesine göre kendimi şaşırtıcı şekilde daha iyi hissediyordum. Elbette biraz ağrım vardı. Üç bacaklı kaplumbağa hızıyla hareket ediyordum fakat iyiydim.

Hatta iyiden daha iyiydim. Yaşıyordum.

Anne ve babam, ben dışarıya adım atar atmaz beni arabayla alıp eve götürmek istiyordu fakat birkaç gün içinde otellerinden ayrıldıklarında onlarla eve gitmeyecektim. Evime geri dönecektim.

Jase, cipinin yanında, kapıya yaslanmış, ellerini kotunun ceplerine sokmuş, sabırsızlıkla bekliyordu.

"Tatlım, şu an seni bırakmayı gerçekten hiç istemiyorum."

Dönüp annemi kucakladım. "Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece evime dönüp rahatlamak istiyorum."

"Onunla mı?" diye homurdandı babam, hiç tereddüt etmeksizin her zaman evine buyur ettiği adamdan gözlerini ayırmadan.

İç çektim. “Evet, onunla.”

“O şimdi senin erkek arkadaşın falan mı?” diye sordu. Bu soruya nasıl yanıt vereceğim konusunda bir fikrim yoktu çünkü ben de -babamın gözünden kaçmayacak şekilde- hangi noktada olduğumuzdan emin değildim. Babamın yüzüne düşünceli bir bakış yerleşti. Kötü duyguların filizlendiği bir tür bakış. “Belki de onunla tekrar konuşmam gerekir.”

“Hayır,” dedim hızla. “Onunla konuşmana gerek yok. Hiç yok.”

Babam aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu fakat annem elini onun sırtına dayadı. “Bizi sonra ara, olur mu? Sırf haberdar etmek için.”

“Ararım.” Cam kontrol için uğramadan önce evde muhtemelen ancak birkaç saat geçireceğimi düşündüm. Bir süre daha çat kapı kontrol ziyaretlerine epey maruz kalacaktım.

Bir tur daha kucaklaşmanın ve ağlaşmanın ardından gitmeme izin verdiler ve Jase’e katılabildim. Hemen cipin yanından ayrılıp bana kapıyı açtı. “Sanırım babanın beni avlanmaya götürmek ister gibi bir hali var.” Dirseğimden tutup cipe tırmanmama destek oldu. “Tabii benim av olduğum, özel, korkunç bir avlanmadan söz ediyorum.”

Kıkırdadım. “Muhtemelen tespit ettiğin bu durumdan fazla uzakta sayılmazsın.”

“Harika.” Kapıyı kapattı ve yavaşça koşarak cipin önünden dolandı. Arabaya binerken bana bir bakış attı. “Baban beni severdi oysa.”

Büyük ölçüde doğrudu. “Bu, aramızda bir şey olduğundan şüphelenmeden önceydi.”

“Aramızda bir şey mi?” diyerek düşünceli bir şekilde kendi kendine homurdandı. Gerilmiştim. Hastanenin oto-

parkından ayrılana kadar konuşmadı. “Aramızda kesinlikle bir şey var.”

Bu söze nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum çünkü aramızda olmasını istediğim şey, birkaç hafta öncesine kadar onun hiç dikkate almak ve uğraşmak istemediği bir durumdu fakat sonra dün olanlar ve benimle yatağa girmeden önce söyledikleri vardı.

Jase uzanıp elimi tuttu. Eve varana dek yol boyunca konuşmadık. Yatıştırıcı bir suskunluktu, bu zamanı düşüncelerimi toparlamaya çalışarak değerlendirdim.

Fena halde ince giyindiğim için rüzgârlı soğuk havada geçen zamanı olabildiğince kısa tutacak şekilde Heights Üniversitesi girişine yakın bir park alanı buldu. Cam’in kamyoneti de otoparktaydı. Bizim kata yaklaştıkça Avery’nin dairesinden gelen kahkahaları duyabiliyordum.

“Sence yakın zamanda evlenme teklif edecek mi?”

Ben kapının kilidini açarken Jase başını salladı. “Noel’de teklif edeceğine iddiaya girerim.”

Bu mükemmel olurdu fakat içimden bir ses, Cam’in yeniden plan yapmak yerine olurlarına bırakıp pat diye teklif edeceğini söylüyordu. Her koşulda Avery’nin evet diyeceğini ve bundan sonra sonsuzda dek mutlu olacaklarını biliyordum.

Peki ya benim sonsuza dek mutluluğum? Hâlâ bunun mümkün olması, gerçekleşmek üzere olması için dua ediyordum.

Cam’in evinin girişinde durdum. Düzeltme. Evimizin. Sanırım bu şekilde düşünmeye hiç alışamayacaktım. Ortalığa, bildik eskimiş kanepeye, abimin epey para döktüğü büyük ekran televizyona göz gezdirdim. Oyun sistemi ve oyun cd’si yığınının yarısı gitmiş, Avery’nin dairesine taşınmıştı. Dar, küçük mutfığa bakıp fırının üzerinde du-

ran tepsileri gördüğümde boğazıma bir duygu seli düğümlendi. Yavaşça topallayarak öne doğru ilerledim, üzerime olan bitenin ağırlığı ve bunaltısını çökmüştü.

Jase arkamızdan kapıyı kapattı ve elini omzuma koydu. “İyi misin?”

“Evet.” Güçlü bir şekilde vurgulayarak başımı salladım. Bunu daha çok benim duymaya ihtiyacım vardı. “Bu evi bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum.”

Beni döndürdü, yüz yüze bakarken yaralı olmayan yanağımı avcunun içine aldı. Söylenmemiş duygular yüz hatlarını keskinleştirmişti. Korku. Adrenalin. Rahatlatma. Bakışlarımız birbirine kenetlendi. O an benim hissettiklerimi hissettiğini biliyordum. Bir gelecek yok olmanın eşiğinden dönerken biz ikinci bir şansın dönüm noktasında duruyorduk ve bu farkındalık altüst ediciydi.

“Sana ihtiyacım var.” Gırtlığından gelen boğuk ses, itirafının ağırlığını taşıyordu. “Sana hemen şu anda ihtiyacım var.”

Ne istediği konusunda kafamda hiçbir şüphe yoktu. Benim de ona ihtiyacım vardı. “Yes.”

Dudağımın köşesine, ardından yanağımın oyuğuna bir öpücük kondururken Jase’in eli titriyordu. Dudakları kulağımın hemen altında, tenimle buluştuğunda içim ürperdi. Dudakları boynumdan aşağıya ardından tekrar yukarıya ılık ve nemli bir yol izledi. Kulakmememi emerken dudaklarımdan istemsizce boğuk bir inilti yükseldi. Kasıklarımın arasında zonklayan bir ağrı içimde bir arzunun yeşermesine neden oldu fakat tenimi dağlayan bu alevleri körükleyen ve besleyen aşktı.

“Bunu istiyorum,” dedi, ellerini iki yanımda aşağı kaydırırken. Kalçalarımı kavradı. “Seni sürekli istiyorum.”

Kollarımı boynuna doladım. “Seni istiyorum.”

Jase genzinin derinliklerinden tok bir ses çıkardı. “Neredeyse bu sözleri duyarak yaşayabilirdim.”

“Neredeyse mi? Neyi...”

Beni yukarı kaldırdı, geri geri ilerlerken geniş elleri kalçalarımı avuçluyordu. Sırtımı kanepenin yanındaki duvara yasladığında söylemek üzere olduğum söz de yitip gitti. Kasıklarımı kasıklarına dayarken boğazımdan öptü. Bacaklarımı beline doladım, bu pozisyon uyluklarımla arasına iyice sokulmasına olanak tanıyordu.

Boynumu, erişebilmesi için eğerek yukarı kaldırırken gözlerim kendini akışa bırakarak yavaşça kapandı. Boynumu emerek ve yalayarak ele geçirirken kasıklarımı benimkine bastırıyor ve beni giderek artan beklenti dolu bir arzuyla çıldırtıyordu.

Jase başını kaldırıp yaralı hassas bölgelere dokunmaktan kaçınarak çenemi ve ağzımı öpücüklere boğdu. Yün hırkamı omuzlarımdan sıyrıp tişörtümün üzerinden göğüslerimi avuçlarken inledim. Göğüs uçlarım anında sivriliip hassaslaştı. Çok güçlü bir zevk kıvılcımı göğüslerimin uçlarından ok gibi fırlayıp kasıklarımıdaki hassas noktaya savruldu. Kalçaları beni inletecek tatlı noktaya çarparak ileri geri hareket ediyordu.

“Affedersin,” diye hırıldadı ağzımın içinde. “Eğer bu çok sert geliyorsa, canını yakıyorsa...”

“Hayır, canım yanmıyor,” diyerek onu rahatlattım ve parmaklarımı omuzlarına geçirdim. Bedenim ağrıyordu fakat onunla olma ihtiyacının verdiği sızı çok daha güçlüydü. “Durma.”

“Bunu duymak çok güzel.” Belimi kuşatan elleri, daha sıkı sarıldıkça kendini ele verecek şekilde titriyordu. “Çünkü sen benim çok ama çok uzun zaman oynamayı planladığım oyuncağımsın.”

Bir kaşımı havaya kaldırdım. Bana muzır bir haylazlıkla göz kırparken belindeki bacaklarımı çözüp beni yere, ayaklarımın üzerine bıraktı.

“Önce seninle konuşmak istiyorum,” dedi, hırkamı tümüyle çıkarıp yere fırlatırken. O anda konuşmak çok fazla olurdu. “İş bu noktaya gelmeden önce fakat sabırsızlanıyorum. İçinde olmaya ihtiyacım var.” Parmaklarını tişörtümün eteklerine geçirdi. “Eğer bunu yapmak istemiyorsan beni hemen durdur, bırakır, geri çekilirim.” Saydam gümüş rengi gözleri benimkilerle buluştu. “Benden ne istiyorsan onu yaparım. Konuşmak istersen önce konuşuruz. Gözünün önünden defolup gitmemi istersen giderim. Fakat kalmamı söylersen içine, o kadar derinlerine girerim ki bir daha asla çıkmayacağımı sanırsın.”

Sözleri, kısık bir sesle ağır ağır konuşması karşısında bütün bedenim buharlaşarak ıslanmıştı. Bazen onunla aynı kulvarda olmuyardım fakat ona bütünüyle hazırdım.

“Fakat şunu bilmelisin,” diye devam etti ve kasıklarımız birbirine değecek şekilde sokuldu. “Seni kendimden uzaklaştırarak büyük bir hata yaptım. Kahrolası bir korkağım ben, yeniden incinmekten ödüm koptu ve sen çekip gittiğin anda canım yandı. Bunu ben, hem sana hem bana yaptım. Hayatımda başka hiçbir şeye bu kadar üzülmedim.”

Söylediklerini ve bunların bizim için anlamını idrak etmeye çalışırken nefesimi tuttum fakat bir sonraki sözlerinin içimde başlatacağı duygu seline hiç hazırlıklı değildim.

Alnını alnıma dayadı ve yumuşacık, ipeksi bir öpücükle dudaklarımı araladı. Kadifemsi dilini dilimde dolaştırdı. “Hatamı telafi edip gönlünü almaya, kalan ömrümü seninle geçirmeye dünden hazırım çünkü seni seviyorum Tess. Sana, daha önce hiç kimseye olmadığı kadar deli

gibi âşığıım.” Gözleri aşkla ve arzuyla parıldıyordu. “Lüt-fen izin ver, sana bunu ispatlayayım. Lütfen Tess.”

Güzel gözlerine bakakalmıştım, midem çalkalanıyor, kalbim aşırı hızlı çarpıyordu. Daha önce bana bir kez beni sevdiğini söylemişti fakat şehvetin doruklarından süzül-müştü ve sonrasında olanlarla bu üç kelime savrulup git-mişti. Bu kelimeler şu an her şeyi ifade ediyordu ve tek önemli olan da buydu. İnsanlar her zaman hata yapıyor-du. Yanlış şeyler yapma ve söyleme konusunda tam bir uz-man olduğumu Tanrı biliyordu. Jase bir hata yapmıştı ve madem hatasını telafi etmeye hazırdı, ben de denemesine izin vermeye istekliydim.

Beni sevmesine izin vermeye hazırdım.

Dizlerim tutmuyordu, nasıl ayakta kalmayı sürdürdüğümü ve ağzımdan bir kelimayı çıkmaya zorlayabildiğimi bilmiyordum. “Kal.”

Jase kısacık bir an gözlerini kapattı. “İşte bu, evet.”

Tişörtüm üzerimden şaşırtıcı bir çabuklukla çıktı. Mesele giysileri çıkarmaya gelince bu çocuk tam bir yete-nekti. Parmakları kaburgalarımın üzerinde, sutyenimin beyaz dantelinin hemen altında dolandı. Bakışları yarı çıplaklığımı bir çırpıda yutarken bütün tenim kızardı.

“Nasıl kahredici bir muhteşemliktir bu ve ben ne şanslı bir herifim.” Göğüslerimin arasındaki boşluğu, ardından ayrı ayrı göğüslerimi öptü. “Fakat çok daha güzel olan bir diğer parçan daha var.”

Jase midemi öptü ardından dilini göbek deliğime ba-tırırken dizlerinin üzerine çöktü. Duvara dayalı sırtımla bir kavis oluşturdum, bir nefes çektim ve tenimde ürperti-ler dolaşana dek nefesimi tuttum.

Uzanıp önce spor ayakkabılarımı ardından çorapları-mı ayağımdan çıkardı. Çoraplarımdan birini elinde tuta-

rak sıırıttı. “Noel Baba’nın Elfleri mi? Çorapta?”

“Ee, Noel yaklaşıyor.”

“Şirinmiş.” Çorapları omzunun üzerinden fırlattı. Hünlerli parmakları, Cam’in üzerimi değıştirmem için getirdiğı eşofmanın altında yolunu kolayca buldu. Jase eşofmanı kalçalarımın altına indirirken nabzım deli gibi atıyordu. “İşte oldu,” dedi ve pamuklu iç çamaşırımın bel lastiğinin hemen altını öptü. Bir nem seline kapıldım. Kalın kirpiklerinin arasından baktı. “Tatlı şeyleri ne kadar sevdiğimi biliyorsun.”

“Ah Tanrım...”

Kıkır kıkır gülerken parmaklarını iç çamaşırımın lastiğine geçirip aşağı çekti. Ben neredeyse çırılçıplaktım, o ise tümüyle giyinik. Jase yırtıcı bir hayvan gibi doğrudurken aramızdaki bu fark kendimi savunmasız hissettiriyordu. Elleri sutyenimi çıkarmak için sırtıma kaydı. Sutyenimi dişleriyle askılarından çekti ve tenimden sıyrarak çıkardı.

Geri çekilerek eserine hayranlıkla baktı. “Tanrım! Bebeğim, aklımı başımdan alıyorsun. Şu halini bir görsen.” Esmer elini kalçama koydu ve başını eğip beni kendine kenetledi. Yumuşak saç uçları göğüslerimin üzerinde geziniyor, sinir uçlarımı uyarıyordu.

Ardından göğüs ucumu ılık ağzının içine aldı ve bedenimdeki bütün sinirler alevlendi. Zevk dalgaları bütün vücuduma sükün ederken nefes nefese kaldım. Parmaklarımı saçlarına geçirdim. Boştaki elinin parmakları, her hızlı kalp atışıyla zonklayan bölgemde dolaşarak kasıklarımın arasına kaydı. Başım duvara doğru geriye düşerken inledim.

Başını kaldırdı, omuzlarımın hemen üzerinde, burnunu boynumda sürterek gezdirdi. “Seni seviyorum Tess. Seni çok seviyorum.”

Bedenim yay gibi gerilmişti. Kızgın ürpertilerle sarsılıyordum. Parmakları bedenime belli belirsiz dokunuyordu fakat daha şimdiden çıldırmanın eşiğine dek sürüklenmişim. “Seni seviyorum Jase.”

“Bir daha söyle,” diye yanağımın dibinde mırıldandı. “Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var.”

“Seni seviyorum. Seni seviyorum.” Saf duyguların içinde yitene dek tekrar tekrar söyledim. Kalçalarım yükselelerek kasıklarının ve ellerinin arasına yerleşti.

Dudakları tatminkâr bir gülümsemeyle aralandı. “Kahretsin, bunu duymaya bayılıyorum.” Parmağını içime kaydırduğunda haz tavan yapmıştı. “Tanrım, çok ıslanmışsın.” Boğazından hafif bir hırıltı yükselirken kaskatı kesilen sinir uçlarımı yumuşatıyordu. Bedenim sarsılarak karşılık verdi ve alev seline kapıldı. “Bundan hoşlanıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadım nefes nefese. “Hem de çok.”

Koyu saçları göğüs uçlarımı gıdıklarken dudakları köprücük kemiğime sürüklendi. Boğazıma cılız kadınsı bir ses saplandı. Bir kez daha dizlerinin üzerine eğildi ve bacaklarımı, kendimi apaçık ona sergileyene dek ayırdı. Dili göbeğimden süzülerek can merkezime kayarken içimde şimşekler çakıyordu.

“Çok tatlı.” Kasığımanın içini öptü. “Çok güzel.”

Başını tekrar eğip diliyle beni ayırıp açtığında ciğerlerimde hava kalmamıştı. Titreyerek sarsılıyor, parmaklarımı bir saçlarına geçirip kenetliyor bir gevşetiyordum. Kâh kararlı dil darbeleriyle kâh yaşamak için tadıma ihtiyacı varmışçasına derin derin emerek tenimi diliyle esir almıştı.

Rahatlamam için hızla uğraşmaya devam ederken kalçalarım ona doğru savruluyor ve inliyordum. İçimde vahşi

bir gerilim oluştu ardından patladı. Bütün kaslarım ke-netlenmişti ve haz dalga dalga tüm bedenime yayılırken nefes alamıyordum. Artçı sarsıntılar da sonlanana dek her tepkimi emerek beni tutmayı ve uğraşmayı sürdürdü.

Bunun ardından Jase doğruldu, beni göğsüne çekerken dudakları nemli ve şişti. Avcunun içiyle ensemden tutarken gözleri aşk ve şehvetle yanıyordu. Giysisinden fırlamak üzere olan sertliğı mideme baskı yapıyordu.

“şimdi seninle sevişeceğim.”

Onuz Birinci Bölüm

Jase beni kollarının arasına alıp kucaklayarak kaldırdı ve yatak odasına götürdü. Taşındığımdan bu yana biriktirdiğim yastık yığının arasına yavaşça yatırdı.

Bir adım geriye çekildi, soyunurken gözlerini gözlerime dikmişti. Tek tek giysilerini üzerinden çıkarıp zarif bedenini göz önüne sererken onu izlemek muhtemelen bugüne dek gördüğüm en şehvetli ve heyecan verici sahneydi.

İlk kez birlikte olduğumuzda aceleciydik. Aslında o da insanın aklını başından alıcıydı ama bu seferkinin farklı olacağını biliyordum.

Sinirlerim gerilmişti, sarsılıyordum, çünkü gerçekten sevişmek üzereydik ve bunu daha önce yapmamıştım.

Slipini çıkarırken nefesimin kesildiğini hissettim. Jase bir anlamda bedensel fanteziler bütünüydü. Cidden. Geniş omuzlar, biçimli bir göğüs ve üzerinde bozuk para zıplatabileceğin kadar sert karın kasları. Kalçaları dar, bacakları ince ve uzun, kasıklarının arasında asılı duran aletse son derece etkileyiciydi. Tam olarak uyarılmış haldeydi ve beni istiyordu.

Ve beni seviyordu.

Jase sinsice sokulup yatağa tırmandı, kollarını iki ya-

nıma dayadı, dizlerinin ve ellerinin üzerinde beni bir kafesin içine almış gibi üstümde, havada asılı bekledi. “Dokun bana,” diyerek esrarlı bir sesle beni kışkırttı.

Benden bunu ikinci kez istemesine gerek yoktu. Elleri mi göğsüne götürüp ince göğüs kıllarını takip ederek sert karın kaslarını okşadım ve sonunda elimi orasına doladım. Gerilerek avuç içime yaslandı, heyecandan titriyordu.

Uzun kamışını okşarken başını savurarak boğuk bir sesle inledi. “Ah Tanrım...”

Başını eğdi, çenesi gevşerken gülümsüyordum. “Bundan hoşlandın mı?”

“Yaptığın her şeyden hoşlanıyorum.” Alnıma bir öpücük kondurdu ardından tüm yüzümü; yanaklarımı, gözkapaklarımı, hatta burnumun ucunu küçük küçük öpücüklere boğdu. “Her şeyden.”

Sözlerinin verdiği cesaretle elimi biraz yukarı kaydırıp ucuna ulaştığımda çok hafifçe sıktım. Kalçaları ani bir hareketle tepki verirken derinden, boğuk bir inilti daha çıkardı.

“Evet,” diye mızıldandı, elime doğru kabarak yaslanırken kolları sarsılıyordu. “Onu böyle tutmaya devam edersen daha başlamadan mevzu sona erecek ve bence bunu istemezsin. İnan bana.”

“İstemem.” Fakat onu okşamayı kesmek istemiyordum.

Onu elimde tutmayı sürdürerek boynumu uzattım ve çenesinin altına bir öpücük kondurdum ardından teninin tuzunu tadarak boğazından aşağı bir yol izledim. Göğsü hızlı hızlı inip kalkarken elim yavaş yavaş hareketlendi ve Jase çekilene kadar onu ileri geri okşadım.

Hafifçe surat astı. “Bu hiç adil değil.”

Nefesi boğazımda gezinirken kıkırdadı. “Sabırlı ol bebeğim. Az sonra tümüyle seninim fakat önce...”

Dilini, sertleşmiş göğüs ucumun etrafında dolaştırdı ardından üzerine kapandı ve derin derin emdi. Başını kavradım, diğer göğsüme geçip aynı özenli ilgiyi ona da gösterirken kalçalarım kıpır kıpırdı. Güçlü bir arzu, azgının bir fırtına gibi patlamak üzereydi.

Başını kaldırırken kalçamı sahiplenici bir tavırla kavradı. Yüz hatları gerilmişti, derin bir nefes aldı. “Daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum. Sana ihtiyacım var Tess.”

Kalbim yerinden oynadı. “Bekleme öyleyse.”

Jase kendini kasıklarımın arasına yavaşça yerleştirirken aniden durakladı. “Kahretsin. Kondom yok.”

Elimi yanağına koydum. “Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun ve ne zamandır, şey, sanki yüz bin yıldan bu yana birlikte olduğum tek insan sensin.”

“Ben de çok uzun süredir kimseyle birlikte olmadım. Temizim ve her ihtimale karşı dışarı çekilirim.” Duraksadı ve üzerimde benimle aynı hizaya geldi. “Sen ne istersen onu yaparım.”

Ellerimi omuzlarına kaydırdım. “Seni istiyorum. Şimdi.”

Dudakları dudaklarımda dolaşırken kalçaları öne doğru hareketlenerek giriş noktamı yokladı. Beni o kadar tatlı ve hassas bir şekilde öpüyordu ki yıllarca onun bedenine dolanmış halde kalmak istiyordum. Alnını alnıma yasladı ve beni tadına doyumaz bir şekilde yavaş yavaş esneterek içime girdi. Ona sarılmayı sürdürerek içime daha rahat gireceği şekilde dizlerimi iki yanında yukarı çektim. Daha derinlerime doğru kayıp içimi tümüyle doldurdu. İçime girdiğinde bir inilti kopardım. Kıpırdanarak ağırlığını kollarına verdi.

Göğsü göğsümde, kalçaları kalçamda, bedenlerimiz alev alevdi. Kendini hâlâ üstümde tutarken onu içimde, çarpmalarını tüm bedenimde hissedebiliyordum. “Jase,”

diye fısıldadım, parmaklarımı sürükleyerek kollarını okşarken.

Aralanmış dudaklarımı hafifçe öptü. “Tanrım, acayip iyi hissettiriyorsun.”

“Sen de öyle.” Parmaklarımı tekrar yukarı, yanaklarına kaydurdım. “Hem de çok iyi.”

“Evet,” diye inledi.

Titreyen bedenini yavaşça geri çekti ardından ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak şekilde kalçalarını iterek öne doğru bastırdı. Hem zevk hem de tatlı bir acı verecek ağır bir tempo tutturdu. Her sakın ve derin itmesiyle birlikte kalçalarımı onunkilere değecek şekilde oynatıyordum. Aşk eyleminde bir baştan çıkarıcılık vardı ve işin içine kalp dahil olmadığında kalite de olmuyordu. Kalçalarının her kıpırdanışı, bahsettiği her öpücük, ellerinin ve parmaklarının her dokunuşu sonsuzlukla eşanlamlıydı.

Birbirimize her şeyimizi vererek ve birbirimizden her şeyi alarak sevişirken bakışlarını bakışlarımdan ayırmadı. İçimde sertleştiğini ve kabardığını hissedebiliyordum. Aldığı her nefesi alıyordum, bedenini savuran her ürpermeyle ürperiyordum.

Fakat bedenlerimiz kısa süre içinde daha fazlasını talep eder hale geldi. Topuklarımı sırtına bastırarak onu biraz daha hızlanmaya zorladım, o da hızlandı. İtmelerinin hızı, nefes alış verişlerimiz ve kalp atışlarımla birlikte arttı. Çok geçmeden, hareketinin gücüyle birlikte yatak başı da tekrar duvara çarpmaya başladı.

Bedenim iyiden iyiye gerilip içimin derinliklerinde oluşan yumak, baş döndürücü bir hızla çözülmeye başladığında nefesim kesilmişti. “Seni seviyorum.”

Jase’in de koruduğu kontrol bu noktada kırıldı ve kalçaları kalçalarıma insanı darmadağın eden aynı uyum-

lu tempoyla çarparken toy içgüdü atağa geçti. Bedenimin özünden, benliğimden süzülen güçlü bir boşalma deneyimiyle geldim. Sesim iyice boğuklaşana dek adını sayıklayarak inleyen keskin titremelerle bedenim sarsılıyordu.

Ben ancak son doruk noktasıyla gevşeyip rahatladıktan sonra kendini geri çekti, uyarılmışlığı midemin üzerinde zonklayarak gerilimini boşaltırken başı omzuma düştü. Kalçaları hâlâ seğirirken çıplak tenimi öptü. Üzerimdeki bedeninin tadına vararak ona sıkıca sarıldım.

Başını kaldırıp dudaklarımın köşesini öperken bedeni titremeyi sürdürüyordu ve teni nemliydi. "Seni seviyorum Teresa."

Nefeslerimiz normale dönene kadar birbirimize dolanmış halde kaldık. Bu sessizlik anında bana tuhaf bir şey oldu. Bir şey... içimdeki hassas bir şey kırılıp gitti. Sanki eski, paslı bir kilit nihayet açılmıştı.

Bunu yapanın tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Hayatımın son bir ya da iki yılı ve geçirdiğim tüm değişimler olabilirdi. Önümde uzanan tek bir hayat olduğuna inanma noktasından, dans dışında daha pek çok hayat olabileceğini nihayet kabullenme noktasına gelmekti belki. Belki de Jase'i görmek ve onunla her iniş çıkışı deneyimlemektir. Debbie ve onun kaybının temsil ettikleri olabilirdi. Erik, o yurt odasında yaşadığım dehşet anları ve bana anımsattıkları da olabilirdi.

Belki de... belki de sırf Jeremy'yle ve bir parçası olduğum, benim bir parçam olan, tacizkâr ilişkiyle ilgisi vardı. Bu duyguyu daima içimde taşıyacağımı fakat bunun beni bugün olduğum kişi yapmadığını nihayet tümüyle anlıyordum. Evet, beni şekillendirmişti ama o tümüyle ben değildim. Hiç farkına varmadan yanaklarım ıslanmıştı.

Jase başını kaldırdı. "Tess? Bebeğim?" Yanağımı avcu-

nun içine aldı ve başparmağıyla gözyaşlarını sildi. “Ne oldu?”

Hissettiklerimi kelimelere nasıl dökeceğimden emin değildim. Yanıt vermeyince beti benzi attı. “Canını mı yaktım? Sabretmeliydim. Bunu yapmamam...”

“Hayır,” dedim boğuk bir sesle. Gözyaşı perdesinin arasından gülümsemeye çalıştım. “Seninle ilgisi yok. Sadece... her şey... Anlamaya çalıştığım çok fazla mesele var.”

Başparmağını tekrar gözümün altında gezdirdi. “Çok şey atlattın Tess. Her şeyin üstesinden geliyorsun. Çok güçlüsün, tanıdığım en güçlü insansın.”

Boğuk bir kahkaha attım ardından gözyaşlarım daha hızlı döküldü. Jase genzinden derin bir hırıltı çıkardı. Beni göğsüne bastırıp sıkıca sarılarak toparlamaya çalıştı.

“Onunla birlikte olmanın neler hissettirdiğini asla unutmayacağım,” dedim. Jase kimden söz ettiğimi bir şekilde anlamıştı. “Sorun değil, öyle değil mi? Bu beni zayıf biri, mağdur ya da kurban yapmaz.”

“Hayır.” Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Bunların hiçbirini değilsin.”

“Bunlar, şu anki beni oluşturmuyor fakat benim bir parçam bu... ve bu durum benim için sorun değil.” İçimi bir ürperti kapladı. Gözyaşları içinde Jeremy’den söz ettik, Debbie’yi ve Erik’i konuştuk. Dans etmeyi konuştuk, öğretmenliği... Bana sürekli sarıldı ve gözyaşlarım dinene kadar, taşıdığımı bildiğim yükler ile bunca zamandır sırtıma yüklendiğimi gerçekten fark etmediğim sıkıntılar üzerimden kalkıp yavaşça yok olana kadar beni kucakladı.

Çürük içindeki çenemin canımı sıkıkmaması için bana kıcı açıkta çıplak çorba pişiren Jase, şahsen şu hayatta görmek istediğim ilk beş şeyden biriydi. Hatta San Francisco Balesi’ni sahnede izlemenin bile önünde geliyordu.

Ulu Tanrım, bugüne dek gördüğüm en mükemmel po-poya sahipti.

Yatağımın üzerinde oturmuş, büyük bir kâse sebze çorbasını paylaşıyorduk, çarşafı koltukaltlarıma sıkıştırmıştım. Bir kaşık ve iki ağız ilginç bir yatak-içi deneyimiydi. Ağzımın kenarında kalan küçük bir parça çorba çenemden aşağı süzülürken Jase diliyle yakalayıp sıyırdı. “Hımm, sırtüstü uzanıp çorbanın geri kalanını bu şekilde içmeme izin vermeye ne dersin?”

Gözyaşına boğulmaktan tıkanmış olmama rağmen kendimi *daha iyi*, daha hafif hissederek güldüm. “Bu ortalığı biraz dağıtır.”

“Ama eğlenceli olur.” Kaşığı çorbanın içinde çevirip taze sebze parçalarını yakalamaya çalıştı. “Biraz daha?”

Besleniyor olmak aptalca görünüyordu. Tabii seni besleyen çırılçıplak bir Jase değilse. O zaman inanılmaz seksi bir durum oluyordu. Ağzımı açıp çorbayı aldım ve yapabildiğim kadarıyla sebzeleri çiğnedim. “Teşekkür ederim.”

Bronz tenli omzunu silkti ve kaşığı kendi ağzına götürdü. Düşünceli bir ifadeyle birkaç saniye çiğneyip çorbanın içindeki bir et parçasının peşine düştü. “Biliyor musun, seni soymadan önce aslında ilk başta seninle konuşmayı planlıyordum.”

“Ama beni soyma planı da yapmıştın, öyle mi?” Ona sataşmadan duramamıştım.

“Lanet olsun ki evet.” Sırıttı ardından eti ağzına attı. Kirpiklerini aşağı indirip bir kaşık çorba daha aldı. “Aslına bakarsan konuşmanın azgın, hayvani bir seksle sonuçlanmasını *umuyordum*.” Kaşığı dudaklarıma uzattı, tek bir damlasını bile bırakmadığımdan emin olacak şekilde kaşığı eğip çorbayı ağzıma döktü. “Fakat o kadar kötü yüzüme gözüme bulaştırmıştım ki bana defolup gitmemi

söyleyeceğini sanıyordum.”

Başımı havaya dikerek yana yatırırken biraz daha sokuldum. “Gerçekten mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Acayip çekici olduğumu biliyorum fakat işin içine etmiştim ve ben...”

Kâsenin üzerinden eğilip dudaklarımı dudaklarına dayadım. Patlamış dudaklarımla bu hiç de ateşli bir öpücük olmamıştı fakat Jase kâsenin üzerinden uzanıp farklı bir tür et yakalamışım gibi sakince kıpırdamadan kaldı. “Her şeyi altüst ettin,” dedim, olduğum yerde sallanarak. “Evet, gerçekten altüst ettin, seni ahmak. Beni incittin.”

Pişmanlıkla baktı. “Tess...”

“Fakat burada oturup sonsuza dek bunu kafana kaka-cak değilim. Özellikle de yarın ölme ihtimalimin yüksek olduğunu düşünürken. Çok klişe gelebilir ama hayat çok kısa. Seni istiyorum,” dedim tutkuyla. “Yükler, sıkıntı-lar, hepsi Jase. Kolay olmayacağını biliyorum. Sana geri döndüğümde buna hazırlıklıydım. İster bunu bilsin ister bilmesin, Jack senin oğlun. Ona söyleyip söylememenin de önemi yok, o *daima* senin oğlun olarak kalacak. Ve günün birinde ona gerçeği söylemeye karar verirsen her koşulda seni desteklerim.”

Bakışlarını kâseye çevirdi. “Cidden buna hazır mısınız? Ya önümüzdeki sömestr ona söyleyecek olsam?”

Bu ihtimal karşısında midem çalkalandı ama beklenir bir durumdu. “Bir parçası olmaya istekli olduğum sorumlulukların var. Jack söz konusu olduğunda hangi konuda ne kadar iyi olabileceğimi bilmiyorum fakat elimden gele-ni fazlasıyla yapacağım.”

Şaşkınlıkla açılan gözlerini bana çevirdi. “Mükemmel olacaksın Tess. Zaten seni çok seviyor ve ona... şey, bir gün... mükemmel bir anne olacaksın.”

Kıpkırmızı kesildim ve annelik fikrinden iğrenmek yerine, bu övgü karşısında içim ısındı. “Teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldım. “Buna gerçekten hazır mısınız?”

“Çok fazla düşündüm Tess, hazırım. Sanırım buna hazırdım fakat kabullenmek istemiyordum. Sana karşı hislerim aklımı başımdan aldı. İlk başta Cam yüzünden yanlış olduğunu düşündüm fakat meselenin bu olmadığını, seni kaybetmekten korktuğumu fark ettiğimde iyice düşünüp taşınmam gerektiğini anladım.” Bir elini dağının saçlarının arasına soktu. “Ve sen haklıydın. Tam olarak hayatıma devam edemedim. Mezarını ziyaret etmem gerektiğini biliyorum. İstedim de. Sana söyleyeceklerim bunlardı.”

“Benimle konuşmak istediğini söylemek için mesaj gönderdiğinde mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Bir kısmı buydu fakat tek söyleyeceğim bunlar değildi. Sanırım böyle davranmak bir tür kapıyı kapatmak gibiydi, anlıyor musun? Unutmak değil fakat gerçekten devam etmek.”

Şaşkınlığımı hissettirmemeye çalıştım. Onun adına çok büyük bir adımdı. Çoğu insan için olmayabilir fakat Jase için çok önemliydi. “Harika bir fikir olduğunu düşünüyorum ve orada seninle birlikte olmamı istersen gelirim.”

Başını sallarken hafiften gülümsedi. “Sen... muhteşem birisin Tess.”

“Hayır değilim. Sadece seni seviyorum Jase.”

Bir an için nefesi kesildi gibi göründü ardından üzerine doğru eğilip kâseyi komodinin üzerine bıraktı. Arkasına yaslanırken hafifçe çenemdeki morluğu okşadı. “Seni hak ediyor muyum, emin değilim.”

Gözlerimi kapattım. “Bunu söylemeden hoşlanmadım.”

“Ben de böyle düşünmekten hoşlanmıyorum fakat elimde değil, hissediyorum.” Dudaklarının dokunuşu kelebek

yumuşaklığındaydı. “Gerçi bunu değiştirmek için her şey yapacağım.” Elini omzuma koyup başım yastıklara yaslanana dek hafifçe bastırdı. Yanıma yerleşti, yan tarafına döndü ve kolunu büküp yanağını dirseğine dayadı. “Söz veriyorum.”

“İnanıyorum.”

Dudaklarında beliren yumuşacık bir gülümsemeyle parmağını omzumda gezdirdi. Sessizlik içinde birkaç saniye geçti. “Annen ve baban eve ne zaman geri dönüyorlar?”

“Yarın sanırım. Onlarla birlikte eve gitmemi istiyorlar fakat gitmeyeceğim.” Parmağı köprücük kemiğim üzerinde oynasırken ürperdim.

“Peki ya Noel? Bir hafta kadar bir zaman kaldı. Nasıl bir planın var?”

Tüy gibi hafif dokunuşunu hissetmek için gözlerimi kapattım. “Plana göre Cam’le birlikte eve gideceğim. Noel arifesinde ya da bir gün önce gidecek.”

“Noel bizim evde de çok önemsenir.” Parmağı çarşafın çizgisini takip etti. “Jack hâlâ Noel Baba’ya inanıyor, bu yüzden onunla birlikte evde olmam gerekiyor fakat seni de görmek istiyorum. Belki Noel arifesini benimle birlikte geçirirsin sonra Noel’de ben de sizin eve gelebilirim? Sonra ben seni sabah arabayla bırakırım. Yani, orada olmamı istersen tabii ve annenle baban bunu sorun etmezse.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Gelmeni çok isterim. Noel arifesini onun ailesiyle ardından Noel gecesini bizimkilerle geçirme fikri karşısında kocaman, sersemce bir gülümseme belirdi yüzümde. “Fakat gereksiz bir gidip gelme trafiği yapmanı da istemem.”

“Geceyi benimle her zaman birlikte geçirebilirsin.” Çarşafı üzerimden çekip beni boylu boyunca açığa çıkardı. “Bu sana ve ailene de uyuyorsa.”

“Bana uyar, sanırım onlar da sıkıntı etmezler çünkü sonuçta benim istediğim bu. Bakışları gözlerimden aşağı doğru kayarken dudağımı ısırđım. Çenesinde bir kas gerildi. “Peki, sence anne ve baban sorun etmez mi?”

“Elbette etmez.” Kafası karışmış görünüyordu.

“Bizim için ilk olacak.” Başımı geri atıp yastıklara yaslarırken kızardım ve kıkırdardım. “Kulağa çok aptalca geliyor, değil mi?”

“Gelmiyor.” Yuvarlanarak üzerime çıktı, kasıklarımın arasına yerleşirken sertliğinin dürtmesini hissediyordum. “Ama bizim için bunun sonu olmayacak.”

Belimi arkaya bükerek kendimi ona doğru kaldırdım, saçlarını kavrarken nefesim kesilmişti. “*Bunun* mu Noel’i birlikte geçirmenin mi?”

Kıkırdayarak ikimizin arasından uzandı ve elini kalın kamışına doladı. “İkisi de.”

“Ah.” Doğru düzgün bir cümle kurma yeteneğim uçup havaya karışmıştı. Kalçasının bir keskin ileri geri gidişiy-le içime kayıvermişti. “*Jase.*”

Bana iyice sokulurken inledi ardından içimdeyken belini doğrulttu. Bacaklarımı ve kollarımı bedenine sararak göğsüne dümdüz dolandım. “Evet?” derken sıırıtıyordu.

“Sen çok yaramazsın.”

Kalçalarımı avuçladı. “Sen daha ne gördün ki!”

Onuz İkinci Bölüm

Shepherdstown'dan ayrıldığımız esnada küçük küçük skar taneleri atıştırmaya başlamıştı. Akşamüstünün ilerleyen saatleriydi ve soğuk hava, Jase'in cipinin her aralık ve gediğinden içeri sızıyor gibiydi. Isıtıcıyı ne kadar yüksek ısıda çalıştırırsa çalıştırsın yeterince sıcaklık vermiyordu.

Yolda sessizlik içinde ilerlerken Jase elimi tutuyordu. Erik'e vurduğum zamandan beri eklemelerim şişti fakat diğer yara bere ve sıyrıklar büyük ölçüde iyileşmişti.

En zoru, Erik'in saldırısından sonraki ilk birkaç geceydi. Neyse ki Jase, bir kâbustan uyandığım anda kıcıma dayanmış halde, yanı başımda oluyordu ve yeniden uykuya dalamayacak kadar huzursuzlandığımda uyanık kalıyordu. Gecenin bir yarısı gelen bu iyi saatte olsun zamanlarını gayet iyi değerlendiriyor ve Erik'le geçirdiğim saatlere takılıp kalan zihnimi bu karanlık anılardan çekip çıkarıyordu.

Ona baktım, yüreğim neredeyse yerinden oynadı. Beni seviyordu. Bana âşıktı. Bunun bizim için uzun vadede bürüneceği tüm anlam ve ihtimaller vızır vızır beynimde dolaşıyordu.

O da dönüp bana baktığında elini sıkarak güven verici ve rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsedim. Çelik grisi gözlerine hüznün çökmüştü. Bu sabah uyanıp Noel arifesi için ailesine gitmeden önce ona eşlik etmemi teklif ettiğinde hem şok olmuş hem de böylesi büyük bir adım attığı için memnun olmuşum.

“İyi misin?” diye sordum. Kahverengi saçları, gri örgü beresinin altından dökülüyordu. “Bunu bana soranın sen olması tuhaf geldi.”

“Doğru.” Dizimin sakatlanmasından Debbie’nin ölümüne ve Erik’in kendini kaybetmesine uzanan süreçte, bütün ilgi benim üzerime toplanmıştı. “Fakat sana soruyorum.”

“Ben... bilmiyorum.” Bir benzin istasyonunun içinden saparak sağa dönerken suskun kaldı. “Üzgünüm. Kafam karışık. Tuhaf bir şekilde mutluyum, kendimle gurur duyuyor gibiyim ve bu çok aptalca geliyor.”

“Aptalca değil. Kendinle gurur duymalısın.”

Çarçabuk bir gülümseme, belirir belirmez silindi. “Sanırım her şey hissediyorum.”

Bu gayet anlaşılır bir durumdu. Kar’nin ölümünün üzerinden yıllar geçmişti ve bu onun için bir ilkti. Tekrar elini sıktım.

Mezarlığa ulaştığımız esnada hafif bir kar örtüsü yerleri kaplamıştı. Anne ve babasının verdiği tarife göre mezarlığın içinde sağa döndü ve yapraklarını dökmüş, çıplak büyükçe bir meşe ağacı görene kadar kavisli yolu takip etti.

Kari’nin mezarı ağacın yakınındaydı; tam olarak beş mezar yukarısında.

Bankete park etti. Ancak o zaman motoru durdurmak için elini elimden çekti fakat araçtan inmek için herhangi

bir girişimde bulunmadı. Aksine gözlerini dikmiş ağaca bakıyordu. Dallar hafif rüzgârla sallanıyordu.

Göğsümde bir düğüm oluştu. “Bunu yapmaya gerçekten hazır mısın? Bir başka zaman da yapabiliriz çünkü.”

Sessizlik içinde geçen birkaç saniyeden sonra “Hazırım,” diye yanıtladı. “Bunu yapmam gerekiyor.”

Aynı fikirdeydim. Jase hayatına devam ediyordu fakat olayı tümüyle ardında bırakmış da değildi. Geçen bu yıllar boyunca Kari’nin ölümünü, Kari onu terk edip gitmiş gibi değerlendirmişti. Sanki Kari hâlâ bir yerlerde hayatına devam ediyordu ve belki de bu düşünce Kari’nin kaybının üstesinden gelip kendini toparlamasına yardımcı olmuştu fakat gerçeği tümüyle kabullenememişti. Beni sevdiğini itiraf ettikten sonra kendinden uzaklaştırmasının nedeni de buydu. Şu an her şeyi anlıyordum. Yıllardır içinde taşıdığı, birini sevme ve kaybetme korkusuydu.

Birkaç dakika geçtikten sonra başını salladı. “Tamam.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

Arabanın kapısını açtı, soğuk hava anında savrularak içeri dolmuştu. Ben de aynı şeyi yapıp kapıyı açtım. Cebimden eldivenlerimi çıkarırken Jase de mezarlığa gelirken yol üzerinde yakındaki bir marketten aldığımız Noel yıldızı çiçeğini kavradı.

Cipin diğer yanından dolaşıp ona eşlik ederken botlarım, donmuş otları ve hafif kar örtüsünü çatırdayarak eziyordu. Durup bana bir bakış attı. İfadesindeki tereddüt, hassasiyet ve incinebilirlik yüreğimi parçalıyordu. Boştaki, soğuk havaya karşı savunmasız elini aramızdaki mesafe boyunca uzattı. Ben de hemen eldivenli elimi ona uzattım. Yün eldivenin üzerinden, birleşmiş ellerimizin ağırlığı ilerlemek için ona güç vermiş görünüyordu.

Sessizlik için mezar taşlarını geçerek ilerledik.

Debbie'nin cenazesini ve Erik'in bütün bir cenaze alayı önünde beni Debbie'nin ölümünden sorumlu olmakla suçladığını düşünmemeye çalışıyordum fakat çok zordu. Debbie de buraya gömülmüştü fakat ana yolun diğer tarafına.

Mezarlıkların huzurlu yerler olduğu varsayılır fakat sessizlik -hayatın mutlak yokluğu- benim daima tüylerimi ürpertiyordu. Bugün farklıydı gerçi. Büyük meşe ağacına yaklaştığımızda *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filmini ya da ayaklarımızın altında bir sürü cesedin yattığını düşünmüyordum.

Tek düşündüğüm Jase ve bunun onun için ne kadar zor olduğuydu.

Jase aniden durduğunda Kari'nin mezarına geldiğimizi anlamıştım. Bakışlarını takip ederken hafifçe nefes aldım.

Mezar taşı parlak, gri mermerdendi ve üst kısmı kalp şeklindeydi. Taşın üzerine dua eden bir melek resmi oyularak işlenmişti. Diz çökmüş melek resminin altında Kari Ann Tinsmen ismi yazılıydı ve doğum ile ölüm tarihleri insafsızca birbirine yakındı.

Bu oydu. Yüzü yok. Bedeni yok. Bütün bir yaşamı, tarihlerin altında bir kaligrafiyle özetlenmişti: *Sevgili kız, kız kardeş ve anne, meleklerle uyuyor.*

Anne.

Boğazım düğümlendi. Kari aslında hiçbir zaman anne olma fırsatı bulamadı. Kahretsin, aslında bunların hiçbirini olma fırsatı bulamadı.

Jase mezara bakarken başını ağır ağır salladı. Ne düşündüğünü tahmin bile edemiyordum. Orada dikilmiş, birlikte geçirdikleri kısa yaşamı yeniden gözden geçirirken muhtemelen hemen her şeyden bir parça düşünüyor olmalıydı.

Jase'in geçmişte söylediği pek çok söz, ancak şimdi bir anlam bir ifade ediyordu. Güzel olayların trajedilerden sonra gerçekleşebileceğinden çok emindi. Bunu ilk elden biliyordu. Hiç beklenmedik bir hamilelik ona Jack'i vermişti ve trajik bir ölüm onu doğru yola sevk etmişti.

Dans etme yeteneğini kaybetmek için de aynı şey söylenebilirdi. Öğretmenlik sayesinde dünyada bir fark yaratabilmeyi umuyordum ve insanlar zaten bu yüzden öğretmen olmuyor muydu? Para nedeniyle olmadığından gayet emindim. Nedeni, bundan daha derindi, daha değerli. Öğretmenler geleceği biçimlendiriyorlardı. Dansçılarsa eğlendiriyordu. Bu dünyanın asla tekrar bir parçası olmak istememek gibi bir durum değildi. Avery'yi stüdyoya döndürme hedefime ulaşmıştım ve eğer istersem gerçekten genç dansçılara yardımcı olabilirdim.

Ve bunu istiyordum.

Ölümü faydalı kılmak böyle bir durumdu. Ölüm daima yaşamı hatırlatıyordu; şu anı yaşamayı ve geleceği beklemeyi.

"Gerçekten... iyi bir kızdı," dedi nihayet sessizliği bozarak.

Tatsızca gülümsedim. "Öyle olduğuna eminim."

Gözünü ayırmadan mezar taşına bakıyordu. Elindeki kırmızı Noel yıldızı çiçeği titriyordu. Acı soğuktan kaynaklandığını hiç sanmıyordum. "Kış mevsimini var karı severdi." Duraksadı, başını kaldırdığında boğazı hâlâ kıpırdıyordu. Beyaz kar tanecikleri daha da irileşmeye başlamıştı. Tekrar konuşmaya başladığında kelimeler ağzından boğuk bir sesle döküldü. "Bu sanırım ona uygun oldu."

İri bir kar tanesinin düşüp mermer taşın üzerine konmasını izledim.

Jase titrek, derin bir nefes çekti. “Sanırım Jack bu özelliğini ondan almış. Yani kış sevgisini. En sevdiği mevsim. Noel’den de olabilir fakat ona çektiğini düşünmek istiyorum.”

Elini sıktım. “Kış kötü bir mevsim değil.”

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. “Ben yaz adamıyım.” Parmaklarını elimden çekti ve öne doğru bir adım attı. Diz çöküp güzel kırmızı çiçekleri mezar taşının altına bıraktı.

Sessizlik içinde, beresini çıkarıp başını eğmesini izledim. Dua mı ediyordu yoksa Kari’yle mi konuşuyordu bilmiyordum. Her koşulda kendimi gözetliyormuş gibi hissettim; mahrem ve hüzünlü bir andı.

Gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırptırdım, bakışlarımı ağaca dikip güçbela yutkundum. Kar, çıplak dalları kaplamış, ince uçları aşağı doğru bükülmesine neden olmuştu.

Jase yanıma döndüğünde beresini tekrar başına geçirdi, burnunun ucu sanırım benimki kadar kırmızıydı. “Bir süre daha kalmamızın sakıncası var mı? Havanın dondurucu olduğunun farkındayım, sen beklemek için...”

“Sorun yok, ben iyiyim.” Bir ay boyunca burada kalmak istese yine yanında olurdum. “İstediğin kadar kalabiliriz.”

“Teşekkür ederim.” Kolunu omuzlarıma dolarken sırtının gerginliği bir ölçüde gitmişti. Bedenini siper edecek şekilde beni kendine çekti, yanağını başımım üzerine dayayarak bir iç çekti. “Burada benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim.”

Winstead çiftliği süslerle donatılmıştı.

Sanki Noel Baba her yana bayram neşesi saçmıştı. Evin garaj yolunu çevreleyen kütük çit rengârenk ışıklarla kap-

lıydı. Ahır kırmızı, yeşil ve mavi ışıklarla parıldıyordu. Evin bütün önü dev bir disko topu lamba gibi ışıltı ışıltıydı.

Gözlerim iri iri açılmıştı, Jase kıkırdadı, bu beni de gülümsetti çünkü mezarlıktan ayrıldığımızdan beri ilk kez gülüyordu. “Annemle babam, Noel esnasında özellikle de Jack yüzünden biraz çıldırıyorlar.”

Biraz mı? Verandanın sağında şişme bir Noel Baba oturuyordu. Çatıda sekiz plastik ren geyiği vardı. Doku-zuncu ve en önemli ren geyiği olan Rudolph kayıptı. Plastik bir Noel Baba ise hediye paketleriyle birlikte bacaya yerleşmişti.

Verandanın önünde, içinde kar tanecikleri uçuşan devasa bir kar küresi vardı. Büyük pencerelerden içeri baktığımda Noel ağaçlarından yansıyan ışıkları görebiliyordum. Benim ailem tek bir Noel ışık rengi temasına bağlı kalmayı tercih ediyordu fakat bundan daha çok hoşlanmıştım. Işık kaosunun yarattığı bir sıcaklık vardı.

“Hediyeleri cipte bırakacağız,” dedi arabadan çıkarken. “Biliyorsun, Noel Baba henüz gelmedi.”

Sırıttım. “Noel Baba çatıda biraz sarhoş olmuş görünüyor.”

Başını kaldırıp baktı, plastik Noel Baba’nın rüzgârdan bacaya doğru eğildiğini görünce güldü. “Bu, benim tarz Noel Baba.”

Kar yağınında botlarımı sürüyerek basamaklarda oyalandım. “Benim burada olmamın sıkıntı yaratmayacağından emin misin?”

Bana bir bakış attı. Ellerini omuzlarıma yerleştirip birbirimizle aynı göz hizasına gelecek şekilde başını eğdi. “Kesinlikle. Anne ve babam Noel arifesini bizimle geçirecek olmandan mutluluk duydular ve gerçeği bildiğini de biliyorlar.” Bir eliyle başımı okşayıp saçımı kulağımın ar-

kasına sıkıştırdı. “Sanırım burada olman onları benden daha çok heyecanlandırıyor.”

Kahkaha attım. “Çünkü etrafta olup eğlenmek için epey harikayım.”

“Doğru.” Jase başını yana eğdi ve ılık nefesi dudaklarımda dolaştı. İçim ürperdi, Jase’in dudakları kıvrıldı. “Bugün için teşekkür ederim. Gerçekten. Yeterince söyleyemedim. Sanırım sen olmasaydın bunu yapamazdım.”

Öne doğru eğilip biraz yukarı yükseldim ve soğuk burnumu onunkine değdirdim. “Benle ya da bensiz yapabildirdin fakat orada olabildiğime ben de memnunuz. Gerçekten.” Eldivenlerimi arabada bırakmıştım, çıplak elimi yanağına dayadım, kirli sakallarının avucumun içinde verdiği pürüzlü hissi seviyordum.

Kalın kirpikleri aralandı. “Biliyor musun, farklı hissedeceğimi hiç sanmıyordum ama hissediyorum. Çok büyük bir fark değil ama kendimi daha iyi hissediyorum. Bir eliyle elimi tutarken diğerini enseme doladı.

“Bana teşekkür borçlu değilsin fakat her koşulda bir öpücük alabilirim.”

Gülümseyerek dudaklarını dudaklarımda gezdirdi, ardından bir kez daha, etrafımıza düşen kar taneleri kadar yumuşacıktı. Eli beni olduğum yerde tutarken dudağımın kenarında dolaşan dili ağzımı kendiliğinden açılmaya ikna etmişti bile. Dili damağımda dolaşırken bütün kaslarım gerildi ve damarlarımda ateşler dolaştı.

Bu bir tür gecikmiş teşekkür öpücüğüydü.

Ve Jase sadece öpüşmüyordu. Keyifle tat alıyordu. Yiyip yutuyordu. Dudaklarıyla haz vaat ediyor ve dilinin sunacaklarıyla daha fazlasını aratıyordu. Seçkin bir öpüşme sunuyordu. Benliğimin derinliklerinden belli belirsiz bir inilti çekip alırken öpüşmeyi bir sanat biçimine dönüştürmüştü.

“Hadi ama evlat. Güzel bir kızı dışarıda soğukta öpmekten daha iyisini yapmayı öğrettim ben sana.” Babasının sesiyle bölününce Jase geri çekilirken benim de yüzüme ateşler bastı.

“Onu ısıtmaya çalışıyorum,” diye sırtarak karşılık verdi Jase. Öpüşmekten dizlerinin bağı çözülmüşken erkek arkadaşının anne babasına yakalanmak kadar feci bir durum yoktu. Alev alev yanan yüzümü gizlemek için başımı çevirirken Jase’in ifadesindeki keyfi, gri gözlerinde, daha önce orada olmayan o parıltıyı gördüm. “Öyle değil mi?”

Hafiften göz kırpıp “Öyle,” diye mırıldandım.

Babası sırtıttı. “Haydi bakalım. Annen, Jack’le mutfakta, Bay Noel Baba için kurabiye pişiriyorlar.”

Jase irkilir gibi oldu, uzanıp elimden tuttu ve beni verandaya çıkardı. Ah. İşte, dokuzuncu ren geyiği kapıda nöbet tutuyordu. “Bir felaket mi?”

“Evlat, aşağı yukarı senin mutfaktaki halin kadar kötü.” Döndü ve içeri girmemiz için kapıyı tuttu. “Yani evet, bir felaket.”

Jase’in yüzünü buruşturmasına güldüm. “Konu açılmışken seni hazır çorba dışında hiç yemek yaparken görmedim.”

Evden içeri girdiğimizde babası kahkaha atıyordu. Oda kurabiye ve yeşillik kokuyordu. “Bu hiç görmek isteceğin bir şey değil tatlım.”

“O kadar da kötü değil.” Jase ceketini çıkarırken kaşlarını çatı. “Sadece bir kez pirinç gevreği yaparken ıspatlayı erittim.”

“Bir kez mi?” Ceketimi çıkarıp askıya astım. “Sanırım yeter de artar bile.”

“Sana söylemediği, onu bir de kuzenlerine yedirmeye çalıştığı.”

Jase'in yüzünde beliren süklüm püklüm ifade karşısında kahkaha attım. "Aman Tanrım, ciddi misin?"

"Ne?" Beresini başından çıkarırken omuzlarını silkti. "Yemediler ki."

"Çünkü bir tuğla kadar sertti ve birini öldürebilirdi," diye babası gülerек karşılık verdi. "Oğlum pek çok konuda iyidir fakat yemek pişirmek bunlardan biri değil."

"Teşekkürler baba."

Jack, "Jase!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı mutfaktan. "Tess!"

Döndüğümüzde Jack resmen uçarcasına yemek odasına geliyordu. "Vay, ahbap! Ağır ol," dedi Jase ve Jack neredeyse yemek masasına toslayacakken öne atıldı. "Jack az kalsın..."

Jack'in neredeyse bir kamikaze dalışı yapacağını sezinleyen Jase diz çöküp Jack kendini ona fırlattığı anda yakaladı. Kollarını oğluna dolayıp ayağa kalktı. Jack ona yapıştı ve minik ellerini Jase'in saçlarının içine geçirdi.

"Bay Noel Baba için kurabiye pişirdim!" diye haykırdı, Jase'in saçlarını avuçlarken. "İçlerinde çikolata var ve ceviz!"

"Öyle mi?" Jase oğlunu sıkıca kucaklayarak hafifçe döndü. Onları böyle birlikte görünce yüreğim sıkıştı. Her ne kadar Jack gerçeği bilmiyor olsa da aralarındaki sevgiyi görmemek için algı zorluğu çekmek gerekirdi. "Peki ya fıstık ezmeli kekler? En çok onları sevdiğimi biliyorsun."

"Onlardan da var. Ben bir sürü yedim." Jack sırtarak başını Jase'in omzuna yasladı.

"Bir sürü mü?" dedi Bay Winstead homurdanarak. "Çocuk bir tepsi kekin yarısını yemiş."

Jack'in sırtması yüzüne iyice yayıldı ardından beni fark ederek bir çığlık daha kopardı. "İndir beni aşağı! İndir!"

Jase gülümsedi ve eğilerek çocuğu yere, ayaklarının üzerine bıraktı. Yere basar basmaz sıçrayıp kollarını bacaklarıma doladı.

“Selam,” dedim, zaten ele avuca sığmaz saçlarını karıştırıp dağıtarak. “Noel Baba geliyor diye heyecanlı mısınız?”

“Evet! Babam, Bay Noel Baba’nın birazdan yola çıkacağını söyledi!” Elimden tutup çekti. “Gel!”

Jase bakış attım. Jack beni yemek odasına doğru çeğiştirirken Jase gülümseyerek omuz silkti ve babasıyla oyalandı.

Mutfak darmadağınktı. Tezgâh üstleri ve mutfak masası kurabiye hamuruyla kaplıydı. Yerlere unlar saçılmıştı ve kâseler yumurta kabuklarıyla doluydu fakat şeker kokusu bende bolca şekerin vereceği kutsal bir enerji patlaması beklentisi yaratmıştı.

“Bak, kimi buldum! Bak!”

Bayan Winstead, eteği Noel ağaçlarıyla bezeli kırmızı önlüğüne ellerini silerek döndü. “Ah tatlım. Gelmene çok memnun oldum.” Aynı Jase’in uzun, hedefine kilitli adımlarını atarak bir çırpıda yanıma geldi. “Ah şu hale bak,” diye sızlandı ve parmağını, çenemde hâlâ solgun bir şekilde durduğunu bildiğim morluğun üzerinde gezdirdi. “Nasıl oldun tatlım?”

“İyi,” diyerek gülümsedim. Jack serbest kaldı ve yine tezgâhın kenarına çektiği bir merdiven taburenin üzerine tırmandı. Elini kurabiye hamurunun içine batırdı. “Gerçekten iyiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Güçlü kollarıyla beni sardı ve neredeyse nefessiz bırakacak kadar sımsıkı kucakladı. “Jase bana olanları anlattığında...” Hamuru yuvarlayıp küçük toplar haline getiren Jack’e doğru bir bakış attı. Sesini alçalttı. “Ufaklığın kulak misafiri olması-

nı istemiyorum iyi olmana ve..." sesini iyice alçalttı, "tabii o üşütük it herifin hapse girmesine sevindim."

Dudaklarım seğirdi. "Ben de."

Bayan Winstead üzgün bir ifadeyle başını sallarken bir hamur topunu cup diye kurabiye tepsisine bırakan Jack'i izledi. "Ah o zavallı kızcağız..."

"Evet." Alt dudağımı ısırdım. "Debbie için en azından adaletin yerini bulduğunu söyleyip duruyorum kendime."

Jack omzunun üzerinden baktı, sevimli yüzünde belirgin merakla kaşları çatılmıştı. "Adalet de ne?"

"Kötü insanların hak ettiği cezayı alması bebeğim. İyi bir şey yani." Bayan Winstead bana gülümsedi, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. Sesi yine alçalttı. "Fakat dur... hepsi bu değil."

Bir elini omzuma koydu ve aldığı derin, sağlam nefesle göğsü yükseldi. "Öğrenmene, yani Jase'in sana anlatmasına memnun oldum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Jack çaktırmadan sessizce bir hamur parçası aşırırken Bayan Winstead'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Küçükken Jase de bunu hep yapardı," dedi hızla gözlerini kırptırırken. "Pişmiş kurabiyeden çok çiğ hamur yedi."

"En güzel halini yani." Sesim şaşırtıcı bir şekilde boğuktu.

Omzumu hafif hafif tokatladı. "Oğluma iyi geliyorsun, hem de çok iyi. Kari'den bu yana kimseyle yakınlaşmadı, sen onun yüreğini açmasını sağladın. Aslında pek birbirimizi tanıma fırsatı bulamadığımızı biliyorum fakat bu yüzden bile, seni her zaman tıpkı kızım gibi göreceğim."

Aman Tanrım, ağlayacaktım.

Gözlerimi kırptırarak gözyaşlarımı bastırdım, gü-

lüksedim ardından güldüm. “Kusura bakmayın. Ağlamak istemiyorum.”

Jack tekrar dönüp baktı. “Niye üzgünsün?”

“Üzgün değilim,” diyerek hemen yanıt verdim ve faydası dokunduğu için gülüksedim. “Mutluyum, gerçekten mutlu.”

Sözlerime hemen inandı ve tekrar kurabiye hamuruna döndü. Gözlerimi silip kendimi toparlamaya çalıştım. “Teşekkür ederim. Sözleriniz benim için çok değerli ve ona asla zarar vermem,” diyerek başımla sırtı bize dönük Jack’i işaret ettim. “Ya da Jase’in yüreğine.”

“Aferin kızım.” Gözleri buğulanmıştı, boğazını temizledi. “Şimdi, bak bana. Ağlamaya başlamak üzereyim ve bu bize hiç iyi gelmeyecek, hele oğlum tam da içeri girerken.”

“Selam anne.” Jase uzun adımlarla darmadağın ama samimi mutfağa daldı. Eğilip annesini yanağından öptü. Çekilirken bir bana bir annesine göz attı ve kaşları çatıldı. “Her şey yoluna mı?”

“Her şey yolunda,” dedim, ellerimi birbirine vurarak. “Jack orada bir hayli meşgul.”

Her ikimizi de dikkatlice inceledikten sonra hızla Jack’e bir göz attı. “Emin misiniz?”

“Evet canım. Kız kıza sohbet ediyorduk işte. İyi şeylerden.” Bayan Winstead dönüp fırının kapağını açtı ve içine göz gezdirdi. “Bunlar neredeyse olmak üzere.”

Yatışan Jase, Jack’in yanına gitti ve tepsiden sinsice bir hamur topu aşırıldı.

“Hey!” Jase hamuru olduğu gibi ağzına atarken Jack kıkırdadı.

Küçük oğlanı yanağından öptü ardından kendi etrafında döndü ve mutfak masasının yanından dolaşarak gelip arkamda durdu. Kollarını belime doladı ve ellerini önde birleştirdi. “Şimdi Tess’i biraz kaçırabilir miyim? Ona

ağacı göstermek istiyorum.”

Bayan Winstead bana göz kırptı. “Sadece o da senin tarafından kaçırılmak istiyorsa.”

“Ah, onu kaçırmamı istiyor,” diye yanıtladı Jase. Kolu-
na bir tokat attım, güldü. “Utanma.”

Annesi başını sallarken Jase döndü ve elini omzuma kaydırıp beni tekrar yemek odasına yönlendirdi. Babası salonda değildi ve büyük oturma odası boştu.

Noel ağacı kocamandı, gerçekti ve bana evi hatırlatı-
yordu. Farklı ve birbiriyle uyumsuz ampullerle doluydu ve
her birkaç saniyede bir ışıklar yanıp sönüyordu. Şömine-
nin üstünde Noel çorapları asılıydı.

“Şuna bak.” Öne uzandı ve kırmızı bir çorabı çengelin-
den çıkarıp eline aldı. “Ne düşünüyorsun?”

“Ah!” Çorabın üzerinde kırmızı parıltılarla ismim yazı-
lıydı. “Bu benim mi? Ciddi misin?”

“Evet.” Jase güldü ve çorabı tekrar yerine astı. “Jack bu
sabah onu senin için yaptı.”

Üzerinde ismim yazılı bir çorabın neyle ilgisi olduğu-
nu bilmiyordum fakat tıpkı *Grinch*’in kalbi gibi benim de
yüreğim büyümüş, göğsüm kabarmıştı. Patlayabileceğini
düşündüm.

“Sevdin mi?” diye sordu ve yere oturup sırtını kanepe-
ye yasladı. Elimden çekistirerek oturmamı bekledi. “Sev-
diğini sanıyorum.”

“Sevdim.” Güldüm ve ellerimle yüzümü kapattım. “Ye-
min ederim. Ben duygusal bir bebeğim.” Kollarımı aşağı
indirdim ve bakışlarımı merakla çarpıcı yüzünde gezdir-
dim. “Gerçekten sevdim.”

“Noel Baba’nın çorabına ne bırakacağını merak ediyor-
um.” Bu sözleri söyleme tarzı bende yaramaz düşünceler
uyandırdı. “Ve ağacının altına.”

Bir omuzumu kaldırdım ardından ellerimi ahşap zemine koydum. Öne eğilip dudaklarından öptüm. “Noel’den beklediğim her şeye sahibim şu an.”

“Hımm.” Ellerini kalçalarımaya yerleşti ve dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Ben değilim,” diye mırıldadı. “Çünkü açgözlüyüm, yarın sabah seninle birlikte uyanmak istiyorum. Benim isteğim bu.”

“Fakat...”

“Cam zaten Avery’yi de alıp gitti. Yarın sabah ilerleyen saatlerde seni ben bırakacağım. Öyleyse niye bu gece seni götürüp evine bırakayım ki?” Dudağım köşesinden öptü. “Burada benimle kalabilirsin. Annemle babam sorun etmez. On altı yaşındaymış gibi davranır, kimsenin bizi duymayacağı şekilde sessizce ayıp şeyler yaparız.”

Kahkaha attım. “Sen ne edepsizsin.”

“Öyleyim.” Dudağımın diğer köşesini de öptü. “Kal benimle?”

Ben de onu öptüm ve kendimi çok az geri çektim. “Hayır dermişim gibi.”

Jase kollarını doladı ve beni v şeklinde açtığı bacaklarının arasına alıp sırtım göğsüne dayalı oturacak şekilde yerleştirdi. Dudaklarının boynumun yanında dolandığını hissederken Jack, Jase’in babasının mutfakta söylediği bir söz karşısında çok tiz sesli bir kahkaha kopardı.

“Ne var biliyor musun?” diye sordu.

Ben dönünce dudakları yanağımı sıyırdı. “Elinin körü?”

Jase sessizce güldü. “Bu gerçekten salakça oldu.”

Kıkırdayarak biraz daha sokuldum. “Evet. Ama beni seviyorsun, öyleyse...”

“Doğru.” Yanağımdan öptü. “Bu da beni söylemek istediğim şeyi söylemeye itiyor.” Kısacık bir an sessizlik oldu, aldığı nefesle göğsünün yükseldiğini sırtımda hissettim.

“Bir şekilde sen bugüne kadarki en güzel hediyemi verdin.”

“Bu sabah mı?” Onu görebilmek için eğildim. “Hani uyandığımda...”

“O müthişti fakat hayır.” Sırıttı. “Bundan daha büyük.” Nefesimi tuttum.

Bakışları gözlerimi yokladı. “Bilirsin işte, kendimi hiç evli biri olarak hayal edemedim. Kari’yle olanlardan ve son birkaç yılı anne ve babamın Jack’i büyütmesini izleyerek geçirdikten sonra gelecekte bir aile kurmayı düşünmedim.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Fakat bu değişti,” diye devam etti, gözlerini ayırmadan. Gümüşü gözleri o an bütün dünyam oluvermişti. “Bu, senin sayende değişti. Artık kendimi evli biri olarak, kendi ailesini kurmuş biri olarak görebiliyorum. Seninle. İşte bu, alıp alacağım en güzel hediye.”

Konuşmak için ağzımı açtım ama kelimeler yetersizdi. Söylediği sözler oturup ağustos güneşinin tadını çıkarmakla eşdeğerdi ve bütün konuşma yeteneğimi alıp götürmüştü.

“Hey.” Yanaklarımı avuçlarının içine aldı. “Bir şey söyle.”

Bir şey söylemem gerekiyordu çünkü söyledikleri son derece muhteşem ve güzeldi. Kalbim çarpıyordu, düşüncelerim ise darmadağınktı. İçimi derin bir coşku kaplamıştı. Biz. Birlikte. Evlilik. Aile. Bir gün. Yeni baştan âşık olmuştum.

“Tanrım Jase,” dedim nefes nefese, gözlerimi kapatarak. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum.”

Genzinin derinliklerinden bir inilti yükseldi, aramızdaki minicik mesafeyi de kapatarak sokuldu ve ağızlarımız birbirinin içinde eriyerek birleşti. Birbirimize çaresizce muhtaçmışız gibi, tüm hissettiklerimizi boca ederciğine öpüştük. Tutkunun taşkınlığı, nefes almamıza yetecek kadar yatıştığında bile dip dibe kaldık. Alın alına. Hemen

her saniye dudaklarımız birbirine değerek. İkimiz de hiç konuşmadık çünkü söylemiz gereken her şey söylenmişti.

Küçük ayakların çıkardığı sesler bizi ayrılmaya zorlayana dek bu şekilde kaldık. Jack hemen yanı başımıza çöktü, tehlikeli bir şekilde bir elinde bir tabak kurabiye diğer elinde tablet bilgisayar tutuyordu. Başını kaldırıp yüreğimi cız ettiren, babasınıninkilerin eşi gözlerle bize baktı.

“Kurabiye?” Jack, yarısı yenmiş, çikolata parçalı bir kurabiye uzattı.

Kurabiye alıp ikiye böldüm, yarısını Jase’e uzattım. Jase parmaklarımı yalayarak kurabiyenin hepsini bir çırpıda ağzına alırken Jack kahkahalara boğuldu. Ben de kendi parçamı biraz daha yavaşça yedim.

“Bu kurabiyelerin üstüne yok,” dedim.

Yuvarlak yanakları gururlu bir gülümsemeyle kabardı. “Ben yaptım da ondan.”

“Doğru.” Jase başını çeneme yasladı ve uzanıp koca eliyle oğlunun saçlarını karıştırdı. “Deli bir kurabiye yapma becerin var.”

“Önümüzdeki yıl Noel Baba’ya pirinç gevreği yapmak istiyorum.”

Jase sızlandı. “Bu merette şansım hiç yaver gitmiyor.”

“Sorun değil,” dedim. “Ben sana öğretirim. Mısır gevreklerini gerçekten güzel yaparım.”

Jack’in gözleri irileşti. “Gerçekten mi?”

“Söz.” Sırıtarak bakışlarımı yukarı çevirdiğimde anne ve babasının kapı eşiğinde dikildiğini fark ettim. Annesinin gözleri, gözyaşlarıyla parıldarken Bay Winstead onun omzunu sıktı. Bakışlarım, kurabiyelerden vazgeçip tablete dönen ve daha şimdiden kendini bilgisayar oyuna kaptıran Jack’e kaydığında, anne ve babasının tam olarak ne gördüğünü de fark ettim.

Çünkü ben de aynı şeyi görüyordum.

Gelecek.

Üçümüz.

Şu kısacık dört ay içinde bizim için çok şey değişmişti. Daha ağustos ayında Noel arifesini, dudaklarımda hâlâ Jase'in tatlı öpücüklerinin ürpertisiyle, burada geçireceğimi asla düşünmemiştim. Geleceğimiz, hiçbirimizin planladığı gibi olmuyordu. Ben her zaman bir dansçı olacağımı düşünmüştüm. Jase her zaman bir daha asla âşık olamayacağına inanıyordu. Bunların hepsi umulmadık gelişmelerdi fakat tekrar dans etmek için bunların hiçbirinden vazgeçemeyecektim.

Hayallerim yıkılmış fakat daha anlamlı ve değerli bir hale dönüşerek yeniden yaratılmışlardı.

Jack tableti havaya kaldırdı ve Jase'e gülümseyerek sevinçle haykırdı. Bir gün, annesi ve babası hakkındaki gerçekleri öğrenecekti ve o gün geldiğinde Jase'in yanı başında olacağımı, her ikisi için de orada olacağımı bütün ruhumla biliyordum.

Ellerimi, Jase'in göbek deliğimin hemen altına yerleşmiş ellerinin üzerine kaydırdım. Parmaklarımı parmaklarının üzerine koydum, elini hemen çevirip parmaklarımın arasından geçirirdi ve ellerimiz birleşti.

"Sonraki turu oynamak ister misin?" diye sordu Jack, bana bakan güzel gri gözleri umut doluydu.

"Çok isterim."

Biraz sakinleşen Jack dikkatini tekrar oyuna verdi. Jase şakağıma bir öpücük kondurdu ardından tenime sokularak asla duymaya alışmayacağım ya da duymaktan bıkmayacağım kelimeleri söyledi fısıldayarak.

Seni seviyorum.

Teşekkürler

En başta ve öncelikle Marsal Lyon Literary and Taryn Fagerness Agency'den Kevan Lyon ve ekibine kocaman teşekkürler. Tessa Woodward, bu karakterleri en az benim kadar sevdiğine çok memnunum ve editoryal dokunuşların paha biçilmez. Teşekkürler Jessie, Abigail, Jen, Molly ve Pam; bütün mesajları ulaştıran ve bir yazar olarak işimi son derece kolaylaştıran, sahne arkasındaki insanlarsınız.

Jen Fisher, seni ve kapkeklerini kurgusal bir karaktere dönüştürmeme izin verdiği için teşekkürler. Tam bir bombasın, kapkeklerin de. Stacey Morgan olmasaydı, *Hep Seni İstedim* de asla olmazdı. Sadece müthiş bir arkadaş ve asistan değil, bu kitapların ilk taslaklarını okuyan zavallı ruh da o. Bir diğer kocaman teşekkür de (yazma sürecinin içindeki ve dışındaki) sarsıcı kadınlara; Laura Kaye, Sophie Jordan, Molly McAdams, Cora Carmack ve Lisa Descrochers'a.

Son ve en önemlisi olarak tüm okurlara ve eleştirmenlere büyük bir teşekkür ediyorum. Kitapları mümkün kılan sizlersiniz arkadaşlar. Tüm bu sürecin en ayrılmaz parçasısınız ve canı gönülden TEŞEKKÜR EDERİM.e

DEX Plus Kitaplığı

- 7 Adam, 7 Günah, Twitter Fenomenleri
Günah Üçlemesi I. Kitap - Kaçınılmaz Günah, Georgia Cates
Aşkla Gelen Güzellik, Georgia Cates
Adanmış Güzellik, Georgia Cates
Acıtan Güzellik, Georgia Cates
Yanlış Adamlar Atlası, Merve Melis Çirkin Uğurlu
Al Sana Aşk, Meriç Mekik
Ahh Kalbim, Meriç Mekik
Cambaz, Ceyda Sarıhan
Tam İsabet, Alice Clayton
Rhett, J.S. Cooper
Kara Hançer Kardeşliği - Sonsuz Sevgili, J.R. Ward
Kara Hançer Kardeşliği - Karanlık Sevgili, J.R. Ward
İyilik, İdil Hazan Kohen
Dişisel Gerilim, İdil Hazan Kohen
Kişisel Gerilim, İdil Hazan Kohen
Hayatımın Başrolü Olur musun?, Duygu Özlem Yücel&Selim Çiprut
Dengesiz Bir Aşkın Anatomisi, Duygu Özlem Yücel
Dengesiz Bir Adamın Anatomisi, Duygu Özlem Yücel
Bir Bar Filozofu, Semih Çalışkan
Siyah Kelebek - Capella, Zodi
Siyah Kelebek, Zodi
Hadi Yapalım Aşkı, Aşkın Ulaş Kaba
Çöl Rüyası-Aşkın Gizemi, Ayşe Ebru Tezcan
Çöl Rüyası-Aşk Ateşi, Ayşe Ebru Tezcan
Sığ Sularda Kay, Samantha Young
Derin Tutku, Samantha Young
Londra Caddesi, Samantha Young
Dublin Caddesi, Samantha Young
Kocan Kadar Konuş I Diriliş, Şebnem Burcuoğlu
Kocan Kadar Konuş, Şebnem Burcuoğlu
O Adam Buraya Gelecek, PuCCa
Kanun Adamı, Kristen Ashley
Vahşi Adam, Kristen Ashley
Gizemli Adam, Kristen Ashley
Duvarların Dili Olsa, Alice Clayton
Bodyguard, Jennifer L. Armentrout
Titan 1- Geri Dönüş, Jennifer L. Armentrout
Gamble Kardeşler - Oyuncu, Jennifer L. Armentrout
Gamble Kardeşler - Sağdıç, Jennifer L. Armentrout
Hep Seni Bekledim, Jennifer L. Armentrout
Kış Güneşi, Jennifer L. Armentrout
Saplantı, Jennifer L. Armentrout

Gerçekten istiyorsan vazgeçme...

Teresa'yı zor bir yıl bekliyor; korkunç bir ilişkiden yeni çıktı, küçük bir kaza bütün dans kariyerini tehdit ediyor ve en dayanılmazı, yıllardır âşık olduğu abisinin arkadaşıyla şimdi aynı kampüsteler.

Jase'in belki de tüm hayatı zordu; kimselere söyleyemediği büyük bir sırrı saklıyor, kızlarla günlük ilişkiler yaşıyor çünkü başka öncelikleri var ve en dayanılmazı, sadece bir kez öptüğü bir kıza, sürekli inkâr ettiği bir aşk büyüyor içinde.

Ve bu sırada, kampüste büyük bir trajedi yaşanıyor.

Ama aşk söz dinlemiyor...

Dünyaca ünlü yazar Jennifer L. Armentrout,
Hep Seni Bekledim'den sonra *Hep Seni İstedim* ile
yine yürekleri ısıtmaya ve arzuları yakmaya
devam ediyor.

DE
X
PLUS

www.dexkitap.com
f t i /DEXpub

seriifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 30